

**ЕЛОИЗА ДЖЕЙМС
МОЯТА АМЕРИКАНСКА
ХЕРЦОГИНЯ**

Превод от английски: Мариана Христова, 2017

chitanka.info

ГЛАВА 1

6 април 1803 г.

Балът на лейди Портмедоу в чест на благотворителната болница „Ийст Енд“, Голдън Скуеър 15

Точно в девет часа вечерта лорд Седрик Алардайс грациозно падна на колене, показвайки намерението си да поиска ръката на госпожица Мери Пелфорд.

Мери сведе поглед към лъскавите му къдрици. Не можеше да повярва, че подобно нещо се случва на нея. Трябваше да потисне нервния си кикот, когато Седрик ѝ направи комплимент за финия ѝ пръст, преди да плъзне на него пръстен с диаманти.

Струваше ѝ се, че се намира на сцената и играе роля, предназначена за деликатна женствена англичанка. Тази актриса не се бе появила и тя, щъркелоподобната Мери Пелфорд, бе заела мястото ѝ.

Но в девет часа и две минути, след като лиричното предложение на Седрик приключи, тя преглътна нервността и опасенията си и се съгласи да стане негова съпруга. Настояницата на Мери — леля ѝ Бес сякаш не осъзнаваше, че Седрик и Мери не са подходящи един за друг.

— Двамата си подходите идеално, като деня и нощта — каза им тя, когато се върнаха в балната зала, и погледна русата коса на Седрик. — Не, като полунощ и зората. Това не е лошо. Трябва да го запиша.

— Леля ми е поетеса — обърна се Мери към Седрик.

Преди Бес да може да се легитимира, като издекламира един-два стиха, чичото на Мери Тадеус — който изпитваше открита неприязън към всякакви рими — повлече Седрик към стаята за карти. Мери незабавно си свали ръкавицата и показа диамантения си пръстен.

— Седрик е приятел с Уелския принц — прошепна тя.

Бес вдигна вежда.

— Винаги е полезно човек да се познава с хората на власт, макар да не мога да кажа, че сам по себе си принцът е човек, с когото бих искала да се познавам.

Лелята на Мери бе израснала в онази люлка на американското висше общество, известна като Бийкън Хил. Баща ѝ беше от рода Кабът, а майка ѝ — потомка на Салтънстол. Присъствието на цял куп високомерни аристократки съвсем не можеше да разклати непоколебимото ѝ убеждение, че представлява върхушката на обществото.

— Седрик смята, че хората имат погрешна представа за Негово височество — заяви решително Мери. Все пак щеше да се омъжи за англичанин, а това означаваше, че трябва да усвои светогледа на англичаните.

— До момента единственият принц, когото познавам, е руснакът, който ухажваше братовчедка ти Кейт — отвърна Бес. — Няма нищо по-ужасно от мъж, който постоянно се покланя. Навеждаше се нагоре-надолу като онези човечета с пружина, които изскачат от кутийки. Главата ме заболяваше само като го гледах.

— Принц Евгений — кимна Мери. — Винаги носеше бели ръкавици.

— За един мъж си има време и място да носи бели ръкавици. Но с тези ръкавици и с поклоните приличаше на заек, който размахва опашка, преди да избяга.

Леля Бес определено имаше драматичен усет за метафори.

— Каква прекрасна вечер! — продължи тя. — Единственото, което би могло да я направи още по-хубава, беше ако можеше баща ти да е с нас, но съм сигурна, че той и онази светица майка ти бдят над теб. Навярно точно той ми е подсказал идеята да дойдем в Англия!

Мери кимна, макар че самата тя съвсем не бе така сигурна, че баща ѝ би одобрил. Все пак покойният господин Пелфорд бе патриот до мозъка на костите си и го бяха избрали да представлява Масачузетс на Континенталния конгрес.

Беше си пробил път в живота съвсем сам: възползва се от печалбите, донесени от един доходоносен патент за плетачна машина, и навлезе в недвижимите имоти. После влезе в Долната камара на Конгреса. Всъщност, ако не бе починал от сърдечно заболяване, можеше да стане президент на Съединените щати — така смяташе Мери.

Мислите на леля ѝ навярно също вървяха в подобна посока, защото тя добави:

— Макар че като се замисля, баща ти може би нямаше да одобри тази идея. По-скоро би допаднала на майка ти. Знам, че обичаше родината си.

Мери целуна розовата буза на леля си.

— Баща ми изобщо нямаше да се оплаче. Вие с чичо Тадеус бяхте прекрасни настойници.

— Ти беше толкова прекрасно дете, още от деня, в който дойде при нас — промълви Бес и очите ѝ се замъглиха. — Аз така и не родих свои деца, но ти компенсира това десетократно. Не мога да повярвам, че моята племенница ще стане английска дама.

Самата Мери също не можеше да си го представи.

— Всемогъщи Боже, колко е горещо в тази стая! — възкликна леля ѝ и започна да си вее толкова енергично, че перата на украшението ѝ за глава се издуха като корабни платна. — Чувствам се като черен пудинг, толкова ми е горещо.

— Искаш ли да излезем на балкона? — предложи Мери.

Вратите на балкона бяха отворени в напразен опит за охлаждане на помещението.

— Ако е спряло да вали — отвърна Бес несигурно, но щом излязоха, хладният нощен въздух ѝ помогна бързо да се съвземе. — Твоят Седрик е ослепителен! — възкликна тя и със замах затвори ветрилото си. — Титлата е хубаво нещо, мила моя, и тъй нататък, но според мен е по-добре една жена да преценява евентуалния си съпруг според неговите лични качества — само мъжа, разголен, ако ме разбираш.

— Лельо Бес! — възкликна Мери и я дръпна настрана от отворената врата. — Трябва да внимаваш какво говориш. Английските аристократки се опитват да са благовъзпитани.

Нямаше нужда да се отбелязва, че Бес не споделяше тези стремления.

— Тази бална зала е пълна с жени, които се преструват, че никога не са поглеждали към чатала на някой мъж — изтъкна тя, — а всъщност крачат из залата като жени на месари на рибен пазар.

— Англичанките имат много изискани маниери — възрази Мери.

— Харесва им да си мислят така. Пудингът се оценява при яденето, скъпа моя. Погледни по каква мода се носят тук. Като всички жени, и аз оценявам тези дълги тесни копринени панталони.

Мери завъртя очи.

— Лельо Бес!

— Щом си сгодена, значи мога да си казвам каквото ми е на сърцето — отговори невъзмутимо Бес. — Като заговорихме за панталони, твойт Седрик определено е надарен — продължи тя и се подсмихна гърлено. — Това ме подсети — обещах да изтанцувам този кадрил с чичо ти. Ужасно е тромав, но обича да препуска из залата. Хайде, скъпа.

— Ако нямаш нищо против, лельо, бих предпочела да остана тук няколко минути.

Леля й я притисна до себе си.

— Обожавам тази твоя усмивка! Твойт Седрик е идеален другар за определен вид игри. В първата ви брачна нощ ще се веселите като щурци в камина.

И с тези думи леля й влезе отново в балната зала, при перата и размахваните ветрила. Мери се уви с шала, за да се предпази от студения априлски въздух, наклони глава назад и погледна към небето.

Постоянно забравяше, че над Лондон никога не светят звезди — нито в дъжд, нито в суша. От мъглата и дима улиците потъмняваха преди четири часа следобед.

Но Седрик обичаше града, затова щяха да живеят тук. Нямахше смисъл да копнее за светлината на звездите. Или за градини.

Мери изпитваше към градините страст, която надвишаваше неизмеримо удоволствието на съученичките й от подреждането на букети. Обичаше да „рови в пръстта“, както се изразяваше чичо й, да вади растения с корените и да ги пресажда, докато не получи идеалната градина.

Точно тогава един мъж се стрелна към балюстрадата и измърмори поредица от ругатни, които нито една млада дама не биваше да чува.

Мери направи крачка напред, доволна от тази възможност да разшири речника си от неприлични изрази. Уви, единствената дума, която долови, беше „дивотии“, а нея вече я знаеше. Докато тя го наблюдаваше, пръстите на мъжа се свиха около перилото в овладян, но яростен жест.

Най-вероятно някой бе проявил високомерие към него и той бе излязъл навън, за да се овладее. Английските аристократи, както Мери

бе открила след пристигането си в Лондон, притежаваха и склонност, и талант за сразяващи забележки. С очите си бе видяла как нейният скъп Седрик също изрича такива на няколко пъти, макар и само при извънредна провокация.

Ако беше от докачливите, щеше да се обиди на половината присъстващи на бала заради начина, по който се подиграваха на бостънския ѝ акцент.

Мъжът, който гледаше свирепо към един невинен плет от глог, навярно принадлежеше към по-ниските обществени прослойки — човек, когото повечето гости в балната зала биха погледнали така, сякаш гледат през стъкло.

В Америка той би имал свобода сам да си пробие път благодарение на собствените си способности, а не на потеклото си. Но тук? Човек се раждаше в определена социална класа и оставаше в нея до смъртта си.

Мъжът пред нея положително не беше богат. Облеклото на Седрик блестеше от златни нишки и позлатени копчета, но жакетът на този човек беше прост и черен като на някой квакер.

Дори от толкова далеч Мери можеше да види, че шалчето му е едва-едва колосано и завързано на прост възел. Всъщност той може би не ползваше услугите на камериер, тъй като косата му беше късо подстригана, при това съвсем не по модата.

Може би наистина беше американец. Това би обяснило старомодните му прическа и жакет. В прилив на патриотично дружелюбие към сънародника тя се приближи към него и леко го докосна по ръкава.

Когато той се обърна с лице към нея, незабавно разбра, че е сгрещила не само за националността му, а и за ранга му. Суровата линия на челюстта му и арогантността в поведението му ѝ подсказаха, че безспорно си има работа с член на британската аристокрация. Дори косата му с цвят на стари гвинеи изглеждаше аристократична.

— Моля?

Гласът му бе дълбок... и ѝ се стори, че долавя в него отвращение. Той погледна надолу към ръката ѝ, все още отпусната върху ръкава му, и Мери рязко я дръпна. Мили боже!

Английските дами никога не разговаряха с непознати, така че той навярно очакваше от нея да се стресне като някоя прислужница. В

такъв случай го очакваше разочарование. На този свят нямаше американка, която да трепне пред англичанин, бил той благородник или не.

Тя направи бърз реверанс.

— Ако ме извините, сър, ще отида да взема следващия си партньор за танците.

В тъмните му очи проблесна смях.

— Ако мога да ви предложа един съвет: нито един английски джентълмен не иска да го „вземат“.

Очевидната му развеселеност я накара да забрави за нервността си.

— Преживяванията ми в Лондон не са от най-хубавите, но вече успях да установя, че доста английски джентълмени нямат търпение да ги „вземат“ — отговори тя и го дари с широка усмивка, преди да си спомни, че младите дами могат само леко да извият кранчетата на устните си.

— Доколкото разбирам, говорите за джентълмени, които искат да забогатеят, като се оженят за състоятелна жена. В Америка няма ли такива авантюристи?

Тонът му ѝ показва пределно ясно, че не е зестрогонец. Мери се бе уморила един или друг джентълмен деликатно да ѝ намеква, че състоянието ѝ е по-важно от „злочастната“ ѝ националност.

— Разбира се — отговори тя. — Но у дома те не се държат толкова снизходително. Тук се държат така, сякаш ти правят услуга, когато според мен е точно обратното.

— Имате право — призна той.

— Но не съм съвсем честна. Английските джентълмени имат титли за продан, а дори братовчедите ми — които са Кабът и разполагат с голяма власт — нямат към името си никакви добавки, които биха подтикнали хората да запълзят в краката им.

— Да разбирам ли, че нямате желание да запълзите в краката на някой титулуван джентълмен?

Не изглеждаше ни най-малко критичен, което беше облекчение.

— Не. Предпочитам да съдя хората по постиженията и характера им. Ако и вие имате титла, сър, се извинявам, задето съм толкова пряма.

Той се усмихна и Мери прие това за отговор, че няма титла.

— Вече запознахте ли се с много аристократи... с някой херцог, например?

— Запознах се с херцога на Вилиърс, а снощи и с Уелския принц — отговори Мери и зашепна: — Откровено казано, те и двамата като че ли смятаха, че титлите им ги правят специални като петкраки телета. Макар че, в името на истината, трябва да отбележа, че херцогът може би очаква благоговение само въз основа на жакета си.

Гръмкият му смях сякаш го изненада също толкова, колкото и нея.

— Сега, ако ме извините, сър, трябва да се върна в балната зала.

Мери беше сигурна, че Седрик няма съмнения във верността ѝ, но нямаше причина да предизвиква скандал, като допусне да я хванат насаме с друг мъж.

Той не помръдна.

— Кажете ми, смятате ли се за типична представителка на американските дами?

Мери се поколеба.

— В някои отношения.

Усмивката му стана по-широка.

— Какви са американските дами в сравнение с английските?

— Ами, американките предпочитат да говорят, вместо да чуруликат — отговори Мери с дяволита усмивка. — Ние никога не припадаме и физиката ни е далеч по-силна, отколкото на тези деликатни английски аристократки. О, и добавяме чай към млякото си, а не обратното.

— Значи смятате, че представителките на красивия пол, събрани тази вечер в балната зала на лейди Портмедоу, могат да бъдат описани като „деликатни“?

Мери си помисли за дамите с ястребови очи, които властваха в лондонското общество, и сви устни.

— Може би ще е по-правилно да кажа, че англичанките се стремят към деликатност, за разлика от американките. Аз от своя страна смятам, че темпераментът на една жена е нещо, което тя би трябвало да може да определи сама. Нямам намерение да изпадам в меланхолия нито сега, нито в бъдеще.

— Чувал съм за тази „меланхолия“, но все още не съм видял жена да припада — осведоми я той и скръсти ръце на гърдите си.

Имаше хубав гръден кош. Погледът на Мери се плъзна по целия път надолу към силните му бедра, преди да се овладее и отново да вдигне глава към лицето му. Изражението му си остана непроменено, така че Мери се надяваше да не е забелязал недискретността ѝ.

И все пак дълбоко в съзнанието си реши, че леля Бес е права: върху подходящия мъж, прилепналите копринени панталони изглеждаха несъмнено привлекателно.

Той търпеливо очакваше отговора ѝ. От него се излъчваше сила, която нямаше нищо общо с модата. Сега, като се замисли, Мери си даде сметка, че и преди е виждала подобно самообладание: у един мохокски воин, когото срещна като момиче.

Тя поклати глава и прогони тази мисъл от главата си.

— Нито веднъж? В такъв случай сте или късметлия, или крайно ненаблюдателен. Не забелязахте ли суматохата тази вечер, когато госпожица Сърни припадна?

— Пристигнах само преди петнайсет минути. Защо припадна госпожица Сърни?

— Каза, че по крака ѝ се покатерила една мишка.

— Това ми звучи крайно неправдоподобно — отсъди той и в очите му проблесна искра на сарказъм. — Лейди Портмедоу е прочута с пестеливостта си, а дори и мишките не искат да умрат от глад.

— Въпросът не е какво каза госпожица Сърни — обясни Мери. — Навярно лорд Ма... някой се е опитал да я опипа и тя е припаднала от шока. Или може би се е престорила на припаднала, за да предотврати продължаването на подобни действия. Във всеки случай ви уверявам, че на нейно място една американка щеше да предприеме директни действия.

Той свали ръцете от гърдите си и присви очи.

— Да разбирам ли, че знаете кой е този негодник, защото се е опитал да опипа и вас?

— „Опипа“ е може би прекалено силно казано — отвърна Мери, забелязвайки заплахата, която ненадейно надникна зад тези широки рамене. — „Погали“ е по-подходящо.

Уточнението ѝ обаче с нищо не подобри ситуацията.

— Кой е той? — попита властно събеседникът ѝ. Веждите му се бяха превърнали в тъмна линия.

Мери не желаше да се превръща в повод за неприятен сблъсък.

— Нямам представа — излъга тя.

— Доколкото разбирам, вие не сте припаднали.

— Със сигурност. Защитих се.

— Разбирам — отвърна той. Изглеждаше заинтригуван. — И как по-точно?

— Убодох го с иглата си за шапка — обясни Мери.

— С иглата си за шапка?

Тя кимна и му показа една от двете диамантени игли за шапка, които украсяваха края на ръкавиците ѝ.

— В Америка сплитаме копринените ръкавици в края и прокарваме игла за шапки. Тя придържа ръкавицата на място, но служи и за отблъскване на нежелани ръце.

— Много находчиво — кимна той.

— Да... Е, възможно е въпросният лорд да е изкрещял високо — продължи дяволито Мери. — *Възможно* е всички да са се обърнали към него. И е *възможно* аз да съм го потупала по ръката и да съм му казала, че знам колко неприятни могат да бъдат циреите. Между другото, знаете ли, че лекарството за циреи от бял равнец може да предотврати косопада при мъжете?

Почувства, че поруменява. Той нямаше нужда от този лек. Макар и късо подстригана, косата му беше гъста, поне доколкото можеше да види на тъмния балкон.

Той обаче се подсмихна и Мери изпита облекчение, осъзнавайки, че за първи път от цяла седмица — ако не и от цял месец — е свободна да бъде самата себе си. На този мъж сякаш наистина му харесваше, когато от устните ѝ се изплъзнеше ново късче информация.

— За свой късмет не разбирам нищо от циреи — каза той. — Всички американски дами ли знаят едно-друго по подобни въпроси?

— Не мога да се въздържа да не споделям факти — призна Мери. — Това е голямо изпитание, защото ми е трудно да си спомня навреме, че не бива да ги споделям.

— И защо?

Крайчетата на суровата му уста се бяха извили нагоре по обезоръжаващ начин. Всъщност Мери започна да се навежда към него, преди да се усети.

— В Лондон има само няколко приемливи теми за разговор. Много е уморително човек да се опитва да си спомни кои му е

разрешено да обсъжда — каза тя с известна жар.

— Бонета да, но не и цирей?

„Навярно си пада малко негодник“ — реши Мери. Смехът в очите му беше много привлекателен.

— Точно така — кимна тя. — В разговорите си британските дами проявяват изтънчен вкус.

— Не ми казвайте, че се стремите да овладеете изкуството нищо да не казвате.

Мери се засмя.

— Боя се, че никога няма да стана специалист по модерното нищо-не-казване. Това, което наистина не ми харесва — продължи тя и за свое учудване установи, че му се доверява по единствената причина че изглежда наистина заинтригуван, — е, че...

Тя млъкна, осъзнавайки, че ако продължи да говори на тази тема, ще обиди сънародниците му. Все пак беше гостенка в тази страна, поне докато не се омъжеше за Седрик. Трябваше да запази неласкавите си мнения за себе си.

Изразът в очите му беше опияняващ, дори и само затова, защото нито един от хората, които срещна след пристигането си тук, не прояви интерес към впечатленията на една американка от тяхната страна. Мери обичаше Лондон, дори и само заради великолепните му обществени градини, но някои черти на висшето общество ѝ бяха неприятни.

— Начинът, по който хората разговарят помежду си — обясни тя, подбирайки грижливо думите си. — Те са умни, но остроумието им често приема формата на обида.

Почувства как бузите ѝ пламват. Той навярно я смяташе за абсолютна глупачка.

— Аз наистина оценявам духовитостта. Но много от тези забележки са за сметка на някого друго.

Той се намръщи.

— Такива хора говорят само глупости и не бива да им обръщате внимание — нареди той.

— Не мога, но се уча да овладявам темперамента си.

— Мисля, че бих искал да ви видя по време на някой изблик на ярост.

— Щом искате да ми се подигравате, сър, заповядайте, но ви уверявам, че за една американка е ужасно трудно да се превърне в съвършената английска дама! Трябва вие да опитате.

Когато се усмихна, на бузата му се появи неустойимо привлекателна трапчинка.

— Сигурен съм, че няма да успея. Първо, в рокля съвсем няма да изглеждам ослепително като вас.

Имаше право. Беше необичайно едър. Разбира се, същото важеше и за нея — Мери беше много по-висока, отколкото се полагаше на една дама, както много пъти бе отбелязвала госпожица Феърфакс.

— Знаете ли защо американците добавят чай към млякото си, а не обратното? — върна се той към думите ѝ отпреди малко.

— Защото това е *правилното*, разбира се! — отвърна Мери и го погледна с весели пламъчета в очите.

Той поклати глава.

— Ето ви един факт. Вашите сънародници добавят кипнал чай към млякото си, за да го попарят, в случай че качеството му не е такова, каквото искат.

— О, за бога! — провикна се Мери. — Не ми казвайте, че сте също толкова невеж по отношение на американците, колкото всички други на този бал! Икономката на леля ми ще умре от срам, ако се наложи да сервира мляко, което не е съвсем прясно.

— Защо тогава американците слагат първо млякото в чашата си?

— Защото вкусът е по-хубав. Единствената причина, поради която англичаните правят обратното, е, за да демонстрират, че порцеланът им е от най-високо качество и няма да се счупи. Некачественият порцелан веднага се счупва, ако налееш вътре кипяща вода, без предварително да си го охладил с мляко. И преди да сте попитали, ние, бостънците, пием от чаши от най-фин китайски порцелан.

Проклятие! Ето че пак размахваше ръце — един от онези навици, които бе твърдо решена да изкорени. Веднъж Седрик спомена, че дамите не бива да приличат на италиански оперни певици.

Начинът, по който този джентълмен умееше да се усмихва само с поглед, беше...

Наистина трябваше да се върне в балната зала, преди да направи нещо глупаво.

— Извинете ме, сър, но наистина трябва да дам възможност на партньора си в танците да ме намери — каза тя и му се усмихна. — Или по-скоро да ме *вземе*. Желая ви лека нощ.

Той не помръдна и Мери понечи да го заобиколи.

— Задоволете любопитството ми — каза тихо той. — Защо, за бога, американските джентълмени са ви оставили свободна да пътувате до Англия и да се насладите на нашия сезон?

Нямаше никакво право да гледа една сгодена жена с такъв блясък в очите, макар че, разбира се, той не знаеше, че е сгодена, понеже ръкавицата ѝ скриваше диамантения пръстен. Мъжът пристъпи към нея, приближи се толкова плътно, че Мери можеше да усети топлината на тялото му.

А после очите му се преместиха към устата ѝ. Изглеждаше така, сякаш бе изцяло подвластен на желанието, както навремето беше Бърти.

Какво нелепо сравнение! Той беше английски джентълмен и дори най-големият глупак щеше да забележи, че този човек владее напълно и себе си, и емоциите си.

Устните му се спуснаха още по-надолу, към облечените ѝ в ръкавици ръце. Той се намръщи.

— Омъжена ли сте?

— Не! — отвърна Мери припряно. — Истината е... Истината...

Трябваше да му каже, че тази вечер се е сгодила за Седрик. Но поради някаква причина изтърси една по-различна истина.

— Спечелих си злополучна репутация.

За миг той остана загледан в нея.

— Учудваш ме.

— Не *такава* репутация! Аз просто... ами... ако трябва да бъда честна, влюбвала съм се неведнъж. Но всъщност не съм била истински влюбена, защото всеки път след време разбирах, че съм допуснала ужасна грешка. Бях принудена да разваля два годежа.

Той вдигна рамене.

— Значи сте научили важен урок за това прехвалено чувство — любовта. Защо това би станало причина за злощастна репутация?

— Аз съм ужасяващо непостоянна — поясни Мери. — Наистина. Направих особено злополучен избор с втория си годеник, който се интересуваше от състоянието ми много повече от мен самата. Даде ме

под съд, задето съм нарушила обещанието си, и всички разбраха за случилото се.

— Това говори зле за него, не за вас — отбеляза мъжът, видимо развеселен.

— Дермът беше вземал заеми въз основа на очакванията си. Тоест, на очакването, че ще се ожени за мен.

— Случаят стигна ли до съда? Не мога да си представя, че съдебните заседатели биха признали щети на такъв м... — започна той и млъкна. — Такъв мерзавец.

— О, не се стигна чак дотам. Чичо ми уреди случая. Но се боя, че новината се разпространи и понеже бях развалила предишния си годеж, имаше хора, които казаха, че съм...

— Хронично невярна? — подсказа ѝ той и когато тя кимна, попита: — А какво се случи с първия ви годеник?

— Бърти имаше прекрасен нос, но беше ужасно нападателен — призна Мери.

— Никога не съм се замислял особено за носовете — отбеляза джентълменът и леко се приведе напред, за да погледне нейния нос. Почти я докосваше.

Устата на Мери пресъхна. Той ухаеше прекрасно — на колосан лен и сапун от гаултерия. Тя облиза долната си устна и за миг погледът му се задържа там, преди той да се люшне напред. Изглеждаше абсолютно невъзмутим, докато сърцето на Мери бе започнало да бие лудо.

— Носът ви е много красив.

— Вашият също — изтърси тя. И наистина беше така.

Мери беше малко нещо познавачка и носът му не беше нито твърде остър, нито прекалено тесен. Беше идеален.

— Но може да съм нападателен — отбеляза той.

Мери усети прилив на задъхано удоволствие, от което едва не се разкикоти.

— Някога участвали ли сте в дуел? — попита тя и си придаде сурово изражение.

— Никога.

— Бърти участва в два.

— Това ми се струва...

— През първия месец от годежа ни — уточни тя.

— Може да е бил провокиран? — В очите му имаше нещо, което я заплениваше. — Мога да си представя, че един мъж, сгоден за вас, няма да се зарадва на домогванията на други джентълмени.

Както се полагаше, погледът му се задържа върху лицето ѝ и все пак цялото ѝ тяло се изпълни с топлина.

— Предполагам, че привличате голямо внимание — каза тихо той. — Не бих могъл да обвинявам Бърти за желанието му да ви запази само за себе си.

Пулсът на Мери препускаше толкова бързо, че го чуваше в ушите си, като бурна река, потекла надолу по хълма.

— Всъщност и двамата му противници случайно го бяха блъснали на улицата — едва успя да изрече тя. — Дуелите нямаха нищо общо с мен.

— Наистина нападателен — измърмори той.

Гласът му я обгърна като топло наметало и Мери изведнъж изпита странното чувство, че балконът се е откъснал от останалата част от къщата и двамата са останали сами насред тъмно топло море. Зави ѝ се свят.

— Когато му върнах пръстенът с цветя, си помислих, че може да ме извика на дуел — каза тя, опитвайки се да разведри атмосферата.

— Дал ви е пръстен с цветя? В Англия такива пръстени си разменят младите момичета. Понякога чираците подаряват такъв на любимата си.

— Беше много хубав — възрази Мери в защита на Бърти. — Цветята изписваха името ми.

— Наистина ли? — попита той провлечено. По някакъв начин — тя не знаеше как — бе успял да се приближи до нея още повече. Мери усети топлия му дъх на бузата си. — Как, по дяволите, един букет може да изписва име на човек?

— На езика на цветята — отвърна Мери. Започваше да дърдори. — Всяко цвете означава нещо, така че се получава общуване по същия начин, както и ако говориш френски.

Гласът ѝ секна, защото тъмните му очи я наблюдаваха така внимателно.

— Или нещо такова — прошепна тя. Гласът ѝ едва се чуваше.

От балната зала ненадейно долетя шумна музика и Мери подскочи.

— Трябва да...

— Но най-напред трябва да ми разкажете останалата част от историята.

Нещо в гласа му изискваше покорство и макар че Мери никога не позволяваше да ѝ нареждат, за своя изненада отговори.

— Това не е просто *история* — каза тя, погледна го и се намръщи леко. — Бях съкрушена, когато върнах пръстена на Бърти. И на Дермът.

— Значи сте върнали и пръстена с букет на Дермът.

— Неговият не беше такъв — отговори Мери, потискайки усмивката си. — Дермът много се гордееше със златистата си коса, затова ми подари пръстен, изплетен от нея.

Последва миг на абсолютна тишина, а после джентълменът отметна глава назад и се разсмя гръмогласно.

Съдебното дело, заведено от Дермът, беше толкова неприятно, че Мери се опитваше изобщо да не мисли за годежа им, но смехът ѝ помогна да понесе по-лесно унижението.

— И в резултат сте дошли в Лондон — каза най-накрая мъжът.

— Леля ми се страхуваше, че никой няма да поиска да се ожени за мен.

Не трябваше да стои на балкона, в тъмнината, и да разговаря с мъж по този начин. Трябваше да му каже, че един джентълмен е поискал ръката ѝ и тя се е съгласила.

— Леля ви подценява чара ви. Сигурен съм, че повечето мъже в Америка просто биха предположили, че все още не сте срещнали подходящия. И че когато го срещнете, ви очаква семейно блаженство, в което ще се сгушите като птичка в гнездото си.

Очите му бяха приковани върху прекалено пълните ѝ за изисканост устни, а после се сведоха към също така неизисканата ѝ гръд, покрита само с няколко дипли розова коприна.

Мери си пое дълбоко въздух, което не ѝ помогна, защото отново долови лекия мирис на колосан лен, под който се таеше нещо по-неуловимо, по-завладяващо. Ароматът на мъж. Бузите ѝ започнаха да се изчервяват, затова тя прикова очи в брадичката му.

— Според мен няма значение дали сте изоставили трима годеници или трийсет.

Когато се осмели отново да погледне към очите му, Мери видя, че той гледа към челото ѝ най-възпитано, най-благоприлично. Въпреки това дрезгавата нотка в гласа му предизвика порочна тръпка, която запълзя по краката на Мери. Изведнъж си го представи с омачкани дрехи и потен, с гърди, които бурно се надигат и спускат.

Осъзнаването колко е глупава ѝ подейства като студена вода. *За бога, какво правеше?*

— Благодаря — каза тя и закима трескаво. — Много мило от ваша страна. За мен беше удоволствие да разговарям с вас — и без повече церемонии го заобиколи и се насочи обратно към балната зала.

Една голяма ръка се обви около кръста ѝ, почти я обърна и я привлече към него.

Озова се притисната до корава мъжка гърд и през тялото ѝ запрепусаха какви ли не усещания. Госпожица Феърфакс би изпаднала в ужас. Но вместо да се отдръпне, Мери застина, вдигнала поглед към него. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че кънтеше в ушите ѝ.

— Кой ви опипа? — поиска да разбере той.

— Кой ви ядоса толкова много, преди да излезете на балкона? — настоя тя на свой ред. Какво — или кой — можеше да разяри мъж като него?

— Оня глупак брат ми. А сега бих искал да отговорите на въпроса ми.

Тя вече бе забравила какво я е попитал. Погледът му бе така напрегнат, че се обърка и се изчерви. Никога нямаше да позволи на някой мъж — абсолютен непознат — да я целуне, ако затова си мислеше.

— Какъв беше въпросът ви? — попита Мери и потръпна вътрешно, когато гласът ѝ прозвуча задъхано, като зов на сирена.

— Кой ви опипа? — повтори той.

В очите му се бе изписал онзи войнствен израз, който Мери намираще за абсурдно привлекателен. Каза му истината, преди да има време да премисли.

— Лорд Малмсбъри... лорд Малмсбъри оставя ръцете си да бродят там, където нямат работа.

— Стойте настрана от него — каза той намръщено.

— Оценявам загрижеността ви — отговори с достойнство Мери, дръпна се и отстъпи назад, — но няма причина да ми давате заповеди. Вече бях решила да избягвам Негово благородие, а и той самият не проявява никакво желание да задълбочи познанството ни, за което трябва да благодаря на иглата си за шапка.

— С вашето оръжие и неговите циреи се съмнявам, че ще рискува с нови срещи — съгласи се той и отново се усмихна. — След като ни представят официално един на друг, ще ви помоля за танц. Обещавам да не ви опипвам.

Мери си помисли, че много би искала този мъж да я опипа — и откровението беше ужасяващо. Тя беше *сгодена!*

Той направи съвършен поклон.

Тя отвърна с реверанс и този път госпожица Феърфакс би се гордяла с нея — коляното ѝ почти допря земята.

Мери се отправи обратно към балната зала, без да поглежда назад. Каквото и да мислеше гувернантката ѝ, тя умееше да се владее. Прекрасно.

Стигна почти до другия край, преди да обърне глава и да погледне назад.

Той не се виждаше никъде.

Тя седна близо до стената и се нахока наум. Какво, за бога, си мислеше? Наистина ли бе толкова лекомислена, колкото я изкарваха ключките у дома? Може и да бе допуснала грешки при първите си два избора на годеник, но съвсем не беше непостоянна.

Навремето наистина вярваше, че е влюбена първо в Бърти, а после и в Дермът. Никога не бе флиртувала с един мъж по време на годежа си с друг.

Всъщност тя и с този тук не беше флиртувала. Не точно.

Добре де, беше.

Мери нададе безмълвен стон. Защо не го зашлеви, когато я хвана за кръста, или поне не обяви, че скоро ще бъде омъжена жена? Вместо това само го погледна като някоя глупава патица, която очаква целувка.

Нищо чудно, че той така се развесели. Навярно я смяташе за абсолютно невинна и неопитна, зашеметена от великолепието на присъствието му в тези черни дрехи.

Всичко беше толкова срамно.

При следващата им среща трябваше да подчертае, че е влюбена и че изобщо не е помисляла за разговора им. Може би щеше да каже нещо от рода на: „О, вече сме се срещали, нали така? Кълна се, че съм забравила всичко за тази среща!“

— Ето те и теб, скъпа моя — изникна пред нея леля й. — Седрик дойде с чаша вино за теб — продължи тя и пъкна в ръката й пълна чаша. — Трябва да кажа, че това момче е много внимателно.

— Благодаря — отвърна Мери.

— Двамата с чичо ти се върнаха от стаята за карти — продължи Бес. — По-късно ще го видиш пак. Ще закараме твоя обожател до дома му с нашата карета, защото неговата е с изхвърчала ос или нещо подобно. Трябваше да видиш колко елегантно прие предложението на чичо ти. Маниерите му са просто вълшебни! Той целият лъщи като восък.

— Лъщи като восък — повтори Мери и се овладя. Онзи разговор на балкона не означаваше нищо. Навярно никога повече нямаше да види този мъж. — Лельо Бес, говориш неща, в които няма смисъл. Ти използваш восъка за излъскване на разни неща.

— Знаеш какво имам предвид — отвърна Бес невъзмутимо. — Това момче блести като месинг.

Мери се намръщи.

— Ох! — измърмори леля й. — Ти извади голям късмет с него, мила моя, само това ще кажа.

Докато Мери обясняваше (не за първи път) концепцията за смесените метафори, един от обожателите й, господин Кестрил, се приближи към тях, поздрави ги и каза:

— Госпожице Пелфорд, бяхте ми обещали следващия танц.

— Разбира се — усмихна му се Мери. Седрик й бе препоръчал да го държи на разстояние, защото не бил „от доброто общество“, каквото и да значеше това.

Мери обаче го харесваше. Господин Кестрил не само бе по-висок от нея, но и знаеше много за градинарството.

— Блестящ като злато от някой хълм на феите — обади се внезапно леля й.

Господин Кестрил сбърчи чело.

— Моля?

— Описах годеника на Мери, лорд Седрик, като блестящ като месинг, но се опитвам да измисля нещо по-хубаво — обясни Бес, вмъквайки умело в разговора факта, че сега Мери е сгодена. — Моята муза просто предложи сравнение със златото на феите.

— Леля ми е поетеса — обърна се Мери към господин Кестрил, който бе стиснал устни при новината.

— Нищо чак толкова хубаво — поправи я скромно Бес, докато си вееше с ветрилото. — „Поет“ загатва за деликатност и гений. Аз просто си играя с думите.

— В това сравнение на лорд Седрик със златото на феите има нещо гениално — отвърна сухо господин Кестрил.

Мери се намръщи.

— Защо? Златото на феите все пак е злато, нали така?

— А косата на лорд Седрик е златиста — обясни Бес.

Разнесоха се първите звуци на английски танц.

— Госпожице Пелфорд — каза лорд Кестрил, поклони се дълбоко и протегна ръка. — Може ли?

Тя пъхна ръката си в неговата и двамата се понесоха из помещението, усмихваха се всеки път, когато се обърнеха с лице един към друг, преди да се разделят, и пак се обръщаха един към друг, и пак се разделяха.

Мери беше приковала очи в лицето на партньора си. Не поглеждаше нито надясно, нито наляво. Не че в балната зала имаше някого, когото искаше да види. Разбира се, с изключение на годеника ѝ.

ГЛАВА 2

Октавиъс Мортимър Джон Алардайс, шестият херцог на Трент, се върна в балната зала с усещането, че някой го с изритал в корема.

По-рано вечерта, веднага след като Трент се появи на бала на лейди Портмедоу, целуна ръка на домакинята си и влезе в балната зала, неговият близък Седрик се появи и обясни толкова високо, та всички го чуха надлъж и нашир, че вече е сгоден.

Макар че първият импулс на Трент беше да изкрещи от радост, той го потисна и вместо това кимна на брат си в знак на поздравление.

Тъкмо се канеше да поиска да се запознае с бъдещата си снаха, когато Седрик добави — така нехайно, сякаш говореше за времето, — че е подарил на годеницата си диамантен пръстен.

По-точно пръстена на майка им. Този пръстен струваше повече от всяко друго от семейните бижута, но освен финансова имаше и символична стойност: беше го носила не само майка им, но и майката на баща им преди нея.

С други думи, брат му беше подарил на годеницата си пръстена, носен по традиция от херцогинята на Трент, пръстена, който според семейния обичай трябваше да украси пръста на годеницата на самия Трент. Трент може би трябваше да го сложи под ключ, но и през ум не му беше минало, че Седрик ще го вземе.

Ако ставаше въпрос за някой друг, кражбата на диамантен пръстен би подсказала за алчност. Със Седрик обаче не беше така — той завиждаше на Трент за титлата му, но не беше алчен. Очите му блестяха от злорадство. Намерението му беше очевидно и съвсем ясно — да подтикне брат си да си изпусне нервите.

Също толкова очевиден бе и фактът, че Седрик е оповестил годеща си на голям бал с надеждата, че Трент ще избухне пред публика, в която влиза почти цялото изискано лондонско общество. Години наред щяха да говорят как годещият пръстен на една дама е бил смъкнат със сила от пръста ѝ — какъв скандал!

По дяволите, Трент нямаше да направи на брат си удоволствието да вдигне публичен скандал, макар че пръстенът принадлежеше на неговите потомци, а не на тези на Седрик. Мисълта да вземе украшението от бъдещата си снаха, която не носеше никаква вина за всичко това, беше отвратителна.

Без да каже нито дума, той се завъртя на пета и излезе навън на балкона. Взираше се в тъмната градина, когато почувства, че някой го докосва по ръката, обърна се... и я видя.

Сега, отново в балната зала, той застана в края на вихъра от музика и цветове и си помисли за случилото се току-що.

Дори не харесваше американките.

Според личния му опит те бяха прекалено дръзки — и тя не беше изключение. Погледна го в очите така, сякаш беше член на кралското семейство — прямо, без да трепне, без грам уважение към титлата му.

Но беше най-красивото създание, което беше виждал някога — с непокорни къдрици с цвета и блясъка на зрял кестен и устни, които приличаха на пищна роза без помощта на лепкави червила. Фигурата ѝ беше едновременно сочна и стегната, а беше и достатъчно висока, за да я целуне, без да му се изкриви вратът.

Това обаче, което наистина го извади от равновесие, бяха очите ѝ. Беше сигурен, че са с цвета на сива мъгла, но беше трудно да се увери на потъналия в сенки балкон. Това, което знаеше, беше, че искрят от смях и интелигентност. И че цветът им се променя заедно с чувствата ѝ. Всяка нейна мисъл беше ясна.

Нейната откритост му беше извънредно приятна след прикритостта на собственото му семейство. Както всички, които се напиват до безпаметност, баща му трупаше тайна след тайна. Никой не знаеше какво мисли майка му за това. Трент не си спомняше херцогинята да е изразявала някога каквото и да било мнение или чувство, с изключение на едно общо унищожително неудовлетворение.

За разлика от нея, всичко, което мислеше и чувстваше американката, беше изписано в очите ѝ и доколкото можеше да каже Трент, излизаше право от устните ѝ. Тя никога нямаше да премълчава мислите си. По всяка вероятност съпругът ѝ щеше да прекарва много време в смях, докато тя го информира без церемонии за мислите си.

Трент никога не бе помислял за възможността да се смее заедно със съпругата си. Доколкото се бе замислял за бъдещата си херцогиня,

си бе представял сдържана жена, която нямаше да прави каквито и да било сцени. Нямаше да се вкопчва в него, да вдига шум или да го засипва с постоянни изисквания — и особено емоционални изисквания.

Но беше свикнал да взема бързи решения, когато се изправеше пред нови доказателства.

Щеше да се ожени за тази дама, защото всичко у нея му харесваше — от дрезгавия ѝ смях до фактите, към които тя имаше такава слабост.

Тя нямаше да бъде съпруга, изпълнена с уважение. Нямаше да бъде дори покорна съпруга. Но никога нямаше да бъде и притворна. Като херцогиня щеше да бъде съвсем различна от майка му — и това щеше да бъде много хубаво.

Досега нямаше представа, че е чакал една конкретна жена, но се оказа, че е чакал една американка с блестящи къдрици, която да го погледне право в очите, без изобщо да се интересува от това, че е херцог.

Годеницата на Седрик можеше да задържи диамантения пръстен. Трент щеше да купи нов на своята американка. Все пак тя беше от нова страна.

Щеше да ѝ купи пръстен, два пъти по-скъп от откънатия. Двамата щяха да положат началото на нова традиция и на ръката на новата херцогиня на Трент щеше да заблести неговият пръстен.

Сега трябваше само да открие името ѝ, да уреди да ги представят един на друг както подобава и да съобщи на компаньонката ѝ, че възнамерява да ѝ направи сутрешно посещение. Това искане щеше да бъде достатъчно: всеки, който го дочуеше, щеше да заподозре, че младата дама ще стане следващата херцогиня. До сутринта слухът щеше да обиколи цял Лондон.

Трент установи, че се усмихва, едва когато срещна озадачения поглед на един от някогашните си съученици.

— Прекрасно шампанско, нали? — каза лорд Ройстън и вдигна чашата си.

— Да.

— Ти обаче не пиеш нищо.

— Ще си взема — отговори Трент. — Извини ме, Ройстън, но трябва да намеря домакинята ни.

— Трябва да си вземеш шампанско, преди да е свършило. Когато я видях за последен път, лейди Портмедоу се въртеше край масата с хапки, несъмнено, за да се погрижи никой да не си взема прекалено много.

— Добре. Ами...

— Направо е срамно — как само изнесе една-две чинии със сандвичи с краставици и се опита да се престори, че ни предлага пиршество — продължи Ройстън, загледан в Трент толкова втрещено, че очите му почти изскочиха.

Наистина ли беше станал толкова мрачен, че една усмивка беше в състояние да учуди познатите му? Ройстън го гледаше така, сякаш виждаше петкрако теле, както се бе изразила американката. Този спомен го накара отново да се усмихне.

Негово благородие примигна несигурно.

— Чух, че брат ти си е намерил съпруга.

— И двамата си намерихме — потвърди Трент.

— Така ли? И коя е твоята бъдеща херцогиня?

— Все още не съм й направил предложение, затова ще запазя името ѝ в тайна.

В очите на Ройстън проблесна ироничен хумор.

— От всички мъже в Лондон точно ти няма нужда да се притесняваш, че някоя жена ще ти откаже, херцоже — рече той и вдигна чашата си. — Пия за брака, след като те радва толкова. Мисля, че от години не съм те виждал да се усмихваш.

Трент се поклони и се запъти към масата с хапки, която се намираще в една странична стая, в която се влизаше от фойето. Навярно наистина не се бе усмихвал често, не и когато всяка минута от деня му бе погълната от задачата да спаси имението, което баща му бе докарал до почти пълно разорение.

Но това щеше да се промени, след като се оженеше за американката, която бе обещала никога да не припада, но изглеждаше леко зашеметена, след като го огледа от глава до пети.

Особено в частта под кръста.

Тялото му откликна на погледа ѝ с прилив на първична страст. Ако не се намираха толкова близо до балната зала, щеше да я целуне. Проклятие, щеше да я сграбчи и да я обладае... след като получи

съгласието ѝ, разбира се. При тази мисъл през слабините му премина нова гореща вълна.

По време на разговора им неведнъж изпита желание да завладее устните ѝ. Всъщност да я завладее цялата. Да я притисне към балюстрадата, да започне да я целува и да не спре, докато тези интелигенти очи не се замъглят от желание, а умният ѝ мозък забрави всички факти, които съхраняваше.

Точно както бе предсказал Ройстън, лейди Портмедоу се въртеше до масата с хапки и наблюдаваше как сандвичите с краставица изчезват в стомаха на гостите ѝ.

Трент си взе един сандвич, просто заради удоволствието да я подразни, и го изяде, докато Нейно благородие заобикаляше масата и се приближаваше към него. После си взе втори и изяде и него.

— За мен е голяма чест, че тази вечер успяхте да се присъедините към нас — промълви лейди Портмедоу с усмивка, която едва повдигна ъгълчетата на устните ѝ. — В такива моменти милата ви майка много ми липсва.

Трент нямаше представа за какво говори. Взе си трети сандвич. Бяха малки, но учудващо вкусни.

— Как сте, лейди Портмедоу? — попита той.

— Все така, все така. Дъщеря ми Едуина е... О, но вие сигурно го знаете. Нали все пак дойдохте на бала по случай излизането ѝ в обществото.

Трент се намръщи, объркан. Този бал не беше ли в чест на новата болница — кауза, поддържана от брат му?

— Не видях причина да влизам в разходи за два бала — обясни лейди Портмедоу. — Тази вечер е дебютът на Едуина — много подходящо, тъй като вашата майка ѝ беше кръстница.

Трент леко се поклони.

— Ще ви заведе при Едуина — продължи лейди Портмедоу, взе ръката му и го поведе обратно към балната зала. „И по-далеч от сандвичите“ — не можеше да не си помисли Трент. — Тя много се промени, откакто я познавахте като дете. С радост мога да отбележа, че онези злополучни лунички вече ги няма.

— Сигурен съм, че е красавица — измърмори Трент и си спомни за Едуина без особен ентузиазъм. Тя беше толкова интересна, колкото и някой пудинг.

В името на истината трябваше да признае, че по онова време беше едва десетгодишна.

— Брат ви ми каза, че откакто започна сезонът, сте много зает в Камарата на лордовете — съобщи му лейди Портмедоу, докато пресичаха фоайето на път към балната зала. — Тази вечер видяхте ли лорд Седрик? Сигурно ви е съобщил добрата новина.

— Наистина — потвърди Трент и кимна на един познат.

Лейди Портмедоу понижи глас:

— Много се радвам за него. Вие, разбира се, сигурно знаете колко много се тревожеше майка ви. През последните години съм мислила за нея стотици пъти, докато наблюдавах как вие двамата се превръщате в мъже. По-малките синове често се превръщат в проблем. За един мъж е голямо бреме да израсне без наследство.

Трент си замълча. За щастие фактът, че Седрик бе пропилял на комар цяло едно имение, не бе всеобщо достояние.

— Предстоящият му брак има някои неприятни страни — продължи шепнешком лейди Портмедоу. — Предпазливостта наложи брат ви да си избере съпруга от крайно ограничен кръг.

Проклятие! Седрик навярно си бе намерил някоя наследница със стърчащи зъби или пък кривогледа.

Трент се опита да го съжали, но не можа да се съсредоточи върху тази задача.

Не спираше да мисли за своята американка. Не една и две английски девици щяха да се сметнат за компрометирани само поради факта че са провели дълъг разговор с мъж на потънал в сенки балкон. Но неговата американка изобщо не се интересуваше от сложните игри, с които се развличаха хората от английското общество.

Тя се бе запътила право към него и го бе докоснала по ръката — но не защото беше херцог. Тя нямаше представа кой е той. Всъщност Трент определено бе останал с впечатлението, че ако знаеше за титлата му, щеше да се отправи в противоположната посока.

Той се ухили сам на себе си. С нетърпение очакваше мига, в който щяха да му я представят — с титлата и тъй нататък.

— А сега, къде ли може да е дъщеря ми? — попита лейди Портмедоу, спря се на вратата на балната зала и стисна ръката на Трент със сила, която му подсказа, че според нея от Едуина ще излезе прекрасна херцогиня. — А, ето я, танцува с виконт Бърн.

Трент се възползва от откритата се възможност.

— Ще се радвам да танцувам с госпожица Портмедоу по-късно тази вечер. Но дотогава, питам се дали мога да ви помоля за една услуга?

— Разбира се, Ваша светлост.

— Много бих желал да ме представите на една млада дама, която зърнах в балната зала.

— Разбира се — повтори Нейно благородие с не толкова голяма готовност. Неохотата ѝ се бореше с любопитството.

Трент предположи, че майчинският инстинкт ѝ заповядва да си осигури един херцог за зет, но и че би се радвала да се окаже домакинята, която е представила един от най-търсените, но вечно изплъзващи се ергени на брачния пазар на бъдещата му херцогиня. Каква история можеше само да измисли за мига на срещата им!

Той вдигна рамене, макар и само наум, и огледа претъпканото с хора помещение за своята американка. Само след секунда я откри и с удоволствие установи, че на светлината на полилеите е също толкова възхитителна, колкото навън на балкона.

Тя стоеше само на няколко метра от него с чаша лимонада в ръка. До нея едно мършаво русокосо момиче с кисела извивка на устните кимаше на нещо, което им казваше Найджъл Хампстър.

Думата „възхитителна“ не беше съвсем подходяща. Американката имаше сърцевидно лице и вирнато носле.

Вирнато точно така, както трябва: божествено. Тя навярно би отхвърлила това описание, но на него му се струваше правилно. Беше божествена.

Но и тази дума не бе подходяща, защото Трент можеше да види извивките ѝ по-ясно сега, когато бе застанала точно под един полилей. За разлика от повечето млади дами, които я заобикаляха, тя не носеше бяло. В розовата ѝ рокля нямаше и намек за целомъдрена чистота.

Вместо това платът се набираше под закръглените ѝ гърди и прилепваше към тялото ѝ така, сякаш бе навлажнила фустите си. Деколтетото бе изрязано ниско, на ръба на неблагоприятното.

Изглеждаше като жена, която се облича скъпо. Чувствена. Със сложен характер.

Невинна.

И божествена — всичко това наведнъж.

Хампстър разказваше шеги на русокосото момиче, макар че и последният глупак можеше да види, че всъщност се опитва да впечатли момичето, което стоеше настрана. Американката гледаше право през него с нетрепваща усмивка на устните.

Трент отново се ухили. От нея щеше да излезе чудесна херцогиня.

— С кого искате да се запознаете, Ваша светлост? — попита лейди Портмедоу и проследи погледа му. — О, разбирам — с лейди Каролайн! Тя наистина има прекрасна коса и я смятат за изключителна. Дъщеря е на лорд Уутън, макар че според слуховете зестрата ѝ не съответства на общественото ѝ положение.

Нейно благородие продължи, без да чака потвърждение, и леко понижи гласа си, така че можеха да я чуят само десетте души най-близо до тях.

— Освен това чух, че дори не говори френски. Всъщност някои неблагосклонни езици се шегуват, че не е сигурно дали говори английски. Няма нужда да ви казвам, че човек с вашето положение трябва да си намери съпруга, която владее чужди езици — може би три или четири.

Едуина навярно притежаваше дарба за говорене на езици^[1], ако се съдеше по настойчивостта, с която майка ѝ излагаше идеята за бъдещата херцогиня като експерт-лингвист.

— Всъщност нямах предвид лейди Каролайн, а младата дама до нея — каза Трент.

Лейди Портмедоу присви очи и погледна нататък.

— О, да, разбира се — рече тя за изненада на Трент. — А сега, къде ли може да е брат ви?

— Моля?

— Къде видях за последно лорд Седрик?

Тя се надигна на пръсти и погледна над главите на тълпата.

— Брат ми несъмнено е в стаята за карти — каза Трент и ненадейно му хрумна една неприятна мисъл.

— Най-вероятно — съгласи се лейди Портмедоу. — За мен ще бъде удоволствие да ви представя на госпожица Пелфорд, а после ще ви запозная с Едуина. Споменах ли ви, че миналата година започна да учи немски, просто заради удоволствието да може да го говори? Не, не искам да кажа, че има интелектуални интереси...

Трент беше спрял да я слуша.

Пелфорд. Беше чувал това име и преди.

От брат си.

Не беше човек, който ругае, било то наум или не. За него вулгарността беше признак за загуба на самообладание.

Мамка му!

[1] Препратка към 1 Кор. 14, в която апостол Павел споменава за говорене на езици, неразбираеми за околните. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

По-рано същата вечер...

С лудо биешо сърце Мери сведе поглед към къдриците на лорд Седрик Алардайс, който бе коленичил пред нея, изричайки предложението си за брак с изящно красноречие. Зад прозорците на библиотеката на лорд Портмедоу дъждовният април държеше Лондон в мрачната си мокра хватка, но Мери дори не го забелязваше, защото Седрик току-що я бе сравнил с „летен ден“.

Мери не се бе отказала от надеждата, че съществуват мъже, които са колкото красиви, толкова и добри, но се бе отказала от надеждата да си намери такъв. Най-накрая се бе зарекла, че дори да не открие идеалния мъж, третият ѝ годишен пръстен ще бъде последният.

Сега обаче разбираше, че онази стара поговорка се е оказала вярна: „Третият път — късметлия.“

Не можеше да си представи, че би могла да промени решението си за Седрик. Той беше толкова красив, колкото и вторият ѝ годеник, Дермът Попълуел, но освен това беше и добър човек, а това беше много по-важно от красивия профил. Веднага след като се запознаха миналия месец, тя научи, че Седрик е изиграл жизненоважна роля в набирането на средства за една благотворителна болница, която строяха в „Спитълфийлдс“, в Източен Лондон.

Нещо повече, той беше неизменно любезен. Забелязваше американизмите ѝ, но никога не я укоряваше за тях. Всяка дума, излязла от устата му, беше красноречива. За разлика от него, когато първият ѝ годеник, Бърти, ѝ направи предложение, ѝ каза, че е „хубава като червена каруца“.

Червена каруца! Още в този миг трябваше да разбере, че не е подходящ, но беше прекалено увлечена по него.

Седрик обаче току-що я бе сравнил с „майска пъпка“. Бърти щеше ли да се закълне, че я обича до безумие?

Немислимо! Единственото нещо, което можеше да доведе Бърти до безумие, беше нова рапира на витрината на някой магазин.

Освен това Седрик изобщо не се интересуваше от парите ѝ. За бога, той беше син на херцог! Чичо ѝ Тадеус ѝ беше казал точно този следобед — докато отбелязваше, че е дал на лорд Седрик разрешение да ѝ направи предложение, — че Негово благородие няма нужда от парите ѝ.

Честно казано, всичко у Седрик изглеждаше прекалено хубаво, за да е истина. Прободе я тревога, но Мери я прогони.

Той беше идеален за нея.

Докато тя го наблюдаваше запленена, той пое лявата ѝ ръка в своята, с елегантен жест свали ръкавицата ѝ и сложи на пръста ѝ диамантен пръстен. Чувствата я стискаха за гърлото с такава сила, че дори не бе успяла да изрече своето дрезгаво „Да“, когато той докосна с устни пръстите ѝ и се изправи също толкова грациозно, колкото бе коленичил.

Седрик ѝ се усмихна и прокара пръст по бузата ѝ. Развълнувана, Мери осъзна, че сега ще я целуне за първи път. Той се приведе напред и през тялото на Мери премина тръпка.

— Имам морални възражения към това, да целуна млада дама, за която не съм сгоден, Мери. Ще кажете ли „да“?

Беше толкова етичен! Изобщо не приличаше на похотливите момчета, които Мери познаваше навремето у дома.

— Да — прошепна тя.

Той отново се наведе към нея и очите на Мери бавно се затвориха. Устните му докоснаха нейните веднъж, а после втори път.

Тя се наклони към него и вдигна глава за нова целувка, този път истинска. Чакаше той да я привлече в силните си ръце и да я целуне така, сякаш едва се въздържа.

Но целувка не последва.

Тя отвори очи. Годеникът ѝ се бе обърнал към масата в библиотеката и вземаше чашата, която си бе донесъл от балната зала.

Сепната, Мери си припомни инструкциите на гувернантката си. Един английски джентълмен в никакъв случай не би проявил такава липса на благоприличие като Бърти, който ѝ открадваше целувки при всяка възможност. И което бе още по-лошо: ако успееше да я хване насаме, я галеше по крайно непристоен начин.

Тя не би искала Седрик да се държи така недостойно. Е, може би би искала, но това никога нямаше да се случи, защото Седрик беше

истински джентълмен, колкото красив, толкова и принципен.

— Предполагам, че като момиченце не сте си и представяли, че един ден ще се омъжите за английски аристократ — каза Седрик.

— Наистина не съм — призна Мери. След кратка среща с мохокски воин, когато беше на единайсет, години наред си се бе представяла като обожаваната невеста на мъж с високи скули и нещо диво в погледа — категорично не английски аристократ.

Тази момичешка глупост стана причина да приеме предложението на Бърти. Разбира се, Седрик и Бърти бяха различни като лебед и картоф.

Лорд Седрик беше самото възмущение на британската аристокрация. Ако тя беше летен ден, той беше слънчеви лъчи върху сняг.

Ослепителен като пръстена, който бе сложил на пръста ѝ.

— Знаете ли, че първият диамантен пръстен за ознаменуване на годеж е бил поднесен на Мария Бургундска от бъдещия ѝ съпруг, ерцхерцог Максимилиан Австрийски? — попита Седрик и кимна към ръката ѝ. — Избрах този пръстен, защото вие сте също толкова красива, колкото и тази дама.

— За мен е чест — прошепна едва чуто Мери. Колкото и да харесваше косата на Дермът, неговият плетен пръстен изглеждаше противен в сравнение с този. — Много е изискан. Харесвам диаманти, шлифовани във форма на розетка.

— Безименният ви пръст е също толкова съвършен, колкото и останалата част от вас — усмихна се той надолу към нея. — Представете си какво ще кажат приятелките ви, когато разберат, че сте станали лейди Седрик Алардайс. Положително да стане лейди е най-съкровената мечта на всяка ученичка в Америка.

Мери прехапа долната си устна. Сигурна беше, че снизходителното му държание не е преднамерено. Но преди да успее да изрече мнението си за цяла нация ученички, Седрик продължи:

— Съжалявам, сбърках ли нещо? Да не би да сте имали гувернантка, вместо да сте посещавали училище? Не знам дали в Съединените щати има гувернантки — нали казват, че е дива и така нататък. Извинявам се.

Това безпокойство, да не би да я е засегнал беше неразделна част от добротата на характера му. Седрик не знаеше почти нищо за Нова

Англия, но това важеше за всички хора, с които се запозна в Лондон.

По-рано вечерта, например, лейди Прунела Смитърс остана удивена, когато научи, че бостънци пият чай.

— По някаква причина си мислех, че сте го изхвърлили всичкия в пристанището — промълви тя, озадачена. — Със сигурност си спомням думите на гувернантката си: че американците ненавиждат чая.

— Бостън е цивилизован — осведоми Мери Седрик. — Макар че по една случайност аз имах гувернантка англичанка.

— Наистина ли? О, това обяснява безупречните ви маниери. Тя сигурно много се гордее с възпитаницата си — каза Седрик, като ѝ върна ръкавицата.

В действителност госпожица Феърфакс навярно щеше да припадне от смайване, когато узнаеше новината.

През лятото гувернантката на Мери категорично възрази срещу решението на леля Бес да заведе Мери в Лондон за сезона — заяви, че никой английски джентълмен няма да пожелае да се ожени за повереницата ѝ, която според нея не притежаваше никакви маниери, подобаващи на една дама.

— Признавам с готовност, че след като прекарах целия си живот в инструктиране на най-изисканите млади дами, с нея претърпях пълен провал — завърши тя с писклив глас. — Пълен провал!

— Двамата развалени годежа накърниха репутацията на Мери — изтъкна леля Бес. — Двамата с господин Пелфорд вярваме, че ще е по-добре да отидем някъде далеч от дома.

Все пак Мери не беше изоставила Бърти или Дермът пред олтара. И двата пъти прекрати годежа веднага щом осъзна, че е сбъркала, макар че за съжаление така и не се увери за Бърти до деня, предшестващ сватбата.

Клюкарите у дома я наричаха зад гърба ѝ „Опърничавата Мери“. Кой мъж с капка разум в главата би ѝ се доверил да удържи на думата си?

— От тази работа с предложението човек ужасно ожаднява — каза Седрик, докато Мери внимателно наместваше ръкавицата над току-що украсената си ръка. — Защо не ви потърсим малко лимонада?

По-рано вечерта Мери бе установила, че лимонадата, предложена на гостите, прилича на урина и има вкус на вода. Не беше

изразила на глас това свое наблюдение, защото — „Благодаря, госпожице Феърфакс!“ — беше напълно способна на тактичност.

Лимонадата, сервирана на лондонските балове, по принцип не се отличаваше с особен вкус, което предполагаше, че точно този вкус е типичен за англичаните или поне за изисканата част от лондонското общество, в която се бе озовала.

Седрик навярно пиеше нещо друго, а не лимонада — господата обикновено пиеха различни напитки от дамите и техните сигурно бяха по-хубави.

— Мога ли да опитам вашата? — попита тя и посегна към чашата в ръката му.

Седрик направи крачка назад.

— Просто не е редно да вземате чашата от ръката на някой мъж, скъпа. Но не се притеснявайте — аз ще ви превода през хрусталака на английските правила за благоприличие и ще ви показвам малките ви грешки, преди някой друг да ги види.

Мери почувства как бузите ѝ пламват от притеснение.

— Съжалявам. Ще ви бъда много благодарна за напътствията.

— Британските дами не се наливат с коняк, но това не означава, че не ви съчувствам. Сигурен съм, че ще успея да ви намеря нещо по-хубаво от лимонадата.

Той се обърна и се отправи към армията от гарафи, строени на бюфета.

— Представа нямам защо хората смятат, че лимонът е адекватен заместител на гроздето — продължи той и сякаш се намираще у дома си, започна да вади тапите от гарафите и да подушва съдържанието им.

— Мисля, че това ще ви хареса — каза той и ѝ подаде още една светложълта напитка.

Мери му благодари и колебливо отпи. Питието приличаше на вино, но по-парливо, а в аромата му имаше по-силна нотка на цветя.

— Прекрасно е — каза тя и се усмихна на Седрик.

— Канарското вино изглежда досущ като лимонадата, така че никой няма да разбере — осведоми я той със заговорнически тон и чукна чашата си в нейната. — За ваше здраве!

Отново напълни чашата си, а после поведе Мери към дивана и почтително седна в другия му край. Мери не можеше да повярва, че това се случва точно на нея.

Беше сгодена за английски лорд, който ѝ съобщаваше с прелестния си акцент къде ще живеят, след като се оженят. Естествено, той притежаваше къща в един от по-аристократичните квартали на града. Прекалено замаяна — и, честно казано, прекалено неосведомена за географията на Лондон — за да участва в разговора, тя допи виното си в мълчание.

Седрик скочи и побърза да напълни чашата си. После се отпусна обратно на своя край на дивана и започна да ѝ разказва за предишния ден, когато заложи на карти срещу принца на Уелс и спечелил.

— Съобщих на принца, че смятам да се ожена за внучката на лорд Мерик — рече той. — Вчера вечерта го казах и на брат си.

— Още не съм се запознала с брат ви — вметна Мери, възползвайки се от възможността да смени темата. — Винаги ми се е искало да имам сестра близначка.

— По-късно ще ви запозная. Негова светлост рядко идва в балните зали — добави Седрик и въздъхна. — Херцогът не се чувства добре в изискана среда. Нямаше късмета да наследи моя... да кажем ли апломб? Вече ви казах, че винаги ми е завиждал. Фактът, че съм спечелил ръката на такава красива жена, ще го направи още по-кисел от обикновено.

Красива жена! Обикновено Мери мислеше за себе си като за хубава, но никога като за красива. „Красива“ беше описание за жени със златиста коса и смарагдови очи.

Косата на Мери беше гъста, тъмна, което не беше на мода, и се къдреше прекалено много, за да порасне по-надолу от раменете ѝ. Очите ѝ не приличаха на звезди, устните ѝ не бяха рубини, а ръстът ѝ означаваше, че често ѝ се случва да гледа мъжете в очите, затова комплиментът, че е красива, предизвика у нея прилив на удоволствие, което достигна чак до стъпалата ѝ.

Сравнението с червена каруца на Бърти бе нанесло удар на самооценката ѝ. Но комплиментите на Седрик бяха съвсем различни — изискано изречени и пропити с толкова дълбока искреност. Мери не можеше да спре да се усмихва.

— Мисля, че съм длъжен да ви предупредя: не бива да очаквате Негова светлост да ви посрещне с отворени обятия — каза Седрик. — Боя се, че брат ми не харесва нито Америка, нито американците. Винаги гласува срещу вас в Камарата.

Мили Боже! Е, добре, че я предупреди. Мери незабавно реши да избягва херцога при всяка възможност. Последното, което искаше, бе да създаде проблеми на Седрик заради националността си.

— Неговото мнение няма значение — увери я годеникът ѝ и се премести по-близо. В очите му се четеше изражение на жаден копнеж.

Сърцето на Мери незабавно започна да бие по-бързо. Той щеше да я целуне — наистина да я целуне. Да я привлече в обятията си и...

Той я целуна по устните.

— Доста сте поруменели — каза, когато се отдръпна. — Може би виното ви идва малко силно?

— О, не! — извика Мери. — Обожавам го! Обожавам канарско вино!

Тя припряно пресуши чашата си, остави я на масата и грабна ветрилото си. Годеникът ѝ навярно я смяташе за проста селянка.

— Знаете ли, че понякога правят лауданум с основа от канарско вино?

Прекалено късно си припомни, че гувернантката ѝ критикуваше склонността ѝ да изрежда факти, когато е смутена.

— Ако един джентълмен не знае нещо — бе повтаряла госпожица Феърфакс безброй пъти, — не е ваша работа да попълвате пропуските. Освен това фактите са скучни.

Седрик вдигна вежда, но тактично пренебрегна неуместния ѝ въпрос.

— Позволете ми да напълня чашата ви — каза той и стана.

— Не бива да пия повече вино — отговори Мери, която не искаше да признае, че ѝ се вие свят. Но наистина ѝ се виеше. Свят.

Определено усещаше, че е подпийнала.

— Но трябва да вдигнем тост за годежа си — само ние двамата — настоя Седрик и се обърна с гарафа в ръка. Къдриците му падаха над очите. Беше толкова красив, че дъхът ѝ секна.

Мери кимна, питайки се дали не трябва просто да признае колко неудобно се чувства. Те щяха да се оженят и той щеше да бъде най-добрият ѝ приятел в целия свят. Освен това беше толкова мил, че незабавно щеше да разбере. Тя отвори уста...

— Навярно се чувствате ужасно не на място — каза Седрик.

Той знаеше.

Разбираше я!

— Американците често се чувстват не на място, когато дойдат за първи път в Лондон — продължи годеникът ѝ и отново седна на мястото си.

Мери се намръщи. Не смяташе, че е въпрос на националност.

— Принцът го каза най-добре — продължи замислено Седрик. — Точно онзи ден отбеляза, че духът на англичаните е съвсем различен от този на американците. Може би се забелязва най-лесно сред прислужниците: нашите са не само по-покорни и находчиви, но и се задоволяват по-лесно и са по-щастливи.

— Ами... — измърмори Мери. Не знаеше откъде да започне.

— По природа вие сте човек от моята страна — продължи Седрик. — Принцът ме увери, че наистина е така. Сега може да сте американка, но скоро кръвта на майка ви ще надделее и ще установите, че самият въздух на Англия ви е направил по-изискана.

Мери изпитваше чувството, че преди известно време е изгубила нишката на разговора.

— Самият въздух? — повтори тя.

— Скоро ще усвоите всички дребни неща, характерни за английските аристократки. Онези мисловни навици, които издават произхода без нужда от думи. Например, чувал съм, че в Америка човек може изобщо да не използва щипците и да вземе бучка захар направо с пръсти.

— Щипците определено са по-подходящи — осмели се да каже Мери. Започваше да се чуди до каква степен би трябвало да защитава сънародниците си.

— Американците не могат да бъдат обвинени в лошотия — продължи убедено Седрик. — Когато няма никакви правила, човек не може да им се сърди за подобни извращения на добрите нрави, но в Англия нещата са съвсем различни.

Мери отлично знаеше — защото госпожица Феърфакс ѝ го бе съобщавала многократно, — че не притежава истинска деликатност на ума. Очевидно говореха за една от външните прояви на този неин недостатък, защото често ѝ се случваше да вземе бучка захар с ръка и да я пусне в чая си, без да се замисли. Всъщност от време на време го правеше дори когато поднасяше чай на чичо си.

В стомаха ѝ се надигна паника. Надяваше се въздухът на Англия да започне да ѝ действа, преди Седрик да осъзнае каква е всъщност.

Ами ако цивилизационният ефект на Лондон не ѝ помогнеше?

Не можеше — просто не можеше — да развали още един годеж.

— Само като живее в този велик град, човек придобива елегантност на обноските — заключи Седрик и остави празната си чаша. — Искате ли да се върнем при останалите и да им съобщим прекрасната новина, че сте приели предложението ми?

Когато се върнаха в балната зала, Мери веднага видя, че няма нужда да правят официално съобщение за годежа си — поне двайсетина глави се обърнаха с очакване в тяхната посока. Вдигна глава и видя как годеникът ѝ ѝ се усмихва нежно, сякаш бяха Ромео и Жулиета.

Сърцето ѝ отново заби лудо.

Третия път — късметлийка. *Наистина*. Седрик беше съвършен.

Сега Мери трябваше само да стане съвършена като него.

ГЛАВА 4

Отново в настоящето...

Найджъл Хампстър, реши Мери, се отличаваше с трагична прилика с малкия си космат съименник. Когато беше въодушевен, носът му потръпваше и тъй като кикотът на лейди Каролайн го насърчаваше да продължи със скучните си истории, той на практика шаваше на място от възторг.

Мери продължаваше да се опитва да го слуша, а после неизменно се поддаваше на поредната вълна на нервно безпокойство във връзка с предстоящия си брак.

Съмненията ѝ се дължаха на факта, че след като ѝ направи предложение, Седрик я изостави и тръгна към стаята за игра на карти. Нямаха нищо общо с удоволствието, което изпита, след като накара един непознат на балкона да се засмее.

Какво безразсъдство! Още една проява на непостоянната природа, която се бе развила у нея през последните няколко години. В каква жена се бе превърнала? Такава, която не може да спази нито една клетва? В капризен развейпрах?

Баща ѝ щеше да се срамува.

Тя се срамуваше.

След като върна пръстена на Бърти, минаха осем месеца, преди да се запознае с Дермът, а след като развали годежа с него — още тринайсет, преди да срещне Седрик. Този път едва успя да се сгоди за един мъж, преди да започне да мисли за друг, и собственото ѝ непостоянство я накара да потръпне.

Моментно безразсъдство на балкона — това беше простимо. Мери обаче отказваше да се превърне в лекомислена, вечно изпълнена с колебания глупачка, която би помислила да сложи край на отношенията си със Седрик по такава глупава причина.

Водена от тази мисъл, тя реши да намери годеника си в стаята за карти или където и да беше и да демонстрира колко го обича.

Не, как го обожава. До каква степен го обожава.

Една дама не биваше да изразява привързаността си пред хората, но Седрик просто трябваше да го изтърпи. Тя погледна към лейди Каролайн и господин Хампстър, но двамата не ѝ обръщаха никакво внимание. Направи няколко крачки настрани и остави чашата си на една масичка. После свали лявата си ръкавица и годежния пръстен и върна ръкавицата на мястото ѝ, а диамантения пръстен — отгоре.

Тя не се интересуваше от показността, но имаше жени, които се интересуваха. Някои бяха нахлузили над ръкавиците си по четири-пет пръстена.

Нейният пръстен блестеше на светлината на полилеите. Наистина беше прекрасен. „Жена, която носи годежен пръстен с диаманти — напомни си Мери, — не изоставя годеника, който ѝ го е подарил.“

— Госпожице Пелфорд.

Мери взе чашата си и се обърна към домакинята си с въздишка на облекчение. Главата я болеше от това изброяване на слабостите на характера ѝ.

— Госпожице Пелфорд — каза лейди Портмедоу, — за мен е чест да ви представя на херцога на Трент, който изяви желание да се запознае с бъдещата си снаха. Ваша светлост, това е госпожица Пелфорд, която дойде от Бостън. В Америка, нали разбирате.

Мери вдигна глава. И застина.

Трябваше да направи реверанс. Трябваше да каже нещо — каквото и да е! Вместо това само впери поглед в него, а после чертите му започнаха да ѝ се струват познати, сякаш подреждаше пъзел.

Пред нея стоеше строго облеченият мъж от балкона. Или, както ѝ бяха съобщили току-що, херцогът на Трент.

Близнакът на Седрик.

Косата му беше тъмноруса, с цвета на зимна пшеница, докато косата на бъдещия ѝ съпруг беше по-светла, като слама на слънчева светлина. В полумрака отвън не бе видяла ясно очите му, но сега установи, че са сини — не кроткото предразполагащо синьо на Седрик, а тъмно и изискващо.

Мъжът пред нея беше по-мускулест от Седрик — Мери си напомни, че не харесва мъже, които са прекалено мускулести, — но според нея ръстът му беше съвсем същият, до сантиметър.

Трябваше да направи реверанс.

— О, за бога! — възкликна тя, без да мисли. — Знаехте ли коя съм?

— Значи вече сте се срещнали! — провикна се лейди Портмедоу и започна да върти глава от единия към другия. — Ваша светлост, защо...

— Не бяхме официално представени един на друг — отвърна рязко херцогът. — И не, госпожице Пелфорд, дори не подозирах коя сте.

Този факт сякаш не го радваше особено. Сърцето на Мери се сви. Той навярно мислеше, че Седрик е трябвало да ги запознае. Мери трябваше да признае, че и тя е на същото мнение.

Но той се поклони, затова Мери отговори с припрян реверанс. Когато се изправи, се огледа наоколо с надеждата да зърне Седрик. Свят ѝ се завиваше при мисълта, че, без да подозира, се бе забъркала в среща на четири очи с брата на годеника си.

Това беше немислимо. Как бе възможно засменият непознат от балкона, мъжът, който я караше да се чувства остроумна и желана, да е същият брат, когото Седрик описа с такова пренебрежение?

Във факта, че бе провела закачлив флиртаджийски разговор със своя девер, имаше нещо много смущаващо.

С бъдещия си девер.

— Нямам търпение по-късно тази вечер да танцувам с дъщеря ви, лейди Портмедоу — каза херцогът с глас, който недвусмислено намекваше, че домакинята им трябва да се оттегли. Очите на дамата жадно се стрелкаха от единия към другия, сякаш си водеше бележки за долнопробните вестници.

Нямаше нужда да се държи неучтиво с домакинята им само защото беше малко любопитна, затова Мери стрелна херцога с поглед, който правеше това пределно ясно.

— Според мен ще искате да поканите госпожица Портмедоу на менует, Ваша светлост. Тя е една от най-изисканите млади дами, които познавам, и танцува прекрасно.

— Говорите така, сякаш сте сестра на Негова светлост, и, разбира се, скоро наистина ще станете! — възкликна лейди Портмедоу. — Сега, когато брат ви си намери съпруга, Ваша светлост, вие трябва да си потърсите херцогиня. Почти не се появявате в обществото!

— Не обичам танците — отговори херцогът.

— Но госпожица Портмедоу е неземно грациозна! — настоя Мери. Беше сигурна в едно: не искаше херцогът да реши, че самата тя има и най-малко желание да танцува с него.

— Госпожице Пелфорд, кога ще се омъжите за лорд Седрик? — попита ведро лейди Портмедоу.

Мери потръпна вътрешно, пое си дълбоко въздух и си напомни, че третият ѝ годеж ще бъде и последният.

— Още нямаме конкретни планове — отговори тя и изви устните си в усмивка.

Лицето на херцога потъмня, сякаш щеше да избухне. Очевидно не одобряваше връзката им.

Седрик бе описал брат си като властен, както и като зле настроен към американците. Като глава на семейството херцогът може би вярваше, че може да диктува решенията на брат си.

В такъв случай Негова светлост щеше да разбере, че не е така. Американките не позволяваха някой мъж да ги командва само защото има титла.

Мери изпъна рамене и се обърна към домакинята им:

— Херцогът трябва да партнира на госпожица Портмедоу за танца преди вечеря — каза сладко тя. — Когато стана част от семейството, една от първите ми задачи ще бъде да се погрижа Негова светлост да си намери съпруга.

Лейди Портмедоу изглеждаше изненадана от предложението, но на харизан кон зъбите не се гледат — така реши Мери. Ако херцогът на Трент придружеше госпожица Портмедоу до масата за вечеря, най-престижните ергени щяха да забележат. Домакинята им се усмихна, махна с пръсти и се отдалечи, преди Негова светлост да може да каже „да“ или „не“.

Двамата се загледаха един в друг, без да казват нищо. Херцогът изглеждаше раздразнен, но все пак беше порочно красив — толкова красив, колкото и Седрик.

В този миг Мери осъзна защо той не желае тя да се омъжи за Седрик. Причината нямаше нищо общо с нейната националност или неговото право да одобри избора на брат си.

Беше заради разговора им на балкона. Херцогът я смяташе за лека жена — жена, която заговаря напълно непознати мъже и флиртува с тях в полумрака.

Беше много неприятно — всъщност унижително, — че се срещнаха при такива неподходящи обстоятелства. Но това се беше случило и колкото и да искаше Мери да го заличи, не можеше да го стори. Трябваше да го приемат и да продължат напред.

С тази мисъл тя пхна в ръката му недокоснатото си питие. Херцогът го взе, леко изненадан.

А после Мери сложи ръце на кръста си като леля Бес, когато се ядосаше.

— Защо, за бога, сте облечен толкова просто? Изобщо не приличате на херцог.

— Вие откъде можете да знаете това, госпожице Пелфорд? Ако не сте разбрали сама, уверявам ви, че модните изпълнения на херцога на Вилиърс не са характерни за всички мъже с неговия ранг.

— Не е възможно да съм първата, която не е отгатнала ранга ви. Приличате на квакер, не на херцог.

— Нямам нужда да се издокарвам, за да се изтъквам — отбеляза сухо той. — Хората ме обсипват със същото обожание като петкрако теле, без да има нужда да ги подканвам.

Проклятие! Той беше жив пример защо хората се кланяха и пълзяха пред херцозите. У него имаше нещо толкова могъщо и просто внушително, че дори и у нея се надигна желание да се опита да уталожи гнева му.

Свали ръце от кръста си, защото тази поза не бе естествена за нея.

— Може ли сега да ви върна лимонадата? — попита той и в очите му се изписа сарказъм.

Последното, което искаше, бе той да реши, че е също толкова впечатлена, колкото всички останали. Като член на Камарата на лордовете Негова светлост бе свикнал всички да се суеят около него. Щеше да му е нужно време, за да свикне със снаха, която се държи с него така, сякаш е човек като всички други.

Мери отново сложи ръце на кръста си, за да подчертае пълното си безразличие към титлата му.

— Вие май не се радвате, че ще стана част от семейството ви — отбеляза тя.

— Никак.

Гласът му бе като ръмжене.

Ако гласът на Мери имаше такъв регистър, тя без колебание щеше да му изръмжи в отговор. Той я караше да се чувства леко изнервена, затова дишането ѝ бе мъчително, а гласът ѝ — почти шепот:

— Значи смятате, че брат ви не е направил подходящ избор?

Той присви очи, но не отговори.

Трябваше да го каже.

— Разговорът ни от преди малко много ми хареса, Ваша светлост. Ще съжалявам, ако смятате, че с оглед на случилото се не съм подходяща съпруга за лорд Седрик. Позволете ми да ви уверя, че нямам навика да подхващам разговор с непознати.

— Вие не ме разбирате.

В думите му имаше нещо почти свирепо — овладяна ярост, която пробяга по кожата на Мери като докосването на пръстите ѝ.

— Знам, че отношенията между вас и брат ви не са от най-добрите — отбеляза тя, решена да улови бика за рогата.

Херцогът отново замълча.

— Предполагам, че го подценявате — продължи Мери.

— Така, както той вас.

Челюстта му се стегна. Може би не знаеше колко сурово го описва Седрик.

— Забелязала съм, че братята и сестрите често пъти не забелязват най-добрите качества на другия — добави тя припряно. — Но вие със сигурност знаете, че брат ви е много добър и внимателен човек.

За един дълъг миг херцогът просто остана загледан в пода. Седрик беше прав — горчивата ревност ги бе разделила. Колко жалко! По гърба ѝ се плъзна объркване, като капка ледена вода. Херцогът изобщо не отговаряше на описанието, което му бе направил Седрик.

Но че двамата са пълни противоположности — това поне беше вярно. Седрик заслепяваше, а брат му бе обвит в мрак и може би опасен.

Сега вече преувеличаваше.

— Допускам, че е възможно — каза най-после херцогът и вдигна поглед към нейния.

— Аз съм единствено дете, но доколкото разбирам, това е често срещано. С времето и двамата ще започнете да осъзнавате

положителните качества на другия — каза тя окуражително. — Предполагам, че дори не подозирате какъв романтик е лорд Седрик.

За миг настъпи тишина.

— Права сте. За това наистина не съм осведомен — каза Негова светлост.

Какво говореше за характера ѝ фактът, че дори не помнеше защо се съгласи да се омъжи за Седрик? В този миг ѝ беше трудно да си спомни дори да диша. Намръщеният поглед на херцога я заплениваше.

Искаше отново да го накара да се засмее. Да се наведе напред и да го изкуши да погледне към деколтето ѝ.

Искаше...

— Мисля, че се влюбих в него в мига, в който ме сравни с летен ден! — заговори Мери припряно. — Летен ден — повтори тя категорично. Поради някаква причина сега това не ѝ се стори толкова романтично, както когато Седрик коленичи в краката ѝ и го прошепна за първи път.

Отново се възцари мълчание.

— Не знаех, че брат ми е способен да цитира Шекспир — каза Негова светлост с провлечен глас.

Разбира се! Седрик бе рецитирал поезия. Колко глупаво от нейна страна да не познае стиха! Англичаните вечно повтаряха един или друг стих от ейвънския бард и после очакваха от Мери да ги поздрави. Започваше да ѝ омръзва да слуша името му.

— „Не зная с летен ден да те сравня ли?“ — издекламира херцогът с монотонен глас. — „По-свеж и по-красив си ти“.^[1]

Интонацията му показва пределно ясно, че според него тя не беше нито красива, нито свежа, каквото и да означаваше това.

— Поетичната природа на Седрик обяснява защо толкова бързо се влюбих в него! — изписука тя с глас, който ни най-малко не прозвуча правдоподобно.

— „Седрик“ ли? — повтори Негова светлост.

— Ние в Америка не сме толкова церемониални — отсече тя в защита на своята непринуденост. — Всъщност, тъй като скоро ще станем семейство, можете да ме наричате Мери, ако желаете. Не Mary, като Мери, кралицата на шотландците, а Merry, като в Merry Christmas^[2]. Майка ми била бунтарка.

Той я изгледа въпросително.

— Беше англичанка и когато пристигнала в Бостън, там не гледали с добро око на Коледа — обясни Мери. — По онова време спазването на английските празници се смятало за провокация. Аз не познавам майка си, но баща ми ми каза, че искала да ми даде име, което да ѝ напомня за дома.

— Предполагам, би одобрила, че се омъжвате за англичанин.

Мери кимна.

— Така мисля. Това беше една от причините... една от причините да дойда тук. Освен онази причина, за която ви казах, имам предвид.

Херцогът бе забравил, че чашата в ръката му е всъщност нейната, защото преди да успее да го предупреди, той отпи, а после се задави.

— Проклет вечен ад, какво е това?

— Канарско вино — отговори бързо Мери. — Но още не го бях опитала, Ваша светлост. Можете да го изпиете.

Той остави чашата на масата.

— Значи ми казвате, че сте се влюбили в брат ми, след като е изрецитирал няколко стиха от Шекспир.

— Трябва да призная, че не разпознах цитата. Така и не успях да се насиля да прочета дори един стих, камо ли да го запомня.

— Шекспир е написал този сонет за един млад мъж — отбеляза Негова светлост.

Мери не беше сигурна как да възприеме това.

— Гувернантката ми се беше отчаяла от мен — рече тя в опит да разведри атмосферата. — Изобщо не мога да помня поезия. Успях да запамята само един-два стиха, при това неточно.

— Вие, която разполагате с всички факти, не можете да запомните повече от два реда поезия?

— Дори и толкова не мога. „Вий, птиченца, които чуруликите сред долини на сенки“^[3]... Имаше и още нещо...

„Литнете, птиченца, до будоара неин, запейте, птиченца, но може би...“ нещо... последвано от безброй трели — завърши тя и сбърчи нос.

За миг в очите му проблесна искрица на смях, но после се стопи.

— И все пак рецитацията на Седрик е успяла да ви спечели. И другите ви годеници ли имаха литературни вкусове?

Мери се бореше със себе си, защото, противно на предишното си убеждение, изглежда, все пак харесваше мускулести мъже — или поне този, който стоеше пред нея. Само като погледна към силната му шия, докато той отпиваше от виното преди малко, по тялото ѝ премина тръпка. Никога досега не бе изпитвала това — нито с Бърти, нито с Дермът, нито със Седрик. Опита се да прогони тази мисъл още в мига на зараждането ѝ, но паниката се разля в нея като черно масло в локва.

Нещо повече, херцогът бе толкова близо, че Мери отново можеше да усети мириса на сапун от гаултерия и той ѝ се струваше опияняващ.

Много повече от мускусния одеколон на Седрик.

Доказателствата бяха неопровержими. Мери наистина бе ужасна — непостоянна във всяко отношение. Беше привлечена от брата на годеника си, което навярно бе нарушение на някой от църковните закони.

Можеше да овладее тези отвратителни пориви. Трябваше само да изрече брачните си клетви. След като със Седрик се оженеха, всичко щеше да е различно.

Избягвайки темата за литературата — „червената каруца“ на Бърти бе отговор сама по себе си — тя отговори на истинския въпрос.

— Както споменах на балкона, и преди съм мислила, че съм влюбена, но този път чувствата ми са съвсем различни.

Той не изглеждаше убеден.

— Погледнете само годежния ми пръстен! — изписука тя и вдигна ръка, така че светлината на полилея се отрази в диамантите. — Седрик... милият Седрик — поправи се Мери — ми го избра, защото каза, че му напомням на... ами, на някаква херцогиня, която получила диамантен пръстен от един ерцхерцог.

Голямата ръка на херцога повдигна малката ѝ длан към светлината на свещите. За миг и двамата останаха загледани в блестящия грозд от диаманти на пръста ѝ.

— Ерцхерцог Максимилиан Австрийски.

— Значи знаете историята? — попита Мери. Това я учуди. Седрик се интересуваше от творби на изкуството, бижута и мода, но Негова светлост нямаше вид на такъв човек. Би предположила, че е експерт по конете, политиката, науката... такива неща.

— Баща ни подарил на майка ни диамантен пръстен, затова обичаше да разказва историята на първия такъв подарък.

Мери почувства как устните ѝ се извиват в истинска усмивка.

— Виждате ли колко е романтичен Седрик? Навярно ми е купил този пръстен, защото баща ви е направил същото за майка ви. Моята майка е умряла при раждането ми, но... — гласът ѝ заглъхна.

— Но? — стрелна я с поглед херцогът.

— Баща ми погребал майка ми със сватбения ѝ пръстен. Каза ми, че в деня на сватбата им тя била толкова щастлива, че знаел, че няма да му прости, ако ѝ го вземе, дори и за да го даде на мен.

Негова светлост не отговори, затова Мери му се усмихна накриво.

— Разбирате ли, те се оженили по любов. Неравен брак.

— В какъв смисъл?

— О, майка ми била от почтено английско семейство. Била на гости на братовчедите си в Бостън, когато срещнала баща ми. Амбициите му не били малки, но когато се оженили, не бил богат.

Очите на херцога бяха приковани в лицето ѝ. Сърцето ѝ подскочи.

— Предполагам, че баща ви е успял в живота — отбеляза той.

— Беше член на Конституционния конгрес на нашата страна — вдигна брадичка Мери, горда с баща си също толкова, колкото и с младата република на държавата си, където нямаше Камара на лордовете и никой не се раждаше с власт.

— Ако е приличал на вас, подозирам, че е щял да стане президент.

Нещо у херцога я превръщаше в жена, която не познаваше — непочтена жена, която смяташе, че да се усмихне на брата на собствения си годеник е чудесна идея.

И не само да се усмихне, но да се *усмихне*.

— Приятно ми е да си мисля така — отвърна рязко тя. — Ваша светлост, вече е почти време за вашия танц с госпожица Портмедоу. От известно време не съм виждала брат ви. Трябва да го намеря.

Постара се да изпълни гласа си с обожание към Седрик, но вместо това прозвуча като блееща коза.

Херцогът стисна устни и каза:

— Разбира се. За влюбените е трудно да са разделени задълго.

У него наистина имаше нещо грубо. Сякаш онзи мохокски воин бе облякъл жакет и бе влязъл в лондонска бална зала. Мястото му наистина не беше сред всички тези изискани господа. Седрик беше прав поне за това.

— Знаете ли — попита херцогът с дружелюбен тон, — че никой друг, освен вас не е дръзвал да ми противоречи пряко от години насам?

Тя не можа да се въздържи и му се усмихна.

— Това е очевидно, Ваша светлост. Повече от ясно е, че сте били безобразно разглезен. Навярно за това е виновна майка ви.

Майка му навярно е била много щастлива с двете си близначета. Мери можеше да си ги представи като деца — с коса като блестящи златни монети, бездънно сини очи и сладки усмивки.

За нейна изненада лицето на херцога потъмня. Един лакей се приближи към тях и им предложи поднос с чаши лимонада. Мери поклати глава.

— Не обичате ли лимонада?

— Не, благодаря — отговори предпазливо тя. Нещо в самата атмосфера се бе променило. Негова светлост имаше вид на човек, стигнал до заключение — нежелано, но посрещнато с мрачно примирение.

— Вашият избор — канарско вино — не е обичаен за английските дами и подозирам, че го знаете.

Сега поведението му бе по-хладно, по-далечно. Мери не си бе дала сметка, че очите му са изпълнени с топлина до мига, в който вече... не бяха.

— Лимонадата ми се струва неусложнена — каза Мери и успя да изпише на устните си безгрижна усмивка. — Предпочитам нещо по-силно.

— Не знаех, че лейди Портмедоу предлага избор.

— Не предлага. Но Седрик ми донесе специално питие. Много е внимателен.

— Специално питие — повтори херцогът с неутрален тон.

Мери започваше да се дразни.

— Англичанките винаги ли се ограничават до лимонада? Защото моята английска гувернантка по някаква необяснима причина е пропуснала да ме научи на това правило.

— Да разбирам ли, че американските дами пият силно вино по всякакви поводи?

— Дори и да прием, какво от това? — срязва го Мери и вдигна брадичка. — Каква причина бихте могли да имате, за да заклейте или одобрите този навик?

Погледът му се плъзна над нея — не по-дружелюбен начин и не преценяващо, както преди. Сега у него имаше нещо различно. Той беше самото възплъщение на английски аристократ.

— Както споменахте по-рано, госпожице Пелфорд, очевидно имате нужда от инструкции как да се държите в английското общество. Позволете ми да отбележа едно правило, което гувернантката ви е пренебрегнала: младите дами не пият алкохол. Ще трябва да внимавате да не приличате на пияна.

— Никога в живота си не съм била пияна! — отговори разпалено тя.

— Облекчен съм да го чуя. Трябва да ви кажа още нещо, а после ще ви заведе при брат си.

Мери стисна зъби.

— Моля ви, кажете го — успя да изрече тя.

— Брат ми има слабост към коняка.

За миг Мери не можа да проумее кого има предвид. Нима имаше и трети брат Алардайс, за когото Седрик не ѝ бе споменал? Не, разбира се, че нямаше. Херцогът имаше предвид Седрик. Каква клевета! Това само доказваше, че отчуждението помежду им е много по-дълбоко, отколкото си мислеше досега.

Трябваше да защити годеника си.

— Грешите — заяви тя и преднамерено вложи в гласа си очевидна острога. — Никога не съм виждала Седрик дори подпийнал.

Погледът му беше твърд като скала.

— Ще го видите.

За свой ужас Мери осъзна какво означава упоритостта на херцога: че поне едно от твърденията на годеника ѝ за брат му отговаря на истината. Веднъж Седрик ѝ беше казал, че херцогът разпространява лъжи за него из цял Лондон, включително и фантастичната история как веднъж Седрик за малко да застреля един свещеник.

А сега Негова светлост ѝ казваше, че брат му — нейният годеник — е пияница. Мери се извини наум на Седрик и реши да му го каже

гласно следващия път, когато го види. Срамуваше се, задето не му повярва напълно.

— Твърденията му са абсурдни — каза ѝ тогава Седрик, — но нали знаете. Някои хора са готови да повярват на всичко.

Тя не можеше да поднася подмолността у мъжете, не и след като Дермът тайно взе заем, посочвайки като гаранция бъдещия си брак с нея.

Мери позволи в очите ѝ да се прокрадне част от отвращението, което изпитваше. Негова светлост не биваше да мисли, че всички ще повярват на лъжите, които разправяше за родния си брат. Ако не някой друг, то поне тя винаги щеше да застава на страната на Седрик.

— Разбирам, че не ми вярвате — рече херцогът.

Мери не знаеше какво да отговори. Не можеше да му каже за предупреждението на Седрик, че брат му ще се опита да съсипе репутацията му.

За миг очите на херцога останаха вперени в нейните, а после той отклони погледа си към пълната с хора бална зала. Изглеждаше невероятно, че никой не е прекъснал разговора им, а балът продължава да шуми, без никой да им обърне внимание. Разбира се, всички знаеха, че скоро двамата ще станат роднини, а в разговор между девер и снаха нямаше нищо особено интересно.

— Той каза ли ви как умряха родителите ни? — внезапно смени темата херцогът.

— Не.

— Тогава аз ще ви кажа. Преди седем години, в една прекрасна пролетна вечер, баща ми заведе майка ми на разходка с лек файтон.

Мери усети тръпка на страх.

— Файтоните имат нужда от умела ръка и могат да бъдат опасни дори при най-благоприятни обстоятелства.

Гласът му беше равен, но в очите му припламна нещо, което можеше да бъде само болка.

— И могат да бъдат смъртоносни, ако кочияшът е изпил половин бутилка коняк, преди да вземе юздите.

Смисълът на думите му беше очевиден.

— Кажете ми, че майка ви не е загинала при тази злополука — прошепна Мери.

— И двамата загинаха.

Стомахът ѝ се сви.

— Не — прошепна тя. — Много съжалявам.

— За съжаление баща ми често прекаляваше с пиенето и в това отношение Седрик се е метнал на него.

Гласът му не предразполагаше към съчувствие. Несъмнено щеше да скастри натрапването на всеки, който би му го предложил.

Пръстите на Мери потръпнаха от неустоимото желание да сложи ръка на бузата му и да заличи болката, която изпитваше той. Нищо чудно, че толкова се тревожеше за пиенето на Седрик. Семейството бе преживяло ужасна трагедия само заради една вечер на невъздържаност.

Но нямаше право да предложи утеха на херцога. Можеше само да се опита да поправи разрива.

— Грешите за Седрик — подхвана тя и се постара гласът ѝ да прозвучи по-благо. — Уверявам ви, че за разлика от баща ви той никога няма да предизвика подобна злополука, защото не прекалява с пиенето. Ухажва ме вече повече от месец и никога не съм виждала признаци на каквато и да било разпуснатост.

Херцогът бе свел поглед към пода, но сега очите му се стрелнаха към нея.

— Трябва да ви помоля да не пиете край брат ми дори канарско вино. Бъдещият ви съпруг има нужда от жена, която да му помогне да се излекува от най-лошите си навици, а не да ги споделя.

Преди да успее да му даде отговор, чу зад себе си гласа на Седрик и побърза да се обърне с облекчение. Макар че бяха заобиколени от хора, по някакъв начин този разговор беше станал по-нереден, по-интимен от онзи на балкона.

— Лорд Седрик — каза ведро тя, — двамата с брат ви тъкмо започнахме да се опознаваме.

— Сигурен съм, че ви е било много приятно — отговори той.

— Беше много интересно — каза Негова светлост с безизразен глас. — Изборът ти е повече от чудесен. Всички ще се гордеем с бъдещата лейди Седрик.

— Не мога да ти опиша колко се радвам да чуя, че имам одобрението ти — отговори Седрик.

— Не можеше и въпрос да става да откажа — успокои го херцогът. — Знам, че нямаш търпение да заживееш отделно.

Мери изпитваше чувството, че край главата ѝ летят малки ножове и цепят въздуха толкова бързо, че не можеше дори да ги види.

— Госпожица Пелфорд ми показа пръстена си — продължи Негова светлост. — Грозд от диаманти за един истински диамант.

Устните на Седрик се издуха. Никой не би могъл да нарече изражението му усмивка, но в него имаше някакво задоволство.

— Доколкото разбирам, смяташ, че решението ми е било мъдро?

Мери се намръщи. Пред нея се разиграваше още една, този път безмълвна борба, която тя не можеше да проумее.

— Що се отнася до пръстена — отговори херцогът, — със сигурност — и вдигна рамене.

— За какво, за бога, говорите? — попита Мери.

— За пръстена ви — отговори Седрик. — Вие носите пръстен, който принадлежеше на нашата майка, покойната херцогиня на Трент. Но както херцогът знае, тя би предпочела да го получи моята съпруга, а не неговата.

Мери погледна към херцога, чието лице бе напълно безизразно.

— Какво? — извика тя и се извърна към Седрик. — Но... но вие казахте...

— Казах, че съм го избрал за вас — напомни ѝ той с меден тон, — и наистина е така.

— Реших, че сте ми го купили — отвърна Мери, но после млъкна. Не искаше да звучи като разочаровано дете. С бързо движение тя свали пръстена. — Този пръстен не е предназначен за мен, Ваша светлост, а за вашата невеста. Трябва да го запазите за нея.

— Брат ми е достатъчно богат да купи на жена си цял куп пръстени.

С някаква частица от съзнанието си Мери си даде сметка, че тонът на Седрик не ѝ харесва. В него звучеше лека злоба — нещо, което не ѝ харесваше у жените, още по-малко у мъжете.

Но точно сега това нямаше значение.

Херцогът бе сменил позата си. Сега се бе облегал на стената и гледаше надолу, сякаш в дъските на пода под краката му имаше нещо безкрайно интересно.

— Според мен майка ми щеше да се зарадва да види пръстена си на ръката на бъдещата лейди Седрик — съгласи се той.

Проклятие! Тук имаше нещо, което Мери не можеше да разбере, нещо за херцога и майка му.

Негова светлост изглеждаше спокоен като рибарник, но тя можеше да усети чувствата му. Имаше някаква тайна, свързана с пръстена на херцогинята.

— Вие двамата може и да не се харесвате — заяви Мери, като се намръщи демонстративно първо на единия, после на другия. — Но ще ви бъда благодарна, ако бихте могли да спрете тази детинска игра на обиди в мое присъствие. Имам чувството, че се изривам.

— Изривате се? — повтори Седрик с очевидно отвращение.

— Изривате ли се, или се обривате? — измърмори херцогът с глас, който звучеше развеселено.

Мери коригира представата как майка им се усмихва с обич на сладките си момченца. Клетата херцогиня навярно се бе озовала на сред бойно поле в мига, в който двамата бяха произнесли първите си думи.

Проблемът беше, че и двамата са твърдоглави, своенравни и англичани. Мери започваше да си дава сметка, че у англичаните има нещо особено, точно както и у американците.

Тя разбираше вродените черти на американците: те не страдаха от предразсъдъци, бяха амбициозни, независими и смели, понякога до безразсъдство.

Но британците? Може би фактът, че тези двамата бяха безкрайно упорити, беше отличителна черта на нацията им.

През тялото ѝ премина вълна на изтощение. Тя пхна ръка в сгъвката на лакътя на Седрик.

— Ако обичате, бих искала да се прибера у дома. Леля Бес спомена, че ще ни придружите, защото полуоста на каретата ви се е счупила, нали така?

Ако не гледаше право към Седрик, нямаше да забележи как очите му се стрелват към тези на брат му, а после се свеждат надолу.

— Нещо толкова — измърмори той.

— Госпожице Пелфорд — каза Негова светлост и се приведе във великолепен поклон.

— Пръстенът ви — напомни му Мери и му го подаде.

— О, за бога, просто го задръжте! — обади се годеникът ѝ с рязък тон.

— Това е пръстенът на бъдещата херцогиня — заяви Мери. — Оценявам чувствата, с които сте ми го избрали, лорд Седрик, но не мога да нося пръстен, който по право принадлежи на снаха ми.

— Подарявам ви го, госпожице Пелфорд — каза херцогът. — Вие сте влюбена в брат ми. Това ще бъде сватбеният ми подарък.

— Бихме могли да го продадем — намеси се Седрик — крайно неуслужливо, както си помисли Мери.

Херцогът измърмори нещо под нос и прие пръстена.

Мери просто искаше да се прибере вкъщи. Част от нея копнееше да измине целия обратен път до Бостън, където братята не си ръмжаха един на друг като мечки, делеящи прекалено малка пещера.

Лейди Портмедоу се върна.

— След няколко минути икономът ми ще оповести танца преди вечеря! — съобщи ведро тя. — Мога ли да кажа, че за мен беше удоволствие да видя как тримата си говорите толкова весело? Знам, че моята скъпа приятелка, покойната херцогиня, щеше много да се зарадва.

Тя се усмихна на Мери.

— Представителките на нашия пол са миротворците на природата, не сте ли съгласна?

Нейно благородие помъкна херцога със себе си, преди Негова светлост да може да изрази мнението си за миротворческите дарби на Мери, макар и не преди да ѝ хвърли поглед, който ѝ напомни, че идеята да придружава госпожица Портмедоу не е била негова.

— Имаме нужда от питие — наруши тишината Седрик. — Винаги имам нужда от питие, след като прекарам повече от пет минути с брат си. Макар че трябва да кажа, вие наистина се справихте чудесно с него. Мислех си, че ще ви намеря вкопчени гърло за гърло.

— Защо? — попита тя стресната. — Нали не вярвате, че съм способна на подобна грубост?

— Херцогът мрази американците. Вече ви казах. Странно, но останах с впечатлението, че вас наистина ви харесва. Ще ви донеса чаша вино от библиотеката.

— Предпочитам да си отида у дома.

Беше се уморила от бала, от годежа и от тези изтощителни, напрегнати разговори.

— Само още едно питие — настоя Седрик, хвана я за китката и я задърпа към вратата. — Не мога да понеса пътуването до Портман Скуеър в затворена карета заедно с леля ви, без предварително да взема мерки, за да смекча удара.

Мери беше изпитвала тревога и преди — например, когато си даде сметка, че животът ѝ с Бърти ще означава да гледа как съпругът ѝ се замесва в четирийсет-петдесет дуела, ако изобщо доживееше до третото си десетилетие. По-късно започна да се тревожи за дълбочината на страстта на Дермът към парите — и дълбочината на ентузиазма, с който искаше да харчи нейните.

Но едва в този миг, когато чу презрителните думи на годеника си за човека, когото обичаше най-много на света — жената, която я бе отгледала и бе пожертвала толкова много, за да я направи щастлива, — изпита истинска паника.

Понечи да каже нещо — „Не говорите сериозно!“, — но се спря. Той говореше напълно сериозно. Беше срещнал Бес само няколко пъти, но очевидно вече си бе съставил мнение.

— Аз много обичам леля си — заяви свирепо тя.

Седрик очевидно забеляза тона ѝ.

— Тя е много колоритна — каза, предлагайки примирие. — Работата е просто там, че колоритът може да бъде изтощителен в големи дози. И тази страст към поезията... не подобава на хората от доброто общество.

— Моята леля е от най-доброто „общество“ — настоя Мери, изричайки думата така, сякаш не ѝ се бе налагало да пита иконома им какво означава. — Скромността и добротата ѝ струват много повече от всяко родословие.

— Знам, че леля ви е сред най-добрите хора в Америка — отвърна припряно Седрик.

„Понякога се държи като същински глупак — помисли си Мери. — Но не е ли така с всички мъже от време на време?“

Изпитваше мрачна увереност, че знае какъв е отговорът. Чичо ѝ Тадеус имаше тревожна склонност към войнствеността заради самата нея; двамата с Бърти бяха от една порода. И единият, и другият бяха готови да извикат на дуел всеки, който се обърнеше към тях с „драги“.

Леля ѝ постоянно дърпаше чичо Тадеус настрана точно преди да отпрати предизвикателството. Това беше част от брака — да се

примиряваш с характера на мъжете и да заглаждаш глупавите им кавги.

Мери видя херцога повторно около един час по-късно, във фоайето, след като най-накрая убеди Седрик да си тръгнат. Негова светлост се поклони толкова сковано, че леля й видимо настръхна и когато се качиха в каретата, заяви, че бъдещият девер на Мери не изглежда симпатичен.

— Извинявам се, че говоря толкова прямо за член на семейството ви — обърна се тя към Седрик, — но няма причина Негова светлост да се държи грубо. Подобно поведение в никакъв случай не може да ми се хареса. Постоянно ли е такъв?

Седрик се бе облегнал назад в ъгъла на каретата, изпънал крака помежду им.

— Чували ли сте за автомата на Жаке-Дро? — попита той вместо отговор.

Чичото на Мери дремеше в ъгъла, но този въпрос го накара да отвори очи. Също като баща й, Тадеус беше изобретател. Не съществуваше известна машина, която да не е проучил.

— Изработен изцяло от струни и тям подобни, но може да пише с мастило и перо.

— Брат ми е точно такъв — каза Седрик. — Човек от струни и месинг. Само дето аз бих го сравнил по-скоро с дървения бръмбар на Джон Дий. Разбирате ли, бръмбарът действително е можел да лети — поясни той и се подсмихна сам на себе си.

Ако не го беше разбрала досега, в този момент със сигурност щеше да й стане ясно. Седрик харесваше брат си колкото дяволът — светена вода. Тоест, изобщо никак.

— Не знам за тези автомати — отговори Бес, — но херцогът не се държа никак любезно, предвид факта, че се запознаваше с бъдещите си роднини.

Мери потисна импулса си да защити Негово благородие. Херцогът не беше нито механичен, нито безчувствен, както бе намекнал Седрик. Всъщност Мери имаше чувството, че под ледената му външност гори див пламък.

Какво щеше да стане с нея, ако навремето в тяхното семейство имаше такъв разрыв и чичо й и леля й откажеха да приемат в дома си осиротялата си племенница след смъртта на баща й? Напрежението

между Седрик и брат му беше неприемливо, дори и само заради децата, които Мери се надяваше, че ще роди.

— Няма да ви се налага да го виждате често — увери Седрик леля й. — Утре заминава — очевидно смята да прекара повече от три седмици в ровене из една мина за шисти, която купи в Уелс.

Много добре. Навън, на балкона, тя реагира на присъствието на херцога по един крайно непристоен начин, а когато заговориха за смъртта на родителите му, стана още по-лошо. Това беше най-доброто възможно решение.

През следващите три седмици щеше да се сближи с годеника си и да се влюби повече в него. При завръщането на херцога в Лондон щеше да е в състояние да го поздрави без следа от стеснителност.

Онова безразсъдство на балкона щеше да бъде забравено и двамата щяха да могат да създадат връзка като брат и сестра, както и трябваше.

[1] Сонети, 18, превел от английски Владимир Свинтила. — Б.пр.

↑

[2] Весела Коледа (англ.) — Б.пр. ↑

[3] Томас Хейуд, съвременник на Шекспир. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Кавендиш Скуеър №7, Лондон

Резиденцията на херцога на Трент

Трент се изкачи по стъпалата към стаята си в часовете преди зазоряване, уморен до смърт. Бе прекарал половината нощ навън, за да избегне срещата с брат си, което бе страшно глупава причина.

С годините бе свикнал с особеностите на това да е близък. Двамата със Седрик бяха толкова различни, колкото изобщо могат да бъдат двама души, и все пак важните събития в живота им често настъпваха почти в един и същ момент. Двамата бяха проговорили заедно, бяха изrekli първите си думи един на друг, бяха загубили девствеността си в един и същи ден, макар и в различни графства.

Но до този момент не се бе случвало нищо подобно.

Навярно се дължеше на някаква странна позиция на планетите. Или може би на факта, че братята Алардайс очевидно изпитваха особена симпатия към американките. Да, най-вероятно отговорът бе точно този.

Трент просто трябваше да си намери друга американка — такава, която вече да не е приела пръстена на Седрик.

Ако човек само можеше да отиде на някой панаир за коне и да си избере съпруга! А после в уморения ум на Трент просветна мисълта, че в действителност „Олмак“ е човешкият еквивалент на панаир за коне. За нещастие Трент ненавиждаше това проклето място.

Той влезе в спалнята си и се закова на място. Седрик лежеше в засада и го чакаше. Буквално.

Брат му бе заспал в едно кресло край камината, пиян и неугледен. Устата му бе отворена и той се бе наклонил на една страна като натежала от сняг ела. Шалчето му бе измачкано, а русите му кичури приличаха повече на храсталак, отколкото на елегантни къдрици.

— Седрик — каза уморено Трент. — Събуди се.

Той метна жакета си на един стол и си свали шалчето. В издайнически контраст със светлобежовия панталон и розовия жакет на брат му, неговият жакет беше черен, панталонът — прост, а на ботушите му нямаше дори един пискюл.

Наложи се да повтори няколко пъти и вече се бе съблякъл до кръста и се миеше над легена, когато брат му най-после се размърда.

— О, за бога! — изрече провлечено Седрик зад гърба му, — не ми казвай, че продължаваш всяка вечер да се миеш зад ушите като добро момче.

Трент се изправи и се обърна, бършейки раменете си с кърпата.

— Какво правиш в стаята ми?

— Не ми е приятно да го кажа, но си станал почти плещест — отбеляза Седрик. Погледът му се спря с отвращение върху гърдите на Трент. — Силуетът ти ще стане много по-елегантен, ако се придвижваш в Лондон с карета като всички останали лордове. Очевидно прекаляваш с физическите усилия.

Трент стисна зъби и Седрик се престори, че потръпва. Когато бяха момчета, брат му никога не се държеше така. В последно време сякаш възприемаше нови маниери всеки ден просто за да дразни Трент.

— Нямам никакво желание да обсъждам предимствата на елегантната физика — отговори той, — особено след като прекарах целия проклет следобед в слушане на спорове за провала на Амиенския мир, а след това дойде онази очарователна случка на бала. За какво, за бога, беше това? Наистина ли беше наложително да откраднеш пръстена на майка зад гърба ми?

— Един благородник трябва поне да полага усилия — заяви Седрик, без да обръща внимание на въпроса му. — Ти представляваш семейството, херцоже... макар че Бог вижда как дори не се опитваш да изпълняваш тази роля, камо ли да се приведеш във вид, достоен за нея.

Някога Трент беше Джак поне за близнака си, ако не за никого друго — поне преди смъртта на баща им. Откакто Трент наследи титлата, Седрик се обръщаше към него само с „херцоже“, като изричаше обръщението с очевидно отвращение.

Трент не отговори и Седрик се намръщи.

— Забрави за пръстена. Трябваше да те хвана, преди да си заминал за Уелс. Лейди Портмедоу ти изпрати поне пет съобщения във

връзка с благотворителната болница „Ийст Енд“, а ти дори не си направи труда да ѝ отговориш.

— Какво иска? — попита Трент и се наведе, за да си свали ботуша. Писмата навярно бяха в купчината, която секретарят му определяше като лична и която Трент никога не си правеше труда да отвори. Преди години двамата с брат му си бяха разделили безпроблемно отговорностите на английски лорд и Седрик беше поел всички, които бяха свързани с появяване в обществото — особено тези, при които силният алкохол се лееше като вода.

— Изобщо не си ги погледнал, нали? — попита Седрик и изсумтя. — Изобщо даваш ли си сметка, че беше домакин на тазвечерния бал заедно с Нейно благородие?

Трент се изправи с шапка в ръка.

— Какво?

— Нали разбираш — двама домакини, едно събитие. Тя е страшно стисната, затова прие с готовност. Ти плати за шампанското.

— Как е възможно, след като дори не знам за това?

— Сигурен съм, че ти казах още преди седмици. А може и да съм забравил. Това беше една от най-блестящите ми идеи — двамата с лейди Портмедоу да си разделите разходите, но не и задълженията.

Седрик се надигна и несигурно се отправи към тоалетката на Трент. Подпря се на една ръка и се наведе към огледалото.

— Сега, след края на бала, лейди Портмедоу иска да дадеш средства за болничното крило. Строежът започва другата седмица.

Трент изпусна с трясък ботуша на пода.

— Значи ще строя болнично крило?

— Цяла година се мъчих да направя така, че да построят болницата. Нали не си си мислил, че семейството ни няма да допринесе финансово? — попита Седрик и се извърна към него. Устните му бяха извити в саркастична усмивка. — Херцогът на Трент ще построи болнично крило в памет на обичните си родители. Това са само няколко хиляди лири.

— Ти нямаш право да обещаваш хиляди лири на когото и да било — отсеке Трент.

— Лорд Портмедоу — изрече провлечено брат му — е председател на тази твоя безценна Комисия на постоянните нареждания, от която постоянно се оплакваш.

В гърлото на Трент се надигна познато раздражение. След като наследи херцогството и титлата преди седем години, той успя да превърне обеднялото си семейно имение в преуспяващо предприятие, даващо работа на стотици души, но единственият човек, когото така и не можа да овладее, беше неговият близък.

— Би трябвало да се радваш, че имането, което натрупа, ще бъде използвано за хубави цели — продължи Седрик и се усмихна, макар че очите му гледаха накриво. Той беше най-щастлив тогава, когато успееше да предизвика Трент... и знаеше как точно да го постигне. Очевидно посвещаваеше цялото време, в което не беше пиян, на измисляне на нови начини да принуди брат си да попадне в някой от капаните му.

Трент вдигна захвърления ботуш и го метна по посока към стената. Седрик беше прав: вече беше късно да прекрати дарителството си, без да оскърби лейди Портмедоу и нейния съпруг, който беше един от най-влиятелните хора в Камарата на лордовете.

Нещо по-важно: той открай време възнамеряваше да подкрепи болницата, макар че би предпочел да го бяха попитали, преди да обещаят дарение от негово име. Тази благотворителност бе единственото занимание на Седрик през последната година, с изключение на поръчването на нови жакети и напиване до безсъзнание.

Един Бог знаеше защо брат му се бе захванал с тази задача, но Седрик бе успял да убеди наистина много хора да подкрепят проекта.

— Крилото е в памет на родителите ни, така ли? — попита Трент.

— Да — отговори Седрик и в гласа му се появи престорена благост, която Трент ненавиждаше. — Помислих си дали да не уточня, че е само за майка, но реших, че ти може да възразиш.

Трент не отговори. Покойната херцогиня никога не се бе преструвала, че не предпочита по-малкия си син. И че ненавижда поголемия.

— Крилото ще се занимава с грижи за разорени сираци — продължи Седрик. — Все пак ние сме сираци.

— Едва ли можем да минем за сираци — все пак бяхме на двайсет години, когато херцогът и херцогинята починаха — отбеляза Трент, докато сваляше втория ботуш.

— Аз например съм на практика разорен — напомни му Седрик.

— Разполагаш с нелош доход, както и с къщата на Бъркли Скуеър — отговори Трент и добави: — Да не говорим, че сега си сгоден за богата наследница.

Беше абсурдно да изпитва прилив на внезапна болка, когато си спомни как Мери Пелфорд се смее, докато говори за англичани зестрогонци.

Годежът на близнака му би трябвало да го радва — това означаваше, че Седрик най-накрая ще създаде свое собствено домакинство. Преди няколко години Трент му прехвърли една градска къща на тяхна покойна леля, но Седрик реши да не напуска Кавендиш Скуеър — прекалено много му харесваше да се прави на херцог.

Например, миналата вечер отиде на бала на лейди Портмедоу с херцогската карета, оставяйки Трент да стигне до къщата с двуколка. Сега обаче Седрик трябваше да си купи своя карета. По дяволите, трябваше да си купи свой собствен годежен пръстен. Херцогските диаманти сякаш прогаряха дупка в джоба на Трент.

— Така и не ми каза какво мислиш за годеницата ми — отбеляза Седрик. — Знам, че е американка, но майка ѝ е била една от дъщерите на лорд Мерик.

— Мерик ли?

— Барон от Хертфордшър. Избягал в Бостън, след като спечелил дуел, при който убил противника си. Не е от най-желаните роднини, но тя, изглежда, е богата като Крез, така че на кого му пука? Възложих на адвоката ни да провери парите. Проклет да съм, ако се оженя слепешката. Искам да видя всяко пени документирано, преди да вляза в църквата.

— Защо на адвоката? — попита Трент. — Бащата на госпожица Пелфорд не те ли осведоми за подробностите, когато ти даде разрешение?

— Да ми е дал разрешение ли? Сякаш някой американец ще има нещо против дъщеря му да се омъжи за лорд! Така или иначе, баща ѝ е починал и предполагаемото ѝ състояние е под опеката на чичото.

Седрик отново се отпусна във фотьойла.

— Просто не съм убеден, че е достатъчно добра, за да стане моя съпруга. Какво може да ми донесе, освен нечестни печалби? Тя е янки

и никой не би я определил като изключителна. Виж каква върлина е! Имам чувството, че танцувам с мъж.

Пред очите на Трент ненадейно изплува чувствената фигура на Мери и пръстите му инстинктивно се свиха в юмрук. Но това не беше негова работа.

— Аз съм син на херцог. Тя е от едно от най-добрите семейства в Америка, но това означава ли нещо? — Устните на Седрик се изкривиха. — Чух един слух, че чичо ѝ натрупал състояние, като изобретил някакъв инструмент за селски двор. Ако наистина е така, определено се продал много евтино.

Майка им открай време застъпваше мнението, че тъй като един ден Трент ще получи цялото имение, трябва да се научи да проявява щедрост към брат си. Каквото и да поискаше Седрик, го получаваше — на един паметен рожден ден дори ламаринените войници, предназначени за Трент.

В резултат Седрик израсна, гледайки на живота като на състезание, в което той, човекът с по-ниската титла, винаги заслужаваше повече.

— Ти си знаеш — рече Трент.

— Сега, като се замисля, много съм млад за женитба — каза мрачно брат му, извади от жакета си една манерка и отпи голяма глътка. — Може би когато станем на трийсет. Ти дори не си се замислял по въпроса за наследник, нали? Няма да си първият, който има между краката си безполезна висулка.

Проклет вечен ад! Седрик навярно вече бе изпил цяла бутилка коняк. В обществото минаваше за човек с фини маниери, но когато се напиеше, речникът му варираше между просташки и злобен.

Човек би предположил, че Трент е в състояние да помогне на брат си да спре да пие, но не. Беше изпразнил избите с вина, датиращи от времето на първия херцог. Самият той спря да пие. Спря издръжката на Седрик. Спори с него, бори се с него физически и му поставя ултиматуми.

Така и не успя да промени абсолютно нищо.

— Може би ако изчакам, ще си намеря някоя бакалска щерка — каза сега Седрик с груб смях, в който нямаше и капка веселост. — Тази идея не ти ли харесва? Бакалска щерка да стане лейди.

— Всъщност и на мен ми хрумна същата идея — отвърна Трент. — И аз смятам да се оженя.

— И как точно мислиш да се запознаеш с дамата? — полюбопитства Седрик. — Да не би изгодните госпожици да обитават мините за шисти в наши дни?

— Още е април — вдигна рамене Трент. — Има време, след като се върна от Уелс.

— Ще бъде лесно, защото не ти трябва зестра. Само бедните копелета като мен трябва да продават телата и титлите си на този, който е готов да плати най-много, за да сложим хляб на масата. Предполагам, че няма да е зле да задържа наследницата, която вече спечелих.

Трент отново си облече ризата. В това настроение Седрик можеше да продължи да дърдори часове наред, воден от пианството си, преди да заспи.

— Ще отида да си намеря нещо за ядене — каза Трент и тръгна към вратата. — Ти ще дойдеш ли?

— За бога — измърмори брат му с отвращение, — защо просто не дръпнеш звънеца, както правят всички хора с нашето положение? Прислугата няма какво да прави, докато не ги помолиш да ти приготвят чиния.

Момчето, което отговаряше за ножовете, спеше в кухнята. Ако звънецът иззвънеше, то щеше да събуди иконома, който щеше да се облече набързо и да събуди готвачката, госпожа Батън, която щеше да събуди домакинката, за да вземе ключовете за килера. Една кухненска прислужница щеше да стане от леглото, за да разпали покрития огън — и два часа по-късно Трент щеше да получи великолепна вечеря на поднос, държан от лакей, който щеше да е полузаспал, но облечен в ливрея.

— Искам само хляб и сирене — отговори Трент. — Ще те заведе в стаята ти.

— Сякаш ми трябва някой да ме води! — изсумтя брат му и с усилие се надигна на крака. — И сам мога да си намеря проклетата стая.

Двамата тръгнаха по коридора. Седрик мърмореше за хляба и сиренето, които според него нито един човек с ранг, по-висок от този

на прислужник в кръчма, не би ял, освен ако не е прикован някъде по време на снежна буря.

— А може би дори тогава. Едно изискано небце има нужда от грижи. Горчивите вкусове и грубите зърна ще го направят неспособно да оценява деликатните вкусове.

Звучеше толкова искрено убеден, че Трент изсумтя някакъв отговор.

— Това е разликата между виното от кристална чаша и халбата от червена глина, пълна с бира, която гаврътваш на един дъх в някоя пивница.

Трент нямаше представа какво е халба от червена глина. Но пивница? Той обичаше тъмните пивници и преливащите халби. Коего просто потвърждаваше, че той и брат му бяха объркали реда си в утробата: Трент бе получил титлата, но вкусът му беше като на човек от простолудието, докато Седрик притежаваше цялото лустро и така наречена изтънченост, които вървяха ръка за ръка с най-синята от синята кръв.

След като брат му влезе с клатушкане в спалнята си, Трент слезе по задното стълбище към кухнята.

Госпожа Батън, благословена да е, знаеше какво обича и му бе оставила чиния с хрупкав хляб, парче сирене чедър с остър вкус и буркан с най-хубавия си доматиен сос. Той седна на кухненската маса и се нахрани, заслушан в равномерното дишане на момчето за ножовете, свито в ъгъла на топлото помещение.

През последните няколко години Седрик бе загубил цяло състояние в игра на двайсет и едно и го бяха изключили от Богословския факултет, след като отнесе митрата на епископа на Уинчестър на петдесет метра с един изстрел. Седрик беше отличен стрелец и епископът изобщо не пострада, но това не извиняваше простъпката. Седрик спокойно можеше да му отнесе главата — последствията щяха да са същите.

Въз основа на това умение Трент му купи място в Лекия драгунен полк на кралицата — загуба на пари, защото след по-малко от година безцеремонно го уволниха за пиянство и го изпратиха у дома.

Това накара Трент да се замисли какво ли го очаква, когато Седрик се оженеше и се преместеше в друга къща.

Предполагаше, че ще се чувства като в рая.

Да, като в рая.

Но... не и ако съпругата на Седрик беше госпожица Мери Пелфорд, американка от Бостън.

ГЛАВА 6

На сутринта Трент се събуди с адско главоболие и още по-отвратително настроение. Мери Пелфорд беше влюбена в брат му.

Край.

Точка.

Радваше се, че заминава за Уелс. Една от причините беше, че не биваше да мисли за нея като за „Мери“, макар че тя му разреши. Тя принадлежеше на брат му. Изобщо трябваше да спре да мисли за нея.

— Пътническата карета е готова, Ваша светлост — съобщи му личният му прислужник, докато Трент се бършеше след банята.

Той кимна.

— Кажете на Уудс, че преди това трябва да свърша нещо в Лондон и оттам ще отида до пътя Холихед. Няма нужда да мъчим конете с лондонските улици. Ще взема файтон.

Би предпочел незабавно да тръгне за Ланберис, но трябваше да свърши нещо неотложно по пътя си към края на града.

Лорд Малмсбъри беше собственик на апартамент в сградата „Олбъни“. Трент го знаеше, защото напразно се бе опитал да заинтересува брат си с идеята да се премести в някой от великолепните апартаменти за джентълмени.

Трент имаше обща представа, че Малмсбъри е търсен ерген. Беше мекушав, отпуснат човек с бледи очи, който постоянно се разливаше в усмивки и ласкателства — точно от хората, за които Трент нямаше никакво време, хората, които допълваха броя на гостите на едно или друго увеселение и на тях можеше да се разчита да танцуват с останалата без кавалер втора братовчедка на домакинята.

И който очевидно опипваше задните части на момичето като отплата.

Не след дълго файтонът спря пред „Олбъни“. Трент нареди на кочияша да държи конете в готовност, тъй като нямаше да се бави повече от десет минути.

Седрик постоянно се оплакваше, че брат му нямал никакви маниери, но според самия Трент тези, които имаше, му бяха достатъчни. Тъй като беше възпитан, изчака прислужникът на лорд Малмсбъри да излезе, преди да си съблече жакета.

— Ваша светлост? — изпелтечи Малмсбъри, когато Трент запокити жакета на един стол.

Трент закрачи напред, стисна негодника за шалчето и го блъсна в стената.

— Разбрах, че се развличате, като докосвате младите дами по начин, който не подобава на един джентълмен.

— Никога! — изохка Малмсбъри.

— Никога не сте опипвали жена, да кажем, на бала на лейди Портмедоу снощи?

Негодникът отклони поглед. Мери беше права за него. Трент отново го блъсна в стената.

Сега Малмсбъри измърмори нещо неразбираемо, но пък беше трудно човек да говори ясно, когато въздухът не стига до дробовете му.

— Изграждаш си репутация на човек, който опипва млади жени, ти, противна бъчво с мас! — изръмжа Трент, пусна Малмсбъри и той падна на пода.

Ситуацията не се подобри, когато домакинът си върна дар слово: той започна да дърдори нещо за Елизабет Дибълдън — че само се превземала. Дибълдън? Трент знаеше за домогванията на мръсника към Мери и към припадналата госпожица Сърни. С госпожица Дибълдън оскърбените млади дами ставаха три на брой... най-малко.

Юмрукът на Трент се заби в челюстта на Малмсбъри и го накара да се завърти и да се удари с трясък в стената. Трент се наведе към него.

— Ако някога отново докоснеш която и да било лейди — не, която и да било жена — освен съпругата си, очаквай ново посещение.

— Аз нямам съпруга! — изквича Малмсбъри и се стисна за ченето, където червено петно предвещаваще появата на синина.

— Значи няма кого да опипваш, нали така?

Някъде дълбоко в съзнанието си Трент изпита учудване от начина, по който реагира на самата мисъл, че този негодник е докоснал Мери.

Но преди всичко се забавляваше.

— Ако те видя на повече от десет метра от госпожица Пелфорд, ще те намеря и тогава аз ще те докосна, Малмсбъри. След което ще пееш сопрано, ако ме разбираш. Истинските мъже никога не докосват дамите без разрешение — и той оголи зъби като настървено куче. — Не би трябвало аз да те уча на този урок.

— Няма да я докосна — изтърси Малмсбъри. — Няма да я докосна. Никога не съм я докосвал.

— Хубаво — отговори Трент и дръпна надолу ръкавелите на ленената си риза. Взе си жакета и го нахлузи. Ако се придържаше към представата на Седрик за мода, никога не би могъл да нанесе такъв удар, защото жакетът му щеше да е прекалено тесен да го свали без помощта на прислужник.

Малмсбъри бе обхванал челюстта си с ръка и си поемаше задъхано въздух, примесен с ридания. Една млада прислужница влезе с поднос с чаши и гарафа и се закова на място с отворена уста.

— Нямам време за питие — каза Трент, докато минаваше покрай нея. — Но все пак благодаря.

Той се спря на вратата и погледна назад към Малмсбъри.

— Ако чуя, че някоя жена е била опипана в балната зала или някъде другаде, ще знам кого да търся.

— Не съм аз! — Гласът му прозвуча като дрезгав вой. — Проклятие, счупили сте ми челюстта!

Прислужницата не каза нищо, но задоволството, изписано на лицето ѝ, не можеше да се сбърка.

Трент не можеше да се сети за нито една причина да съобщи на Мери за това, което се бе случило току-що, но за своя изненада нареди на файтонджията да кара към дома на семейство Пелфорд на Портман Скуеър.

Бе останал с впечатлението, че госпожа Пелфорд е засегната от поведението му снощи. Когато видя Мери, облегната на ръката на брат му, това му действа като удар. Едва се въздържа да не я дръпне настрана. Но отказваше да участва в някакво детинско съревнование с брат си.

Щеше да се отбие у семейство Пелфорд и да каже на всички, които имаха отношение, че много се радва, заедно Седрик си е намерил такава прекрасна годеница. При това спокойно можеше да съобщи на

бъдещата си снаха, че Малмсбъри никога повече няма да ѝ нанесе и най-малката обида.

Нещо повече: бе взел решение, че Мери трябва да приеме обратно пръстена. Първо, имението процъфтяваше и той спокойно можеше да си позволи да купи на бъдещата си съпруга чисто нов пръстен.

И второ, Седрик безспорно беше прав. Покойната херцогиня обожаваше по-малкия си син и щеше да се радва да види пръстена си на ръката на съпругата на Седрик.

В детството му неприкритото пристрастие на майка му му бе причинявало известна болка, но от разстоянието на времето бе решил, че фаворитизмът ѝ е бил нещо хубаво. Той го научил от малък да не става зависим от жена.

Този урок щеше да му помогне да приложи рационални критерии в избора си на съпруга. Очевидно бе откликнал толкова силно на присъствието на Мери, защото му беше време да се ожени; двамата със Седрик отново бяха тандем.

Можеше да намери някоя жена с нейния темперамент. А и Мери може би бе твърде емоционална за него. Последната му любовница, Елза, беше прекрасна през първите месеци на връзката им, но след известно време стана тъжна и сълзлива и започна да намеква за брачни халки.

Когато той отклони намеците ѝ, Елза плака горчиво, макар че условията на споразумението им бяха уточнени още от самото начало. Той ѝ подари рубин на сбогуване, но споменът все още го пареше, сякаш по някакъв начин я бе предал.

Не искаше друга любовница, следователно трябваше да си намери съпруга. Такава, която да не му устрои подобна сцена. Мери каза, че Лондон гъмжи от американки, така че не би трябвало да е трудно да намери друга жена, която да е независима, упорита и пряма. И красива, разбира се.

Трент закрачи към къщата на семейство Пелфорд, твърдо решен да приключи със задачата и да тръгне на път.

Когато зърна Мери, някаква сила разтърси тялото му с мощта на светкавица.

Тя седеше до леля си, облечена в рокля, по-скромна от снощната — бледорозова, нищо особено, но дори и така гърдите ѝ почти

преливаха над деколтето, блестящи и бели като най-фината захар.

Сладки като захар. Искаше да...

Полудяваше. Трябваше да си намери любовница веднага щом се върнеше в Лондон — само докато си намереше подходяща съпруга.

— Госпожо Пелфорд — каза Трент и се поклони. — Госпожице Пелфорд. Надявам се да ми простите, че идвам без предизвестие. На път съм към Уелс, но исках да поздравя бъдещата си снаха и на друго място, а не само в пълната бална зала.

— Ваша светлост — каза Мери с очарователна усмивка. — Какво удоволствие! Моля, присъединете се към нас.

Преди не беше осъзнал колко пълна е долната ѝ устна. Имаше нужда от американка с такива устни. И гърди.

Нищо друго нямаше да го задоволи.

Трент се отпусна в един стол. Строго контролираше изражението си, за да се увери, че от него се излъчват дружелюбност и любезност. Госпожа Пелфорд определено го гледаше предпазливо, сякаш в приемната ѝ се бе настанил крокодил.

— Каква приятна изненада! — промълви тя не особено убедително. — Мога ли да ви предложа чай, Ваша светлост?

Трент никога не пиеше чай. Денят беше кратък и в този момент той трябваше да е на път към Уелс. Но за своя изненада прие една чаша, както и една препечена питка, макар че не беше гладен.

— Говорехме за градините си в Масачузетс — обърна се към него госпожа Пелфорд. — Моята племенница разработи проекти за безброй подобрения на имението.

— Големи ли са градините ви? — попита Трент, чудейки се какво ли смяташе тя за имение. Градините в неговото имение в провинцията, Хоксמיד, заемаха деветнайсет акра.

— О, да — отговори госпожа Пелфорд. — Големи са.

Изглежда, нямаше желание да уточнява, затова Трент се обърна към Мери.

— Мога ли да разбера нещо за проектите ви?

— Миналото лято замислих две малки тераси в края на голямата алея, всяка издигната на височина дванайсет стъпки над нея — обясни Мери и започна да ръкомаха и да говори за пълзящи рози, дървени решетки и белведер с йонийски колони.

— Съпругът ми остана много разочарован от този белведер — обади се госпожа Пелфорд. — Двеста долара за сграда, която дори не държи дъжда настрана!

— Ако белведерът имаше стени, проектът щеше да стане грозен — отговори племенницата ѝ, очевидно не за първи път. После се обърна към Трент:

— Не можете да си представите каква приказна гледка се открива. Белведерът гледа към овощните градини и по-нататък, към гората и реката. В цялото имение няма друго място, което да е толкова подходящо за сграда без стени.

На Трент започваше да му се струва, че имението на семейство Пелфорд може да съперничи на неговото. Опита се да си представи някакви възможности за „проекти“ в своите градини, но не се сети за нищо.

Едно нещо, което знаеше със сигурност, беше, че в градската къща, която прехвърли на Седрик, имаше само една жалка ивица земя зад сградата. Може би двамата щяха да си купят къща в провинцията.

— Простете, че се разбъбрих — обади се смутено Мери и му подаде чиния с дебело парче сладкиш с мед и джинджифил. — Пролет е и аз, разбира се, мисля за градините. Имам едно кайсиево дърво, което така и не цъфна. Надявах се тази пролет да разцъфти, тъй като построих стена, за да го пази.

— „Ела и виж това дръвче!“ — изрецитира ненадейно госпожа Пелфорд. — „Виж как зелено то расте, като обгрижвано дете!“

— Леля ми е поетеса — обясни Мери с вид на човек, който повтаря отработена фраза. — Специализира във възпоменанията.

— Какъв прекрасен куплет — каза Трент. — Нямам търпение да чуя останалото.

Без да забележи, бе изял питката, затова се зае със сладкиша.

— В такъв случай изпийте още една чаша чай, докато ви донеса цялото стихотворение — отговори госпожа Пелфорд, скочи и му се усмихна засияла. — Веднага се връщам.

Разбира се, Мери и Трент също станаха. В мига, в който леля ѝ излезе от стаята, Мери се обърна към него с очарователно сбърчено носле.

— Трябва да си промените решението и да си тръгнете — прошепна тя. — Стиховете на леля ми не са за всеки.

— Мога да отделя няколко минути — рече той и си помисли, че не бива да го прави. Както вървяха нещата, докато стигнеше до странноприемницата, в която смяташе да пренощува, отдавна щеше да е мръкнало.

— Поемата, която написа за моя белведер, е дълга над седемстотин стиха! Не се тревожете, аз ще ви извиня.

— Сутринта посетих лорд Малмсбъри — каза той и още докато го изричаше, си спомни, че дамите не обичат да слушат за размяна на юмруци. Навремето майка му пребледняваше при всеки намек, че двамата със Седрик може да са се сбили, макар че имаше години, в които двамата се смазваха от бой всеки ден.

Очите на Мери се разшириха.

— Той приятел ли ви е?

Трент се опита да намери деликатен начин да опише случилото се.

— Лорд Малмсбъри ми е само познат. След разговора, който проведохме сутринта, няма да гори от желание да задълбочи познанството ви.

Мери го изгледа с грейнала усмивка.

— Моля ви, кажете ми, че сте го ударили?

Трент кимна и тя плесна с ръце.

— Браво! Той е такъв противен малък хитрец! По-късно си помислих, че е трябвало да го убода по-силно. Трябваше да му пусна кръв.

Американките, изглежда, не страдаха от скрупули по отношение на юмруците.

— Няма да ви докосне никога повече — зарече се Трент и в гласа му се прокрадна частица от стоманения гняв, с който го изпълваше тази мисъл.

— Предполагам, че няма. Не и след като един херцог го е набил.

— Много елегантно се изразявате — каза Трент и по устните му отново пропълзя онази нетипична усмивка. — Да не би да сте съперница на леля си на поетичния фронт?

— Нямам подобни стремления — увери го тя, хвана го за ръката и го затегли към вратата. — Наистина трябва да си тръгнете, Ваша светлост, преди леля ми да се върне. Така ще се зарадва, че има публика, че може се окажете прикован тук за цял час. А ако реши, че

ще оцените и поемата, в която описва целия парк, Господ да ви е на помощ!

— Много ли е дълга? — попита Трент.

— Над хиляда стиха.

Той не можа да потисне стона си.

— И в куплети!

— Налага ми се спешно да потегля към Уелс — каза той.

Усмивката ѝ засия — глупаво описание, но това беше истината.

— Брат ви като че ли спомена, че имате мина там?

— Да, мина за шисти край Блайнай Фестиньог^[1].

Мери повтори името, изкривявайки уелските звукове.

— Уелският език е толкова интересен! Какво ще правите там?

— Не съм доволен от мерките за безопасност — отвърна Трент и се запита защо се впуска в подробности, които нито една дама...

— Разбира се! Онзи ужасен инцидент в Йоркшър преди няколко месеца — кимна Мери.

— В „Бармби Фърско“ — потвърди той. — Според някои доклади загиналите миньори са трийсет.

— Какво предизвиква такива експлозии?

Очите ѝ бяха живи и заинтересовани. Ако беше споменал за нещастieto пред брат си, щеше да получи в отговор празен поглед.

— Тази каменовъглена мина и постройките наоколо бяха заличени от лицето на земята заради компанията „Лоу Мур“ — обясни Трент. — Доколкото чух, не са изработили адекватни правила и някой внесъл долу необезопасен огън.

— Значи ще създадете регулации какви лампи могат да се внасят под земята?

— И ще се погрижа тунелите да са снабдени с адекватна вентилация и подпори. Но преди да тръгна, искам да ви върна пръстена — и той го извади от джоба си.

Мери сбърчи вежди.

— В никакъв случай!

— Сбърках, като снощи ви позволих да ми го дадете.

— Един ден ще го дадете на жената, която ще стане ваша съпруга. Представете си какво ще си помисли тя, когато чуе, че сте отстъпили на друга жена пръстена на нейните предшественички!

Слънчевата светлина нахлуваше през прозореца и показваше, че кожата на Мери е с цвят на слонова кост, с изключение на шепата лунички по носа ѝ. Той не можа да не ѝ се ухили.

— След като сте такава запалена градинарка, се учудвам, че нямате повече лунички.

— Заради бонетата е — отвърна Мери с отвращение. — Имам цял куп бонета, които прилепват по лицето ми като наочници на кон. Леля ми открай време се страхува, че луничките ми ще се умножат и никога няма да си намеря подходящ съпруг.

— На мен ми харесват — каза Трент.

Тя стоеше пред него, поруменяла като най-превъзходната кайсия, узряла на американска почва — всъщност и на английска, — а леля ѝ се бе тревожила дали ще бъде привлекателна? Където и да отидеше, мъжете щяха да падат в краката ѝ.

Трент взе ръката ѝ и сложи пръстена в дланта ѝ.

Мери поклати глава.

— Ваша светлост, трябва да настоя да вземете пръстена.

Преди да го спре, той плъзна пръстена на пръста ѝ.

— Искам вие да го вземете — заяви Трент, затвори пръстите ѝ и обви своите около тях, — Майка ми би искала да го носите вие.

Тя не се опита да се освободи — просто го погледна, намръщена объркано.

— Не споменахте ли, че този пръстен винаги се носи от херцогинята?

— Майка ми имаше силно предпочитание към Седрик — отвърна Трент с нехаен тон. — Уверявам ви, че имението с лекота може да си позволи цената на втори подобен пръстен за моята съпруга.

Мери се скова.

— Майка ви е имала *любимо* дете?

— Седрик беше от онези деца, на които една дама може да се радва — обясни Трент. — Когато ме повикаше в будоара си, аз винаги чупех нещо, докато на Седрик можеше да се разчита да прояви интерес към прическата или към облеклото ѝ. Или и към двете.

Ръката ѝ в неговата беше много малка, сякаш държеше уловена птичка.

— Нейна светлост не е била права, като се е държала по този начин — каза Мери без заобикалки. — Майката трябва да обича

всичките си деца поравно.

Трент вдигна рамене.

— Това не ми навреди.

Всъщност според него Седрик бе пострадал повече, защото постоянната тревога на майка им за положението му на втори син направи така, че той никога да не го забравя.

Мери очевидно не беше съгласна. Тя се разпростря върху темата за майките, но Трент не я слушаше. Никога не бе виждал толкова сочни устни.

Искаше да я целуне и да не спира, преди устните ѝ да изглеждат така, сякаш ги е жилила пчела — устните на жена, която е била обладана със страст и сила, която...

По дяволите! Трябваше да се овладее.

— Ваша светлост? — попитаха устните.

— Извинете, госпожице Пелфорд. Загубих нишката на разговора. В очите на Мери се появи съчувствие.

— Много съжалявам! Разбира се, темата за майка ви сигурно е болезнена. Трябваше да проявя повече тактичност.

Трент би могъл да ѝ обясни, че въобще не се интересува от майка си и е спрял да проявява интерес на крехката възраст от осем години, когато напълно осъзна какво място заема в йерархията на обичта ѝ.

Но нямаше смисъл.

— Е, сигурно разбирате защо реших, че бих предпочел съпругата ми да носи друг пръстен — каза той с отсечен тон и пусна ръката ѝ.

Точно както предишната нощ, и двамата погледнаха към диамантите, украсяващи тънкия ѝ пръст.

— Не знам — измърмори колебливо Мери.

Той не можа да се въздържа: прокара леко пръсти по опакото на ръката ѝ, докато не стигна до пръстена.

— Ваш е. Точно по мярка ви е.

Истинността на тези думи го прониза в стомаха.

Очите им се срещнаха и херцогът забеляза, изненадан, че нейните са сиви, но виолетови по края. Никога не бе виждал такива очи.

Мери облиза долната си устна и Трент застина. Не можеше да я целуне. Само защото бе застанал толкова близо, че можеше да усети

аромата на кожата ѝ, пръстенът блестеше на пръста ѝ и тя го гледаше с объркване, но не отказ...

Мамка му!

Без малко да целуне годеницата на брат си. Пак.

— Добре — каза той и направи крачка назад. — Значи е решено.

Пръстенът отново е ваш.

Мери бързо извърна глава, но Трент видя как бузите ѝ се изчервяват.

Не. Грешеше.

Тя обичаше Седрик. Каза му го няколко пъти предишната вечер, а тя не беше лъжкиня.

Трент прочисти гърло.

— Трябва да тръгвам. Но...

Думите заседнаха в гърлото му, но той се застави да ги изрече.

— Просто искам да знаете, че много се радвам, задето ще ми станете снаха. Вярвам, че ще бъдете чудесна съпруга на брат ми.

— Благодаря — отговори бавно Мери.

— Сигурен съм, че след като се ожените, Седрик ще намали пиенето. Това, което казах снощи, беше неуместно и ви поднасям извиненията си.

— Ваша светлост, бих искала да се замислите над възможността безпокойството ви да се окаже неоснователно. Лорд Седрик веднъж ми спомена, че не обичате нито вино, нито друг алкохол и съм сигурна, че сте много умерен в поведението си.

— Невинаги — отвърна Трент и си помисли, че е бил глупак да дойде тук.

— Повечето млади мъже не са въздържани, но това не означава, че пият прекомерно.

— Знам това — отговори Трент. Не знаеше какво друго да каже. Очевидно Мери трябваше да се увери със собствените си очи.

— Седрик, например, е безупречен джентълмен — продължи тя и в гласа ѝ се прокрадна войнствена нотка. — Както ви казах, никога не съм го виждала дори подпийнал.

Никой никога не бе защитавал Трент така, както Мери — Седрик. Не че Трент имаше каквато и да било нужда от защита.

Мери обаче принадлежеше на брат му и щеше да се погрижи Седрик да не си навреди сам, докато е пиян. Трент я познаваше от по-

малко от ден, но го знаеше с абсолютна сигурност.

Тя бе най-добрата възможна съпруга за брат му.

Херцогът се насили да се усмихне и отново се поклони.

— Няколко седмици ще отсъствам от Лондон, госпожице Пелфорд, но с нетърпение ще очаквам да видя вас и семейството ви, когато се върна.

Точно тогава госпожа Пелфорд се втурна обратно в стаята. Поетесата, изглежда, не бе успяла да намери своята седемстотинстишна поема в чест на белведера, но докато търсела в кабинета си, изровила един цикъл от сонети, описващ китайска къща с три стени.

— Със съжаление трябва да кажа, че ми се налага да отложам това удоволствие — извини се Трент и се поклони над изцапаните с мастило пръсти на дамата. — Заминавам за Уелс и трябваше да напусна Лондон още преди няколко часа.

— Значи напускате града? — попита госпожа Пелфорд и лицето ѝ помръкна. — Но нали ще се върнете скоро?

— След няколко седмици.

— Предполагам, че лорд Седрик ви е споменал за това, Ваша светлост, но ние със съпруга ми нямаме търпение да се върнем в Бостън. Помолихме годежът да продължи само няколко месеца.

Новината леко го разстрои, но Трент прогони това усещане. Той искаше Мери, искаше я повече от всяка жена, която бе виждал досега, но тя щеше да бъде спасението на неговия близък. Това бе много важно от начина, по който цялото му същество откликваше на близостта ѝ.

— Радвам се да го чуя — каза той по-твърдо от необходимото. Колкото по-скоро Мери се омъжеше за Седрик, толкова по-бързо щеше да започне да разрешава проблемите на брат му.

Госпожа Пелфорд го потупа по ръката.

— Когато се върнете, ще дойдете на чай, Ваша светлост, и аз ще ви прочета целия цикъл сонети.

— За мен ще бъде удоволствие — измърмори херцогът и избяга.

Седрик, а не той, щеше да бъде принуден да изтърпи цели деветстотин стиха, ако не и повече, в чест на сватбата. Трент определено остана с впечатлението, че госпожа Пелфорд ще съчини тази поема за една седмица, може би на кораба към Бостън.

Освен това изпитваше ужасното чувство, че самият той би изслушал всичките деветстотин стиха, ако това щеше да зарадва Мери.

Проклятие, щеше да изслуша и десет хиляди, ако можеше да седне до нея и да преплете пръсти с нейните. И да си мисли точно какво ще направи с нея в спалнята им, след като четенето приключи.

Трент се метна в каретата с огромно облекчение. Мините за шисти бяха опасни, но в този момент изглеждаха далеч по-безобидни от ярко осветената приемна, от която бе излязъл току-що.

[1] Град в Уелс, в миналото — миньорски център. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

През следващите дни притеснените бодвания, които Мери изпитваше по отношение на култивирането на ума си — или на липсата на култивиране — зачестиха все повече и повече. Накъдето и да се обърнеше, някой я гледеше с ужас.

Смееше се прекалено шумно. Седеше прегърбена на стола. Проявяваше се, когато ѝ станеше скучно. Може и да бе бунтарско от нейна страна, но седем ястия на едно хранене ѝ се струваха непоносими, особено когато ѝ беше позволено да говори само с хората, настанени от лявата и дясната ѝ страна, но никога на интересната личност отсреща на масата.

Изглеждаше неспособна да постигне и най-малкото подобрене в самоусъвършенстването си. Това бе достатъчно, за да я накара да реши, че гувернантката ѝ е била права. Все още чуваше жалбите на госпожица Феърфакс: „Мери не притежава нито благоразумието, нито скромността, нито въздържаността, задължителни за дамите, които се омъжват във висшето общество.“

Навремето леля Бес само се засмя и каза, че когато става въпрос за брак, състоянието е по-важно от благоразумието.

— Това е американско убеждение! — настоя госпожица Феърфакс. — Поведението на истинска дама е по-важно от земните блага, а вашата племенница не го притежава.

— Проклятие! — възрази Мери. — Нали ме научихте да бродирам и да правя восъчни цветя!

Изтерзаният вик на госпожица Феърфакс навярно бе стигнал чак до Лондон.

— Някоя дама не би допуснала устните ѝ да изрекат вулгарна дума като „проклятие“!

Критиките на гувернантката обикновено отскачаха от Мери като дъжд от ламаринен покрив. Този обаче заседна в ума ѝ и сега тя лежеше будна нощ след нощ и се чудеше дали двамата със Седрик биха могли да бъдат щастливи заедно. Той очевидно очакваше

съпругата му да се отличава в нещо по-изискано от оформянето на восъчни цветя.

Колкото и абсурдно да беше, понякога се чудеше какво ли би било да бъде херцогиня. Самата мисъл за това беше смешна: един херцог можеше да пофлиртува с нея на балкона, но никога не би помислил да се ожени за жена като нея. Той щеше да се ожени за някоя като лейди Каролайн — аристократка, запозната с всички тънкости във висшето общество.

Не че Мери изобщо би си пожелала подобна позиция. Херцогините бяха постоянно следвани от всички погледи. Не можеше дори да си представи бурята от клюки, която щеше да се развихри, когато една херцогиня допуснеше гаф, от тези, които допускаше тя всеки ден.

Но пък херцогът, изглежда, не държеше на етикета толкова, колкото Седрик. Тя дори си мислеше, че би могъл да вземе участие в разговор през масата, макар че това навярно бе само нейно желание.

И, разбира се, нямаше значение.

Отчаяна, Мери започна да си съставя списък с правила на етикета, който включваше правилното използване на щипците за захар, както и напомняне никога да не казва „проклятие“. Една млада дама на музикална вечеринка почти припадна, когато Мери го изръмжа, след като си скъса подгъва.

Две седмици след годежа ѝ списъкът набъбна до четири страници. Когато имаше въпроси — „Защо сутрешните посещения толкова често се правят следобед?“, — Седрик с готовност ѝ обясняваше.

— Никой не става сутрин — обясни той. — Освен прислугата, разбира се, което ми напомня, че не бива да поздравявате икономата си толкова фамилиарно. Разбирам, че цените Дженкинт. Но тук изразяваме уважението си, като спазваме определена дистанция.

Дори един час с годеника ѝ задължително завършваше с едно или две нови правила.

Не че виждаше Седрик особено често. За неин смут той рядко беше свободен, а в тези случаи изглежда, често закъсняваше за един или друг важен ангажимент.

Все пак Седрик винаги записваше името си в бележника ѝ за танци за два танца на всеки бал. Никога не забравяше да ѝ донесе чаша

канарско вино и тогава в очите му проблясваше пламъче на пакостлива веселост. Идеята, че годеницата му е прекалено изтънчена за лимонада, като че ли го забавляваше. В поведението на Седрик имаше някакво пресищане от живота, някакъв цинизъм, на който Мери се опитваше, макар и безуспешно, да подражава.

Наблюдаваше годеника си за признаци на напиване, но така и не видя нито един. Това означаваше, че прекарва повече време от необходимото в мислене за завръщането на херцога от Уелс, но само защото нямаше търпение да му обясни истината за брат му.

И когато всеки ден преглеждаше вестниците на чичо си, за да се увери, че в Уелс не е имало никакви минни инциденти, го правеше само от чувство на семейна солидарност към бъдещия си зет.

След две тревожни седмици трябваше да признае, че игличките на съмнение, които я пробождат, вече не могат да се нарекат „иглички“. Намираще се на кръстопът. Можеше да се превърне в себична, лекомислена жена, която се влюбва и разлюбва със същото нехайство, с което си сменя ръкавиците, и захвърля мъжете като скучна книга.

Или можеше да стане истинска съпруга на Седрик, любяща и вярна така, както леля Бес на чичо Тадеус.

Предизвикателството, пред което беше изправена Мери, не беше да подражава на английска дама. Не, тя трябваше да стане по-добър човек. Херцогът щеше да се върне всеки ден — което всъщност нямаше значение — и известно време след това двамата със Седрик щяха да се оженят.

Известно време след това? Вече имаше определена дата, през юни. Беше лесно да го забрави, защото Бес бе наела секретар за уреждането на всички подробности. Но все пак трябваше да й направят втора проба на сватбената рокля — мисъл, от която леко й прималяваше.

Накрая написа на Седрик една доста категорична бележка, в която го молеше да се присъедини към нея за сутрешна езда в Хайд Парк. Трябваше да прекарат заедно повече време, преди да се закълнат да се обичат до края на дните си.

Освен това така щеше да има възможност да се упражнява в задачата да стане по-добър човек.

На следващата сутрин Седрик се появи в уговореното време в извънредно елегантен костюм за езда и двамата се отпавиха към Ротън Роу в Хайд Парк. Той не беше точно в превъзходно настроение — очевидно не обичаше да става рано, — но Мери оцени факта, че е положил усилие.

Дъждът, който бе валил през нощта, бе измил от небето въглищния дим и както никога Лондон ухаеше на свежо и чисто. Небето беше с цвета и блясъка на седеф, сякаш самият въздух бе изтъкан от вода.

Единственият звук бе жвакането на конски копита в локвите, осеяли пътеките, и от време на време пляскането, когато капките паднеха на земята от листата над главите им.

Мери не можеше да спре да се усмихва, макар че Седрик се мусеше, защото нейната „призовка“, както се изрази той, го бе вдигнала от леглото. Толкова рано на Роу не можеше да се види нито една видна личност, каза той. Наистина, единствените хора, които подминаха, бяха двама коняри, повели коне на разходка.

За зла участ на Седрик точно когато минаваха под един много нисък клон, подушна вятър. По шапката на Седрик се посипа дъждовна вода и се разхвърча във всички посоки, при което главата му заприлича на мъничък фонтан. Мери се разсмя, но веднага спря, защото, разбира се, от това унижение главоболието на Седрик само стана още по-силно.

— Навярно бихме могли да препуснем в галоп за няколко минути — предложи тя. — Не видяхме жива душа, освен тези коняри и няма кой да се скандализира, че препускам в нещо, по-бързо от тръс.

— Да, защото никой от моята класа не е станал от леглото. Ако мислите, че някога отново ще изляза на езда с вас по това време, бъркате. Какво унижение — да се озова в компанията на прислужници!

Проклятие! Той наистина се беше раздразнил.

— Дали да не препуснем в галоп, Седрик? — попита Мери за втори път.

— Това, което вие, изглежда, не разбирате, госпожице Пелфорд — започна Седрик със страховито наблягане на обръщението, — е, че една дама е дама по всяко време, не само когато е в компанията на хора от висшето общество. Изтънчеността трябва да бъде неразделна част

от нея. Дори и сред навалица от прислужници, ние с вас трябва да се държим възпитано.

Не можеше да се каже, че са сред „навалица“ — всъщност конярите очевидно се бяха запътили обратно към конюшните и в целия парк нямаше жива душа.

Седрик продължи да говори разпалено по темата, а Мери си напомни, че раздражителността му е напълно разбираема. Той я беше молил многократно да се обръща към него с титлата му, когато са навън, а тя все забравяше.

Тя кимна веднъж, после и втори път. И когато се намръщи, това беше само защото чу нещо друго, освен хапливия, макар и възпитан тон на Седрик. Тя накара кобилата си Деси да спре и се заслуша.

Седрик не го забеляза — продължи да язди, размахвайки облечената си в ръкавица ръка във въздуха, за да подчертае тезата си за деликатния британски темперамент.

Ето пак — скимтене, като от животно в беда.

— Защо спряхте? — попита Седрик и се обърна. — По дяволите, от тази влага шалчето ми съвсем се спихна! Приличам на дояч.

Мери слезе от седлото и преметна поводите над лъка. Деси разтърси глава и тропна с копито няколко пъти, но остана на мястото си, затова Мери се отправи към живия плет от ниски дървета край южната страна на Роу.

— Какво правите, за бога? Не пипайте тези клони, ще се намокрите.

— Мисля, че чух нещо — обясни Мери и отмести настрана един клон. Дъждовната вода отскочи от листата и се плисна отгоре ѝ.

— Какво ви казах? — възкликна Седрик. — Май ще трябва да се върнем у вас, за да се преоблечете.

Преди да успее да отговори, Мери чу драпане и жалостиво скимтене, което сякаш се дължеше на болка. Без да обръща внимание на Седрик, тя се наведе и отмести още един клон.

През зеленината видя, че в плета има малка дупка, а в нея — черно-кафяво кутре, голямо колкото самун хляб. Навярно връвта му се бе закачила някъде, защото кръглата му задница се тресеше във въздуха, докато се мъчеше да се освободи.

Мери посегна внимателно през гъстата растителност, докосна мократа козина. Под пръстите ѝ се раздвижиха пластове увиснала

кожа. Кученцето пак изскимтя, завъртя се и облиза китката на Мери.

— Здравей, мъниче — произнесе напевно тя. — Не се тревожи. Ей сега ще те извадим от този плет.

Успя да го хване здраво през средата и дръпна. То изквича от болка, затова тя се спря и го погали. Рамото ѝ разтърси клоните над главата ѝ и по бонето ѝ потече дъждовна вода, от която то загуби формата си и полепна неприятно по врата ѝ.

— Седрик! — провикна се Мери. — Трябва ми помощ. Тук има едно кученце!

Не можеше да завърти главата си докрай, защото ръката ѝ беше вътре в плета, но след миг Седрик се появи в полезрението ѝ. Беше слязъл от коня и привързваше юздите към един голям надвиснал клон.

— Кученце — измърмори отвратено той. — Звучите като ученичка.

Кутрето бе започнало да души ръката ѝ. Върху китката ѝ падна едно клепнало ухо, меко като кашмир.

— Ние ще те спасим — обеща тя, галейки изобилието от мека козина по коремчето му. — Откога си заклещено тук, горкичкото ми?

— Как е заклещено? — попита Седрик, без да направи никакъв опит да помогне.

Мери бавно прокара ръка напред по телцето на кученцето, докато накрая стигна до връв, увита около врата му и стегната толкова здраво, че Мери не можеше да промуши отдолу дори един пръст. Връвта навярно се забиваше много болезнено в кожата на кутрето.

— На врата му има връв — рече тя и отново погали кученцето, преди да извади ръката си от плета. — Можете ли да се опитате да я скъсате, Седрик? Аз нямам толкова сила.

От подгизналото ѝ боне течеше на фуния дъждовна вода, изливаше се по врата ѝ и я измокряше до кости. Макар че пръстите ѝ бяха студени, тя успя да развърже връзките му и да го запрати върху плета. Модната му надиплена периферия бе съсипана и аксесоарът приличаше на стара покривка за чай.

Седрик надникна през клоните. Кутрето пак се беше разскимтяло.

— Не се тревожи, миличко — успокои го Мери. — Няма да те изоставя. Ще те спасим.

Виждаше едно доверчиво кафяво око, обърнато към нея. Беше доста изпъкнало, но това ѝ се стори безкрайно сладко.

— Сигурно се е втурнало под плета, за да избяга от дъжда — обърна се Мери към Седрик. — И сега се е заклешило. Можете ли да го освободите?

— Не и ако има връв — отговори Седрик. — Така сигурно ще го удуша. Трябва да съобщим на стражата в този район и те ще пратят някого с нож. Елате. Ще платя на човека, за да намери дом на животното, когато го извади.

— О, Седрик, не можем да го изоставим! — провикна се Мери.

Годеникът ѝ стисна устни и тя си спомни — за пореден път, — че когато са навън, трябва да се обръща към него с „лорд Седрик“.

— Разбира се, че можем — отсече той и се изправи. — Всеки момент пак ще завали, а ние не можем да направим нищо за животното.

От вътрешността на плета пак се разнесе скимтене.

— Само удължаваме агонията му.

— Аз ще остана, а вие отидете — каза Мери и обърна глава, когато в полезрението ѝ се появи един кон, препускащ към тях. — Или пък можем да изпратим него, който и да е той, да доведе помощ. Сигурно е още един коняр, който разхожда кон.

Само един коняр би дръзнал да подкара коня си в нещо по-бързо от тръс, с всички тези правила, изредени от Седрик, как в Хайд Парк не се препуска в галоп и никога, абсолютно никога не се развежда кон ръчно.

Мери не го изрече гласно — нали се упражняваше в благоразумие и самоконтрол.

— Щом настоявате, ще заповядаме на коняря да остане с животното до пристигането на стражата.

— Не, ще остана, докато го освободят — настоя Мери, отново пъхна ръка в плета и сви пръсти около ухото на кутрето.

— Трябва да ви помоля да не клякате край пътя за простолудието — каза сковано Седрик. — Не мога да ви оставя тук без защита.

— Не ставайте смешен! — възкликна вбесена Мери. — Какво може да ми се случи посред бял ден?

Едно топло езиче отново близна ръката ѝ.

— Ах, какво съкровище си ми ти! — прошепна тя. — За нула време ще те извадим оттам и ще помоля готвачката да ти даде малко телешко. Искаш, нали?

Конят и ездачът все още препускаха главоломно по пътеката към тях. Мери отново се опита да пхне пръст под връвта, но това явно причини болка на кутрето, защото то изджавка.

— Лорд Седрик! — провикна се тя. — Виждате ли нещо остро, с което да срежем връвта? Може би някой камък?

— Камък ли? — повтори годеникът ѝ, успявайки да прозвучи едновременно и отегчено, и раздражено — сериозно постижение, макар че акцентът му несъмнено му беше от помощ. Мери бе забелязала, че аристократичният акцент е много подходящ за изразяване на раздражение.

— Като се въртите така в пясъка, си съсипвате полите — добави Седрик. — Станете.

— Ако го пусна, пак ще се разскимти — отговори Мери и въпреки волята ѝ в гласа ѝ се появи лека острота.

Седрик погледна над главата ѝ.

— Виж ти! Човекът, който препуска толкова безразсъдно, не бил коняр.

Мери чу трополенето на ботуши по опесъчената пътека, докато ездачът слизаше от седлото, макар че не можеше да обърне глава достатъчно, за да го види, без да отделя ръката си от кученцето.

— Който и да сте, моля ви, може ли да повикате някого от градската стража, за да освободим горкото животинче? — провикна се тя.

— Това е херцогът — осведоми я годеникът ѝ с рязък тон. — Да не би да съм забравил да спомена, че Негова светлост реши отново да удостои Лондон с присъствието си? Кой друг би се качил на гърба на толкова неприлично голям кон?

Мери се извъртя и вдигна глава.

Херцогът на Трент вървеше към нея, висок и внушителен. Наситеносините му очи бяха приковани в лицето ѝ. В този миг стомахът ѝ се сви, а сърцето ѝ заби оглушително... а после си спомни.

Това беше деверът ѝ.

Деверът ѝ.

ГЛАВА 8

Трент бе излязъл да се пораздвижи след бруталното едноседмично пътуване от Уелс, когато зърна в далечината фигура, която не можеше да сбърка с никоя друга. Беше брат му.

Това го учуди, предвид факта, че Седрик се бе отцепил като талпа, когато Трент пристигна в градската къща предишната нощ. Още по-учудващо, Седрик се бе подпрял на коня си и гледаше надолу към жена, рухнала на земята до него.

Трент спря коня, слезе от седлото и се приближи до двойката. Със свит стомах си даде сметка, че жената на земята е Мери. Всъщност не беше рухнала, а коленичила с гръб към него, завряла едната си ръка в живия плет.

При приближаването му тя изобщо не се опита да стане или дори да извади ръката си от живия плет. Вместо това се извъртя и вдигна глава.

— Добро утро, Ваша светлост.

Гледката го хипнотизира. Косата на Мери се къдреше във влагата, сякаш живееше свой живот, и се бе освободила от всички фуркети от тази сутрин. Мери носеше прилепнал — и мокър — костюм за езда, с копчета, които минаваха по предната му част по начин, подчертаващ великолепната ѝ гръд.

Също като костюма, лицето ѝ бе мокро от дъжда. Устните ѝ бяха влажни. Обзе го свиреп порив да се наведе и да я вземе на ръце. Да зарови ръце в тази блестяща коса и да започне да я целува, докато забрави къде се намира. Докато бузите ѝ порозовеят, а устните ѝ се стоплят.

Страстта се плисна в него като мъглата, идваща откъм морето.

Той потисна проклятието си и сви и отпусна пръстите си. Тези пристъпи на страст бяха изключително неудобни.

С известно закъснение гласът на Седрик проби мъглата от желание.

— Коленичили сте в праха като прислужница, която пали огън. Ставайте!

Без да мисли, Трент изръмжа:

— Не ѝ говори по този начин!

Очите на Седрик се присвиха.

— Ти ли ще ми даваш уроци по поведение?

— Господа! — провикна се Мери. — Ще се радвам, ако можете да си запазите препирнята за по-късно.

Трент приклепна до нея.

— Какво има в този плет, госпожице Пелфорд?

Тя отдръпна ръката си и разтвори клоните, за да му покаже.

— Кутре с връв около врата. Когато спра да го галя, започва да се дърпа и ме е страх, че ще се удуши.

Трент бръкна в гъсталака и след известно маневриране напипа врата на кученцето.

— Според мен е булдог — каза той, а после най-искрено възкликна: — Проклятие! Мокро! — когато плетът изсипа отгоре му цяло ведро студена вода.

— Предлагам да си тръгнем — каза Седрик с отсечен тон — и да изпратим някого от градската стража, който да среже връвта и да освободи животното. Досега вече можеше да е свободно — обърна се той към Мери.

Прислугата у дома трепереше от страх пред укорите на Седрик, но Мери съвсем не изглеждаше трогната от недоволството му.

— Моля ви, може ли някой от вас да доведе помощ? Аз ще остана тук — добави тя решително, без капка разкаяние в гласа.

— Не мога да развържа връвта, без да го нараня — каза Трент и се изправи. — Но имам нож.

Той тръгна към коня си. Като всеки, който прекарваше почти цялото си време в провинцията, носеше ножница, прикрепена към седлото му. Махна горната ѝ част и извади ножа, докато Седрик и Мери продължаваха да се препират какво да правят с кучето.

Без да им обръща внимание, Трент отново приклепна до плета и се зае да разреже връвта на мястото, на което се бе закачила в калините.

Спорът на Седрик и Мери се превръщаше в истинска кавга. Трент би могъл да ѝ каже, че не си струва да се хаби — когато ставаше

въпрос за препирни, неговият брат близък беше издръжлив като самия Херкулес. Точно сега Седрик описваше Мери като „безсърдечен зложелател на всички животни“, защото бе отказала да изостави кученцето.

Най-накрая връвта поддаде и Трент успя да хване както трябва шаващото кутре. Измъкна го, мокро, но иначе невредимо, от листнатия му затвор.

Мери нададе прелестен писък от радост.

— Успяхте!

Тя посегна, пое кутретото от ръцете му и вдигна муцунката му към лицето си.

— Никога не съм виждала по-прекрасно кутре!

Кученцето приличаше на булдог, с този чип нос и надиплена кожа. Но в него май се смесваха и още няколко породи. Козината му беше прекалено дълга и остра за булдог. Може би в родословното му дърво имаше и някой териер.

— Вижте му опашката — подметна отвратен Седрик. — Извита като на свинче.

— Само му погледнете муцунката! — извика Мери. — Наполовина бяла и наполовина кафява! Е, черно-кафява. И има тъмно петно над едното си око! Не е ли божествен?

В балната зала на лейди Портмедоу, в нощта, в която се срещнаха, Мери му се беше сторила красива. Но когато я видя сега, с падаща по раменете коса и костюм за езда, полепнал по гърдите...

Имаше чувството, че е леко полудял.

— Мисля, че ще го кръстя Джордж. Не ви ли прилича на Джордж?

— Прилича на уличен мелез — отсече Седрик. — Надявам се, не мислите да го задържите — добави той, демонстрирайки истински талант за изричането на най-неподходящото нещо в най-неподходящия момент.

Мери пъкна зад ухото си няколко блестящи къдрици.

— Разбира се, че ще го задържа! Нали не сте си мислили, че ще го изоставя сега, когато го освободихме? Ваша светлост, дали ще можете да махнете връвта от врата му?

Тя раздели гънките от кожа, струпани около врата на кутретото, и сред тях се показа стегнатата връв.

— Дръжте го да не мърда — каза Трент.

Мери кимна и притисна кутрето към себе си.

Трент бавно пъкна върха на ножа си под връвта и започна да реже възможно най-внимателно.

— Горкичкото! — обърна се Мери към кутрето, което виеше и задните му крачета дращеха по гърдите ѝ. — Само още миг, и ще свърши.

— Дрехата ви със сигурност е съсипана — обади се Седрик. — За бога, госпожице Пелфорд, пуснете животното на земята и оставете брат ми да се погрижи за него! Херцогът много се гордее със селските си умения: постоянно изражда агънца или строи нужници просто заради удоволствието.

В този миг острието на Трент се заби във връвта и тя падна.

— О, много ви благодаря! — провикна се Мери и озари Трент със сияйна усмивка. После гушна кучето с коремчето нагоре и се наведе да го целуне по муцунката. — Сега се чувстваш по-добре, нали?

— Това животно не е бебе — отбеляза без нужда Седрик. — Предлагам ви да пуснете този мелез. Чак оттук го подушвам, а вие спокойно можете да хванете бълхи.

Мери измери годеника си с хладен поглед.

— Джордж не е виновен, че е неизкъпан.

Трент погледна към брат си с известен интерес. Беше очевидно, че нищо друго, освен пряка намеса от самия Господ Бог няма да раздели Мери от това кутре. Седрик трябваше просто да се примири с мисълта, че ще дели брачното легло с едно куче.

Мисълта за това легло го смрази повече и от дъждовната вода. Трябваше просто да се метне обратно на този кон и да потегли към имението си в провинцията.

Веднага.

Преди Мери да му се усмихне още веднъж.

Или преди погледът му отново да се плъзне към бюста ѝ, защото, проклятие, този костюм за езда беше скроен от някой дявол, който искаше мъжете да падат на колене.

Трент с радост би паднал на колене. Би взел мокрия подгъв на полите ѝ и би ги вдигнал бавно нагоре. Тогава би бил принуден да стопли краката ѝ с целувки, разбира се. Мери сигурно замръзваше.

Навярно беше бледа на местата, на които трябваше да е розова.

— Това не е кученце, подходящо за една дама! — отсече Седрик.
— Това създание, което сте прегърнали, е булдог. Ще се превърне в урод.

Брат му правеше грешка след грешка.

Очите на Мери светнаха гневно. Тя се изправи като разярена статуя на Юнона.

Ако беше сгоден за нея, Трент щеше да я помоли да носи този костюм за езда винаги когато завали. Не. Когато вали, нямаше да я води навън. Просто щеше да я води в банята...

Проклятие! Трент отново насочи мисълта си настрана от тези непристойни пътища.

— Винаги съм искала куче като Джордж — оповести Мери.

— Вие дори не знаехте как изглежда булдогът — напомни й хапливо Седрик.

— Възможно е да нямаме тази порода в Съединените щати — призна Мери. — Кожата трябва ли да е така увиснала или просто е много гладен? Вижте му само изражението. Толкова е тъжен.

Тя пак целуна кученцето по кръглата главичка.

— Не бъди тъжен, Джордж. Аз ще се грижа за теб. Ще те храня дотогава, докато не запълня всички гънки.

— Не е възможно да задържите това куче! — сега в гласа на Седрик се прокрадна истинска тревога.

Кутрето не беше никак глупаво: извъртя се и близна Мери под брадичката.

— Той не само ще стане голям, но и ще сумти и ще пуска лиги. Булдозите не са кучета за дами — те са селектирани за хапане на кучета.

Мери гъделичкаше животинчето, без да обръща внимание на смешната му чипа муцунка или на мръсотията, зацапала белите му части.

— Искаш да се казваш Джордж, нали? — прошепна тя. — Да, искаш. Здравей, Джордж.

— Защо Джордж? — любопитства Трент. Това беше името на краля, на един от приятелите му от училище и на местния епископ... Не му приличаше на име, подходящо за куче.

Тя му се ухили закачливо.

— Джордж, на Джордж Вашингтон.

— Ще наречете кучето на първия си президент?

Тя кимна.

— Ние, американците, обичаме генерал Вашингтон — отговори, приведе се и целуна Джордж. — И теб те обичам — каза му тя.

Кутрето като че ли имаше благ нрав, тъй като единствената реакция на унижението да го гушкат като бебе беше да ближе ръката на Мери при всяка възможност.

— Мисля, че много хора ще сметнат това за обида към основателя на вашата държава — изтъкна Седрик, — макар че, предполагам, това не ме засяга.

— И аз предполагам — измърмори Трент.

— Ако настоявате, ще го дадем на коняря ми — предложи Седрик. — Така ще можете да го посещавате в конюшните.

Трент въздъхна наум. Брат му имаше да учи много за жените. Дори и той — който открай време отбягваше по-сложните връзки с жени — знаеше, че Мери няма да се предаде.

— Не говорите сериозно! — възкликна тя.

— Говоря напълно сериозно. Сега трябва да се върнем у вас, преди някой да ви е видял. Външността ви е неприемлива.

Мери, която целуваше чипото носле на кутрето, бавно вдигна глава.

Трент се подготви мислено за това, което щеше да последва. Почти не познаваше бъдещата си снаха, но смяташе, че е най-упоритата жена, която бе виждал — жена, която няма да преглътне обида, без да й даде отговор.

Мери обаче го изненада — не си изпусна нервите.

Вместо това Трент заплепен видя как яростта изчезна от лицето ѝ.

— Предполагам, че в такъв случай няма да искате да подържите Джордж, докато аз яхна Деси.

В гласа ѝ имаше дори леко въодушевление.

Трент бе забравил, че тя е влюбена в Седрик. Любовта можеше да заслепи хората за най-лошите черти на другия — една от многото причини, поради които се смяташе за късметлия, че я бе избегнал.

— В никакъв случай — отговори Седрик.

Трент посегна и взе кученцето от ръцете ѝ. Джордж започна ентузиазирано да ближе ръката му.

— Голям чаровник е. Тези черни кръгове около очите много ми харесват. Прелестни са.

— Като на някоя блудница от Уайтчапъл — обади се Седрик.

Мери гледаше към кобилата си. Макар че беше доста висока за жена, несъмнено използваше блокче за качване.

Трент погледна към брат си, но Седрик бе извадил носна кърпа и бършеше дъждовната вода от лъскавата повърхност на украсените си с ресни ботуши.

Трент можеше да остави Джордж на земята, но не искаше да му се налага да търчи след него по пътеката.

Затова праметна кутрето през рамо, сложи ръце на кръста на Мери и я качи на кобилата ѝ.

Тя ухаеше на парфюмиран сапун и мокра жена — комбинация така могъща, че едва не го събори. Изпълваше ръцете му така, сякаш бе създадена за тях.

Това беше нелепо! Един поглед, един допир, и вече го обземаше желание да я притежава, да я запази за себе си.

Проблемът не беше само това, че Мери принадлежеше на брат му, макар да беше така. Не беше и в това, че ако някой можеше да издърпа Седрик от неговия облак от конячени пари, това беше Мери. Имаше нещо още по-важно.

Трент не искаше да изпитва подобни чувства към жената, за която щеше да се ожени. Нямаше да търпи изневери, но нямаше и намерения да търчи из Лондон като ревнив глупак и да държи всички настрана от онази флиртаджийка, съпругата си.

На Джордж новото му място на рамото на Трент му хареса. Той зашава, хвана шалчето на Трент със зъби и го разтърси с леко изръмжаване.

— Не — предупреди го Трент. Гласът му беше човешка, възрастна вариация на това ръмжене.

Кутрето замръзна. Трент го свали от рамото си и Джордж провеси глава с вид на котенце, чиято майка го вдига във въздуха.

— Какво, по дяволите?!... — възкликна Трент, усетил, че по гърба му потича нещо топло.

Седрик гръмко се разсмя.

— Съжалявам! — извика Мери и протегна ръце. — И Джордж съжалява! Той е още бебе.

Трент ѝ подаде кучето. Помисли си дали да не избърше урината с носната си кърпа, но какъв смисъл щеше да има? На черния му жакет петното не си личеше, но той миришеше на нощно гърне.

Развърза коня си и се метна на седлото.

— Ще ви придружа до къщи, тъй като е по-добре да си сменя жакета преди първата си среща.

— Според мен след тази малка случка всякакви дискусии са излишни — каза Седрик, докато обръщаха конете обратно към Портман Скуеър. — Това куче става само за конюшните, а дори и за там не съм сигурен.

Мери отново бе наместила кутрето в сгъвката на лакътя си. Сега се усмихна на Седрик без капчица раздражение.

— Казва се Джордж.

Трент остана впечатлен от самоконтрола ѝ. Невероятната грубост на Седрик сякаш изобщо не я трогваше. Всъщност имаше чувството, че брат му най-накрая е срещнал жена, твърдоглава като него.

Ръцете му стиснаха по-здраво поводите и той си даде сметка, че сърцето му е започнало да се блъска в ребрата по крайно нецивилизован начин. Трент едва познаваше Мери Пелфорд. Защо тогава чувстваше такъв силен прилив на собственическо чувство? Желанието сякаш бе изписано на кожата му, видимо за всички.

Той погледна към Мери. Тънката ѝ ръка обгръщаше кучето и той изпита нов прилив на ревност.

Завист към някакво си куче. За първи път му се случваше.

Ненадейно изпита страховита убеденост: губеше си разсъдъка, навярно от някаква усложнена близнашка ревност. Фактът, че бе срещнал Мери, без да знае, че е годеница на Седрик — и че след броени минути бе решил да се ожени за нея, — само правеше ситуацията още по-заплетена. Историите, които хората разправяха за близнаците, започваха да се оказват истина.

Само че нямаше да се окажат.

Защото проклет да е, ако изпиташе каквото и да било към жена, за която брат му бе решил да се ожени. Това би било извратено.

През цялата езда до дома ѝ Мери не спря да говори с тих глас на Джордж, докато Седрик се развличаше с пренебрежителни забележки

за музикалната вечеринка, на която двамата очевидно бяха присъствали предишната вечер. Нищо не беше по вкуса му — от хапките и освежителните напитки до списъка с гостите.

Когато се приближиха към дома на семейство Пелфорд, Седрик направи последен опит да раздели Мери и Джордж.

— Ако искате куче — оповести той с великодушен тон, — аз ще ви купя някое подходящо. Все пак някои дами имат кученца.

„Звучи така, сякаш се опитва да убеди сам себе си“ — помисли си цинично Трент.

— Принцеса Фон Ашенберг има куче — чу се за своя изненада да казва той.

Седрик се намръщи.

— Много прилича на космат плъх — уточни Трент.

— Разбира се! — възкликна Седрик и се обърна към Мери: — Малтийската болонка на принцесата може да ви служи като пример. Трябва да си мислите за кученцето като за част от тоалета си — като за боне или за чантичка.

Трент почувства лукава веселост, която го подтикна да се намеси:

— Мисля, че принцесата сменя панделката на главата на кучето си, за да е в тон с костюма ѝ.

— Като първомайски кол^[1] ли? — попита Мери със съмнение.

Трент слезе от седлото, за да се сбогува. Седрик направи същото.

Един лакей се втурна към тях и застана до главата на кобилата на Мери. Докато чакаше да ѝ донесат блок за стъпване, тя погъделичка кутрето си под брадичката.

— Джордж ще изглежда прекрасно с панделка.

— Къде, на опашката ли? — подсмихна се Седрик.

Трент потисна усмивката си. Опашката на Джордж не беше сред най-хубавите му черти.

Дъхът му секна, когато видя пищната извивка на усмихнатите устни на Мери. Ако беше негова годеница и му се усмихнеше така дръзко, сякаш е казал нещо много глупаво, но тя му прощава, щеше да я целува, докато и двамата забравят къде се намират.

Проследи с поглед как Мери се привежда напред, за да позволи на коняря да ѝ помогне да слезе. Костюмът ѝ за езда все още беше влажен и полепваше към щедрия ѝ бюст.

Искаше да я смъкне от седлото и да я занесе вътре, където никой нямаше да може да ги види. А после да разкъса горницето ѝ, да обхване гърдите ѝ в ръце и да оближе от кожата ѝ всяка дъждовна капка.

— Утре ще ви посетя — обърна се Седрик към Мери. — Ще ви донеса куче — някое по-подходящо.

Мери се намръщи.

— Вече си имам куче.

— Сега, когато знам, че искате домашно животно — забеляза Седрик с около час закъснение, — ще ви намеря такова, което да подчертава изтънчеността ви, вместо да я накърнява, както несъмнено ще направи този пес.

— Джордж... — започна тя.

— Това куче ще облекчи мехура си върху вас при първа възможност. Нещо повече, вие го държите по начин, който може да се нарече неприличен, защото долната му част е съвсем открита.

Мери прехапа устна и по бедрата на Трент премина прилив на желание. Трябваше да се махне оттука.

— Пожелавам и на двама ви приятен ден — каза той и се поклони на Мери. — Госпожице Пелфорд, за мен беше удоволствие. Седрик... Джордж.

Мери направи повърхностен реверанс и изчезна в къщата заедно с кучето си.

Седрик обърна намръщената си физиономия към Трент.

— Дори и ти трябва да разбереш, че една дама с изискано възпитание не може да покаже този мелез в обществото.

Трент вдигна рамене.

— Защо да следва модата, когато може да я диктува?

— Положението на госпожица Пелфорд все още не ѝ позволява да диктува модата — отговори Седрик.

— Доста сурова оценка.

— Това е черна работа — да се опитваш да научиш една американка да се държи като истинска дама. Искане ми се да не се бях захващал.

— Не говориш сериозно.

Седрик прокара ръка през косата си.

— Не се тревожи дали няма да ти се наложи да продължиш да делиш пенсовете си с мен. Обещах да се ожена за нея. Работата е там, че инстинктите ѝ неизменно се оказват неправилни — продължи той, докато двамата се качваха на конете.

— В какъв смисъл?

— Може да се каже, че неприличното поведение при нея е почти инстинкт. Проклятие, по това си приличате! Предполагам, според теб няма нищо нередно, че е помъкнала мелез и го държи така, че оная му работа се развява във въздуха. При това такъв, който пикае където му скимне.

— Кутрето е прекарало уплашено, на студено и несъмнено гладно един Бог знае колко време — напомни му Трент. — Изпика се само защото аз го стреснах. И на кого му пука как го държи?

Седрик вдигна рамене.

— Кучето е просто един от симптомите на цялостния проблем. Мери Пелфорд няма никакви инстинкти на дама.

За изненада на Трент брат му изглеждаше искрено покрусен.

— Сигурен съм, че можеш да я насочиш във вярната посока.

— Това ще иска толкова труд. Кой би си помислил? Все пак е имала английска гувернантка.

Трент нямаше отговор, затова се отправиха към Кавендиш Скуеър. Този разговор му помогна да си проясни мислите. Той отказваше да бъде копелето, откраднало годеницата на брат си. Всъщност като член на семейството би трябвало да се опита да заглади напрежението.

Когато се върнаха у дома и конярите се втурнаха да отведат конете, той каза:

— Не мисля, че госпожица Пелфорд ще се откаже от Джордж, дори да ѝ намериш друго куче.

При цялата си придирчивост, Седрик беше чудесен ездач. В момента инструктиреше един коняр да приготви на конете гореща ярма.

— Глупости — отговори той, когато се обърна към Трент. — Знам къде да намеря идеалното куче — бяла малтийка. Ще купя такова, което няма да уринира в къщата, камо ли върху самата Мери.

— Няма да помогне.

— Мога ли да отбележа, че ти почти не я познаваш?

— Проведох продължителен разговор с нея на бала на Портмедоу, преди да разбера, че ти е годеница — каза Трент.

— Наистина ли? — попита остро Седрик. — И къде се случи това?

— На балкона. Нито аз, нито тя подозирахме, че скоро ще станем роднини.

Трент кимна на коняря, който отвеждаше коня му, но усещаше погледа на брат си, забит в гърба му.

— Утре ще ѝ занеса новото куче и ще направим размяната — рече Седрик, след като излязоха от конюшните. — Ти не разбираш: жените са непостоянни, да не кажа капризни. Сигурно си чул какво говорят за годеницата ми? — попита той, докато крачеше напред, за да се качи по стъпалата пред къщата преди Трент.

Правилата на ранга диктуваха, че Трент трябва да се качи пръв, но Седрик никога не му позволяваше да го изпревари. Трент не се интересуваше дали един херцог трябва да мине през вратата преди един лорд и двамата никога не спореха за това.

— Не съм чул нищо за госпожица Пелфорд, но тя самата ми каза, че в миналото ѝ има два развалени годежа.

Седрик бе извадил манерката, която винаги носеше в жакета си, но тя се оказа празна.

— Според мен е по-точно да се каже, че е имала двама мъже в миналото си.

Вратата се отвори, но Трент завъртя глава към иконома и той хукна към вътрешността на къщата, откъдето не можеше да ги чуе. Трент застана до Седрик на най-горното стъпало и изръмжа:

— Нима намекваш, че Мери... госпожица Пелфорд се е държала нескромно с бившите си годеници?

— Ти наистина не знаеш нищо за жените, нали?

Трент започваше да си мисли, че знае доста повече от брат си. Мери беше девствена — бе готов да заложи живота си за това.

— Несъмнено се е занимавала с креватна дейност. Но аз съм по-умен от онези двама глупаци преди мен. Дори не съм я целунал истински — само докосване по устните и повярвай ми, кръвта ѝ кипи както на всяко момиче, което можеш да срещнеш в „Ковънт Гардън“.

Трент потисна импулса си да разкъса брат си във въздуха.

— Грещиш — каза най-накрая той. Гласът му бе отсечен, но овладян. — Годеницата ти е целомъдрена.

Седрик го изгледа снизходително.

— Не се оставяй външността ѝ да те заблуди, херцоже. Очевидно се е уморила от другите, когато не са успели да я задоволят.

— Грещиш.

Седрик прекрачи прага и подметна през рамо:

— Оставих я незадоволена и изпълнена с копнеж, и тя ми е в кърпа вързана.

Откакто беше осемгодишен, Трент започна да си изгражда железен самоконтрол и сега той му свърши добра работа. Нямахте да спечели нищо — Мери нямаше да спечели нищо, — ако халосаше брат си.

Въпреки това забърза напред и стисна Седрик за ръката.

— Никога повече не говори за бъдещата си съпруга по този начин! — процеди той през зъби.

Седрик се изкашля стреснато.

— Мери Пелфорд е влюбена в теб. Заслужава цялото ти уважение — и пред хората, и насаме. Тя никога не би си позволила интимност извън брака и ако не можеш да видиш вродената ѝ добродетел, значи изобщо не я познаваш.

Седрик се опита да отблъсне ръката му.

— Тя е невинна и ти не трябва да го забравяш в сватбената нощ. Разбираш ли ме?

Не можеше да познае гласа си — беше изпълнен с такава дълбока, дива ярост.

— Ти си само едно животно — отговори Седрик и устата му се изкриви в капризна усмивка на подигравка. — Човек би си помислил, че двама братя-близнаци — биха могли да бъдат откровени един с друг, но с нас не е така, нали? Ето че стоиш тук и ми казваш да те излъжа, да не говорим, че ми казваш да излъжа целия свят.

— Не става дума за лъжа, само за елементарно уважение към жената, която ще стане майка на децата ти — отговори Трент и свали ръката си.

— Имам нужда от питие — каза Седрик и изтупа ръкава си. — Годеницата ми изисква присъствието ми призори, ти развиваш любов

към етикета — главата ми се върти като на блудница от Друри Лейн след натоварена нощ.

Не бе възможно да е много след десет часа сутринта. Седрик удостои Трент с подигравателна усмивка.

— Предполагам, че няма да искаш да ме придружиш на сутрешната разходка за здраве, херцоже? Не? Чудя се какво печелиш, като постоянно си отказваш едно или друго удоволствие.

— Не бъди магаре — отвърна Трент с равен глас. Беше ужасяващо да осъзнае какво облекчение изпитва при новината, че Седрик още не е целунал Мери.

Още един признак, че си е загубил ума.

Трябваше да избягва Мери чак до сватбата. Докато тя не станеше жена на Седрик, в най-примитивния смисъл на думата.

Това щеше да промени всичко. Тогава щеше да престане да изпитва този грешен порив, който го тласкаше да се метне пак на коня и да се върне на Портман Скуеър.

Да помоли да я види. Да види Джордж. Да използва кутрето като извинение, за да пофлиртува с бъдещата си снаха.

Трент стисна зъби и смъкна изцапания с урина жакет, твърдо решен да не мисли за Мери.

И успя — до много късно през нощта. Обърна се насън в леглото си и установи, че Мери лежи до него във водопад от блестящи къдрици.

Кръвта му запулсира от дълбока радост. Той се подпря над нея на ръце и колене и я обсипа с целувки.

Тъкмо прокарваше ръка по гладкото ѝ тяло, на път да обвие пръсти около пищната ѝ гърд, когато тя измърмори нещо.

Трент замръзна.

Очите ѝ се отвориха, прекрасни... насълзени?

— Мери? — прошепна той. — Какво има?

— Седрик? — попита тя с треперещ глас.

Името отекна в съня на Трент като барутен изстрел. Той се събуди задъхан, със стиснати юмруци, облян в пот.

От всичко на света най-много мразеше да загубва самоконтрол.

По дяволите, тя принадлежеше на Седрик! Проклет да е, той нямаше да стане човекът, който да я открадне от брат си. Ненадейно

осъзна, че може би това да копнее за снаха си е проклятие, но отблъсна тази мисъл.

Да, беше много неприятно, че изпитваше към Мери такава необуздана страст. Но всъщност това означаваше единствено, че е време да си намери съпруга.

Същото навярно беше с дивите зверове. Моментът бе настъпил и тъй като бяха близнаци, двамата със Седрик бяха откликнали в един и същи миг, на една и съща жена.

Трент впери поглед в мрака, опитвайки се да се убеди, че това да си близнак означава да приемаш някои странности.

Не се получи.

[1] Украсен с цветя и ленти кол, около който се танцува всяка година на първи май в Англия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Като всяко самоуважаващо се куче Джордж очевидно смяташе, че банята и пощенето против бълхи са ненужни, но все пак не се обиди.

— Виж само колко е добричък! — обърна се Мери към леля си, докато един коняр къпеше Джордж под техен надзор. — Дори не се оплаква, макар че по погледа му си личи колко оскърбен се чувства.

Чист и благоуханен, Джордж се оказа още по-сладък отпреди. Купуването на предмети, необходими за всяко куче президент — порцеланова купичка, одеялце, каишка от испанска кожа — им отне почти целия следобед, след което семейството прекара вечерта в опити да научи Джордж да сяда по команда. Той изглеждаше неспособен да седи и ако натиснеха малката му задница към земята, се прекатурваше.

След като падна над двацет пъти, започна да се прекатурва всеки път щом кажеха: „Седни“. След още десет пъти започна да се обръща по гръб, ако някой от тях уловеше погледа му.

— Сигурно ни мисли за побъркани — отбеляза Бес. — Защо ще искаме да се обръща толкова пъти?

Мери вдигна кутрето и го обсипа с още целувки.

— Толкова е миличък, че ще се обръща цял ден само за да ни зарадва.

— Ще направи всичко, за да получи още месни хапки обади се сприхаво господарят на дома.

За съжаление Джордж бе открил, че ботушите на Тадеус облекчават болката при никненето на зъби и чичо й не го бе приел добре.

Простъпките на Джордж не се ограничаваха с ботушите: след един инцидент в трапезарията момчето, което отговаряше за ножовете, бе натоварено да го извежда в градината зад къщата веднъж на всеки час.

На следващата сутрин секретарят, когото Бес бе успяла да примами от една графиня, пристигна, за да планира в пълни

подробности подготовката за сватбата. Мери бе подходила с ентузиазъм към приготовленията за първата си венчавка, делово — при планирането на втората, а сега, при уточняването на подробностите на третата, отношението ѝ можеше да се нарече в най-добрия случай равнодушно, затова Бес я изпрати навън, за да научи Джордж да върви на каишка.

— Претърпях пълен провал — призна тя на леля си, докато пиеха чай.

— Ще се научи — успокои я Бес и се наведе да поздрави Джордж, който така се зарадва да я види, че цялото му тяло се разтресе заедно с опашката. — Представа нямам защо досега не сме имали куче.

— Мога да ти посоча една причина: трябваша ми три месеца, за да разтърча тези ботуши — обади се мрачно Тадеус. — Нямам време за чай, имам среща с един човек, който се кълне, че е постигнал огромно подобрение в проектирането на тоалетните. Нещо за самопълнещо се казанче, каквото и да е това. Не се съмнявам, че това са глупости, но защо да не погледна?

Чичото на Мери бе поставил началото на състоянието си с изобретяване на механична хранилка за птици и го бе разширил чрез инвестиране в изобретенията на други хора. В Лондон все още не бе открил новоизобретено приспособление, което да работи, но любопитството му нямаше граници. За него всеки ден, минал без проверка на едно или друго ново устройство, беше загубен.

— Как беше механичната четка за коса от вчера? — попита Мери.

— Преносимата ротационна машинка за коса ли? Чиста глупост, скъпа моя. Никоя дама няма да иска край главата ѝ да бръмчи подобно нещо, а джентълмените се решат само за няколко секунди. Казах му, че според мен може да е по-полезна като четка за дрехи в някоя въглищна мина или нещо подобно.

— Може би четка за кучета? — предложи Мери.

— Кучетата ще се уплашат от скърцането на механизма.

С тези думи Тадеус си нахлупи шапката и избяга през вратата.

Бес подаде на Мери чаша чай.

— Скъпа моя, забеляза ли, че тази седмица нямаме никакви гости?

Да, така беше. Но какъв смисъл имаше да се притеснява, че не жъне успехи в обществото?

— Получаваме покани за всички важни събития. Може би хората не искат да излизат от къщи в този дъжд.

— Всички говорят само за благотворителната болница — каза Бес — и трябва да отбележа, че това говори добре за твоя Седрик. Но не останах доволна, когато госпожа Плесъл ми каза за една вечеря в чест на болницата, на която ние не сме поканени.

— Кой дава вечерята?

— Госпожа Бенет.

— Предполагам, че може да е от високомерие — отговори Мери. Не можеше да се насили да се развълнува. Джордж лежеше възпитано в краката ѝ, но изразът в очите му подсказваше, че много му се яде препечена питка с масло.

— Със сигурност е високомерие. Тази жена ми е неприятна и доколкото разбирам, чувството е взаимно.

Мери се опита да си припомни как изглежда госпожа Бенет.

— Тя ли беше тази, която носеше самур дори когато е топло?

— Не, бъркаш я с госпожа Радълсби. Госпожа Бенет винаги носи перли и успява да си придаде вид на добродетелна — поясни Бес и изсумтя презрително. Според нея перлите състаряваха, но диамантите правеха жената да изглежда десет години по-млада.

— Не мога да се сетя — измърмори Мери, докато се мъчеше да си спомни. Лондон гъмжеше от дами с набожни изражения и перли на шията.

— Тя е една от жените, които живеят в кошер с другите жени, които постоянно бръмчат около нея, при това бръмченето не означава комплименти. На мен ми прилича на жената на някой градинар. Или не — на жената на някой помощник-градинар.

— О, знам коя е! Госпожа Бенет е дъщеря на виконт — обясни Мери. Като част от подготовката за живота си със Седрик се бе опитала да наизусти изданието „Справочник на Дебрет за родословията на благородните семейства в Англия, Шотландия и Ирландия“. Вървеше ѝ бавно, но все пак бе прочела за аристократа, чиято дъщеря се бе омъжила за обикновения господин Бенет.

— Не ме интересува, дори да е дъщеря на османския султан! — отвърна остро Бес. — Почти съм сигурна, че перлите ѝ са фалшиви, но

тя и приятелките ѝ си позволиха да се подсмихнат подигравателно на смарагдите ми, сякаш съм решила да си сложа огърлица от балсамирани мравки!

— Балсамирани мравки ли? — повтори Мери. — Мравките дори не са зелени, леля Бес.

Джордж се бе обърнал по гръб и скимтеше умолително, но тя поклати глава.

— Без питки, господин Джордж. Няма нужда да надебеляваш още повече.

— Мисли си, че нося на врата си най-обикновено стъкло. Сякаш ти не си истинска наследница, а измамница, окичена с фалшиви бижута, за да си хванеш мъж с титла.

— Това е абсурдно!

— Аз ще ти кажа кое е абсурдно — заяви мрачно леля ѝ. — Абсурден е начинът, по който всички тези английски момичета се носят като бели снежинки и пърхат покрай стените на стаята.

Мери се усмихна широко.

— По тази логика лейди Каролайн е истинска виелица. Зарекла се е, докато не се омъжи, да носи само бяло.

— Да, и нея не мога да се насиля да харесам. Каза ми, че американците били неблагодарни, неразумни и несправедливи и когато я изгледах, добави, че това било само нейно лично мнение и искала да бъде полезна.

— Сигурна съм, че според нея е несправедливо това, че доход в Лондон и грабнах Седрик. Смятам, че самата тя би искала да се омъжи за него — каза Мери и посегна към още една питка. Когато някой се държеше с нея високомерно, ставаше раздразнителна, а това не се отразяваше благотворно на душата ѝ.

— Тя не може да си го позволи — отсече леля ѝ с равен глас.

— Какво? — попита Мери, изтърва питката и тя падна на подноса.

— Годеникът ти е втори син — каза Бес. — Нали си даваш сметка, че Седрик трябва да се ожени за богатата наследница?

— Той не е Дермът. Седрик е син на херцог!

— В Англия първородният син наследява имението — напомни ѝ Бес и я потупа по ръката. — Това не означава, че Седрик няма да бъде прекрасен съпруг.

— Не знаех — промълви Мери потресена. Как бе възможно Седрик да има нужда от брак с богата наследница? Обличаше се... ами, обличаше се много по-добре от брат си, херцога.

В Бостън семейство Пелфорд живееше в просторна къща, заобиколена от домовете на роднини и приятели. Семейство Кабът беше семейство Кабът, членовете му бяха приятели със семейство Пийбоди и това беше всичко.

От друга страна, в Лондон всякакви хора се преструваха на по-богати или от по-благородно потекло, отколкото бяха. Или дори на хора с по-ниско потекло, както херцогът в простия си черен жакет.

Това просто накара Мери да си каже отново — за стотен път, — че не бива да мисли за херцога. Трябваше да мисли за годеника си — красивия си великодушен годеник.

Седрик, мъжът, когото обичаше.

Тя посегна към изпуснатата питка в мига, в който вратата се отвори и Дженкинс оповести:

— Херцогът на Трент. Лорд Седрик Алардайс.

— О, здравейте! — провикна се Мери, скочи и заобиколи стола си. Херцогът се спря и се поклони първо в посока към леля й, която остана седнала, а после към Мери.

Седрик остана една крачка назад и се приведе в елегантен поклон. Тъй като приведен, не можеше да я види, Мери бързо облиза мазните си пръсти, повдигна полите си и направи реверанс.

Херцогът забеляза какво направи тя. В очите му се изписа странен израз, но този израз със сигурност не беше осъдителен.

Когато всички се изправиха, Мери каза:

— Много се радвам, че ви виждам и двамата.

Ако гласът й звучеше леко замаяно, това беше само заради погледа на херцога. Беше я изнервил.

Джордж тичаше между краката им, обзет от такова въодушевление, че дори не изджавка.

— Колкото до това куче — започна Седрик, — донесъл съм ви подарък.

— Колко мило от ваша страна! — възкликна Мери.

При първата й среща с херцога очите му й се бяха сторили хладни, дори сурови. Сега се запита как бе възможно изобщо да си е

помислила подобно нещо. Той очевидно беше на път да избухне в смях.

Седрик се отправи обратно към преддверието, а Мери се обърна към херцога.

— Ваша светлост! — възкликна тя с престорена строгост. — Какво е това палаво изражение?

— Палаво ли? — повтори той. — Знаете ли, че никой не ме е наричал палав от години?

— Палав — повтори твърдо тя. — Очевидно знаете не...

Гласът ѝ секна, защото Седрик се беше върнал, понесъл в ръцете си едно куче.

Или може би половин куче. Или една третинка куче. На ръката му се бе настанило миниатюрно бяло кутре с очи като черни мъниста. Приличаше на голям папагал. Дългата козина на темето му бе прибрана на опашка и завързана с панделка.

— Не! — възкликна Мери и инстинктивно погледна към херцога. — Нали не съм разбрала правилно?

— Това е Кокиче — оповести Седрик. — Тя ще ви помогне да въведете нова мода. Увериха ме, че никога не си забравя мястото.

— Кокиче ли? — обади се леля Бес и най-накрая стана и се приближи към тях. — Кой ѝ е дал това нелепо име?

— Аз — отговори Седрик с леден тон и се обърна към Мери: — Да не би да сте си мислели, че няма да изпълня обещанието си? Обещах ви идеалния аксесоар за една дама.

Мери премести поглед от Седрик към кучето, а от Кокиче към херцога. После сведе поглед към Джордж, който обикаляше в кръг, обзет от въодушевление.

— Предупредих брат си, че няма начин да ви раздели с това кутре — обади се херцогът. В очите му блестеше пламъче, което показваше, че сцената му харесва, макар че с Мери не беше така.

Не ѝ хареса начинът, по който годеникът ѝ пренебрегна изричните ѝ желания, но нямаше да го каже пред херцога.

— Предполагам, че сега Джордж няма да се чувства самотен, когато нас ни няма.

— Джордж ще е по-щастлив в конюшните — заяви Седрик. — Кокиче не само е от по-хубава порода, но и баба ѝ е принадлежала на самата кралица Шарлот.

Херцогът изсумтя.

— Джордж може да се окаже чудесен мишеловец. Това кутре тук не се отличава с нищо друго, освен с родословието си.

Бес погледна към него и поклати глава.

— В тази къща нямаме нужда от мишеловец, Ваша светлост.

— В домакинството на една дама няма място за мишеловец — обади се Седрик. — Това само показва какво имам предвид.

Той сложи Кокиче на пода.

— Достатъчно е да ги видим един до друг, за да видим кое е по-хубавото.

Джордж незабавно се приближи към новодошлата с обичайното си изражение на радостно очакване и измина последните сантиметри, хлъзгайки се на прекалено големите си лапи. Кокиче изправи уши и решително прибра опашката си зад краката. Позволи му да я подуши цялата, макар и с изражението на кралица, подложена на необходим, но неприятен лекарски преглед.

— Кучетата не притежават никаква деликатност — отбеляза Бес. — Никак не би ми харесало, ако хората започнат да се поздравяват един друг с душене.

Мери беше свикнала с размишленията на леля си за живота и не се трогна, но Седрик стисна устни.

Точно тогава Кокиче нададе удивително висок лай и Джордж незабавно се отдръпна и седна.

— Вижте го! — провикна се Мери. — Може да сядат!

— Всички кучета могат да сядат — каза херцогът.

— Мислехме си, че задните му лапи може да са прекалено къси. Или задницата му твърде дебела. Обикновено се прекатурва.

Този път Джордж не се прекатури, макар че се наведе назад, подалеч от Кокиче, която се приближи към него важно-важно и нададе тихо ръмжене.

Това така уплаши Джордж, че дебелилото му телце се разтрепери цялото. Мери се наведе и го взе.

— Боя се, че двамата никога няма да се сприятелят.

— Кокиче е истинска амазонка, колкото и да е мъничка — каза херцогът одобрително.

— Няма нужда да се сприятеляват, тъй като Джордж ще живее в обора — обади се Седрик.

Мери го погледна и поклати глава.

— До момента килимите в къщата ми на Бъркли Скуеър никога не са били заливани с урина — каза той и добави с рязък тон: — Бих предпочел това да си остане така.

Мери се насили да не казва нищо. Той не говореше сериозно. С времето щеше да разбере какво съкровище е Джордж.

Междувременно Кокиче бе започнала да подрипва към краката на херцога и да помахва кокетно с опашка. Той не ѝ обърна внимание, така че тя седна на килима, вдигна чипата си муцунка във въздуха и излая.

— Според мен това беше заповед — отбеляза Мери.

— Госпожице Пелфорд, умолявам ви да пуснете това животно и да вземете Кокиче, иначе ще се обърка кой е господарят ѝ! — подкани я Седрик.

Кокиче сложи лапа върху ботушите на Негова светлост и изскимтя.

— Не е объркана — каза Мери и гушна Джордж още по-плътно до себе си. — Влюбена е. В херцога.

— Значи я чака разбито сърце — отсече Негова светлост, без да обръща внимание на кутрето.

— Двамата с Джордж няма да са щастливи под един и същ покрив — каза Мери, — но вие можете да вземете Кокиче и от време на време да си ходят на гости.

— И с мен няма да е щастлива — заяви херцогът.

— Кокиче много ще подобри външния ви вид — отбеляза дяволито Мери и очите ѝ се плъзнаха от черния му жакет към простите черни ботуши. — Мисля, че по този въпрос всички ще бъдем единодушни: ще ви се отрази добре да сте малко по-модерен.

По време на тази размяна на реплики изражението на Седрик беше станало още по-студено. Той се обърна рязко и се приближи към Бес, която се бе върнала при масичката с чай. Скованите му рамене издаваха колко жестоко е засегната чувствителността му.

— Наистина ли смятате, че тази ваша трапчинка може да ме убеди да прибера куче, което не само не е мишеловец, ами и от разстояние може да мине за плъх? — попита херцогът с тих глас.

Мери прехапа устна, за да потисне смеха си.

— Може да пътува на капрата до вас. Представете си само как ще изглеждате — как ще обикаляте из Хайд Парк през пролетта и Кокиче ще е украсена с нова панделка... лавандулова може би?

Сега Кокиче бе застанала точно пред херцога и го гледаше с обожание.

— В каретите ми няма място за животно — отсече той.

Под зоркото око на Бес Дженкинс бе заменил подноса с друг, с пресен чай и няколко вида тортички вместо питки с масло.

— Ваша светлост! Мери! — провикна се Бес. — Мисля, че достатъчно говорихме за кучета. Моля, елате да пийнем чай.

Мери кимна и погледна към херцога.

— И най-простите хора си имат права, както казват.

— Не ме интересува какво казват.

— Брат ви много ще се ядоса, ако я вземете...

Той я удостои с онази своя крива усмивка — онази, в която имаше немалка доза язвителност.

— Виждам, че започвате да се ориентирате в нашите семейни отношения, госпожице Пелфорд. Но няма да се хвана толкова лесно — и той тръгна към Бес, без да погледне за втори път към горката Кокиче.

Мери коленичи и пусна Джордж на пода. Нямахше спасение: щеше да се превърне в господарка на две кучета.

— Кокиче, искам да бъдеш добро момиче, защото Джордж е само бебе.

Кокиче изръмжа и мъничката ѝ горна устна се изви свирепо.

Джордж се разтрепери — и се изпика. Върху обюсонския килим и, за съжаление, върху подгъва на роклята на Мери.

В последвалия хаос Кокиче започна да обикаля триумфално наоколо, а Дженкинс прояви начални признаци на нервен срив. Бес прояви съчувствие. Седрик не прояви.

— Това куче не може да живее в къща! — изрева той. — Постъпвате жестоко, като му показвате удобствата на този дом, защото ще трябва да живее в конюшните.

— Никога няма да живее в конюшните! — извика Мери и пак вдигна Джордж.

Настъпи оглушителна тишина.

Мери погледна към херцога за помощ, но той се бе приближил към камината и се взираше в горящите цепеници, сякаш четеше в

пламъците старинно пророчество.

— Няма да споделям къщата си с животно, което не може да владее мехура си! — оповести Седрик.

— Джордж е почти обучен — настоя Мери.

Кутрето изглеждаше ужасно засрамено.

Междувременно Кокиче се забавляваше, като обикаляше край краката на Мери с глава, наклонена на една страна, приковала кръглите си светещи очички в Джордж.

— Обещавам, че няма да има повече инциденти — добави Мери.

Седрик погледна към Бес.

— Съжалявам, госпожо Пелфорд, но след тази случка вече нямам желание за торта.

— Разбирам — каза леля Бес. — Аз...

— Ще трябва да избирате: или той, или аз — прекъсна я Седрик, обърнат отново към Мери. — Лейди Седрик Алардайс трябва да бъде жена, която се съобразява с модата, а жена, край която се върти булдог, неспособен да задържа урината си, не отговаря на тези стандарти.

Поклонът му беше строго официален, без никаква демонстративност. Той напусна стаята царствено като император, слизаш от сцената.

Херцогът прекоси помещението и улови Мери за брадичката. Против волята ѝ в очите ѝ напиха сълзи.

— По дяволите! — каза тихо той. — Наистина го искате, нали?

Мери преглътна риданието си.

— Да.

— Тогава ще го имате.

Това беше обещание. А беше очевидно, че херцогът винаги удържа обещанията си.

Едва по-късно, едва след като си беше тръгнал, Мери осъзна, че Негова светлост може да не е имал предвид Джордж, както предположи тя.

Може би я беше попитал дали наистина иска Седрик.

ГЛАВА 10

Имаше само един начин да направи така, че Седрик да не се откаже от брака, и Трент мрачно реши да прибегне до него.

— Аз ще взема кучето — обърна се ненадейно той към брат си същата вечер.

Двамата седяха на масата след вечеря, по време на която не си казаха почти нищо и при която според преценката на Трент Седрик бе изпил много повече, отколкото бе изял.

— Какво?

— Ще взема Джордж и бялото куче, когато се ожените.

— И защо ще го направиш? — опита се Седрик да присвие очи, не успя и вместо това затвори едното.

Трент вдигна рамене и заобиколи масата.

— Ако не искаш Мери, ще взема и нея.

Думите излязоха от устните му така, сякаш се бяха оформили сами.

— Тя е моя — заяви Седрик с равен тон.

Точно към този отговор го подтикваше Трент. Разбира се, че към този. Той дръпна брат си да стане и с умело движение пъкна рамо под ръката му — ритуал, в който бе добре обигран.

— Време е за лягане.

— Знаеш ли — обади се Седрик, когато бяха по средата на трапезарията, — първият ми спомен от тази стая е как коленете на татко се подгънаха и той падна на пода. Едва не си удари главата в онова желязо ей там.

Трент изсумтя. За такъв строен мъж брат му беше удивително тежък.

— Пиян като прасе — измърмори Седрик.

В ума на Трент се занизаха ужасни картини. Мери можеше да загине така, както майка им — под преобърнат фойтон. Баща им така и не разбра какво е направил — получи смъртоносна рана по главата и след два дни умря, без да се върне в съзнание.

Една нощ по време на пьянски епизод, за който никой от двамата не спомена никога повече, Седрик бе казал на Трент, че е умолявал майка им онази вечер да не се качва във файтона.

— Казах й, че ако ме обича, няма да тръгне — рече Седрик. Провличаше думите по пьянски, но гласът му ставаше все по-мрачен. — Тя каза, че съм се превземал. Погали ме по бузата така, сякаш бях петгодишен.

Ужасът, който бе преминал през вените на Трент, затихна. След злополуката с родителите им Седрик нито веднъж не седна на капрата на карета, камо ли на файтон. Винаги пътуваше с кочияш.

Мери беше в безопасност.

На другия ден брат му излезе от спалнята си чак когато стана време за обяд. Когато се присъедини към Трент на масата, изглеждаше полумъртъв и от него се носеше противен сладък мирис на алкохол, макар че косата му беше мокра от банята.

— Пак ще си лягам — наруши той мълчанието след известно време.

— Хубаво.

— Не помня почти нищо от снощи.

В гласа му нямаше никакъв срам — говореше делово, сякаш споменаваше, че е загубил ръкавиците си.

Трент не виждаше причина да отговори.

— Но си спомням, че обеща да вземеш двете кучета, когато се ожена — продължи Седрик.

— Да — потвърди Трент и си сипа още едно парче ростбиф.

— Как смяташ, тя дали ще се съгласи?

Отначало Трент беше сигурен, че Мери никога няма да се откаже от Джордж. Но след като видя как прие възможността да загуби Седрик, реши, че е възможно да се примири с възможността да прати кучето в някоя хубава къща.

Все пак винаги можеше да посещава Джордж. Той си представи как снаха му влиза през входната врата, с тези нейни блестящи очи, тази коса и гръд и...

Не, Мери не можеше да идва при кучето.

— Ще ги пратя и двете в Хоксмид — каза той.

Горната устна на Седрик се изви презрително.

— В такъв случай ще трябва да махнем всички килими. Когато дойде лято, навсякъде ще вони.

— Могат да живеят в къщичката на пазача с госпожа Планкит и съпруга ѝ.

— Идеята не е лоша — призна Седрик и нестабилно избута стола си назад. — Проклятие, снощи наистина съм се натряскал здраво.

Трент не можа да измисли подходящ отговор.

По бузите на брат му пропълзяха руменина.

— Какъв лицемерен позъор си само!

Трент продължи да дъвче, без да отговори.

— Следобед ще заведе Мери на разходка в Хайд Парк — каза Седрик след малко. — Ще ѝ обясня, че има избор. Може да задържи кучетата, или да ти ги даде и да се омъжи за мен.

— Тя те обича — рече Трент и вдигна поглед от чинията си.

— Да, нали? — измърмори Седрик замислено. — Предполагам, че според теб допуска ужасна грешка.

— Не и ако спреш да пиеш — отвърна Трент.

— Може и да спра, след като се ожения — каза за негова изненада Седрик. — Главата страшно ме цепа. Не си струва.

Може би женитбата на Седрик щеше да бъде неговото спасение.

— В такъв случай защо не позволиш на госпожица Пелфорд да задържи кучето си? — попита Трент. — Джордж е само кутре, а кучетата растат бързо. Не помниш ли Цветче?

Като момчета двамата имаха куче — ловджийска хрътка със сърце, голямо колкото цяла Англия. За няколко особено нещастни години Цветче беше единственото хубаво нещо в живота на Трент.

В челюстта на Седрик заигра един мускул. После той рече:

— Май си прав. Ще кажа на Мери, че може да задържи кучето, но само ако не излиза с него извън къщата.

Увереността на брат му, че годеницата му ще изпълни заповедта му, предизвика у Трент сериозни съмнения, но това не му влизаше в работата.

— Когато имате гости, Джордж може да стои в килера — Седрик уморено потърка лицето си с ръка.

— Още дори не съм женен, а вече чувам дрънченето на веригите.

С тази очарователна забележка той излезе от стаята и — поне така предполагаше Трент — се запъти към леглото си.

ГЛАВА 11

Когато Седрик пристигна да я изведе на разходка в Хайд Парк, Мери повери Джордж на момчето, което отговаряше за ножовете.

— Когато имаме гости, кучето ще трябва да стои заключено — съобщи ѝ Седрик, когато тръгнаха по пътеката. — Освен това настоявам да не го пускате в салона, докато не се уверим, че може да му се има доверие.

— Разбира се! — възкликна Мери и се зачуди защо, за бога, е променил мнението си. Предположи, че се е намесил херцогът. — Джордж се учи да чака, докато го изведат в границата, освен когато се уплаши.

След като уредиха въпроса с Джордж, двамата продължиха да вървят мълчаливо. Мери се помъчи да измисли подходяща тема за разговор.

— Нямам търпение да видя болницата ви, когато я завършат — каза най-накрая тя. — Начинанието ви е наистина прекрасно.

— За жалост няма да можете да я видите, защото се намира в една от онези части на Лондон, които уважаваните дами не посещават. Ще поръчам рисунки, за да можете поне да придобиете представа.

— Но сигурно ще мога да направя поне едно кратко посещение! — промълви Мери, стресната от непрекословния тон на годеника си.

— Болницата не само че се намира на опасно място, но и пациентите ще са от по-грубите. Макар че като се замисля, вие, американците, сте толкова безразсъдни и прями. Вие самата не сте деликатна като английска дама. Подозирам, че сте способна сам-сама да отблъснете нападение на цяла орда индианци.

Той се засмя и Мери последва примера му, макар че нейният смях звучеше малко неискрено.

— Не смятам, че с фуркет мога да се защитя от томахапка.

— Тома-какво?

— Томахапка. Това е оръжието на индианските племена. Много прилича на бойна брадва. Във всеки случай „Спитълфийлдс“ е не по-

опасен от който и да било голям град — увери го Мери. — В „Таймс“ прочетох, че най-жестоките престъпници живеят в район, наречен „Девилс Ейкър“, близо до Уестминстърското абатство, а аз съм ходила в абатството много пъти.

— Изключено — заяви Седрик. — Има още нещо, за което искам да поговорим. Смятам, че трябва да наемем учител, специализиран в дикцията.

Усъвършенстването на акцента ѝ нямаше да разреши по-големия проблем: самия начин, по който говореше. Според госпожица Феърфакс английските дами бяха като дълбоки спокойни езера.

— Много е лошо да защитаваш бурно мнението си повтаряше постоянно гувернантката ѝ. — Джентълмените ценят кротката природа.

Мери може и да беше много неща — и ако се наложеше, наистина можеше да изработи восъчно цвете, — но дълбоко спокойно езеро със сигурност не беше. Така например остана с много лошо впечатление от думите на Седрик, че ѝ е забранено да пристъпва в цели части от Лондон.

— О, исках да ви кажа, че приех покана за вечеря у госпожа Бенет от ваше име — рече Седрик. — Както и леля ви и чичо ви, разбира се.

— С толкова малко предупреждение? — стресна се Мери. — Леля ми беше останала с впечатление, че не сме поканени.

— Вечерята е в чест на хората, допринесли за набирането на средства за болницата — каза Седрик. — Госпожа Бенет с радост добави вас и господин и госпожа Пелфорд, след като ѝ посочих пропуска ѝ. Дори и брат ми обеща да дойде, защото финансира крилото на семейство Алардайс.

Херцогът щеше да присъства.

Херцогът *може би* щеше да присъства.

Това нямаше значение за нея. Той беше само бъдещият ѝ девер.

— Да се връщаме ли? Косата ви започна да се къдри от мъглата и заприличва на мъх — и Седрик се подсмихна на собствената си шега.

Докато се обръщаха, Мери докосна бретона си. Проблемът се дължеше на железните машини, с които камериерката ѝ Луси ѝ правеше стегнати къдрици всяка сутрин. Днес си беше сложила сламено боне,

украсено с перца, но навярно трябваше да се спре на шапка с широка периферия.

Истината бе, че започваше да се убеждава със сигурност: просто не можеше да постигне онова ниво на изисканост, задължително за лейди Седрик Алардайс. Уроците по дикция нямаше да помогнат. С всеки ден упорито се чувстваше все повече като американка, не помалко.

Двамата се заизкачваха по каменните стъпала към градската къща на чичо Тадеус и Седрик я потупа по ръката.

— Не го вземайте присърце.

Мери се обърна към него, благодарна, че е разбрал колко е разстроена.

— О, Седрик — искам да кажа, лорд Седрик, — чувствам се ужасно!

— Всичко може да се поправи — рече той с утешителен глас.

— Така ли мислите?

— Ще трябва да уволним камериерката ви и да наемем някоя францужойка.

— Но...

Седрик се усмихна.

— Шекспир възхвалява любимата си за нейните „гарванови плитки“^[1].

— Наистина ли?

Ако отново чуеше някое от глупавите мнения на онзи драматург, наистина щеше да се разфучи.

— За жалост в тази цивилизована епоха изискваме много повече от тоалета на представителките на нежния пол.

Нима ѝ казваше, че прическата ѝ е с два века изостанала от модата?

Ако не си беше обещала — не, ако не се беше зарекла, — че никога повече няма да развали годеж, Мери щеше да скъса със Седрик още в този миг.

Но не можеше. Беше дала дума.

Сбогува се с годеника си и отиде да потърси леля си, опитвайки се да не обръща внимание на онова упорито гласче в главата си, което настояваше, че учител по дикции и френска камериерка няма да помогнат. Нищо не можеше да я превърне в приемлива английска дама.

Оказа се, че Бес е в малкия салон с кучетата.

Кокиче си беше присвоила новата кадифена възглавница на Джордж, оставяйки на кутрето едно място на пода. Когато Мери влезе, Джордж стана толкова бързо, че се спъна в лапичките си, преди пак да подскочи и да се приближи да я поздрави.

— Добър ден — провикна се Мери, наведе се и го почеса по ушите.

— Добър ден, скъпа — отговори Бес и присви очи. — Сега, като се замисля, това боне не ми харесва. Перата стърчат на всички страни, като на ядосана кокошка.

Мери се изправи и подаде палтото и грозното боне на Дженкинс, който излезе в коридора. После вдигна Джордж и го занесе на дивана.

— Ще позвъня за още питки — каза Бес, превръщайки думите си в действие. — Май съм ги изяла всичките.

Мери отчаяно се опитваше да реши дали да не признае тревогите си за предстоящия брак.

— Лельо Бес — каза най-накрая тя, — имам проблем, който искам да обсъдим.

— Проблемът ти е какво да направиш с косата си — отвърна Бес, като я огледа внимателно. — Тази прическа не е красива. Мисля, че ще трябва да пратим Луси обратно в Бостън и да наемем някоя парижанка.

Дженкинс се върна, затова Мери стисна зъби и зачака Бес да уточни колко питки иска.

— Косата ми се накъдри, защото ти настояваш Луси да я прави на къдрици — каза тя, когато двете отново останаха сами.

— Модата е сурова господарка — отговори Бес безгрижно. — Луси трябва да приложи някаква отвара. В „Списание за дами“ предлагат прилагане на тинктура от сески-нещо си върху косата.

— Сески-нещо си? Какво, за бога, е това?

— Нещо като желязо. Май не си спомням името.

Тя се намръщи.

— А може да бъркам и за ефекта. Може да е било съвет за боядисване на коса.

— Косата ми ще трябва да остане с този цвят, лельо Бес, защото Седрик току-що ми съобщи, че е настоял пред госпожа Бенет да ни включи в списъка си с гости за вечерята утре.

— Така и предположих — рече леля й и посочи към една картичка на съседната масичка. — Преди около час пристигна покана.

— Той смята, че липсата ни на покани е била недоглеждане.

— Не ми се струва много вероятно — отговори бодро Бес.

Мери се наведе напред, хвана с щипците бучка захар и я пусна елегантно в чашата си. Това поне бе едно от правилата на етикета, които бе овладяла.

— Сигурна съм, че госпожа Бенет не е останала доволна, когато Седрик й е посочил пропуска й.

— Несъмнено е така, но трябва да отидем — въздъхна Бес. — Пише, че лейди Каролайн ще присъства. Според мен младата дама не може да си позволи Седрик, но тя май не е съгласна. С радост би ти отнела годеника. Не бива да го допускаш, Мери!

— Да, но...

Леля й вдигна ръка и й отправи повелителен поглед, който показваше, че е доловила съмненията на Мери и не ги споделя.

— Слава богу, че привлече вниманието на Седрик, преди косата ти да стигне до това състояние! — добави тя. — Трети развален годеж ще означава катастрофа, мила моя, както се съгласихме, преди да стигнем до английския бряг.

Малко по-късно Мери се оттегли на горния етаж и се замисли за утрешния ден. Ако обичаше драматичните фрази, би казала, че вечерята се очертава като гладиаторски бой между нея и лейди Каролайн.

Съвършената английска дама срещу изтъканата от недостатъци американка.

Искаше й се това да я вълнува повече. Не можеше да разбере какво точно се бе объркало в годежа й. Не ставаше въпрос само за липсата й на маниери. Седрик никога не я поглеждаше с онзи пламък, който светеше в очите на Бърти и да, и в тези на Дермът.

Тя безмилостно прогони спомена за начина, по който я гледаше херцогът. Каквото и чувство да се четеше в неговия поглед, то беше крайно нередно. Само при мисълта за това я заливаше топлина чак до стъпалата и това също беше крайно нередно.

Най-накрая Мери реши, че е задължена пред Седрик — както и пред себе си — да се опита да се усъвършенства още един път. По-голямата част от следващия ден прекара в подготовка за вечерята у

госпожа Бенет — седна на една табуретка и се зачете в книга за маниерите на масата, докато Луси укротяваше ситно накъдрената ѝ коса.

Бистрият бульон се пиеше от купичката. Останалите супи не. Трябваше деликатно да вдигне купичката с вода за миене от чинията и да я постави отляво. И така нататък.

Можеше да го направи. Американките постоянно си пробиваха път през дивата пустош. Една лондонска трапезария не беше дива пустош, макар че чичо ѝ Тадеус бе стигнал до заключение, че събрани на групички, англичаните приличат на глутници чакали.

— От ноктите и зъбите им капе кръв — повтори на няколко пъти мрачно той и отказа да ги придружи на вечерята.

Беше ли възможно да отблъсне чакал с игла за шапка?

Мери поклати глава, за да се върне към действителността, и започна главата „За особеностите на роклята, с оглед на общественото положение на дамата.“

След няколко минути пусна книгата на пода.

Преди да дойдат в Лондон, двете с Бес бяха прекарвали три месеца в Париж. Във Франция прекараха много приятни часове в разглеждане на френски скици на нови модели рокли, холандска коприна и италиански лен — и това време и внимание намираха отражение в гардероба, който Мери бе пренесла през Ламанша.

Коприната с вълнообразни отблясъци, която смяташе да облече вечерта, бе украсена с перли и сребриста дантела. Струваше цяло състояние, но си заслужаваше. Приличаше на броня.

[1] Сонет 130, превел от английски Владимир Свинтила. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 12

На вечерята у госпожа Бенет

Мери и Бес влязоха в салона на госпожа Бенет. Помещението вече беше пълно с благотворители от двата пола. Между гостите се движеха лакеи и предлагаха напитки на сребърни подноси.

Лейди Каролайн бе застанала в центъра на стаята, макар че до нея нямаше никой. Приличаше на старогръцка богиня, която ненадейно е останала без поклонници.

— Виж я само! — прошепна Бес. — Англичаните не били толкова глупави, колкото ги мислех. Предпочитат да говорят помежду си, вместо да търпят фъфленето на тази жена.

— Тя е много привлекателна — отговори Мери, като си напомни клетвата си да стане по-добър човек.

— Кого привлича? Изметта? А, ето го твоя Седрик — и леля Бес кимна към един мъж в другия край на стаята, обърнат с гръб към тях.

— Не, това е херцогът — поправи я Мери без колебание. Негова светлост бе доста по-набит от близнака си. Раменете му навярно бяха по-широки от тези на Седрик с поне една трета. Всъщност беше по-едър от главата до краката.

— Одобрявам прилепналите панталони — измърмори леля Бес, когато херцогът на Трент се обърна и те видяха сивата коприна, опъната по силните му бедра.

Останалите мъже носеха жакети в ослепителна дъга от цветове, но черният жакет на херцога не беше дори тесен, по модата. Изглеждаше така, сякаш можеше да се свали без помощта на прислужник.

Мери потисна усмивката, която трепна на устните ѝ при мисълта за битките, които Седрик положително водеше с брат си по модните въпроси. Годеникът ѝ приемаше изкуството на обличането много сериозно.

Херцогът, от друга страна, показваше пределно ясно, че това изобщо не го вълнува. В последно време повечето млади мъже не си

пудреха косата, но с помощта на помада я оформяха на вълни, наподобяващи къдрици на перука, но не и Негова светлост, чиято разрошена коса с нищо не показваше да я е пипвала ръка на личен прислужник.

Забелязвайки погледа на Мери, той вдигна вежда вместо поздрав.

Повдигна иронично тъмна вежда, а после пак се обърна към събеседника си.

— Никак не е учтив — измърмори Бес неодобрително. — Стига да поиска, може да бъде очарователен, но не се държи като херцог, колкото и госпожа Бенет да прилича на щастлива боа, която яде коза.

Домакинята им не направи добро впечатление на Бес, когато, след като ги поздрави, им съобщи шепнешком, че в салона ѝ ще видят и херцог, и дъщеря на херцог.

— Не е възпитано човек да се хвали с гостите си — добави Бес.

— Тихо — отговори Мери и отклони предложената ѝ чаша лимонада. Бе твърдо решена да се държи като светска дама.

Лея ѝ не ѝ обърна внимание.

— След толкова прехласване по него Негова светлост се мисли за голямата работа.

— Моля те, не използвай тази дума пред хората, леля — изрече Мери през стиснати зъби.

— Започваш да се превръщаш в пуританка — отговори лея ѝ и отпи от чашата си. — За бога, готвачът на госпожа Бенет сигурно е сложил в цялата купа пунш само един лимон. Рядко като вино от причастие. О, ето я госпожа Аведън. Трябва да я поздравя за елегията ѝ за мъртвия заек.

— Мъртъв заек ли?

— Трогателна и много трудна — цели сто стиха в римувани куплети. Има ли изобщо дума, която се римува със „заек“?

Мери въздъхна и се отправи към лейди Каролайн.

— Надявам се, че сте добре? — рече тя и направи дълбок реверанс, който показваше уважението ѝ към потеклото на дамата. Застана с гръб към херцога и лице към вратата на салона. Седрик със сигурност щеше да дойде всеки момент.

Лейди Каролайн я поздрави с подигравателна усмивка и леко подгъване на колене.

— Не мога да се оплача.

Акцентът и лекото ѝ фъфлене я караха да звучи като папагал, научен да говори. „Не мога“ се превърна в пронизително „неу моуга“.

— Роклята ви е прекрасна — отбеляза Мери, която не можеше да се сети какво друго да каже. — Много харесвам бродерия в същия цвят като роклята.

— Аз нося само бяло — каза лейди Каролайн, понижи глас и добави: — В Англия това се смята за признак за обществено положение. Всъщност майка ми уволни камериерката си, защото носеше бяла рокля.

— Струва ми се нечестно, след като господата могат да се обличат като пауни — отвърна Мери.

— Една дама трябва да внимава да избягва всяка проява на вулгарност.

Многозначителният ѝ поглед показваше, че перли по ръкавите на роклята представляват точно проява на вулгарност.

— Радвам се, че ние в Бостън не се придържаме към такива правила — каза Мери с усмивка. — Бялото е труден цвят. С него кожата ми изглежда жълта, макар че вашата не, разбира се.

Лакеят отново се приближи.

— Сокът е убийствен за талията — отсече лейди Каролайн. — Ще приема една чаша, но няма да позволя дори и капка да докосне устните ми.

Мери веднага си промени решението и прие чаша лимонада. Така поне щеше да има какво да прави.

— Нали виждате, че бъдещият ви зет е дошъл? — попита шепнешком лейди Каролайн. — Жалко, че херцогът не благоволи да го поздрави, но човек неу моуже да го вини, нали?

— Всъщност моуже — отговори Мери, неспособна да се въздържа.

Лейди Каролайн не забеляза.

— Негова светлост рядко посещава обществени събирания, но баща ми отдавна искаше да предложи брак между двете ни семейства. Представете си само, госпожице Пелфорд — това би ни превърнало в сестри!

Тази мисъл не можа да предизвика усмивка нито у едната, нито у другата.

— Такъв завършек — от бога да го просиш!

Дълбокият глас долетя иззад гърба на Мери.

Наистина ли?

Всички в Лондон ли смятаха за необходимо да употребяват витиевати думи?

Лейди Каролайн се усмихна широко.

— Ваша светлост!

Мери се обърна. Херцогът се покланяше, затова тя направи реверанс, като внимаваше да не си разлее лимонадата.

— Не бяхте много грациозна — изкикоти се лейди Каролайн. — Приличате на прислужница, заварена в коридора с куп чаршафи в ръце. Не че искам да намекна, че приличате на прислужница.

— Разбира се, че не — съгласи се Мери. — Ваша светлост, мога ли да ви помоля да ми преведете поздрава си? Какво означава „завършек“?

Отново вдигна вежди и Мери почувства как бузите ѝ пламват, когато ненадейно си спомни, че „завършекът“ е естествената последица от венчавката.

Лейди Каролайн изцъка с език и отвори ветрилото си.

— Наистина, госпожице Пелфорд! Този ваш американски навик да говорите така безцеремонно смуцава хората, свикнали с по-деликатни обрати на речта.

— Не аз повдигнах темата — отговори Мери и изгледа сурово херцога.

— Цитирах „Хамлет“^[1] — отговори той извинително.

Да не би поданиците на Великобритания да бяха длъжни да научат наизуст цялото творчество на Барда? Лейди Каролайн подхвана реч колко обичала Шекспировите пиеси, а Мери се замисли над цитата на херцога.

Възможно ли бе наистина да има предвид, че ще е хубаво, ако двете с лейди Каролайн станат етърви? Това означаваше, че смята да се ожени за младата дама. Сърцето ѝ се сви. Предполагаше, че след като със Седрик се оженят, лейди Каролайн ще стане част от кръга на познатите ѝ, но щеше да бъде ужасно, ако ѝ станеше роднина.

Лейди Каролайн бе започнала да дърдори за прекрасното време на някакво празненство, на което била поканена — което ѝ позволи да подчертае до какви кръгове Мери не бива да бъде допускана.

— Наистина трябваше да дойдете, Ваша светлост! — провикна се тя. — Неу моуга да ви опиша колко хубаво беше — толкова уютно, защото присъстваха само хора като нас, ако ме разбирате.

Крайчетата на устата на херцога се извиха в усмивка, което много му отиваше. Той като че ли не гледаше лейди Каролайн с нищо, което поне малко да наподобява романтична страст. Но ако Мери бе разтълкувала правилно цитата от Шекспир, навярно обмисляше дали да не се ожени за нея.

Освен ако не бе изрекъл стиха, без да се замисли.

— „От бога да го просиш“? — изрече беззвучно тя и кимна към Каролайн. — Сестри?

Видя мига, в който херцогът осъзна какво означават думите ѝ. Челюстта му се стегна. Очевидно не се бе замислил, че Мери и Каролайн могат да станат сестри единствено чрез брак — неговия брак.

Тя се усмихна широко.

— „Такъв завършек — от бога да го просиш“ — изрече замислено, възползвайки се от моментната пауза в монолога на лейди Каролайн. — Вие наистина разбирате какво означава цитатът на Негова светлост, нали, лейди Каролайн?

— Напълно разбирам — изгледа я високомерно младата дама. — Безсмъртните думи на Шекспир са като кръвта във вените на всеки англичанин. В моя случай — още повече, защото тези пиеси са написани от един от моите далечни роднини. Всички знаят, че истинският автор на пиесите е бил графът на Есекс.

Херцогът гледаше намръщено Мери, най-вероятно защото бе уплашен, че тя ще обясни цялата тази работа със „завършека“, — а лейди Каролайн незабавно щеше да изтълкува това като предложение за брак.

Ако херцогът носеше пръстен, навярно щеше да го изтръгне от пръста му и да го сложи на своя.

— Шекспир не е бил графът на Есекс — отсече херцогът.

Боже, боже! Негова светлост беше леко раздразнителен.

Мери го изгледа с грейнала усмивка и му показа с поглед колко се наслаждава да го държи в своя власт.

— Ние, американците, сме отчайващо невежи. Помня само какво ми каза гувернантката ми — че Шекспир бил син на ръкавичар. И

нямаше ли нещо, че баща му е бил глобен, задето имал бунище до къщата си?

Двете с госпожица Феърфакс бяха успели да преминат с хиляди мъки през „Ромео и Жулиета“, след което Мери бе поставила драмите в същата категория като восъчните цветя, а именно нещо, което трябва да се избягва.

Лейди Каролайн въздъхна пресекливо.

— Госпожице Пелфорд, наистина трябва да ви помоля да не споменавате за бунища. Разбирам, че в колониите всякакви вулгарности са приемливи, но тук не е така.

Колониите ли? За бога, войната беше свършила преди двацет години!

— Когато Шекспир е бил жив, всички в Лондон са го познавали — каза херцогът. — Виждали са го да пише в кръчмите и са говорили за него.

Лейди Каролайн очевидно се разкъсваше между страха да обиди един херцог, който представляваше отлична партия за женене, и желанието да настоява, че самата тя е от кръвта на Барда. Природата надделя над дипломатичността.

— Никой човек от простолюдието не би могъл да напише такива безсмъртни стихове! — отсече тя. — Както сте почнали, сега можете да кажете, че е бил... — и млъкна.

— Че е бил американец ли? — предположи Мери и потупа с пръст брадичката си. — Защо не съм се сетила за това? Може би и аз съм потомка на Барда!

Тя отпи от лимонадата си, която имаше вкус на чиста вода, точно както каза Бес.

— Това канарско вино ли е? — попита херцогът навъсено.

— Канарско вино ли? — повтори озадачена лейди Каролайн.

Мери погледна към херцога с иронична усмивка.

— Да не ме смятате за Шери Мери, Ваша светлост?

— Шери Мери? — повтори лейди Каролайн. Гласът ѝ с всеки миг заприличваше все повече на папагалски.

— Пияна — обясни Мери. — Когато като малка се спънех, хората се шегуваха и ме наричаха Шери Мери.

Лейди Каролайн я изгледа пренебрежително и вирна нос.

— С радост мога да заявя, че никой никога не си е и помислял, че може да съм злоупотребила с алкохол.

[1] У. Шекспир, „Хамлет“, трето действие, първа сцена, превел от английски Валери Петров. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Това, дали Мери Пелфорд е пияна като талпа — което тя очевидно не беше — не влизаше в работата на Трент. Но после тя отново му подари онази усмивка — онази, от която по краката му потичаше копнеж — и в нея имаше нещо леко опиянено. Проклятие!

Той дръпна чашата от ръката ѝ и отпи голяма глътка. Не защото вярваше, че бъдещата му снаха е пристрастена към виното, а защото... ами защото искаше да види как устата ѝ се отваря изненадано, а очите ѝ се разширяват.

Все пак беше напълно способен на импулсивни жестове.

— Не подозирах, че сте толкова жаден! — провикна се лейди Каролайн. — Трябва да изпие и моята чаша, Ваша светлост. Уверявам ви, че устните ми изобщо не са се докоснали до ръба.

Сега той осъзна истинския мотив на действието си: това, че устните на Мери се бяха докоснали до ръба.

Точно в този миг тя сви устни, за да издуха една къдрица от очите си, и Трент потисна изръмжаване, защото при тази гледка с тялото му се случи нещо.

— Ще си взема празната чаша, за да можете да пийнете още от тази ободряваща напитка — каза весело Мери.

Правеше го от проклетия, защото лимонадата имаше вкус на помия, но Трент не виждаше спасение: взе чашата на лейди Каролайн и пресуши и нея.

— Ваша светлост? — подхвана лейди Каролайн. Говореше с някакво странно фъфлене. На лицето му се изписа някакво подобие на усмивка. — Сигурно много се радвате, че госпожица Пелфорд се съгласи да се омъжи за брат ви.

— Така е, така е — съгласи се Трент и с интерес забеляза, че усмивката на Мери се стопи.

— В общи линии хората с нашето положение не виждат много бракове по любов — продължи лейди Каролайн. — Но беше толкова

романтично да видя как лорд Седрик спечели сърцето и ръката на госпожица Пелфорд.

— Наистина — отговори Трент.

— Третия път — късметлийка! — продължи ведро лейди Каролайн, като успя да намекне за безброй неща с едно кратко изречение.

За миг очите на Мери се спряха замислено върху младата дама.

— Всъщност първите два пъти сбърках — каза тя. — Според мен мъжете са като орехи: човек не знае дали не са изгнили отвътре, докато не ги счупи.

Боже, великолепно беше!

— А според мен бракът е като религията или като медицината — възрази Трент, подаде празната чаша на лейди Каролайн на един лакей, взе чашата на Мери и му връчи и нея. — И трите се опират на сляпа вяра.

Лейди Каролайн въртеше глава от единия към другия. Навярно я бяха учили, че чарът означава постоянно да се усмихваш.

— Вие никога не сте били нито женен, нито сгоден, права ли съм, Ваша светлост? — попита Мери и погледът ѝ срещна неговия над ветрилото, което бе разгънала току-що.

— Точно така — призна той. Онази къдрица пак бе паднала над челото ѝ. Мери имаше толкова гъста коса, че всеки мъж инстинктивно би си я представил разпиляна на възглавницата.

Не.

Какво си въобразяваше? Това беше снаха му.

Снаха му.

Беше време да смени темата.

— Защо, за бога, брат ми още го няма?

Лейди Каролайн се огледа наоколо с издайническо трепкане на миглите. Възможно бе Седрик наистина да се е продал прекалено евтино. Може би е щял да успее да се ожени за херцогска дъщеря.

— Каретата му може да е заседнала в някоя улица с прекалено много хора — каза Мери, като си играеше с гривната от перли и диаманти на китката си.

За бога, колко богата беше? Не че го интересуваше, освен във връзка със способността ѝ да издържа Седрик. Ако самият Трент

можеше да се ожени за нея, щеше да я накара да вложи парите си в тръст за децата им.

Щеше сам да издържа съпругата си.

Не биваше да мисли за такива неща.

Не биваше и да гледа очертанията на тялото ѝ. Тя обаче би изкушила и архиепископ. Не бе възможно да носи корсет — кройката на роклята ѝ бе такава, че и най-лекото докосване би смъкнало корсажа под гърдите ѝ.

Всички можеха да видят, че гърдите ѝ са кръгли и високи, сякаш създадени за целувки. За да бъдат обожание.

— Ако бракът наистина е като религията, мисля, че ще бъде рай — изчурулика лейди Каролайн.

Трент и Мери се извърнаха към нея в един и същи миг.

— Колко непрактично от ваша страна — каза Мери.

— Смятам, че романтиката е възможна в ежедневието — прошепна лейди Каролайн, очите ѝ се плъзнаха по лицето на Трент и продължиха надолу по шията и ръцете му.

Може би Седрик нямаше никакъв шанс.

— За хората с нашето положение бракът, разбира се, е въпрос на кръвни линии и семейни връзки — продължи младата дама. — Но в рамките на това споразумение любовта положително е възможна. Всъщност смятам, че браковете на хора като нас с подобни на нас е много по-вероятно да се окажат щастливи, отколкото браковете между прислужниците, които се ръководят от животински инстинкти.

Мери сякаш бе стиснала зъби. Интересно.

— Не сте ли съгласен с общата ми позиция за брака, Ваша светлост? — попита лейди Каролайн.

— До известна степен — отговори той и си помисли за романтичната страна, която Мери смяташе, че вижда у Седрик. — Според мен е по-вероятно мъжът и жената да живеят в хармония, ако чувствата не играят роля в избора на брачен партньор. И от двете страни.

Той погледна надолу и установи, че лейди Каролайн е сложила ръка на ръкава му.

— Такова удоволствие е да осъзная за колко много неща сме единомдушни, Ваша светлост. Вие сте толкова мъдър в сравнение с нас, двете глупави жени.

Челюстта на Мери отново се стегна.

— О, не бих ви нарекъл глупави — отговори Трент с желание да подразни тигъра.

— Колко мило от ваша страна! — отвърна Мери. — Предполагам, че изглеждаме такива само в сравнение с вашата мъдрост.

Лейди Каролайн пак затрепка с мигли. Тя свали ръката си от ръкава на Трент секунда преди той да я избута.

— В такъв случай любовта никакво място ли няма в браковете, които според вас са успешни? — попита Мери.

От другия край на стаята до тях достигна леко раздвижване; без да се обръща, Трент разбра, че брат му най-накрая е дошъл. Седрик никога не влизаше безшумно в стаята — винаги раздаваше поздрав и комплименти така, както свещеник — нафора. Всички се нареждаха и всички получаваха благословия.

Странно, но погледът на Мери остана прикован в лицето на Трент, макар че лейди Каролайн се наклони на една страна, за да види покрай рамото му.

— Твърдо съм убеден, че няма. Никога не съм изпитвал това чувство и нямам желание да го изпитам.

— Любовта не е задължително условие за успешния брак — съгласи се лейди Каролайн и му се усмихна така широко, че той видя горните ѝ венци. Значи беше слушала, макар че зяпаше Седрик.

— А вие какво мислите за любовта и брака, госпожице Пелфорд? — попита Трент в краткия миг преди Седрик, който прекосяваше залата в посока към тях, да се приближи достатъчно, за да ги чуе.

— Как може да ми задавате този въпрос, когато съм сгодена за брат ви? — попита Мери. Думите ѝ прозвучаха игриво, но очите ѝ бяха сериозни.

— Въпросът ми е в най-общ смисъл — успокои я херцогът, — без връзка с нищо конкретно. Знам, че вашият брак ще бъде по любов.

— Е, добре — отговори тя. — В най-общ смисъл бих се притеснила, че брак, сключен единствено с оглед на родословие и имуществени договорености ще прилича на цирка: много пъстър и лъскав отвън.

— А отвътре?

— В най-добрия случай прозаичен, в най-лошия — мъчение. Поне от гледна точка на животните, принудени да танцуват, ако искат да ядат.

Седрик беше стигнал до тях и сега се покланяше толкова дълбоко, че брадичката му почти докосна коляното. Трент установи, че е вперил празен поглед в красиво жестикулиращата ръка на брат си, докато Седрик се привеждаше надолу.

Госпожица Мери Пелфорд имаше стоманена воля. Въпреки всички слабости на Седрик щеше да оцелее, дори и омъжена за него. Ако някой можеше да спаси Седрик, това беше Мери.

Но сега Трент за първи път си помисли какъв ли ще бъде този брак за нея.

Какъв? След като обучеа мечката да танцува, за да може да яде, какво мислеше тя за дресъора си?

Може би точно това изразяваше въпросът в очите ѝ — а може би на Трент просто му се искаше да е така.

— Ваша светлост — каза лейди Каролайн и отново сложи длан върху ръкава му, — госпожа Бенет ни даде знак, че е време да се преместим в трапезарията.

Наистина, домакинята им говореше нещо затова колко старомодни били процесите според ранга, затова всички трябвало да тръгнат, когато пожелаят.

— Да, разбира се — съгласи се Трент.

Госпожа Бенет бе придърпала Седрик и двамата се бяха отправили към вратата, доближили глави една до друга.

Ръката на лейди Каролайн стисна по-силно неговата.

— Убедена съм, че нито един от нас двамата не смята тези правила за старомодни.

Трент изобщо не се интересуваше кой ще стигне пръв до трапезарията. Не каза нищо — просто тръгна след нея към вратата.

— Надявам се, не се тревожите брат ви да не се окаже изоставен пред олтара, Ваша светлост — смени темата младата дама. По някаква причина бе решила да поведе война срещу Мери.

— За това трябва да се тревожи Седрик, а не аз — отговори Трент.

— Но, Ваша светлост, нали си давате сметка, че за госпожица Пелфорд това е трети годеж?

Трент вдигна рамене.

Мери бе приела ръката на Кестрил. Той беше свестен, макар и млад, и — сега, като се замисли за това — доста глупав. Земите му граничеха със западния край на имението на Трент в провинцията и двамата открай време поддържаха дружелюбни отношения.

Въпреки това Кестрил гледаше Мери по начин, който накара Трент да присвие очи.

Ако Мери беше негова годеница, никога нямаше да допусне тя да седне някъде другаде на масата. Проклятие, щеше да се ядоса, ако тя дори само се усмихнеше на друг мъж, както сега на Кестрил.

Може би щеше да загуби чувство за срам и да държи ръката ѝ в своята пред хората. Да я целува пред хората. Още по-лошо.

В каретите.

Трент нагоди широките си крачки към танцовите стъпки на лейди Каролайн, докато съзнателно позволяваше на демона да го изкушава. В една пролука в двойките пред тях зърна гърба на Мери.

Гърба ѝ ли?

Кого го интересуваха гърбовете?

Него. Показа се, че го интересуват и вратовете, защото косата ѝ беше вдигната, а после закрепена от едната страна на къдрици, които разкриваха врата ѝ. Възхитителен. Създаден само за целувки.

Под него имаше млечнобял гръб, а отдолу — най-закръглените и съвършени хълбоци, които беше виждал.

— Съгласен ли сте, Ваша светлост? — попита лейди Каролайн.

Трент нямаше представа какво го е попитала. Погледна надолу към нея и видя, че очите ѝ го наблюдават жадно. Отвърна уклончиво:

— Да, предполагам.

— Брат ви е такъв щедър дарител! Истински алтруист.

Той измърмори нещо в отговор.

— Личи си дори в избора му на съпруга — добави тя и в гласа ѝ се промъкна злоба.

Трент погледна към Мери. Видя я как се усмихва на Кестрил, а после тръгва по коридора, навярно към дамската тоалетна. И наистина, когато стигнаха до вратата към трапезарията, Трент зърна как подгъвът на роклята ѝ изчезва нагоре по стълбището.

Той въведе лейди Каролайн в стаята, механично се отправи към мястото начело на масата и се спря. Като най-високопоставеният

джентълмен и най-високопоставената дама сред гостите би трябвало да ги настанят близо до домакинята.

Както с повечето осветени от времето традиции, за правилото за влизане по старшинство в трапезарията си имаше причина: то диктуваше реда на сядане на масата.

Пренебрежението на госпожа Бенет към обичайния ред на нещата бе довел до това, че гостите бяха насядали където им падне. Седрик се бе настанил на мястото, което би трябвало да бъде запазено за най-високопоставения — джентълмен в помещението: самия Трент. Празното място до Седрик щеше да е идеално за лейди Каролайн.

Единствените други свободни места бяха близо до другия край на масата — под солта, както гласеше една стара поговорка. За миг Трент си поигра с мисълта да придружи лейди Каролайн до някое от тях, просто заради удоволствието да види възмутеното ѝ изражение.

Госпожа Бенет скочи на крака.

— О, не! — провикна се тя, осъзнала проблема прекалено късно.

— Няма нищо — отвърна весело Трент и без излишни церемонии остави лейди Каролайн до Седрик. — Редът по старшинство е старомоден, точно както казахте, и аз с удоволствие ще седна на първото свободно място, което видя. Ако ме извините за момент, веднага се връщам.

Докато излизаше от стаята, се опита да не изглежда прекалено забързан. Икономът тръгна към него, но Трент му махна да не идва.

Какво правеше, по дяволите?

Той се изкачи по стълбището, като се ругаеше наум. Вървеше по петите на Мери Пелфорд като някое проклето кученце!

Когато стигна до най-горното стъпало, го осени прозрение. Вървеше по петите ѝ, защото, за разлика от всички лондончани, Мери го гледаше право в очите, без да отмества погледа си настрана. Нито потръпваше, нито му се умилкваше.

Всъщност се държеше направо непочтително. Тя идваше от един свят, в който не ласкаеха мъжете само заради случайността да се родят в бедно семейство.

Никога не бе срещал човек, който да погледне към него и да види нещо друго, освен херцогството му, като медал на тежка златна верига, който предопределяше общуването му с всички. Сега дори Седрик

виждаше само титлата, която бе загубил поради факта че се роди втори, а не близнака, който, стоеше пред него.

Трент зави по коридора на стълбищната площадка и я видя — тъкмо затваряше след себе си една врата. Беше втрила в устните си нещо с тъмнорозов цвят.

Не ѝ трябваше. От друга страна, така изглеждаше дяволита... и абсурдно съблазнителна.

— Ваша светлост — каза тя. В сравнение с гласа на лейди Каролайн нейният беше много ясен. Гъстите ѝ черни мигли обрамчваха очи, които изглеждаха изменчиви като времето. Човек можеше да види в тях всичките ѝ чувства. Точно сега Мери беше изненадана.

Проклет да е, ако беше влюбена в брат му, както твърдеше!

— Исках да ви благодаря насаме, задето не казахте на лейди Каролайн за завършека, който в никакъв случай не прося от бога — рече херцогът и се отпрати към нея. — Говорих, без да мисля.

— Опитайте се да се направите на духовит с ръсене на цитати — ухили му се тя. — Тц, тц, херцоже! Тези ваши преструвки можеха да доведат до сериозни последствия.

— Повече от сериозни — каза той най-искрено. — Смъртоносни.

Мери присви очи. Откога този простичък жест бе започнал да изпраца през тялото на мъжа прилив на желание?

— Омръзна ми от Шекспир — призна тя. — Честно казано, иска ми се никога да не беше написал и един ред. Започвам да го мразя.

— Много ученици биха се съгласили с вас — каза Трент, изостави всяка предпазливост и направи още една крачка към нея. — Затова ще се постарая да обуздая интелигентността си.

— С тази саможертва ще промените целия свят — рече Мери и в гласа ѝ звънна смях — опияняващ смях.

Лицето му навярно бе издало чувствата му, защото тя застина.

— Да се направиш на глупак в опит да впечатлиш някоя дама е учудващо лесно — призна Трент и се изненада от дрезгавата нотка в собствения си глас. — Човек би помислил, че е трябвало да усвоя този урок още когато бях млад и зелен.

Взираше се в нея така, както някое момче зяпа хубавичка кръчмарска прислужница, а не така, както един джентълмен — херцог

— гледа дама. Но като че ли не можеше да отмести погледа си. Ясните очи на Мери Пелфорд бяха пробили всичките му защити.

Най-накрая тя прекрати тази среща на очите им, като погледна към пода и бузите ѝ се изчервиха. Значи не беше само той. И тя го чувстваше.

— Ако ме извините, Ваша светлост, трябва да се върна в трапезарията.

— Аз също.

Херцогът ѝ предложи лакътя си и изпита удоволствие — прекалено голямо удоволствие, — когато Мери плъзна ръката си в неговата.

На долната площадка на стълбището висеше голямо огледало с извънредно пищна украса. Навярно го бяха сложили, за да може господарката на къщата да се огледа за последен път, преди да излезе. Невъзможно бе човек да не види отражението си.

Трент никога не си губеше времето да се взира в собственото си лице, но когато случайно се зърнеше в някое огледало, беше свикнал да вижда нещо безразлично и саркастично в лицето насреща си.

Сега нямаше и следа това отражение.

Всъщност, ако имаше склонност към поезията — каквато нямаше, — може би, би описал изражението си като пропито от скрит копнеж. По някаква странна причина изпита световъртеж.

Когато двамата влязоха заедно в трапезарията, го обзе странното чувство, че лицето в огледалото отразява неща, за които би предпочел да не мисли.

Чувства.

Тази мисъл го обезпокои дотолкова, че остави един лакей да дръпне стола на Мери, а самият той седна до нея.

— Ваша светлост — обади се женски глас отляво. Трент се помоли да не е някоя млада жена, която си търси съпруг.

Бенджамин Треуел, свестен човек, когото Трент познаваше от университета, му кимна от мястото си от другата страна на масата.

— Съпругата ми.

Трент ѝ се усмихна.

— Госпожо Треуел, за мен е удоволствие.

Двамата се заговориха за малко, но ги прекъсна появата на един лакей, който наливаше вино. Трент се обърна към Мери и простена

наум. Можеше да види направо какво има в корсажа ѝ. Въпреки впечатлението му от по-рано тя все пак носеше корсет — Трент виждаше и него. Той притискаше гърдите ѝ и ги правеше още по-закръглени и по-високи, отколкото бяха по природа.

Размърда се на мястото си и изруга наум проклетите си копринени панталони.

Дамата до него не спираше да дърдори за кучето, което обучавала — или може би ставаше въпрос за дете? Трент беше пропуснал една важна подробност.

Стомахът му се сви от отвращение. Какво, по дяволите, правеше на тази вечеря? Ако трябваше да бъде честен, бе дошъл само за да види Мери Пелфорд.

Тоест, да види бъдещата си снаха.

Точно така.

Е, беше я видял.

И я беше пожелал.

Мери беше възхитителна. Членът му заплашваше да разкъса панталона. Ако не внимаваше, най-накрая можеше да стане свидетел как някоя дама припада... след един поглед към скута му.

По дяволите! С рязък жест той посегна напред и перна чашата си с вино, която се преобърна и по покривката и в скута на Трент се разля червено вино.

Госпожа Треуел нададе кратък писък. Мери не каза нищо, но леко се отдръпна. Трент беше толкова възбуден, че хладната течност му дойде като облекчение. И му помогна да се овладее.

— Извинявам се — каза той, стана и подаде подгизналата си салфетка на лакея, който се бе втурнал към него.

Цялата маса го зяпна. Всички разговори бяха престанали.

— Трябва да се прибера и да си сменя дрехите. Нямам друг избор.

На другия край на масата домакинята беше скочила на крака с ужасено изражение; Трент със закъснение осъзна, че госпожа Бенет — и всички останали — ще предположат, че напуска вечерята, защото се чувства оскърбен да бъде настанен сред толкова нископоставени гости.

— Бих предпочел да остана — каза той и се поклони на домакинята си.

Тази лъжа нямаше да свърши работа — вече виждаше как хората започват да си шепнат, а госпожа Бенет изглеждаше съкрушена.

Той си представи как вдига рамене, а после се поклони към всички на масата.

ГЛАВА 14

Мери проследи с удивен поглед излизането на херцога от трапезарията на госпожа Бенет.

— Очевидно Негова светлост не е имал желание да седи до простосмъртните — отбеляза господин Кестрил.

Нима херцогът бе обърнал онази чаша с вино нарочно? Възможно ли бе наистина дотолкова да се е раздразнил, че не го слагат на почетното място, което смята за свое право, че да напусне вечерята още преди да е започнала?

Мери сбърчи нос, обзета от разочарование. Не ѝ се беше сторил такъв човек, но все пак беше херцог.

— Изненадан съм — обади се господин Кестрил като ехо на собствените ѝ мисли. — Моите земи са до неговите и той никога не си е придавал важност. Но доколкото разбирам, ухажва лейди Каролайн и може би е решил, че не си заслужава да остава за вечерята, след като не го настаниха до нея.

След ненадейното излизане на херцога вечерята ѝ се стори скучна и неприятна. Седрик седеше далеч от нея. Лейди Каролайн флиртуваше с него с демонстративност, която би трябвало да накара Мери да се почувства ревнива, но не я накара.

За щастие Кестрил нямаше нищо против да говори. Оказа се, че е любител на птиците и може да изреди кои птици събеседницата му може да зърне в Хайд Парк, но никога не би могла да зърне у дома, в Бостън.

Седем блюда по-късно Мери се бе превърнала в специалист по пернатите обитатели на Лондон. Най-накрая поднесоха десерта — комбинация от сладкарски изделия и захаросани ядки. Мери опита от всички, както диктуваше етикетът, но единственото, което наистина искаше, беше парче от ананаса в центъра на масата. Копнееше да го опита още откакто влезе в стаята и го видя да увенчава великолепна кула От по-обикновени плодове. Във влажния, покрит със сажди

Лондон той ѝ се стори неочакван и екзотичен като мохокски воин в пълно бойно облекло.

Мери бе опитала първия ананас в живота си в деня след пристигането си в дома на леля си и чичо си, с които щеше да живее отсега нататък. По онова време беше младо момиче, обзето от скръб, уморено и самотно. Бес ѝ каза, че ананасите пристигат с кораби, които идват в Бостън от острови, над които винаги грее слънце, а хората носят около кръста си надиплен плат и танцуват от сутрин до вечер.

За първи път след смъртта на баща ѝ тежкия сив облак, обгърнал Мери като втора кожа, се повдигна. До ден-дневен тя си спомняше първата си хапка и вкуса на мед и щастие — чувство, което бе забравила в скръбта си.

Сега лакеите събаряха кулата от плодове и един лакей обикаляше край масата и питаше кой какво иска. Когато дойде редът на Мери, тя помоли за резен от ананаса.

Когато лакеят се оттегли да среже плода, тя чу как един много възрастен гост, седнал срещу нея, каза отчетливо:

— Тя поиска ананаса!

Ако книгите на Мери по етикет не подчертаваха така изрично колко е невъзпитано да се говори през масата, тя щеше да го попита защо се учудва. Вместо това мълчаливо проследи с поглед как мъжът повика обратно лакея и също си поиска резен. Всъщност всички от нейния край на масата си поискаха.

— Ананасите са страшно трудни за отглеждане в нашия северен климат — съобщи ѝ господин Кестрил. — Както може би знаете, те растат в тропиците, където дните са дълги.

— Учудвам се, че изобщо са успели да ги култивират в Англия — каза Мери и отхапа от предполагаемо английския ананас.

— Трябва да ги отглеждат в оранжерия с пещ за ананаси. Мисля, че в Целебната градина в Челси има прекрасни екземпляри.

— Пещ за ананаси ли? — повтори Мери точно, когато домакинята им показа, че е време дамите да се оттеглят в салона.

— Ако се интересувате, мога да уредя да посетите градината — предложи господин Кестрил, когато всички станаха.

— Би било прекрасно! — усмихна му се Мери. — Интересувам се от всякакви растения и много бих искала да видя тази пещ.

Седрик се приближи към нея.

— Кестрил — каза той и леко сви рамене, вместо да се поклони от кръста.

— Алардайс — отговори съседът ѝ по маса и се поклони, макар че изражението му беше хладно.

— Господин Кестрил любезно ми предложи да ми уреди посещение в Целебната градина в Челси — обърна се Мери към Седрик.

— Може би ще имате време, след като се върнем от сватбеното пътешествие — отговори провлечено Седрик.

Мери за първи път чуваше за такова пътешествие, но знаеше, че не бива да го разпитва пред хората. А освен това леля ѝ Бес се приближи към тях и я хвана за ръката, за да я отведе. Икономът чакаше да придружи дамите до салона.

Веднага щом влязоха там, една почитателка на поезията издебна Бес от засада и я въвлече в дискусия на сонетната форма, с което Мери се видя принудена да седне между лейди Каролайн и госпожа Бенет. *Какво удоволствие!*

Едва бе заела мястото си, когато лейди Каролайн погледна към корема ѝ и каза:

— Надявам се, че ананасът е бил ваш, госпожо Бенет, тъй като госпожица Пелфорд беше толкова гладна.

Особената дикция на младата дама правеше и най-простите звуци почти неразпознаваеми — но дори след като разгада „аннанийсат“, Мери пак нямаше представа за какво говори.

— За нищо на света не бих купила ананас — отговори нехайно госпожа Бенет. — Харесва ми как изглеждат, затова наемам по един като украса за средата на масата, но всички знаят, че не мога да понасям вкуса.

При тези думи всички дами побързаха да я уверят, че и те не обичат ананас и са приели по един резен само от учтивост.

„Наемам“?

Ананасът беше нает?

Кой наемаше храна?

— А сега какво? — попита през смях лейди Каролайн. — Гостите, да не би да започнат да изяждат виолетките в купичките за изплакване на пръстите?

Кой би помислил, че една домакиня ще наеме ананас за вечеря? Да, но лондончани очевидно го правеха и Мери бе постъпила ужасно нетактично, като поиска един резен.

През тялото ѝ премина вълна от притеснение и стигна чак до върховете на пръстите ѝ.

— Не бях разбрала, че ананасът е само за украса — каза извинително тя. — У нас ги ядем. Всъщност господин Кестрил ми каза, че първият ананас, отгледан в Англия, е бил изяден от крал Чарлс II през 1675 година.

Тези думи бяха последвани от позната тишина — никоой никога не изглеждаше заинтересован от информацията, която оставаше в ума на Мери.

— Много съжалявам, че изядох украсението ви — добави бързо тя.

Лейди Каролайн се наведе към нея и я потупа по ръката.

— Никоой не може да ви обвинява, задето не сте наясно с обноските в изисканото общество.

Мери си каза, че лейди Каролайн навярно е такава пепелянка, защото е гладна. Гладът правеше такива неща — превръщаше иначе свестни хора в канибали.

— Ако нямате нищо против, че ви го казвам, госпожице Пелфорд, бих ви предложила да се въздържате от сладки плодове. Сигурна съм, че се надявате да изглеждате прекрасно на сватбата си, а поддържането на стройна фигура изисква воля — и лейди Каролайн погледна със задоволство към мършавото си тяло.

Може би наистина гладуваше. Но това даваше ли ѝ право да се държи така нетърпимо противно?

Бес ѝ се притече на помощ, преди да е казала нещо, за което покъсно да съжалява.

— Госпожо Бенет — рече тя и се усмихна на домакинята си, — трябва да повтора извинението на племенницата си. Уверявам ви, че утре сутринта ще ви изпратя друг ананас на мястото на този.

Госпожа Бенет присви очи и сърцето на Мери се сви. Леля ѝ имаше добри намерения, но косвеното напомняне, че смарагдите на Бес не са зелено стъкло, не беше по вкуса на домакинята им.

— Хрумна ми една чудесна идея! — продължи Бес и усмивката ѝ се разшири, за да включи всички. — На сватбената закуска на

племенницата ми ще поднесем ананас! Сигурна съм, че когато го опитате, ще си промените мнението. Много е полезен за кожата.

О, не!

Лейди Каролайн настръхна от възмущение и червените петна около челюстта ѝ станаха по-ярки.

— Госпожо Пелфорд! — изрече тя пронизително. — Човек би си помислил, че според вас можете да си купите достъп до висшето общество с няколко ананаса!

Лелята на Мери я бе възпитала да обръща и другата буза и никога да не се унижава дотам да отговаря на хапливи подмятания. Сега обаче Мери почувства как в гърдите ѝ се надига ярост заради леля ѝ. Едно беше лейди Каролайн да се изразява грубо за Америка, сега обаче се бе държала злобно към човека, когото Мери обичаше най-много на този свят.

— Не съм си мислила подобно нещо — отговори спокойно Бес и взе чашата си с чай. — Разбира се, би било хубаво да си част от английската аристокрация, но не всички се стремят към това извисено положение. Както съм сигурна, че знаете, в Америка предпочитаме демокрацията пред конституционната монархия.

Като жената с най-висше потекло в салона лейди Каролайн очевидно прие безразличието на Бес към аристокрацията като висша обида. Тя тръсна глава като кон, готов да се изправи на задните си крака.

— Ще ми простите, но трябва да отбележа, че мирисът на търговия, който витае около племенницата ви, загатва, че тя храни точно такива амбиции. Доколкото разбирам, шивачът на лорд Седрик вече празнува, макар че сватбата още не се е състояла.

Тези безсрамни думи бяха последвани от мъртвешка тишина — миг, в който Мери установи, че цивилизованият ефект на Лондон си има граници. Негодуванието, което постоянно изтласкваше от ума си, се превърна в ярост, която я завладя като треска.

— Доколкото разбирам аз, лорд Седрик е разполагал с богат избор на наследници — каза тя със сладък глас. — Знам, че всички ние ви съчувстваме, лейди Каролайн, заради разочарованието, което може би изпитвате.

— Госпожо Бенет — обади се Бес с леко повишен тон, — този чай е наистина прекрасен. Ще ми кажете ли къде намира икономката

ви тази комбинация?

Бузите на лейди Каролайн пламтяха.

— Поне не ми се налага да подкупвам хората с обещания за ананас, за да дойдат на сватбената ми закуска!

— Проклятие! — отвърна Мери. — Не мога да кажа, че изобщо ми е хрумвало, че един-два ананаса могат да осигурят на човек достъп до висшето общество. Представете си какво би могъл да постигне човек с една щайга портокали!

Всички дами обърнаха с очакване глава към лейди Каролайн — освен леля Бес, която изгледа Мери с поглед, от който я заля срам.

— Моля да ме извините! — възкликна Мери в същия миг, в който лейди Каролайн обърна рамо и прошепна високо на домакинята им:

— Не можем да очакваме от хора от Колониите да разбират цивилизованото поведение.

— Кълна се, че бих била ужасена, ако трябваше да пътувам в дивата пустош, където правилата на изисканото общество изобщо не важат — съгласи се госпожа Бенет. — Не бих се учудила, ако там на масата сервира не лакей в ливрея, а някой чисто гол дивак! Изобщо нямаше да имам представа как да се държа, а очевидно това важи и за някои от хората, които стигат до нашите брегове.

При тези думи леля Бес стана и взе шала и чантичката си.

— За съжаление получих главоболие и се боя, че трябва да си тръгна.

Всякакви мисли за допълнително извинение излетяха от главата на Мери. Тя се наведе напред и се усмихна на домакинята им.

— Уверявам ви, госпожо Бенет, че ако посетите моята страна, ще ви бъде лесно да усвоите обичаите ни. Например, в Америка няма да видите на масата дори една аспержа, освен ако домакинята ви не иска да я изядете. И освен ако не притежава въпросния зеленчук.

— Племеннице — каза Бес, като заплашително наблегна на обръщението.

Мери се почувства леко замаяна, макар да не беше сигурна дали от триумф, или от срам. Скочи на крака, когато леля ѝ благодари учтиво на госпожа Бенет, без да споменава за плодове и зеленчуци с чисто орнаментална функция.

Оттеглянето им сякаш подтикна останалите гостенки да сторят същото; когато двете излязоха през входната врата, дамите вече бяха в преддверието, обличаха палтата си и откъсваха съпрузите си от пурите и портвайна.

— Ти беше предизвикана, и то силно — каза леля й в мига, в който вратата на каретата им се затвори и двете останаха сами. — Въпреки това съм много разочарована от теб, Мери. Надявах се да съм те научила, че добротата винаги е за предпочитане.

— Знам — съгласи се Мери. Гневът й вече угасваше и тя започваше да изпитва срам. Наистина ли се бе подиграла на лейди Каролайн, защото Седрик не я бе избрал за своя съпруга?

— Признавам, че забележките на лейди Каролайн бяха изключително невъзпитани — продължи Бес.

— Намекна, че съм дебела, и беше непростимо груба с теб!

— Искаше да те предизвика и ти й го позволи.

— Знам, че това не извинява думите ми. Уморих се да мълча, когато невежи хора говорят глупави неща за Америка.

— Англия е родината на майка ти — отбеляза Бес. — Нещо повече, ти даде тържествено обещание на един англичанин да се омъжиш за него и да останеш тук до края на живота си. Децата ти ще бъдат англичани, Мери. В името на собствения си покой трябва да спреш да се обиждаш от такива глупости. Забележката на госпожа Бенет говореше повече за нейния характер, отколкото за нашата страна.

Мери кимна.

— За съжаление съм сигурна, че е наела ананаса, за да създаде илюзията, че може да си позволи да предложи екзотични плодове на гостите си.

— Не беше ли част от украсата? Тя каза, че съм изяла декорацията.

— Аз останах с впечатлението, че действителността е по-сурова, Колкото и госпожа Бенет да се мъчи да го скрие, и твоята грешка може неволно да й е създала проблем от финансово естество. Погледнах перлите й по-отблизо. Определено са фалшиви.

Каретата направи рязък завой, Бес загуби равновесие и отново се изправи с приглушено възклицание.

— Никога няма да свикна с тези лондонски улици! Във всеки случай утре ще ѝ изпратя нов ананас. В Бостън ананасите са скъпи, но тук сигурно са истинска екстравагантност.

— Ще напиша извинение на госпожа Бенет — измърмори Мери без особен ентузиазъм.

Бес кимна одобрително.

— Предполагам, че мога да се извиня на лейди Каролайн лично.

Не можеше да се каже, че очаква този разговор с нетърпение.

— Във всяка ужасна ситуация винаги има и нещо хубаво, скъпа моя — успокой я Бес, сега вече по-ведро. — Няма да получим повече покани от госпожа Бенет.

Двете замълчаха, докато Мери си мислеше за разговора отпреди малко.

— Искам да те питам нещо — каза тя най-накрая. — Забележката на лейди Каролайн за годежа ми изглеждаше многозначителна.

— За хора с нашето положение бракът е търговска сделка — отговори леля Бес. — Ти си наследница, Мери, и няма смисъл да се преструваме, че мъжете не вземат това предвид. Макар че, както знаеш, чичо ти оформи брачното ти споразумение по начин, който не позволява на годеника ти да предяви каквито и да било претенции към парите ти, преди бракът действително да се е състоял.

— Но лейди Каролайн говореше така, сякаш Седрик е получил пари в замяна на предложението си! — настоя Мери. — Значи е имала предвид само зестрата?

Бес се поколеба и това разтревожи племенницата ѝ.

— Не! — прошепна тя.

— Не е така, както изглежда — обади се припряно леля ѝ. — Годеникът ти не е получил нито пени от състоянието ти и няма и да получи, преди да се ожените.

— Тогава?

— Чичо ти плати част от сметките на лорд Седрик.

— Сметки ли? Какви сметки?

— О, само някакви сметки при шивача и тям подобни — махна пренебрежително с ръка Бес. — За да можете двамата да започнете брачния си живот на чисто.

— Колко пари е дължал Седрик?

— Наистина не знам. Ако чичо ти иска да ти направи сватбен подарък, това е негово право.

— Дълговете трябва да са били значителни, щом всички са разбрали, че са платени — отсече Мери, изпъна гръб и попита яростно: — Кога точно чичо Тадеус е платил тези сметки? Това беше ли едно от условията за годежа ми?

— За бога, не! — провикна се леля й. — Не си го и помисляй, скъпа моя. Чичо ти разбра преди около седмица, че един-двама от кредиторите на лорд Седрик се отличават с дразнеща настойчивост. Тогава плати дълговете и даде на Негова светлост някои добри съвети как да не изостава с плащанията.

Типично в стила на чичо й: Тадеус беше безкрайно великодушен, но склонен да дава непоискани и нежелани съвети.

В Бостън никой не си поръчваше френски рокли, освен ако не разполагаше с пари на ръка, за да плати веднага на шивачката. Седрик, изглежда, се отличаваше с по-нехайно отношение към воденето на сметките си.

— Сигурна съм, че сумата е била нищожна — завърши леля й.

— Нали не мислиш, че пак съм се сгодила за мъж, който няма никакви пари? — попита Мери, обзета от мрачно предчувствие.

Бес решително поклати глава.

— Чичо ти се увери, че не е така. Лорд Седрик не е безпаричен. Има къща на Бъркли Скуеър с престижен адрес, макар че в момента не живее там. Има доход, наследен от майка му. Чичо ти искаше да направи един жест, като уреди някои незначителни дългове, и аз напълно го одобрявам.

Когато двете с леля й се сбогуваха и си тръгнаха, господата тъкмо бяха допили портвайна си, така че Мери успя само да кимне на Седрик и да му се усмихне. Той със сигурност вече бе научил за фиаското с ананаса — всъщност навярно бе узнал за това в мига, в който входната врата се бе затворила зад тях.

Лейди Каролайн поне със сигурност щеше да опише най-подробно всички грешки, допуснати от Мери тази вечер — несъмнено придружавайки ги с допълнението, че купичките за изплакване на пръстите са в опасност.

Каквото и да си мислеше леля й, третият й годеж бе на прага на смъртта.

Каретата им се оказа на опашка след някакви селски каруци. Едва-едва се тътреха и след известно време Бес се сгуши в ъгъла и заспа.

Мери продължи да седи изпъната като струна и да мисли за Седрик.

Проблемът бе, че умът ѝ продължаваше да се връща към начина, по който я погледна херцогът, когато се срещнаха на горния етаж.

Тогава той едва не я целуна. Но това не означаваше, че Мери има възможност да се омъжи за него.

Никой мъж не би се оженил за жена, която е била сгодена за брат му. И никой херцог не би се оженил за някоя като нея. Не само че беше американка, но и репутацията ѝ вече бе накърнена. А какво щеше да се случи, ако изоставеше още един годеник!

Мери разполагаше само с две възможности.

Можеше да се омъжи за Седрик или да развали годежа и да се върне в Бостън.

ГЛАВА 15

Тази нощ Мери сънува, че ананасът се е превърнал в златно яйце, кацнало на масата на една великанка-людоедка, която крещеше: „Трам-та-та, трам-та-там“ и заплашваше да стрие костите ѝ на брашно и да си направи хляб, освен ако Мери не превърнеше яйцето в омлет^[1]. Когато се събуди, в ушите ѝ още кънтеше ревят на разярената людоедка.

Джордж бе скочил от леглото, подскачаше около краката на камериерката ѝ и размахваше опашка.

Луси стоеше до прозореца.

— Трябва да станете, госпожице — обади се тя, докато се мъчеше да дръпне тежките кадифени завеси. — Леля ви вдига такъв шум, няма да повярвате! Изпрати един лакей за анимас и когато той се върна и каза, че не е намерил, тя никак не се зарадва. За щастие накрая той успя да открие два.

— Не „анимас“, а „ананас“ — поправи я Мери и праметна крака над ръба на леглото.

— Точно така, ананас. Толкова са скъпи, сякаш са от злато.

— И аз така разбрах — въздъхна Мери.

Джордж се приближи до нея с танцова стъпка и легна по гръб.

— Момчето чака в коридора да дойде кутрето.

— Къде е Кокиче?

— Госпожа Пелфорд я изведе на разходка с каретата. Това куче е ужасна флиртаджийка! Опитва се дори да се подмаже на господин Дженкинс!

Луси харесваше Кокиче, но така и не се бе поддала на чара на Джордж, навярно защото Дженкинс беше постоянно нащрек за нов инцидент. Прислугата винаги следваше примера на иконома.

Мери облече пенъора си, отвори вратата и даде на лакея съпротивляващото се кутре.

— Чичо ви никак не се зарадва, че и двата ананаса отидоха в чужда къща, защото са толкова скъпи, но господарката каза, че това било извинение от нейна страна.

Очите на Луси блестяха от любопитство.

Нямаше причина да пази в тайна случилото се. По това време почти всички в изисканото лондонско общество навярно вече бяха научили за грешката ѝ.

— Снощи в дома на госпожа Бенет помолих един лакей да ми отреже от ананаса.

Очите на камериерката ѝ се разшириха.

— Те отровни ли са?

— Съвсем не. Много са вкусни. Проблемът беше, че госпожа Бенет беше взела ананаса под наем. Само за временна украса на масата. После щеше да замине за друга вечеря.

Мери не беше единствената, която не бе чувала за храна под наем. Луси започна да повтаря:

— И през ум не би ми минало! — без да спира.

Докато чакаше да ѝ напълнят ваната, Мери добави в списъка си с правила от етикета: „Избягвай лейди Каролайн“ и го подчерта. Под него написа: „Избягвай ананасите.“

Докато лежеше във ваната, не спря да мисли за тези нови правила. Те не бяха точно правила на етикета. Можеше да се окажат част от наръчник по оцеляване.

Все едно, започваше да губи вяра в ползата от списъка си. Беше уморена да се стреми към съвършенство. Госпожа Феърфакс навярно беше права — Мери беше неспособна да култивира съзнанието си.

Истината бе, че Седрик не искаше съпруга като нея. Ако се оженеха, неодобрението му щеше да я нареже на късчета още преди първата им годишнина.

Трябваше да върне пръстена, който Седрик не ѝ купи. При тази мисъл сърцето ѝ пропусна един удар... но не се разби. Всъщност изпитваше единствено облекчение.

Най-голяма болка ѝ причини осъзнаването колко непостоянна е природата ѝ. Вече два пъти бе стигала до извода, че не може да се омъжи за един мъж, след като тържествено се бе зарекла да го стори.

А сега стигаше до същия извод за *трети път*?

Може би беше безсърдечна и неспособна на истинска любов.

Или може би беше неспособна да обича един мъж за цял живот. Навремето наистина вярваше, че е влюбена в Бърти. Обичаше ентусиазма му и това, че я наричаше своето „най-чудесно момиче“. А

после се увлече по златната коса на Дермът, както се бяха увлекли всички момичета. След това дойде Седрик...

И все пак във всеки от тези случаи по-късно разбра, че всъщност дори не харесва бъдещия си съпруг, камо ли да го обича.

Не за първи път изпита болезнен копнеж по майката, която не познаваше. Бес и Тадеус ѝ бяха много скъпи, но не бяха същото като родители.

Може би това беше проблемът. Страдаше от студенина на сърцето, защото беше осиротяла. Но това ѝ звучеше като извинение — нещо, което би си казала някоя непостоянна жена, за да успокои гузната си съвест.

Не можеше да остане вечно във ваната, а освен това водата бе изстинала. Беше време да се облече и да се изправи пред света.

Нямаше да се учуди, ако ѝ се наложеше да приеме онези посетители, които леля ѝ бе пропуснала — макар че сега щяха да дойдат по грешните причини.

За всеки случай Мери се облече така, сякаш ѝ предстоеше съд от равни на нея — в бледорозова утринна рокля, взета от една парижка скица. След поражението от първия си развален годеж бе установила, че френската мода ѝ помага да уталожить терзанията си.

Макар и скроена за сутринта, роклята бе ушита от коприна, а не от обичайния муселин, спускаше се изящно от високата талия и леко се въртеше около глезените ѝ. Но *soup deplat*^[2] — бяха пантофките, които вървяха с нея — изработени от розова ярешка кожа и срязани така, че отдолу да се разкриват ивици от същата лъскава коприна, от която беше ушита роклята ѝ.

Не само че бяха изящни, но и имаха токчета. Беше ѝ приятно да си мисли, че когато ги носи, бюстът ѝ изглежда малко по-пропорционален.

Мери се загледа в чашата и се почувства повече като самата себе си, отколкото от цял месец насам. Снощи си изпусна нервите, но в същото време очерта границата.

В Бостън и Ню Йорк хората я харесваха. Смятаха я за умерено остроумна, мила и нелишена от привлекателност.

Но в Лондон...

Изисканото общество в Англия преценяваше хората по критерии, на които Мери никога нямаше да може да отговори. Непохватните ѝ

маниери и ситно къдравата ѝ коса изглеждаха някак не на място. В този миг взе решение: край с машините. Щеше да се появява само с естествените си къдрици.

Когато слезе долу, ѝ се стори, че напразно е обула розовите пантофки. Чичо Тадеус ѝ събщи, че няма да приемат посетители, понеже вълненията от сутринта — невъзможността да намерят ананас, последвана от успешното сдобиване с цели два — бе изпратила Бес обратно в леглото с ужасно главоболие.

След като чичо ѝ се отправи към клуба си, Мери събщи на Дженкинс, че си е „у дома“ за лорд Седрик Алардайс.

Чичо Тадеус нямаше да одобри Мери да приеме годеника си без компаньонка. Но за разлика от Бърти, който след пет минути вече щеше да я е съборил на дивана, Седрик никога нямаше да се възползва от удалата се възможност. А беше много важно двамата да поговорят.

След като си поигра с Джордж в градината зад къщата, Мери се почувства много по-щастлива. Седрик може и да не я смяташе за съвършена, но Джордж недвусмислено показваше, че според него е абсолютно великолепна.

Когато се върнаха в салона, Мери седна пред малкото френско писалище, а Джордж се просна по корем, отпусна глава върху обувките ѝ и заспа.

Известно време Мери просто остана загледана през прозореца към Портман Скуеър. Предполагаше, че Седрик скоро ще дойде, за да ѝ направи посещение. Ако ли не, щеше да се наложи тя да го повика. Гърлото ѝ се сви при мисълта за разговора, който я очакваше.

Не спираше да си повтаря, че Седрик не я иска. Сега нямаше да е както с Бърти, очите на когото се наляха със сълзи. Или с Дърмот, който изръмжа, че ще я даде под съд, и превърна думите в дела. Седрик щеше да се зарадва от раздялата им.

Най-накрая Мери се насили да извади проекта за нова градина в лятната къща на чичо си, който бе отложила заради всички вълнения около пристигането си в Лондон. Искаше хълмът пред белведера от предишната година да бъде обсипан с цветя.

Това беше едно от хубавите последствия от развалянето на третия ѝ годеж: можеше да се заеме с новата градина. Можеше да наблюдава как кайсиевото ѝ дърво узрява. Може би дори щеше да купи

една от онези пещи за ананас, каквото и да бяха те, и да я занесе в Америка.

Точно в единайсет часа пред къщата започнаха да се изсипват карети. От тях скачаха коняри с визитни картички в ръка; входната врата постоянно се отваряше и затваряше, докато Дженкинс учтиво отпращаше всички посетители.

Когато най-накрая чу как икономът им кани някого вътре, Мери скочи от бюрото си. Трепереше, но нямаше търпение да приключи със задачата.

Пръстите ѝ стиснаха облегалката на един стол, докато си казваше, че може да продължи да работи в градините на чичо си до края на живота си. Не ѝ трябваше съпруг. Стисна стола толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха.

Беше почти сигурна, че няма да ѝ се наложи да казва нито дума. Седрик положително беше смазан от последния ѝ, най-големия ѝ гаф. Като джентълмен той не можеше да развали годежа, но двамата можеха да уредят ситуацията само с няколко думи.

Седрик прекрачи прага и Мери преглътна с усилие. Трябваше ли тя да повдигне темата? Той щеше ли да каже нещо?

Веднага щом Дженкинс пъкна Джордж под мишница и излезе, Седрик се спря, замахна драматично с ръка и попита:

— Аз познавач ли съм на най-доброто, което може да предложи цивилизованият свят, или не съм?

Сърцето на Мери подскочи.

— Моля?

Той закрачи към нея, спря се на една крачка от нея и направи драматичен поклон.

— „О, нимфо, в моленията си къмто небето спомни за всички мои грехове!“^[3]

— Какво? — извика Мери.

Седрик се изправи и вдигна рамене.

— Аналогията не е съвсем точна, но няма значение.

— Какво са „моления“?

— Очи. Не, не, какви ги говоря? Молитви.

Той посегна към ръката ѝ и я поднесе към устните си. Очите му държаха нейните като в плен.

— Вие имате силата да опростите греховете ми.

— Какво имам?

— Мери, вие не просто следвате мода! — провикна се Седрик.

— В момента вие диктувате модата!

Стори й се, че светът около нея се завърта лудо.

— Защо? Нали не е задето изядох ананаса на госпожа Бенет?

— Точно затова!

Усмивката му разкриваше всички зъби... Беше триумфална.

— Признавам, че имаше моменти, в които се съмнявах в преценката си — страхувах се, че няма да се присъедините към мен на върха на изисканото общество. Моменти, в които се питах дали ролята на лейди Седрик Алардайс няма да се окаже прекалено тежка за една американка.

Мери се отпусна на стола, в който се беше вкопчила.

Седрик се настани на съседния и го завъртя така, че коленете им да се допират.

— Вие успяхте да изтъкнете неподплатените с нищо претенции на домакинства като това на госпожа Бенет. Не мога да повярвам, че приех поканата й.

Без да забелязва, че Мери е онемяла от смайване, Седрик продължи:

— Снощи вие сте се държали така, както се очаква от съпругата на херцогски син. Всички говорят за това. Самият Прини — принцът на Уелс — ме поздрави, че съм си намерил съпруга с такова чувство за поведение, да не говорим за способността да смазва недостойните по начин, който може да се мери с езика на самия Брумел. Най-много му хареса коментарът ви за „отмъкнатия ананас“.

Най-накрая Мери си възвърна дар-слово.

— Какво? Никога не съм казвала подобно нещо! — извика тя.

— Няма значение! — размаха ръка Седрик. — Всички твърдят, че сте го казали. Историята за победата ви се разнася из целия град.

— Мислех, че ще ми се ядосате.

— Човек не бива да се придържа прекалено строго към правилата — обяви Седрик. — Това ще го оставим на по-низшите класи.

Преди днешния ден той, а и всички останали, бяха намеждали на Мери точно обратното. Създето й биеше толкова силно, че й прилоша.

— С един-единствен малък жест — като сте помолили за резен ананас... взет под наем ананас... сте разкрили истината за уж аристократичния произход на госпожа Бенет.

Седрик скочи от стола и прекоси стаята, за да оправи шалчето си пред венецианското огледало.

— Тази жена успя да си проправи път до най-висшите среди чрез онзи комитет за болницата, но повярвайте ми, никой повече няма да се хване на преструвките ѝ.

— Всички ли говорят така за госпожа Бенет? — попита Мери и стомахът ѝ се сви.

Седрик отново се обърна към нея.

— Ще ми е много интересно да видя как ще я посрещнат довечера на бала на Верекер. Ако посмее да дойде. В бъдеще възнамерявам да искам резен ананас всеки път, когато го видя на масата за вечеря. Хората с празни претенции, които само се преструват, че са от нашата класа, трябва да бъдат поставяни на място.

— О, не! — възкликна Мери. — Не искам репутацията на госпожа Бенет да пострада заради моето невежество!

— Тя сама си е виновна — каза Седрик и направи пауза.

— Тези пет ананаса, които са били доставени в дома ѝ тази сутрин, може да са били малко прекалени. Човек трябва да избягва вулгарното парадиране, дори когато трябва да постави на мястото му някой, който си го проси.

— Леля ми не искаше да я поставя на мястото ѝ! — ахна ужасена Мери. — Изпрати ананасите на госпожа Бенет заедно с искрените си извинения и бяха само два.

Седрик се разсмя.

— Блестящо! От невинните уста и тъй нататък — каза той и отново махна с ръка. — Като заговорихме за това, трябва да кажа, че останах приятно изненадан, задето брат ми се държа както подобава на ранга му и напусна масата на госпожа Бенет, след като домакинята го оскърби. Очаквах да си остане в дъното на стаята и да поиска халба бира.

Мери скочи на крака.

— Не мога да допусна госпожа Бенет да пострада заради моята глупава грешка!

— Нейната глупава грешка. Тя сложи един херцог сред най-нископоставените гости, а освен това сложи на масата ананаси, които не са били нейни. Сега е ананасов парий — допълни той и се разсмя. — „Ананасов парий“. Успях да развеселя дори и себе си.

— Но, Седрик...

— Стратегията да не приемате никакви посетители днес беше блестяща. Цял Лондон отчаяно ще се опита да се сприятели с вас на бала довечера.

Той замислено сви устни.

— Трябва пак да кажете нещо подобно. Може би трябва да насоча към вас Алджърнън Уеблинг. Той заеква ужасно — много е смешно! За съжаление трябва да тръгвам, но съм сигурен, че ще ви хрумне някоя духовитост. Може да помислите за това следобед.

— Не, не си тръгвайте! — извика Мери и го хвана за ръкава, макар че го пусна веднага щом той погледна към ръката ѝ. — Трябва да поговорим.

— След трийсет минути трябва да съм при шивача си. — Поръчах си нов жакет за бала.

Мери не можеше да мисли трезво. Трябваше да измисли как да се извини за обидата, която бе нанесла на госпожа Бенет. Освен това със Седрик трябваше да обсъдят въпроса с годежа си.

— Не може ли да отложите пробата при шивача?

— Уви, не — отговори категорично Седрик. — Жакетът беше готов още вчера, но копчетата от месинг станаха прекалено разпространени. Може би сте забелязали, че снощи дори Кестрил носеше такива, а той е само един селски дръвник. Казах на шивача си, че трябва да ги смени, в противен случай няма да дам и едно пени за жакета.

— Копчета — повтори Мери.

— Копчетата трябва да бъдат голямата изненада — съобщи ѝ Седрик. — Новите са от абаносово дърво с инкрустирани месингови цветя. Шивачът ми се закле в гроба на майка си, че в цяла Англия няма други такива.

Вероятно чичото на Мери бе платил за тези копчета... или още по-вероятно, новият жакет беше купен на кредит и сметката щеше да бъде изплатена чак след сватбата им.

— Седрик, трябва да поговорим! — настоя Мери.

Но годеникът ѝ бе отворил вратата към коридора, където чакаше Дженкинс.

— Много съм горд, че ще се ожена за жена, на която се възхищава цял Лондон — каза Седрик и се поклони.

— Не исках да съсия репутацията на госпожа Бенет!

— Не е важна искреността, а стилът.

С тези думи той я целуна по бузата и сякаш не забеляза как тя се сви и се отдръпна.

Дженкинс му помогна да облече прилепналия си жакет. С още един пищен поклон годеникът на Мери си сложи шапката и излезе.

Наближаваше обед. Бяха пристигнали толкова много картички, че сребърният поднос в преддверието преливаше. Мери влезе обратно в салона точно, когато отново чу шума на чукчето на вратата.

Каква ирония! Ето че Седрик най-накрая я погледна с възхищението, на което доскоро се надяваше... но по неправилната причина. Сега, когато бе прекалено късно, той очевидно беше неин, за добро или за зло, поне докато не успееше да развали годежа очи в очи или чрез писмо.

Мери поклати глава. Да скъса със Седрик не беше проблем — Бог знаеше, че имаше опит!

Истинският проблем беше госпожа Бенет. Мери се отпусна в едно кресло и почувства, че наистина ѝ прилошава. Загрижеността за другите, за която не се споменава в нито една книга по етикет, изглежда се срещаше в Лондон също толкова рядко, колкото и ананасите, но това не означаваше, че снощи Мери трябваше да се принизява до нивото на лейди Каролайн и да проявява същата злоба.

Какво ли си мислеше горката госпожа Бенет? Мери усети, че ѝ се повдига, и се помъчи да преглътне сълзите си.

Ако беше жив, баща ѝ щеше да се срамува от нея по много причини. Но това не означаваше, че не може да поправи ситуацията.

Трябваше да оправи положението на госпожа Бенет. Скъсването със Седрик можеше да почака, но извинението за грубостта ѝ — не.

Едно посещение нямаше да свърши никаква работа. Трябваше да направи публично изявление — някакво — довечера на бала у Верекер.

След което щеше да развали третия си годеж.

[1] Смесица от класически западноевропейски приказки — приказката за джуджето Румпелцилцхен, което преде слама на златна прежда, и приказката „Джак и бобеното стъбло“, в която великанът-людоед заплашва: „Трам-та-та, трам-та-там/кръв на човек надушвам пак./Жив или мъртъв, аз си знам,/наместо хляб ще го изям.“. („Английски народни приказки“, превела от английски Вера Славова.) — Б.пр. ↑

[2] Най-великолепното (фр.) — (Б.пр. ↑

[3] У. Шекспир, Хамлет, Действие 3-то, сцена 1-ва, превел от английски Валери Петров. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

На бала на лейди Верекер

Трент реши да отиде на бала на Верекер само по една причина: да си намери американка, за която да се ожени. Увлечението му по годеницата на брат му беше крайно нередно и трябваше да престане.

Разбира се, първият човек, когото видя след пристигането си, беше Седрик, застанал като крал сред групичка джентълмени и дами с остри черти и хищни погледи — лешояди, които се обличаха безупречно и винаги казваха нещо остроумно и неприятно.

Накратко, Седрик бе в стихията си.

Трент се отпрати в обратната посока — бавно, защото на всяка крачка го спираха дами с дъщери за омъжване. Всички тези момичета бяха облечени в бяло. Приличаха на весталки, оставили лампите си у дома. Телата им се сливаха в едно, поради което главите им изпъкваха.

Госпожица Частикъл с червената коса — *за бога, не!* Кривогледата госпожица Петуня — едва ли. Лейди Сиси Ройъл с чипия нос — не, дори и адът да замръзнеше.

Тъкмо си бе помислил, че не бе срещнал нито една жена, която да заслужава сериозно обмисляне — къде бяха американките тази вечер? — когато лейди Каролайн излезе от глутницата с цялата съдържаност на прегладнял чакал.

Може би това нейно жадно изпито лице нямаше нищо общо с него. Може би просто беше гладна. Бялата ѝ рокля беше с дълбоко деколте, което за нещастие придаваше на ключиците ѝ подчертана прилика с назъбените ивици по гърбовете на морските чудовища, изобразени на средновековните карти.

„Ето ги и драконите“^[1] — помисли си той без особено въодушевление.

— Херцоже! — възкликна лейди Каролайн с живост, която бе приемлива, и фамилиарност, която не беше. — Какво удоволствие е да ви видя за втора вечер поред! Можем ли да се надяваме, че възнамерявате да заемете мястото, което ви се полага в обществото?

Трент успя да преглътне в последния момент възклицанието „За бога, не!“, което напираше на устните му. Вместо отговор той се наведе и целуна протегнатата ръка на дамата. Чудеше се какво ли ще си помисли тя, ако ѝ каже истината: че е дошъл на този бал, за да си намери съпруга американка.

Но дори докато тази мисъл се оформяше в съзнанието му, знаеше, че лъже сам себе си.

Беше дошъл на бала, за да намери една конкретна американка и никоя друга жена от каквато и да било националност и с каквито и да било качества — колкото и приятни да бяха те — нямаше да го задоволи.

Проклет вечен ад!

Седрик вече мислеше, че Трент е откраднал титлата, която му се полагаше по право, а сега Трент беше на път да открадне годеницата му.

— Така се ужасих от обидата, която ви нанесоха снощи — каза лейди Каролайн, като понижи гласа си и се премести по-близо. Косата ѝ докосна бузата му. Всеки кичур бе здраво закрепен на мястото си, сякаш къдриците ѝ бяха колосани. — Макар че в миналото се държах приятелски с госпожа Бенет, аз, разбира се, преразгледах отношението си в момента, в който видях как се държи с вас.

— Нямам представа за какво говорите.

— Каква невероятна обида — да сложи един херцог в края на масата! Слава богу, вие ѝ показахте, че няма да търпите неуважението ѝ. Когато се прибрах, разказах на баща си и той се съгласи, че ние, членовете на висшата аристокрация, трябва да настояваме за правата и привилегиите, които заслужаваме. Уверявам ви, че от никого не съм чула нищо друго, освен пълна подкрепа към действията ви.

— Тръгнах си само защото си залях дрехите — заяви Трент.

В очите на лейди Каролайн затанцува весело пламъче.

— Разбира се, Ваша светлост. Вие сте самата дискретност. Но неуважението към реда на сядане не беше единствената грешка на вечерята снощи. Предполагам, че сте чули за инцидента с ананаса?

Трент огледа стаята над главата ѝ. Не че търсеше Мери.
Проклятие, търсеше...

Мери.

— Не съм чул — отговори той. — Ако ме извините, лейди Каролайн...

Тя сложи длан върху ръкава му и отново се наведе към него. Трент усети как кожата на раменете му настръхва, което означаваше, че значителна част от хората в балната зала ги наблюдава внимателно. Тази вечер в книгата със залози на „Уайтс“ щяха да влязат обзалагания какви са шансовете на лейди Каролайн да стане херцогиня.

— Снощи бъдещата ви снаха създаде голям проблем — прошепна младата дама.

Трент замръзна.

— Госпожица Пелфорд?

— Не вярвах, че е толкова рафинирана, но това само показва, че човек не може да съди по външния вид, както онази светица баба ми често ми напомняше преди смъртта си.

Трент зачака, а лейди Каролайн заразказва някаква глупава история за взет под наем ананас.

— Сега хората нямат търпение госпожица Пелфорд да повтори остроумните си забележки — завърши тя и изражението ѝ стана малко по-хладно. — Лично аз не смятам за уместно хора с нашето положение да се подиграват с онези, които не са така благословени.

Това не беше в стила на Мери.

— Госпожица Пелфорд, изглежда, е нарекла госпожа Бенет „ананасов парий“. Това не е много мило, нали разбирате, но има хора, които смятат това определение за забавно и всички говорят за това — и лейди Каролайн повдигна мършавото си рамо с отвратено изражение.

— Виждали ли сте госпожица Пелфорд тази вечер? — попита херцогът. — Трябва да я поздравя.

— За последно я видях край лимоновата горичка в дъното на балната зала — отвърна младата дама с неодобрително изражение. — Знам, че напоследък хората са луди по оранжерийните растения, но лейди Верекер сбърка, като вкара в помещението толкова много дръвчета. Балната зала не е достатъчно голяма.

За облекчение на Трент до нея се появи един джентълмен и се поклони.

— Лейди Каролайн, смятам, че този танц е мой.

Трент се освободи от ръката, стиснала неговата, но преди да успее да избяга, лейди Каролайн отново се наведе към него и

измърмори нещо за последния танц преди вечерята. После удостои партньора си за този танц със снизходителна усмивка и тръгна, преди Трент да отговори.

Гората от пера, които се развяваха над главите на дамите, попречи на Трент да види дали Мери все още е край „лимоновата горичка“. Нещо по-лошо: една набита дама мигновено зае мястото, освободено от лейди Каролайн, и бутна дъщеря си напред, сякаш момичето бе букет от бели карамфили, продавани пред входа на някоя музикална зала.

Трент успя да се поклони въпреки липсата на място.

Някъде дълбоко в съзнанието си обмисляше историята на лейди Каролайн.

Освен ако не грешеше много за характера ѝ, Мери не притежаваше скрита склонност към жестокост. Трент бе готов да се обзаложи, че дори да си изпусне нервите, няма да започне да обижда хората. Навярно щеше да изрови цял куп факти, които да докажат правотата ѝ.

Тази мисъл извика на устните му иронично-шеговита усмивка и той със закъснение осъзна, че младата госпожица Рандъл-Бъркли, на която го бяха представили току-що, я е приела за насърчение. Миглите ѝ запърхаха, сякаш ги брулеше свиреп вятър.

— Извинете — рече той. — Боя се, че не чух какво казвате.

— Попитах дали сезонът ви харесва — прошепна тя. — На мен ми е първият.

Това, майка ѝ да я показва пред евентуални съпрузи не можеше да е лесно и Трент установи, че оптимистичната смелост в усмивката ѝ му допада.

— Аз нямам сестри — каза той, — но доколкото разбирам, първият сезон на една дама е уморително приключение.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Уверявам ви, че ако бяхте прекарвали четиринайсет години в учебната стая, нямаше да се оплаквате, че се налага да ходите на балове и да ядете глазирани сладкиши.

От нея щеше да излезе прекрасна съпруга на някой мъж. Просто не на него. Той беше прекалено... свиреп. Прозвуча музика и в очите на момичето проблесна надежда.

— Ще ме удостоите ли с този танц? — попита той.

Госпожица Рандъл-Бъркли грейна в усмивка и се поклони, а после Трент я поведе към дългата редица жени, застанали срещу партньорите си за танца. Сега беше свободен отново да мисли за своята американка.

Мери никога не би измислила такъв злобен прякор като „ананасов парий“. Ако беше обидена, щеше да се ядоса, да започне да размахва ръце и да порозовее. Може би щеше да каже нещо хапливо. Трент можеше да се обзаложи, че би успял да прогони лошото ѝ настроение с целувки.

Най-накрая можеше да мисли ясно. Да, възможно бе Мери да направи от брат му трезвеник, ако го обичаше. Трент бе готов да заложи дясната си ръка, че Мери не обича Седрик.

Можеше и да си мисли, че го обича, но не беше така.

Докато танцът приближаваше към края си, той отново се изправи лице в лице с госпожица Рандъл-Бъркли. Русите ѝ къдрици подскачаха над раменете ѝ. Тя сияеше от щастие.

Беше хубава.

Мери не беше.

Мери беше прекалено интелигентна, твърде чувствена и прекалено забавна, за да бъде просто хубава.

Проклятие, ето че пак стигаше до същото заключение, което го споходи за първи път на балкона, на бала на лейди Портмедоу.

Не искаше никоя жена да го поглежда така, както го бе погледнала лейди Каролайн. Или да докосва ръката му.

Искаше Мери облежната на ръката си.

Искаше Мери в леглото си.

Госпожа Рандъл-Бъркли посрещна дъщеря си с овладения триумф на жена, сигурна, че на момичето му предстои блестящ сезон, дори и само заради това, че най-неуловимият ерген в Лондон бе проявил видим интерес.

Трент целуна ръка на двете дами и решен да не допусне отново да го изненадат, тръгна да търси Мери. Успя да стигне до другия край на балната зала точно навреме, за да намери главните действащи лица в мелодрамата от снощи — госпожа Бенет и Мери — застанали едно срещу друго.

Предишната вечер госпожа Бенет излъчваше самоувереност на жена, която се наслаждава на триумф в обществото. Тази вечер

приличаше на мишка, към която се е приближила игрива котка и ѝ предлага приятелството си.

Очевидно осъзнаваше новото си положение на парий.

Мери, от своя страна, му отправи притеснен поглед и се приведе в реверанс пред госпожа Бенет, преди Трент да е успял да я поздрави.

— Госпожо Бенет — промълви тя, когато се изправи, — моля ви, позволете ми отново да се извиня за нетактичността, която допуснах, като изядох украсата ви.

— Изобщо не се сецам за това! — изписка госпожа Бенет.

Трент изстена вътрешно. Тя трябваше или да приеме цялата история като шега, или да се защити. Ако не проявеше малко смелост, наистина щеше да се превърне в парий.

— Уверявам ви, че няма нужда да се боите, че ще изям украсата на масата ви, ако проявите добротата отново да ме поканите в дома си — направи нов опит Мери.

Госпожа Бенет измърмори нещо, без да вдига глава. Ако не проявеше малко смелост, поканите ѝ за светски събития щяха да пресъхнат като локви през август.

— Лейди Верекер май се страхува, че ще отмъкна лимоните от тези прекрасни дръвчета — продължи упорито Мери, въпреки че в очите ѝ се четеше отчаяние. — Съобщи ми, че ги била наела от Целебната градина в Челси.

Устните на госпожа Бенет трепнаха в усмивка, но в този миг Седрик пристъпи към тях, изгърсвайки невидим мъх от великолепно избродираната си ръкавела.

Челюстта на Трент се стегна, когато видя стъклените очи на брат си. Седрик беше пиан — не до безсъзнание, но почти.

— Сега какво сме почнали да вземаме под наем, тоалети ли? — попита Седрик с провлечен глас. — Може би в тази стая има хора, чието облекло идва от чужди будоари.

Мери изгледа годеника си с присвити очи.

— Ваше благородие, тази тема не е подходяща за разговор.

— Вече имаме ананасов парий — настоя Седрик и млъкна, колкото да позволи на хората зад тях да се засмеят на остроумието му. — А сега аз поне започвам да подозирам, че може да станем свидетели на също толкова неприятна практика на вземане на вечерни рокли под наем. Накратко, мними бални рокли.

— Лорд Седрик! — извика Мери, а бузите на госпожа Бенет пламнаха.

Седрик вдигна лорнета си и погледна с чудовищно уголемено око към костюмите, които ги заобикаляха, като за миг се спря на оръфания подгъв на госпожа Бенет.

В очите на Трент Мери заприлича на разярената Венера. С високо вдигната глава и буреносен поглед, всеки сантиметър от великолепното ѝ тяло разтреперан от ярост, тя отново извика:

— Лорд Седрик!

Не, по-скоро го изкрещя.

Всички глави наоколо, включително и на Трент, се обърнаха да видят как ще реагира Седрик.

— Госпожице Пелфорд — въздъхна отегчено той и отпусна лорнета си. Приличаше досущ на свещеник, чиято проповед тя бе прекъснала.

— Не сте ли съгласен, че е много по-неприятно да зависите от някоя жена, която да плаща за дрехите ви, отколкото да ги наемате? — попита Мери.

Ужасната тишина, която последва, приличаше на затишие след гръмотевица.

— В крайна сметка, ако бяхте наели този великолепен жакет, който носите, поне щяхте да сте платили за това със свои пари, вместо да разчитате на чичо ми да компенсира шивача ви.

Край устата на Седрик се появиха вдлъбнатини.

— Като новодошла в лондонското общество — продължи Мери, без дори да спре да си поеме въздух, — не разбирах, че човек може да украси масата си с ананас, за който не е платил. Но не разбирах и друго: че може да носи цял гардероб, за който не е платил, без да се чувства неудобно. В Бостън нямаме добро мнение за подобно поведение, но предполагам, че навремето идеята ви се е сторила добра.

В очите на Седрик проблесна ледена светлина, но устата му остана здраво затворена. Той изгледа Мери свирепо и високомерно, завъртя се на пета, без да каже нищо друго, и се отдалечи.

Трент погледна назад към Мери и видя безнадеждността, изписана в очите ѝ. Или току-що бе разбрала, че трябва да си търси нов съпруг, или бе осъзнала, че яростната ѝ реч пред Седрик няма да помогне на госпожа Бенет да ѝ възстанови репутацията си.

Трент определено възнамеряваше да разреши първия проблем, а нищо не му пречеше да пробва и с втория. Той излезе напред и се поклони.

— Моя скъпа госпожо Бенет, добър вечер — поздрави, като преднамерено вложи в тона си богатия звучен тембър на истински херцог.

— Ваша светлост — прошепна госпожа Бенет и пребледня.

— Отново трябва да се извиня, че така внезапно напуснах вечерята ви.

Той се поколеба, сякаш се чудеше дали да заговори за нещо толкова лично, и понижи глас дотолкова, че всички наблизо да го чуят.

— Едно крайно необикновено откритие ме накара да напусна масата ви.

Мери трескаво закима.

— О, моля ви, кажете ни, Ваша светлост! — изчурулика тя с треперещ глас. — Какво беше то?

— Взех решение да помоля една дама за ръката ѝ — оповести Трент.

— О! — извика госпожа Бенет. — Така ли решихте? Искам да кажа, така ли сте решили? Една дама на моята маса?

— Когато осъзнах колко дълбока е страстта ми — продължи Трент, — повече не можех да остана на масата. Изпитвах нужда да... да поразмишлявам за страстта си.

Разнесе се хор от гласове. Трент погледна към Мери, чието лице бе станало съвсем безизразно. Не бе възможно да не осъзнава, че той си измисля всичко това заради нея.

— За мен е такава чест! — възкликна госпожа Бенет.

— Моля ви, кажете ни нещо повече за размишленията си, Ваша светлост! — помоли го една жена до нея.

— Не мога да споделя мислите си, тъй като досега няха възможност да ги изразя пред нея — отговори Трент със сериозен вид. — За момента все още нямам представа дали въпросната дама ще се съгласи да стане моя херцогиня, или не. Но именно на вашата маса, госпожо Бенет, осъзнах какво ми говори сърцето.

Още припрени разговори.

Един поглед към Мери му показва, че сега се опитва да потисне смеха си. Поне един човек си даваше сметка, че Трент не е от тези,

които биха се отдали на размишления за страстта.

— Сигурна съм, че ще успеете да убедите... дамата — отвърна с готовност госпожа Бенет.

Херцогът я прекъсна:

— Ако бях останал на масата ви, скъпа моя госпожо Бенет, смятам, че щях да успея да попреча на гостите ви да изядат украсата. Знам, че моята икономка никак нямаше да е доволна, госпожице Пелфорд, ако бяхте опасли грижливо подредените ѝ сложни украси.

— Да ги опасва ли? — повтори Мери, усещайки подадената реплика досущ като опитна актриса. — Моля ви, Ваша светлост! Пасат кравите, не дамте като мен.

— Надявам се, че не съм ви обидил с това кравешко сравнение.

— Не съм обидена — отвърна тя с възпитан тон. — Само наранена — и въздъхна драматично.

— Икономът ми е наемал много ананаси — излъга Трент. — Ще го предупредя колко много обичате тези плодове, преди да дойдете на вечеря на Кавендиш Скуеър.

Икономът му щеше да умре от унижение, ако някой намекнеше, че херцогското домакинство някога е наемало храна — или нещо друго, — но уви, репутацията на домакинството на Трент трябваше да бъде принесена в жертва за спасението на госпожа Бенет.

— Знам, че вие, американците, смятате лимонадата за блудкава — завърши Трент. — Но трябва да ви помоля да не изядете плодовете от дръвчетата на домакинята ни. От Целебната градина в Челси сигурно ще искат да си ги получат недокоснати.

Той прочисти гърло и се огледа.

— Струва ми се, че е време за танца преди вечеря.

Тълпата, която ги наблюдаваше, покорно се разпръсна. Две дами се нахвърлиха върху госпожа Бенет и я повлякоха нанякъде, без да спират да говорят оживено. Трент предположи, че ще прекарат вечерта в обсъждане на младите дами за омъжване, поканени от нея на снощната вечеря. Според него репутацията ѝ не само нямаше да загине, а и щеше да разцъфти.

Той се обърна към Мери.

[1] Синоним на опасностите на неизвестното. Идва от средновековните вярвания, че след края на плоската земя в морето се

таят дракони и други чудовища, често изобразявани на картите от онова време. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 17

Херцогът я бе спасил — или по-скоро бе спасил госпожа Бенет.

За миг Мери не можа да изпита нищо друго, освен радост и облекчение. Но след секунда се почувства съкрушена, защото си припомни дребнавото, жестоко поведение на Седрик. Никога не би повярвала, че е способен на подобно отблъскващо държание.

Единствената вина на госпожа Бенет бе, че бе устроила вечеря в чест не на кого да е, а на самия Седрик, а той ѝ се бе подиграл. Как бе възможно за трети път да е преценила един мъж така погрешно? Каква глупачка беше само! Абсолютна глупачка!

През главата ѝ потекоха мисли, обагрени в език, който никоя дама не бива да знае, а още по-малко да употребява.

— Представлението свърши — каза един дълбок глас до нея.

Тя вдигна глава и погледна към херцога.

— Би трябвало да се извиня, че се държах толкова грубо с брат ви, но няма! — изрече пламенно тя. — Знам, че с репутацията ми е свършено и че на практика развалих трети годеж, но не ме интересува.

— Не мисля, че репутацията ви е съвсем съсипана — отговори Трент с не особено загрижен вид. — Но още една публична сцена може да се окаже *coup de grace*^[1].

Той пое ръката ѝ и я поведе през лимоновата горичка към уединено местенце между дърветата и стената. От другата страна балът продължаваше без тях.

— Дори не трябва да му връщам пръстена! — избухна Мери. — Мога просто да го дам на вас, понеже е ваш!

Тя започна да сваля дългата си ръкавица, но херцогът сложи ръка върху нейната.

— Утре.

— Трябва да намеря леля си — рече Мери и се отказа от битката за пръстена. — Може би ще успея да я убедя веднага да ни намери място на някой кораб.

— Няма да говорите с нея — отсече херцогът.

Мери почти не го чуваше.

— Никога няма да се върне. Как всички се смяха на клетата госпожа Бенет — отвратително!

Макар че преградата от дървета ги изолираше от балната зала, предполагаше, че танцьорите се блъскат един в друг в опитите си да зърнат нея и херцога, вместо да внимават в стъпките.

Мери не си правеше илюзии. Знаеше, че служи за посмешнице. Госпожица Мери Пелфорд и нейните американски маниери щяха да бъдат тема за разговор години наред. Тя бе изложила и себе си, и своята нация.

— Трябва да тръгвам — промълви сломена тя. — Леля ми всеки момент ще чуе клюките, ако вече не ги е чула.

— Брат ми беше пиан — каза херцогът.

Мери се обърна с лице към него. Негова светлост се бе облегал на стената до нея с онова нехайно изражение, което се изписваше на лицето му понякога, сякаш изобщо не го интересуваше как се чувстват хората около него. И все пак той бе единственият човек, освен нея самата, който се притече на помощ на госпожа Бенет.

— Пиан ли? — повтори тя и го погледна намръщено.

— И още как. Пиан до козирката и още повече. Обикновено изчаква да се прибере, преди да си позволи да се напие толкова.

— Ако се опитвате да му измислите извинение, няма да стане — заяви Мери прямо.

Херцогът вдигна рамене.

— Казвам само, госпожице Пелфорд, че когато брат ми е прекалил с алкохола до такава степен, е готов да каже всичко, за да бъде забавен.

— Не забелязах никакви признаци на опиянение.

Пияните хора не залитаха ли? Не говореха ли размазано? Все едно, някогашната ѝ увереност в трезвеността на Седрик вече не беше непоклатима.

— Тази вечер донесе ли ви канарско вино? Уверявам ви, че чашата в ръката му не беше пълна с лимонада.

— Значи казвате, че се налива докрай, дори и тук, но не проявява никакви външни признаци?

— Опитах се да ви предупредя.

Това беше вярно, но тогава тя отхвърли предупреждението му — сметна го за лъжа на завистлив брат. Струваше ѝ се, че от бала на лейди Портмедоу са минали векове — толкова много неща се случиха оттогава.

Мери впери поглед в лъскавите листа на лимоновото дърво пред себе си и се опита да помисли. Преди малко у Седрик имаше някаква странна възбуда, жадно въодушевление, което не ѝ хареса.

— Но ние танцувахме и той не залиташе — промълви тя, назовавайки единствения признак на напиване, който ѝ бе известен.

— Седрик започва да залита чак на втората бутилка коняк.

— Втората бутилка — промълви Мери немощно. — Вие не ми казахте... не разбрах...

— Малко хора разбират.

Изражението му бе съвсем безстрастно. Сякаш говореше за времето! Мери го погледна намръщено.

— Защо не сте направили нещо? Вие сте му брат. Той беше жесток към госпожа Бенет.

— Интересен въпрос задавате. Какво мога да направя за брат си? Да скрия коняка? Това вече съм го правил. Седрик не проявява никакво желание да намали пиенето, и, повярвайте ми, много добре знае какво мисля по въпроса.

Тя отново замълча. Трент беше прав. Седрик бе голям човек.

— Това редовно ли се случва?

— След смъртта на родителите ни Седрик започна да пие все повече — каза херцогът така естествено, сякаш говореха за склонност към нещо безобидно, например колекциониране на редки книги. — След няколко притеснителни сцени повече или по-малко се научи как да се държи пред хората, въпреки че тази вечер не успя.

— Имам ужасяващ вкус за мъже — измърмори под нос Мери.

— Така изглежда — съгласи се херцогът. Беше ужасно дразнещ, защото в един момент сините му очи бяха ледени, а в следващия — изпълнени с такава сърдечност, че човек, дори изпаднал като нея в дълбините на отчаянието, изпитваше желание да се усмихне.

— Ще напусна този бал, покрит с по-голям позор дори от вчера, когато си тръгнах от дома на госпожа Бенет — каза мрачно Мери. — Е, защо пък да не започна, че да се свърши?

Двамата излязоха от относителното уединение на дръвчетата и се отпавиха към отсрещния край на балната зала.

Дълбоко в съзнанието си Мери мислеше за факта, че херцогът очевидно си бе избрал съпруга... или пък не беше? Отчаяно копнееше да го попита дали не си е измислил това откровение само за да предизвика любопитството на гостите... но не можеше да се сети как да оформи подобен въпрос.

Не бе възможно да има предвид лейди Каролайн.

Мери не можеше да се заблуждава: чувството, което изпита при тази мисъл, беше чиста, сляпа ревност. Тя беше най-голямата глупачка на света. Коя жена, запленена от един мъж, в следващия момент се увличаше по брат му?

Херцогът може и да беше близък на Седрик, но всичко у него беше по-диво. Двамата говореха различно, движеха се различно. Седрик беше гъвкав и грациозен, стъпките му в кадрила — прелестни. Завъртанията му бяха изящни и останалите танцьори се спираха, за да го видят.

Мери никога не бе виждала херцога да танцува валс, но предполагаше, че ще държи дамата на една ръка разстояние и ще я води по площадката с резки отсечени движения, сякаш няма търпение танцът да свърши. Не можеше да си го представи как се покланя с последен драматичен жест или завърта партньорката си за последен път, докато музиката заглъхва.

Двамата стигнаха до огромните врати на балната зала, без да видят нито леля й, нито чичо й. Ако досега бе изпитвала някакви съмнения колко бързо могат да се разпространят клюките, фактът, че всички в балната зала се обърнаха и проследиха с поглед преминаването им, щеше да я разубеди.

— Трябва да си тръгна! — изсъска тя. — Не мога да започна да обикалям из салоните и да търся леля си. Това би било прекалено!

Херцогът кимна и я поведе по коридора. Накрая отвори една врата, вкара Мери в помещението и затвори вратата зад гърба им.

Стаята, в която се озоваха, беше почти тъмна, с изключение на слабата светлина от догарящия огън в камината. Лейди Верекер несъмнено бе оставила лампите незапалени в опит да откаже подръзките сред гостите си от евентуалното желание да влязат в личните покои на семейството.

След като очите ѝ свикнаха с мрака, Мери успя да различи книги по стените, голяма маса в центъра на помещението и многобройни меки, удобни кресла, подредени в групички.

Херцогът сведе поглед към нея.

— Ще ви оставя тук и ще потърся леля ви и чичо ви вместо вас, Мери.

— Не мога да повярвам, че го направих пак — прошепна тя и гласът ѝ секна. — Развалих и третия си годеж. Голяма съм глупачка!

Херцогът седна в голямо кожено кресло и преди Мери да реагира, я дръпна в скута си.

— Ваша светлост!

— Тихо — отговори той и я намести до гърдите си — много широки и утешителни гърди. Мери отпусна глава на рамото му, макар че това беше ужасно нередно.

— Мислите ли, че ми има нещо? — попита тя. — Няма значение, въпросът ми беше абсурден.

— Вие щяхте да бъдете спасението на Седрик — каза Негова светлост и прокара успокоително ръка по гърба ѝ.

— Много се съмнявам — отговори Мери. — Той пределно ясно показва, че изобщо не ме уважава.

Тя свали едната си ръкавица и избърса с нея сълзата от окото си. Ръката на херцога за миг се спря, а после продължи бавно да я гали.

— На практика си купих предложения от двама мъже — измърмори Мери и избърса още една сълза. — Толкова е уничително!

В гърлото ѝ напирараха още сълзи, затова тя свали и другата си ръкавица и се съсредоточи върху задачата да спре да плаче.

— Знам, че тази вечер брат ми не се показва в най-добрата си светлина — каза херцогът, — но той е способен на голяма щедрост. Точно той успя да превърне строежа на благотворителната болница в действителност.

— Не си и помисляйте да ме убедите да го приема обратно! — провикна се Мери. — Ще се върна в Бостън и никога няма да се омъжа, защото съм неспособна да си избира подходящ съпруг.

— Ще се омъжите — поправи я херцогът със спокойна увереност и пхна в ръката ѝ голяма ленена кърпа.

— Вие сте от този тип мъже — подсмъркна Мери.

— От мъжете, които се женят?

— От мъжете, които винаги имат кърпа, когато има нужда от нея — обясни тя и притисна кърпата към очите си. — Първият ми годеник, Бърти, беше същият.

— О, Боже! — простена херцогът.

— Какво?

— Нали не сте от жените, които постоянно дърдорят за предишните си съпрузи?

— Аз нямам предишни съпрузи! — възрази Мери.

— Знаете какво имам предвид — каза той и заговори с кокни акцент: — Господин Уотсън беше първият ми мъж, държеше се толкова добре с мен, наистина, все ме водеше на представленията в театъра по Коледа. Но беше ужасно избухлив.

Мери тихо се засмя. Кой би си помислил, че херцогът на Трент притежава дарбата да звучи като цветарка от Ййст Енд?

Херцогът я намести по-сигурно до рамото си. Трябваше да намери леля си. Само че не помръдна — просто продължи да лежи до него и да мисли за колосан лен и сапун от гаултерия.

— А после се омъжих за втория. Господин Тъкър, тъй се казваше — продължи херцогът с бодър фалцет. — Много беше добър във всичко, но пари нямаше. Беден като църковна мишка!

— Аз си имам Джордж — рече Мери и прокара пръст около едно от копчетата на херцога — нито месингово, нито с инкрустации. Най-обикновено черно копче. — С времето ще забравя за всичките си годеници.

— Или поне за първите три.

Мери успя да се усмихне леко.

— Ако сте така добър, мисля, че е време да намерите леля ми.

Трент много добре разбираше, че би трябвало да изпита съчувствие, а не страст.

Но точно страст изпитваше.

Мери седеше в скута му — цялата само меки извивки. Усещането да я държи в обятията си беше прекрасно, ароматът ѝ беше прекрасен. Нещо повече: вече не беше сгодена, така че спокойно можеше да я целуне.

Разбира се, тя се чувстваше наранена и обърквана. Трябваше ѝ време да се възстанови. Трент можеше да почака. Ако току-що не беше преживяла отвратителна сцена с брат му, щеше да я целуне така

пламенно, че в ума ѝ да не остане и капка съмнение относно бъдещето ѝ.

— Ще се омъжите — увери я той отново, поддаде се на импулса и я привлече толкова близо, че брадичката му се отпусна върху облак благоуханна коса. — Радвам се, че не сте забучили на главата си цял куп пера. Тогава нямаше да мога да ви прегърна.

— Не трябва да ме прегръщате така — промълви Мери, но не се отдръпна. — Никога няма да се омъжа, защото се влюбвам и разлюбвам просто ей така. Истината е, че имам повърхностна душа.

— Не мисля, че сте повърхностна — увери я Трент. От другата страна на вратата на библиотеката долиташе слабият шум от добре обработени гласове.

— Отначало се влюбвам лудо. А после започвам да осъзнавам, че това изобщо не е любов и че дори не харесвам годениците си особено много. В името на истината, от известно време знам какво изпитвам към Седрик.

— Вие доказвате колко съм бил прав в това, което казах тази вечер — заяви Трент със задоволство. — Бракът никога не бива да се урежда въз основа на чувства. Това е крайно несериозен индикатор за качествата на възможния партньор.

— Значи сте съгласен с лейди Каролайн, че бракът трябва да бъде въпрос на кръвни линии, като при развъждане на зайци?

— Какво общо имат зайците? — попита Трент.

— Един от братовчедите ми — лятото, когато бяхме на девет — реши да си завъди кафяв заек.

— Защо, за бога? Кафявите зайци се срещат на всяка крачка.

— Искаше да си направи свой, като използва един бял и един черен родител. Взе идеята от баща си, който развъжда коне за надбягвания.

— И получи ли се?

— Не съвсем, но след няколко поколения, ако човек застанеше малко по-далеч и присвиеше очи, малките изглеждаха почти кафяви.

Трент реши, че ще целуне Мери. По дяволите идеята да ѝ остави време да се възстанови! Можеше да прояви уважение. Нежност.

— Защо говорим за кафяви зайци? — попита той.

— Лейди Каролайн разсъждава за брака така, сякаш е толкова логичен, колкото чифтосването на зайци по цвета на козината им.

— В този случай я привлича моята козина. Тази вечер ми съобщи, че ще ми запази последния танц преди вечеря, и определено останах с впечатлението, че ако бях проявил глупостта да я поканя на въпросния танц, щеше да оповести годежа ни.

— Може би не трябва да проявявате към нея такава доброта, каквато проявявате към мен — кимна Мери. — Тя ми каза, че двамата си подходите идеално.

— Някоя жена няма да ме впримчи в брак — отговори той спокойно. — Това е едно от положителните неща, свързани с херцогската титла: не ме интересува какво си мислят хората. Няма да се оженя за някоя жена само за да се съобразя с обществените порядки, не повече, отколкото бих се оженил по любов, ако изпитам това чувство.

Мери се извъртя и го погледна.

— Ние дори не би трябвало да оставаме насаме. На бъдещата ви съпруга няма да ѝ бъде приятно. Но искам да знаете, Ваша светлост, че никога не бих си позволила неоснователни очаквания само заради вашата доброта към мен.

Тя отново се отпусна на гърдите му и продължи да чертае кръгове с пръста си.

Бъдещата му съпруга беше ужасно глупава, ако си мислеше, че той често — или изобщо някога — взема млади жени в прегръдките си само за да ги утеши.

— Вие сте добър приятел — каза Мери.

Трент успя да не изсумти.

— Никога досега не съм имала приятел от мъжки пол.

Вълната на желание, която премина по тялото на Трент, когато погледите им се срещнаха, нямаше нищо общо с приятелството. Но Мери го погледна най-искрено и каза:

— Много съм ви благодарна, че се притекохте на помощ на госпожа Бенет в балната зала, херцоже. Искане ми се да можех да направя нещо за вас. Преди да замина за Америка, искам да кажа.

— Не смятате ли, че след като почти станахме роднини, можем да пропуснем титлата?

— Доколкото разбирам, обръщението към един херцог с титлата му е израз на неформалност — нещо, което правят само семейството и

близките му приятели. Мисля за себе си като за ваша приятелка, макар че вече не съм сгодена за брат ви.

— Вие винаги ще бъдете част от семейството ми — увери я Трент.

— Мога да бъда нещо като далечна братовчедка. Някой ден ще доведете сина си — този, който ще наследи титлата ви — в Бостън и аз ще го науча да бъде американец.

— Това ще го направи ли по-добър херцог?

— О, със сигурност!

Най-накрая гласът ѝ не звучеше толкова обезсърчено. Вместо това тя продължи да го засипва с подобрени факти за американските мъже. Възможно ли бе наистина да предполага, че в бъдеще двамата ще бъдат само приятели? Тази мисъл му беше толкова неприятна, че се поддаде на импулса си и я прекъсна с целувка.

Беше си обещал, че когато я целуне, ще бъде нежен. Оказа се, че е сбъркал.

Целувката му беше жадна. Не беше осъзнал, че устните на една дама могат да бъдат сладни като на куртизанка... а изненадата и невинността ще направят това усещане по-опияняващо от всичко, което бе изпитвал досега.

До този момент Трент не бе изпитвал особено удоволствие от целувките. Бяха твърде интимни. Той открай време не беше себичен в даряването на удоволствие, тъй като обичаше интимността на телата. Но не обичаше целувките.

Досега.

Когато Мери му отвърна, изненадата накара крайниците му да запулсират. Изпита някакво странно чувство, сякаш целият свят около тях се тресеше.

Едната ѝ ръка се плъзна около врата му и се зарови в косата му. Преди устата ѝ беше сладка, но сега приличаше на коприна и огън. Невинността ѝ все още се усещаше, но сега беше придружена от изгаряща жажда.

Трент забрави всичко. Езиците им затанцуваха заедно и той почувства тръпката, която премина през тялото на Мери. Тя нададе тих стон. В тялото на Трент избухна желание и потече по гръбнака му.

Едва, когато осъзна, че едната му ръка се е отпуснала върху бедрото ѝ, а една определена част от тялото му е заживяла свой,

категорично неджентълменски живот, успя да се овладее поне малко.

Откъсна устни от нейните, но не толкова, че да не усеща еротичната топлина на дъха ѝ. Не откъсна поглед от лицето ѝ. Сърцето му биеше неравномерно. Мери най-после отвори очи.

Можеше да се забрави в тези очи. Желанието затрепери помежду им като мараня в горещ августовски ден.

Щеше ли Мери да се възмути? Да се изненада?

Оказа се, че е ужасена.

— Мразя се — измънка тя и затвори очи, изтерзана.

— Целувката не беше лоша — в гласа на Трент имаше предрезгавяла нотка, която не бе чувал никога преди.

Тя отново отвори очи.

— Странно чувство за хумор имате — рече Мери намръщено.

— Целувката хареса ли ви?

— Беше много хубава. Всъщност... — но тя преглътна това, което искаше да каже.

— Аз съм ужасен човек — промълви пак с дрезгав глас.

Херцогът потисна усмивката си.

— Не съм съгласен.

От устните ѝ се заизливаха описания и подробности — за Бърти, който често я целувал на дивана (ако някога го срещнеше, трябваше да го убие заради това), за Дермът, за Седрик... Накратко, цялата отчайваща сага за романтичния ѝ живот до този момент.

Трент нямаше желание да говори за тримата мъже, в които Мери си бе мислила, че е влюбена. Не искаше да си представя, че са я докосвали. Или целували.

Докато Мери изброяваше предполагаемите си грехове, Трент обхвана лицето ѝ в дланите си и сведе устни към нейните, толкова близо, че носовете им се докоснаха. Тя застина.

— Никога не сте целували Седрик така, както току-що целунахте мен — каза той.

Очите ѝ не лъжеха. Трент видя истината в тях.

— Не — прошепна Мери задъхана. — Не... искам да кажа, няма да говоря за това. Това не бива никога да се повтаря, Ваша светлост. Аз съм...

Той завладя устата ѝ в жадна, дълбока целувка.

Преди тази вечер първата, втората и третата целувка бяха само указателни знаци по пътя към леглото. Всичките му любовници бяха куртизанки — изтънчени жени с опит, които сами избираха любовниците си и се наслаждаваха на компанията му също толкова, колкото той на тяхната.

С Мери изобщо не беше указателен знак. Беше като самия любовен акт — нещо, което Трент би могъл да прави цяла нощ, без да спира. Тя бе всичко, което някога бе искал от една жена, и нищо от това, което бе очаквал да открие у една дама.

Целувката им стана ненаситна и дива. Езикът ѝ се плъзгаше срещу неговия със страст, която не можеше да бъде преструвка, особено когато в тъмната стая се разнесе тих стон, на който той отговори с ръмжене. Това бе целувка, от която можеше да не се възстанови никога.

Най-накрая Трент се отдръпна, защото трябваше или да се отдръпне, или да обладае бъдещата си съпруга по време на бал, което той отказваше да направи. Устните на Мери бяха алени като черешки и подпухнали, очите ѝ — полузатворени. Трент отчаяно закопня за това, което не можеше да има... *засега*.

— Ще намеря леля ви и чичо ви — каза той с дрезгав глас, стана и вдигна и нея. — Ще им кажа къде сте. Мисля, че ще е най-добре да не ви изпращам до вас.

Не би се учудил, ако всички в залата знаеха, че двамата са влезли заедно в библиотеката.

Сиянието на удоволствието веднага се стопи от лицето ѝ.

— Нали не мислите, че някой знае, че сме тук? Това би било ужасно!

Трент можеше да... почти можеше да изпита съчувствие при вида на ужасеното ѝ изражение.

— Не искам да се чувствате задължен да се ожените за мен, Ваша светлост.

Съчувствието му изчезна. Не беше нужно да настоява чак толкова, че не била компрометирана. Според него единственото нещо, което би могло да я компрометира повече, беше той да се поддаде на импулса си и да ѝ вдигне полите.

— Никой не може да ме накара да се оженя, ако аз не искам. Както вече ви казах.

По лицето ѝ се разля облекчение. Всъщност някой друг на негово място може би щеше да се обезкуражи от облекчението ѝ.

Трент обаче току-що я бе целунал. Тя се бе разтреперила под допира му и бе изстенала на глас. Искаше го. Трент се поклони, но после се спря на прага.

— Утре сутрин ще ви направя посещение — каза той.

Тя измърмори нещо и сведе поглед, така че гъстите къдрици закриха очите ѝ и изящната линия на челюстта ѝ. Мери беше неговa. *Толкова.*

Трябваше да свикне с тази мисъл.

Трент напусна дома на лейди Верекер, без дама до себе си и без стъклена пантофка в джоба си. Но също като принца от приказката, бе решен, когато дойде утринта, да намери своята принцеса.

[1] Последният удар (фр.) — (Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Умът на Мери кипеше. Тя се отпусна в креслото и проследи с поглед как вратата се затваря след херцога на Трент. В един момент му говореше за развалените си годежи, а в следващия той я целуваше попламенно от всеки друг в живота ѝ.

Мери вдигна ръка към устните си, сякаш неговите бяха оставили отпечатък. Отначало той искаше само да я успокои. Но в целувките му нямаше нищо утешително.

Бяха необуздани, диви, изискващи.

При самата мисъл за тях кръвта запулсира в ушите ѝ. Веднага щом устните му докоснаха нейните, се бе почувствала така, сякаш се разтапя. Сякаш щеше да отвори уста и да каже нещо, от което вечно да се срамува.

Не.

Това бяха само целувки. Той бе херцог — мъж, който никога нямаше да се ожени за жена като нея. Целуна я само защото искаше да я накара да се почувства по-добре след разправията със Седрик.

Точно когато се опитваше да реши дали мъжете действително целуват жените в опит да им предложат утеха — изпитваше силното чувство, че госпожица Феърфакс няма да се съгласи, — чу шум, който я стресна.

Погледна към посоката, от която бе дошъл — онази част на стаята, която се намираще най-далеч от вратата — и се вцепени, когато видя как Седрик излиза иззад едно кресло.

Ръката ѝ падна от лицето. Устата ѝ зяпна удивено, но не можеше да продума. Седрик се приближи, без да бърза, и седна срещу нея. Увери се, че панталоните му са идеално гладки, преди да кръстоса крака.

— Това изражение е извънредно непривлекателно — отбеляза той. — Затворете си устата.

Тази обида ѝ помогна да си върне дар-слово.

— Какво правите тук? — изписука тя. Това беше най-маловажният от въпросите ѝ, но първият, който ѝ хрумна. Той бе чул всичко. Със сигурност го беше чул. Мили боже, сигурно я беше чул как се целува с Трент!

— Оттеглих се, за да размисля над очарователните ви коментари в балната зала. Когато влязохте заедно с брат ми, не можех да си тръгна. Човек не може просто така да прекъсне хора, така страстно отдадени на финото изкуство на предателството.

Да, беше чул целувката им.

— Предателство! — провикна се Мери, макар че не можеше да го отрече. Тя наистина го беше предала. И все пак трябваше да се опита да се защити. — Това би означавало, че годежът ни все още съществува, а всеки, който беше в балната зала, би могъл да ви каже, че не е така.

Не прозвуча убедително, дори и в собствените си очи. Да целуне друг мъж пет минути след развалянето на годежа си беше достойно за презрение.

Седрик стана, извади от вътрешния си джоб една пура с отрязани краища и я запали с клонка, която извади от огнището.

— Не знаех, че пушите!

— Изглежда, има много неща, които ние с вас не знаем един за друг.

Той се обърна с гръб към огъня.

— Например, знаех, че сте похотлива, но все пак се учудих, когато видях с какъв ентузиазъм отвърщате на... как да се изразим, ухажванията?... на брат ми. Макар че може би думата „домогвания“ е по-подходяща.

— Той просто се опитваше да ме ободри — възрази Мери, макар да знаеше колко немошно е това извинение.

— Нищо подобно — отсече Седрик и седна обратно в креслото. — Преди няколко дни казах на брат си, че никога не съм ви целувал истински, и той се възползва от възможността да отбележи точка срещу мен.

Сигурно не го беше чула правилно.

— Говорили сте за това, дали сте ме целували? С брат си?

Той вдигна рамене.

— Вие сигурно не разбирате как стоят нещата между братята и сестрите. Като ви целуна, херцогът спечели този рунд. По-късно ще злорадства, задето успя да ме изпревари.

Мери ахна.

— Това е отвратително!

— Ние сме близнаци.

Главата на Седрик бе обвита в дим, който в съчетание със сиянието на огъня зад него му придаваше вид на елегантен Велзевул.

— На този свят няма нищо по-близко от кръвта, колкото и да си ръмжим един на друг. Казах на Трент, че нямам намерение да ви отведа в леглото преди първата ни брачна нощ. Не исках да се отегчите от мен, така както сте се отегчили от другите.

Унижението, което бе изпитала, когато развали годежа първо с Бърти, а после и с Дермът, не можеше да се мери с това, което почувства сега. За миг Мери не можа да си поеме въздух. В ума ѝ проблеснаха противните спомени за всички онези пъти, в които се бе навеждала към Седрик със затворени в очакване очи.

— Ако мога да се изразя прямо — каза нетърпеливо той, — беше очевидно, че след като веднъж сте опитали това, което ви се е предлагало, бързо сте стигнали до извода, че не искате повече и няма защо да се омъжвате за горкия глупак. Не ви докоснах, за да задържа интереса ви. Мисля, че можем да се съгласим по въпроса: брат ми с удоволствие узурпира мястото ми.

— Ако съм ви разбрала правилно... — промълви Мери със задавен от неверие глас. — Аз никога не съм се съгласявала да... да опитам това, което ми предлага който и да било мъж!

— Точно така каза и Трент — съгласи се Седрик, наклони глава назад и издуха съвършено кръгче дим. — Той буквално ме предизвика да го сторя, но аз реших, че ще е по-добре да следвам инстинкта си и да стоя по-далеч от леглото ви.

Те... бяха ли се смели на начина, по който тя...

— Херцогът ви е посъветвал да стоите по-далеч от леглото ми?

Въпросът остави неприятен вкус в устата на Мери. За нищо на света не би повярвала, че унижението може да бъде толкова мъчително, сякаш някой е съблякъл дрехите ѝ и я е повлякъл пред очите на цяла тълпа.

— Не, не — поправи я Седрик с дружелюбен тон. — Точно обратното. До този извод стигнах сам.

Нещо в тази история не й звучеше правилно. Херцогът бе човек, на когото можеше да се разчита. Почтен. Беше сигурна, че е така.

— Не ви вярвам — каза тя. Всяка дума падаше в тишината като късче дърво. — Не вярвам, че брат ви би обсъждал нещо толкова интимно. Нито с вас, нито с някого другото. Негова светлост не е нито вулгарен, нито непочтен.

Седрик изсумтя.

— Вие не разбирате нищо от мъже, скъпа моя. Макар че това и бездруго е ясно от романтичната ви история, не съм ли прав?

— Само по себе си невежеството не може да обясни ужасния избор, който правех всеки път — отвърна рязко тя. — Двамата с Трент говорихме точно за това — за интимността с вас — по-късно в същия ден, в който намерихте онова ужасно куче в Хайд Парк — каза Седрик. — Върнахме се на Кавендиш Скуеър и бяхме на прага, на път да влезем в къщата. Ако това ще ви помогне да се почувствате по-добре, Трент изпрати иконома обратно в къщата, когато започна разговорът.

В думите му имаше нещо така безцеремонно реално, че в гърдите на Мери се сви ледена буца.

— Говорили сте за мен на стъпалата пред къщата?

Макар да знаеше, че не бива, почти му повярва. Почти.

— Казах му, че не смятам да ви вдигна полите, преди да се оженим, и че никога не съм ви целувал, защото усещам, че сте от жените, които след това биха загубили интерес към мен. Колко прав се оказах само! Трябва да добавя, че вие извеждате измяната до нови висоти — добави той и всмукна от пурата си толкова рязко, че тя изсъска.

Мери изпита ирационалното чувство, че мъжът насреща й разбива сърцето й, че физически смазва гърдите й. Искеше да му каже да спре, но вместо това продължи да седи на мястото си.

— Трябва да разберете, че ние двамата постоянно се съревноваваме — продължи Седрик. — Майка ни ни насъскваше, което не ни беше от голяма полза. Трент се опита да превърне дори годеща ми с вас в състезание, но аз имах нужда от зестрата ви, а като херцог той, разбира се, никога не би могъл да се ожени за жена с

вашата националност и положение. Макар че се пробва с вас онази вечер, преди да го спра.

Струваше ѝ се, че затъва в някакъв кошмар, в който никой не беше този, за когото го мислеше.

— Имате предвид... на балкона?

— Нали не сте повярвали, че при първата ви среща той наистина не е знаел коя сте? Бях казал на херцога, че смятам да направя предложение на госпожица Пелфорд. Казах му го вечерта преди бала, на който се запознахте.

— О!

— Предупредих го да стои настрана — продължи Седрик и в гласа му се прокрадна съжаление. — Казах на брат си, че сте толкова влюбена в мен, че няма шанс. Но както виждате, той изчака помежду ни да изникне разрив и ви се нахвърли като лисица на пиле.

В този миг Мери разбра, че сърцето ѝ наистина се разбива — макар че това нямаше нищо общо с края на годежа ѝ.

Седрик забеляза изражението ѝ и го изтълкува погрешно.

— Херцогът нямаше да накърни репутацията ви или, да пази Бог, да ви компрометира. Не е толкова жесток, освен това не би рискувал да се види принуден да се ожени за вас. Разбира, че бъдещата му съпруга трябва да е от редиците на аристокрацията. Просто искаше да спечели точки срещу мен.

Седрик наистина ли смяташе, че Мери ще се възхити на жестокост, която стига само до определени граници? Нищо между нея и херцога не беше истинско — нито начинът, по който ѝ се усмихваше, нито начинът, по който ѝ говореше или се закачаше с нея. И все пак приятелството им ѝ се бе сторило по-истинско и действително от всяка връзка, която някога бе имала с мъж.

Седрик вдигна рамене и издуха още един облак дим.

— Той спечели този рунд. Спортът предателство, така, както го играят братята.

Той я измери с поглед, в който се четеше странно съчувствие.

— Ако това ще ви успокои поне малко, бъдете спокойна, че случилото се няма нищо общо с вас. Още откакто сме излезли от утробата, се бием за едни и същи играчки. Имението никога не му е било достатъчно. Иска всичко, което е мое. Каза ми дори, че иска кучетата. Предложи да прибере и двете.

Мери се помъчи да измисли нещо хапливо, но дори, когато беше побесняла от гняв, на езика не ѝ идваха обиди.

Затова направи единственото нещо, за което можа да се сети: посегна към пръстена с диаманти.

— Ще ви го върна.

— Няма нужда.

— Има, и още как! — отговори тя, като се мъчеше да не се разплаче. — Не ви искам пръстена. Искам да кажа, разбира се, че няма да задържа семейния ви пръстен.

— Не приемам желанието ви да развалите годежа ни — рече Седрик с нехаен тон.

— Какво? — възкликна Мери и рязко вдигна глава. — Какво казахте току-що?

Седрик отърси пепелта от пурата си и тя падна на килима отстрани на стола му.

— Ще се оженим, както бяхме планирали. Беше много невъзпитано от ваша страна да изложите личните ни дела на показ пред всички в балната зала, но ще го припишем на скарване между влюбени.

— Ние няма да се оженим! — изгледа го страшно Мери. — Сигурно сте много пиян. Или пиян, или умопобъркан!

— Всъщност нито едното, нито другото — отговори Седрик с тон, в който звучеше лека изненада. — Седях в това кресло с не повече от глътка коняк часове наред — поне така ми се стори, — докато вие и херцогът се опипвахте.

В мислите на Мери цареше такъв хаос, че не беше способна на членоразделна реч. Трябваше да стане и да намери леля си, без да обръща внимание на това, че всички ще я зяпат. Несъмнено всички знаеха — макар самата тя да научаваше едва сега, — че е била само пионка в играта между двама враждуващи братя.

Не, положението беше още по-лошо. Смятаха я за похотлива американска наследница, която пробваше мъжете и ги захвърляше така, както другите жени пробваха шапки. Нищо чудно, че Бес така се тревожеше какво ще стане с репутацията ѝ, ако изостави и трети годеник. Наивността на Мери не ѝ бе позволила да разбере какви грозни заключения си вадят хората.

Изпита копнеж по баща си — толкова силен, че дъхът ѝ секна. Баща ѝ никога не би ѝ позволил да се сгоди за трима жалки мъже поред. Е, двама. Бърти беше само избухлив.

Баща ѝ щеше да я прегърне и да оправи всичко, както когато Мери беше малко момиченце с ожулено коляно.

Седрик изтърси още пепел от пурата, без да се интересува къде пада.

— Всъщност взех решение за брака ни. Знам, че би трябвало да се оженим през юни, но мисля, че вместо това ще сключим брак след два дни.

Не!

— Нямам ви доверие, че ще удържите на думата си, докато времето минава. Това навярно ще ви прозвучи досадно познато, но ако откажете да се омъжите за мен, мога да ви дам под съд — и ще го сторя — за нарушаване на обещание.

— Трябва да се срамувате от себе си — прошепна Мери, но носле изпъна гръб и го погледна в очите. — Постъпвате неморално, като ми причинявате това. И вие, и брат ви!

— Не аз бях този, който едва не се впусна в креватни лудории с жена, за която не съм сгоден, в библиотеката на семейство Верекер, където можеше да влезе кой ли не — отговори Седрик и посочи към нея с пурата си. Този път пепелта падна върху стола и той я бутна с пръст.

— Всъщност има предостатъчно срам. Ще стигне за всички. Вие ще се омъжите за мен, Мери Пелфорд, защото в мига, в който приехте предложението ми, ми обещахте тези пари. Нещо повече, когато казахте на всичко живо за неприятното ми положение, що се отнася до дълговете ми, ме направихте за смях. Навредихте на шансовете ми да сключа изгоден брак в бъдеще.

Чувството, че се намира в някакъв странен, нереално изкривен кошмар нарастваше все повече. Мери стисна устни, преди да изрече нещо съвсем неподобаващо за една дама. Може би от този списък с правила от етикета все пак имаше някаква полза.

— Затова трябва да се омъжите за мен, в противен случай ще дам под съд и вас, и чичо ви — продължи жестокият човек пред нея. — Не мога да не му призная нещо: веднага щом разбра, че съм на път да размисля, предложи да плати дълговете ми. Ето какво си мисля: вие

може и да сте крайно неподходящо дърво, но можете да се превърнете в прекрасна свирка, или както там се казваше.

— Вие сте достоен за презрение — отвърна Мери с леден глас. — Не съм неподходящо дърво. И само един грубиян и паразит би позволил друг човек да плати дълговете му.

— Мисля, че още е много рано да си разменяме обиди, какво ще кажете? Изглежда толкова съпружеско, а още дори не сме женени.

— Защо трябва да се правите на много умен и да използвате големи думи? — извика Мери.

Той вдигна вежда.

— Вашият оскъден речник не е оправдание за подобна враждебност. Бих дръзнал да нарека поведението ви — извинявайте — малко невъзпитано.

— Ако вляза в църквата с вас — отсече Мери, — никога няма да кажа „да“! Освен когато отговарям на въпроса на епископа дали някой знае причина венчавката да не се състои.

Устните на Седрик се извиха в лека усмивка.

— Аз пък смятам, че ще отговорите както трябва — с други думи, че ще кажете „да“.

— Един алчен мъж вече ме даде под съд — напомни му Мери. — Вече имам адвокат.

Как бе възможно някога да е мислила, че очите на Седрик са изпълнени с топлина? Те бяха студени като лед.

— Всъщност ще се омъжите за мен.

Мери скочи на крака.

— Вие сте си загубили ума, може би поради злоупотребяване с алкохол! Ще се върна в Бостън веднага щом си запазя място на някой кораб.

Ако си помислеше за това, че херцогът и брат му я бяха обсъждали, че херцогът я бе целунал просто за да отбележи точка срещу брат си, че не беше нищо друго, освен топка, подмятана между арогантни англичани с титли, щеше да се разплаче.

Не, щеше да избухне в ридания.

Тя прогони тази мисъл от главата си и тръгна към вратата. И преди я бяха лъгали. И сега щеше да оцелее.

Точно, когато посегна към дръжката, Седрик я настигна, хвана я и я завъртя. Наведе се към нея и Мери инстинктивно се дръпна, а

главата ѝ се люшна към вратата.

— Ще се омъжите за мен — отсече той, без да откъсва поглед от нейния. — Моят иск срещу вас няма да се отнася само до развален годежен договор. След не толкова възхитителния ви изблик тази вечер ще ви съдя и за клевета.

Мери не можеше да повярва на ушите си.

— Никой няма да повярва на тази глупост!

— Напротив — увери я той и се усмихна. — Разполагам с цяла зала свидетели, които ще потвърдят, че сте изrekli думи, хвърлящи съмнение върху характера ми. На два пъти преди сте разваляли годеж. Очевидно е, че не може да ви се вярва. Всички знаят, че сте платили на един от мъжете, за да ви направи предложение. Точно както всички сега си мислят, че сте платили за мен. Вие сте американка. Хората ще повярват всичко за вас.

Против волята на Мери по бузата ѝ се търкулна сълза.

— Вие сте само един измамник и лъжец — някак успя да изрече тя.

Седрик вдигна ръка към брадичката ѝ и я повдигна нагоре.

— Скъпа, наистина ли смятате, че давам и пет пари за обиди от страна на годеница, която хванах да опипва родния ми брат?

— Тогава ме съдете. Съсипете ме! — провикна се Мери, — сподави риданието си и отново се овладя. — Предпочитам да живея със съсипана репутация, отколкото да се омъжа за вас!

— А чичо ви? — попита тихо Седрик. — Вашият избухлив, добросърдечен чичо. Дори и господин Пелфорд не разполага с бездънни джобове.

Мери впери поглед в него. Чичо ѝ можеше да загуби цялото си състояние заради нейната неспособност да сдържа обещанията си. Защото беше непостоянна глупачка.

Сърцето ѝ се заблъска в гърдите. Тадеус щеше да побеснее.

Щеше да извика Седрик на дуел.

— Мога да добавя, че съм отличен стрелец и доста добър със сабята — вметна небрежно Седрик.

— Защо искате да постъпите така чудовищно? Кой сте вие?

— Моля ви, стига толкова превземки. Не искам да ви давам под съд. Искам да се оженя за вас. Дължите ми пари, освен това накърнихте репутацията ми. Единственият начин да загладим

вулгарното представление пред всички тази вечер е да тръгнете по пътеката към олтара на „Сейнт Пол“ с вид на жена, чието най-съкровено желание ще се сбъдне.

Мери стисна здраво устни. Кошмарът, в който се бе озовала, ставаше все по-страшен.

— Все пак вие нямате никакъв шанс да станете херцогиня. Когато брат ми обяви, че никога няма да се ожени за вас, си помислих, че би могъл да прояви малко повече учтивост — продължи Седрик. — Не сте ли съгласна? Все пак току-що ви бе целунал, при това така, сякаш наистина се интересуваше от вас. Може и да се е интересувал — неговите любовници обикновено са с пищна гръд.

Мери може и да беше само играчка, подмятана между двама враждуващи братя, но те като че ли притежаваха някакъв свой странен кодекс на честта. Херцогът педантично я бе уведолил — на два пъти, — че никога няма да допусне да го вкарат насила в брак. Така и не й позволи да изпадне в заблудата, че целувките му значат нещо.

— Но вие не искате да се ожените за мен! — промълви тя отчаяно.

— Вярно е. Това, което казахте в балната зала, беше толкова вулгарно, че в момента дори не ви харесвам особено. Но... необходимостта си е необходимост. Един съдебен иск може да ми донесе пари, но ще ме остави без съпруга, а от репутацията ми няма да остане нищо. Няма да мога да си намеря подходяща съпруга с ранг, равен на моя. Следователно ние с вас ще се оженим.

— Ще ви дам десет хиляди лири — предложи Мери. — Дадох пет хиляди долара, за да се отърва от Дермът. Това е повече от двойно.

— Струвам поне толкова. Имам титла, а освен това не се перча с абсурдното име Дермът Попълуел. Ама наистина, как сте могли? Мери Попълуел! Звучи като име на дойка. Или в най-добрия случай на гувернантка.

— Ще ви дам петнайсет хиляди лири? — предложи отчаяно Мери. — След една-две години никого няма да го е грижа дали съм платила сметките при шивача ви.

Седрик прокара пръсти през косата си. Мери отвратена видя как един кичур падна точно на правилното място на челото му.

— Мери, Мери, Мери! Вие още не разбирате, нали?

— Очевидно не.

— Брат ми ви желае. Желаете ви просто защото аз ви открих пръв, но това няма значение.

Прилоша ѝ. Тя се попремести настрана.

— Пуснете ме да мина.

— Разбира се, стига да разберете, че ще напуснем тази стая ръка в ръка, а вие ще се усмихвате с момичешко удоволствие, докато уверявате всички, че не сте разбрали от какъв характер е бил подаръкът на чичо ви Тадеус и двамата сме се сдобрили. Аз ще оповестя, че съм решил да купя специално разрешително утре, а на следващата сутрин двамата ще се венчаем.

— Не! — ахна ужасено Мери.

— О, да! — поправи я спокойно той. — Венчавката ни ще бъде приказно зрелище. Убеден съм, че всички в Лондон ще искат да дойдат, дори с това кратко предизвестие. Но имам една молба. Ако си спомняте, последната си целувка получихте от брат ми. Мисля, че за известно време — дълъг период от време — ще е по-добре да се откажем от семейните вечери, не смятате ли?

Сърцето на Мери бе разбито, но това нямаше значение. Трябваше да предпази чичо си. Тадеус не можеше да загуби състоянието си, а може би и живота си, заради нейните грешки, заради вражда между коравосърдечни аристократи.

— Много добре — изрече тя с глух глас.

От коридора долитаха приближаващи се гласове. Седрик я улови за китката и я отдръпна от вратата.

— Само едно оплакване пред чичо ви и леля ви или пред брат ми, и ще хвърля ръкавица, която ще доведе до дуел — предупреди я той. — Повярвайте ми, Мери.

Никой, който видеше ледения му поглед, не би се усъмнил, че говори сериозно.

Вратата се отвори и в библиотеката влезе леля Бес. За ужас на Мери след нея се появи лейди Верекер.

— Мили боже! — провикна се тя. — Мислех, че сте с Негова светлост, госпожице Пелфорд!

— Добър вечер, дами — поздрави ги Седрик и се поклони. — Брат ми беше тук, но си отиде. Влезе в ролята на помирител — доведе госпожица Пелфорд при мен след глупавото сдърпване между мен и годеницата ми.

Той обви ръка около кръста на Мери и я погледна влюбено.

— Изглежда, е подействало — отбеляза леля Бес с одобрителен тон. — Радвам се да го видя. За съжаление в балната зала клюките текат като вода. Не мога да разбера защо хората са така убедени, че херцогът ще се опита да открадне годеницата на собствения си брат. Каква идея само!

— Тези приказки се дължат на факта, че видяхме как порастват тези двама млади мъже, нали разбирате — обясни лейди Верекер. — Те винаги са били... — и тя направи деликатна пауза.

— Антагонистични — обади се глухо Мери.

— Щях да кажа „съревноваващи се“ — уточни дамата.

— Само за дребните неща — поправи я Седрик. — Никога за нещо така съдбовно като брака, лейди Верекер.

— Разбира се, че не — съгласи се лейди Бес. — В края на краищата човек може да разчита само на семейството си.

— Лейди Верекер — поде Седрик, — можем ли да разчитаме на вас да изгладите лекото объркване, което вероятно е настъпило в залата във връзка с намеренията на брат ми. Не искам бъдещата му съпруга да остане с погрешно впечатление. Както може би знаете, вече е избрал бъдещата херцогиня.

— Лорд Седрик, вие знаете ли коя е щастливата младоженка? — попита с жаден интерес лейди Верекер.

— Не е редно точно аз да потвърждавам каквото и да било. Но мога да кажа, че съм забелязал колко заплепен изглежда от лейди Каролайн — събщи Седрик на дамата.

През следващите години Мери така и не можа да си спомни как са успели да напуснат градската къща на семейство Верекер.

Спомняше си единствено мига, в който Седрик я дръпна да спре пред домакина и домакинята им и промълви с печален тон:

— Двамата с годеницата ми ви поднасяме най-смирените си извинения за непредвидените вълнения, които предизвикахме на бала ви. Държахме се толкова глупаво! Кавга между влюбени. Сещам се за безсмъртните думи на Шекспир: „Боже господи, как този уж разумен род човешки, цял е глупости и грешки!“^[1]

Той ѝ отправи нежен поглед.

— Моята любима е разбрала погрешно значението на един подарък от чичо си. За щастие успях да ѝ обясня как стоят нещата.

Мери се усмихна.
Едва-едва, но се усмихна.

[1] У. Шекспир, „Сън в лятна нощ“, 3-то действие, 2-ра сцена, превел от английски Валери Петров. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Скъпи лорд Седрик,

Снощи не можах да мигна. Разбирам, че не съм нищо повече от топка за тенис, която си разменяте с брат ви, но моля ви, не влошавайте нещата още повече, като настоявате за церемония, която е противна и в Божиите очи, и в тези на хората.

Повярвайте ми:

искрено ваша госпожица Мери Пелфорд

Скъпа Мери,

Виж ти! Изненадите, които ни предстоят, нямат край. Представа нямах, че храните такава вяра в мъдростта на Всевишния. Или може би просто вярвате, че накрая ще се озова на някое мрачно и бодливо място? Не, наистина, скъпа моя, трябва да настоя за брака.

Винаги ваш: лорд Седрик Алардайс

Скъпи лорд Седрик,

Ще ви дам 20 000 лири. Това е цялото ми състояние, но съм готова да го пожертвам, за да се освободя от тази ситуация. Моля ви.

Искрено и с уважение Мери

Скъпа Мери,

Парите са само една от причините да се оженя за вас и честно казано, тя е най-маловажната. Представете си само: херцогът се извини за цялата тази история. Изглежда

така, сякаш наистина съжалява за неподобаващото си държание с годеницата ми.

Надявам се, че с този брак ще започне нов етап в отношенията между мен и брат ми. Вярвам, че може да излекува раните в семейството.

Винаги ваш лорд Седрик Алардайс

Скъпи Седрик,

Умолявам ви да ме освободите от обещанието ми. Ще замина за Америка утре сутринта, стига да е възможно. Не се тревожете за състезанието с брат си — не бих се доближила до него дори някой да ми предложи 20 000 лири. Затова няма нужда да стигаме до подобни крайности.

Искрено ваша Мери

Скъпа Мери,

Щастлив съм да ви съобщя, че ни набавих специално разрешително от „Докторе Команс“. Нещо повече, бях в „Сейнт Пол“ и потвърдих, че ще можем да се оженим утре сутринта в десет часа. Макар че малко бързаме със сватбата, не ми допада идеята да се ожения за вас по начин, който е под достойнството ни, и съм щастлив да ви потвърдя, че ще ни венчае лично Лондонският епископ. В този момент из цял Лондон тичат лакеи и разпространяват тази радостна вест.

Винаги ваш лорд Седрик Алардайс

Скъпи Седрик,

Не е възможно да искате съпруга, която би предпочела да се хвърли на дъното на морето, отколкото да се съедини с вас в свещен брак.

Мери

Скъпа Мери,

Откритията нямат край. Кой би допуснал, че младата упорита американска дама носела такава поетична душа?

В един по-непоетичен стил: както съм сигурен, че знаете, двамата с чичо ви доведохме последните преговори преди договора до задоволителен край. Не съм сигурен дали чичо ви ви е казал, но брат ми се замеси в цялата работа. Много настояваше условията, уреждащи финансовото ви положение, да са извънредно щедри. Не че аз нямаше да проявя щедрост, но признавам, че съм малко засегнат от начина, по който се държахте с него.

Днес двамата говорихме надълго и нашироко и той е прав: в един брак няма място за засягане. Пиша ви, за да ви кажа, Мери, че ви прощавам. Можете да ми вярвате: никога повече няма да спомена за целувката ви с херцога.

Това вече е минало; ще започнем на чисто.

Винаги ваш Седрик

За известно време Мери остана загледана в последното изречение на Седрик. Бе прекарала почти цялата нощ, без да мигне и обляна в сълзи, а целия ден — в съчиняване на писма с надеждата да умилостиви Седрик. Сега обаче беше десет часът вечерта и двамата щяха да се оженят след дванайсет часа.

Той нямаше да омекне.

Херцогът... херцогът бе настоял финансовите условия на нея да бъдат щедри. Тя разбираше импулса, който го бе подтикнал към това: *срам, задето я целуна*. Не заради самата целувка, а заради мотива му за нея. Наистина трябваше да се срамува!

Бес и Тадеус изглеждаха безумно щастливи, че племенницата им най-накрая ще измине целия път до олтара. Бес дори не бе попитала дали Мери наистина все още иска да се омъжи за Седрик. Мери бързо се сгълча наум за тази самосъжалителна мисъл. Трябваше да се стегне и да го преживее.

Когато си легна, се чувстваше като затворник, когото го очаква бесилката — изтощена и ужасена. Колкото и яростно да си заповядваше да заспи, се оказа невъзможно.

Постоянно се събуждаше и умът ѝ кипеше.

Струваше ѝ се, че има много жени, които нито харесват, нито уважават съпрузите си. Но имало ли бе някога жена, която да изпитва такъв копнеж по девера си, че веднага щом очите ѝ се затворят, да сънува, че го целува? Особено по девер, който се бе държал така позорно?

Как би могла някога да погледне към херцога, без да си спомни за целувката му?

И един още по-уместен въпрос: как би могла някога да погледне към съпруга си без ненавист?

На зазоряване, за щастие, вече бе плакала толкова много, че бе изпаднала в нещо като вцепенение. Имаше чувството, че е обгърната в облак, който се движеше с нея, където и да отидеше. Той замъгляваше света и заглушаваше бърбенето на леля ѝ.

Мери изслуша кратката, но информативна лекция на леля Бес за брачната нощ, без да я чува — запомни само толкова, че да заключи, че ще трябва да се присъедини към Седрик в опустошаването на коняка, за да преживее това премеждие.

През последната ужасна нощ по някакъв начин бе стигнала до няколко важни решения.

Първото бе, че за първи път в живота си ще удържи на обещанието си. Ако не друго, щеше да прояви почтеност. Познаваше английското общество достатъчно добре, за да знае, че изостави ли Седрик и избяга ли обратно в Америка, с него ще бъде свършено.

Коя щеше да го вземе? Подозираше, че бащите на младите англичанки, които биха били изгодна партия, вече го смятат за пияница и зестрогонец.

Кога щеше да се появи следващата американска наследница, готова да бъде зашеметена от взетата му назаем поезия и неосведомена, че един мъж може да е със замаяна от коняк глава и все пак да може да танцува кадрил?

Никога.

Не, когато бе приела предложението на Седрик, Мери бе направила окончателен, фатален избор и трябваше да си понесе последствията.

Второто решение: щеше да изчака да минат една-две години, преди да насърчи съпруга си и неговия брат близък да се помирят.

Щеше да си спести компанията на мъжа, който я бе целунал по такава ужасна причина, все едно дали Негова светлост се разкайваше, или не.

И последното — но със сигурност не и най-маловажното: Седрик трябваше да се откаже от коняка. Всъщност Мери щеше да настоява да се откаже и от виното, и от твърдия алкохол. Отказваше да се превърне в съпруга на пияница, дори да се наложеше да го замъкне на някой остров край уелското крайбрежие и да го задържи там, докато забрави дори самия мирис на коняка.

Животът ѝ щеше да бъде хубав. Дори след сватбата животът ѝ щеше да бъде хубав, защото тя щеше да го направи такъв. Щеше да роди деца, да обича тези деца и да прекарва много време в градината.

Плановете препускаха през ума ѝ дори докато каретата им трополеше по хълма Лъдгейт и влизаше в двора на „Сейнт Пол“, който гъмжеше от карети във всевъзможен стил и големина. Седрик беше прав: въпреки краткото предизвестие почти цялото светско общество в Лондон бе успяло да се събере.

Няколко минути по-късно, когато застана до чичо си в рамката на огромната врата в западния край на пътеката към олтара, замайването ѝ най-накрая се стопи, изместено от паника. Когато снощи си легна, се чувстваше като осъден затворник; в другия край на пътеката я очакваше бесилката.

Преди да успее да се спре, в главата ѝ изникна образът на херцога, който се смее на аналогията ѝ. Щеше да сметне държанието ѝ за абсурдно. Но не той се женеше за един пиян, противен грубиян.

По гърба ѝ премина ледена тръпка, а крайниците ѝ запориха. Краката ѝ искаха да побягнат колкото може по-бързо.

Като начало по-далеч от „Сейнт Пол“, а после и от цяла Англия.

Как може да се окаже в тази ситуация? Последните два дни бяха минали в някаква трескава лудост. Всеки час я тласкаше все по-близо и по-близо към този миг. И все пак някаква частица от съзнанието ѝ бе сигурна, че венчавката няма да се състои наистина.

Беше ли прекалено късно да си промени решението? Мери стисна лакътя на чичо си и погледна през булото си към отсрещния край на пътеката. Булото беше от белгийска дантела, купено оптимистично по време на престоя им в Париж и така непрогледно, че все едно беше покривка за маса.

— Чичо Тадеус! — прошепна Мери.

Разбира се, беше много късно. Чичо ѝ не можеше дори да я чуе през бърбенето на стотиците хора, които се бяха събрали да видят венчавката.

Англичаните винаги ли бяха така шумни? В Бостън гостите изчакваха в почтително мълчание пристигането на булката и единственият шум бе шумолене на дреха или бързо заглъхнал шепот тук-таме.

— Чичо! — стегна Мери пръсти по-здраво около лакътя му.

През булото видя, че е обърнал глава и я гледа. Може би се усмихна, но дантелата дотолкова ѝ пречеше да вижда, че все едно се мъчеше да гледа през превръзка за очи. Струваше ѝ се, че е застанала в много малка и много сгорещена бяла пещера.

Тадеус се наведе към нея и от него се разнесе успокоителен полъх на чудесен тютюн и силно кафе.

— Не се тревожи за нищо — избоботи той в ухото ѝ.

Мери преглътна с усилие.

— Аз само...

Органът засвири и заглуши гласа ѝ, като радостно оповести, че е пристигнала булката. Тадеус бавно я поведе напред, както трепереше от глава до пети в пещерата на булото си.

„Няма връщане назад.“

Думите кълтяха безмилостно в главата ѝ в ритъм с бавните крачки на чичо ѝ.

Нефът ѝ се стори безкраен. С всяка крачка булото ѝ помръдваше леко, но не достатъчно, за да види нещо друго, освен черно-белите квадрати под краката си. Пейките и хората, седнали на тях, бяха само мъгла. Не можеше да различи дори лицата най-близо до пътеката.

Това я караше да се чувства като пешка, която се придвижва по някаква безкрайна шахматна дъска. Движеше я чичо ѝ, а не самата тя... наложи се пак да си напомни да не изпада в самосъжаление. Тя бе решила да се омъжи за Седрик, така че не можеше да обвинява никого друго за окаяната си ситуация.

Дъската ненадейно смени окраската си — ивицата от квадрати се разпростря в кръгове. Мери беше сигурна, че това означава влизане в трансепта. Не ѝ оставаше много. С всяка крачка сърцето ѝ започваше да бие по-бързо, а ръцете ѝ трепереха.

Катедралата се изпълни с оглушителен шум и Мери зърна с крайчеца на окото си някакво движение — изглежда, че Седрик идваше да я посрещне.

Чичо ѝ се спря заедно с нея и за миг единственото, което достигна до слуха ѝ, беше развълнуваният шепот, който отекваше в огромната църква.

— Чичо? — попита тя и завъртя глава.

Той я поведе напред за още две стъпки.

— Мери — каза, като понижи глас, — трябва да ми имаш доверие, скъпа моя. Ще бъдеш много щастлива.

Грешеше. О, как грешеше! Сърцето ѝ се пръскаше. Но историята вече познаваше младоженки като нея. Те бяха оцелели. И тя щеше да оцелее.

Мери обърна глава към младоженеца, но проклетото було ѝ позволи да види очертанията му само най-общо. Без да казва нищо, той пое ръката ѝ от чичо ѝ и застана до нея с лице към епископа.

Тази сутрин поне не смърдеше на одеколон. Той, изглежда, притежаваше повече парфюми от нея, но тази сутрин ухаеше приятно, с едва забележима нотка на сапун от гаултерия.

— Многообични Божи чада — започна епископът и сърцето на Мери подскочи болезнено. Не можеше да понесе случващото се.

— Събрали сме се тук, пред Божиите очи и пред очите на тези вярващи, за да съединим този мъж и тази жена в свещен брак.

Мери чук как Седрик до нея рязко си поема въздух. Паниката отново се надигна. Епископът продължаваше да дърдори, ритуалът си вървеше, но тя не можеше да се съсредоточи.

Трябваше да си остане с Бърти. Вярно, беше я сравнил с червена каруца, но я обожаваше. Наистина я обожаваше.

Изведнъж се сепна и осъзна, че епископът се обръща към Седрик:

— Приемаш ли тази жена за своя съпруга, за да живееш с нея след Божието тайнство на свещения брак, за да я обичаш, утешаваш, почиташ и пазиш...

Почиташ?

Тя нито харесваше, нито уважаваше Седрик. Как очакваха да го почита? Или пък да му се покорява? Сърцето ѝ биеше толкова силно, а ушите ѝ бучаха така, че дори не чу отговора на Седрик.

Навярно беше казал: „Приемам я“, защото само след секунди Мери на свой ред се закле да го почита и да му се покорява, да се държи само за него и тъй нататък.

Епископът отново се обърна към Седрик и задрънка как новият ѝ съпруг трябвало да я обича и уважава.

В гърлото ѝ заседна задавен вик. Но когато една ръка обви нейната, тя не изкрещя, а покорно повтори всичко, което искаше от нея епископът. Думите излизаха от устата ѝ като дим, сякаш наистина не значеха нищо.

Клетвите, които една жена не беше чула, бяха ли истински?

Епископът каза още нещо, а после втори глас прекъсна надигащата се у Мери истерия.

— С този пръстен се венчавам за теб — подхвана младоженецът.
— С моето тяло ти се прекланям и с всичките си земни блага те дарявам, в името на Отца, и Сина, и Светия дух.

Какъв лъжец беше само!

Каква лъжкиня беше тя само!

На пръста ѝ се плъзна пръстен.

— О, не! — прошепна Мери едва чуто. — Не, не!

Но тази молба остана без отговор, защото нечии ръце нежно я обърнаха, а после събраха булото ѝ и го вдигнаха.

Светлината я блъсна в лицето, но Мери гледаше към мраморния под, към носовете на елегантните си обувки.

После бавно вдигна глава, събра смелост.

И погледна съпруга си в очите.

ГЛАВА 20

Трент бе подготвен да улови съпругата си, в случай че припадне, когато разбере за кого се е омъжила. Когато влезе в катедралата, не очакваше булото на Мери да бъде толкова гъсто, че да не може дори да различи чертите ѝ... което го караше да се съмнява, че тя е видяла лицето му.

Накратко, може би си мислеше, че се е омъжила за Седрик. Имаше силното впечатление, че леля ѝ точно на това е разчитала.

Той вдигна булото и погледна Мери в очите. Точно както очакваше, нейните се разшириха смаяно. Тя отвори очи, може би за да изкрещи.

Трент инстинктивно направи крачка напред и покри устата ѝ със своята.

Искаше само да докосне устните ѝ със своите, но вместо това целувката му стана по-силна и той нареди наум на Мери да не се съпротивлява. По цялото му тяло се разля желание.

Сега Мери беше негова съпруга. Не я беше откраднал — просто беше взел това, което брат му бе захвърлил. Ръцете му обхванаха кръста ѝ и той наведе глава, запамети формата на устните ѝ... а когато тя ахна, и вкуса ѝ.

Каквито и да бяха събитията, довели до тази развръзка, сега Мери беше негова.

Булото ѝ вече го нямаше, а вместо Седрик...

Херцогът.

Съпругът ѝ?

Невъзможно. *Невъзможно!*

Да, но херцогът я целуваше, а Седрик не се виждаше никъде. В целувката на Негова светлост нямаше бързане, сякаш нито той, нито тя имаха да правят нещо друго. Нямаше и притеснение, макар че пред тях седеше цяла църква с наблюдатели, а зад гърба им стоеше свещеник.

Херцогът не я привлече неприлично близо до себе си, но тя усети силата на ръцете му дори през роклята си.

Почувства, че очите ѝ се затварят. Херцогът не издаде никакъв звук, но одобрението му запулсира през тялото ѝ. За миг целувката им се превърна в нещо съвсем различно: *чувствено, дръзко, скандално.*

Паството! Свещеникът!

Очите ѝ рязко се отвориха и тя се дръпна.

Мъжът, за когото се бе омъжила, без да знае, я гледаше с непроницаемо изражение.

— Брат ми се отказа от правото си над ръката ви — съобщи ѝ той толкова тихо, че го чу само тя.

Ръцете ѝ се вдигнаха без заповед от волята ѝ и сграбчиха неговите.

— Какво?

— Ще обясним, че съм се влюбил лудо във вас и брат ми се е отказал от вас от добро сърце. Хората очакват такива неща от близнаците.

— Отказал се е от мен — повтори Мери.

Очевидно наистина се беше отказал, защото сега не стоеше пред нея. Облекчението, което изведнъж заля цялото ѝ тяло, беше толкова силно, че коленете ѝ се разтрепериха.

По лицето на херцога премина тревога.

— Дотук се справихте толкова добре. Моля ви, не ставайте първата жена, която се свлича в несвяст в мое присъствие.

— Няма — увери го Мери и заповяда на коленете си да не се подгъват.

— Забравих, че американките никога не припадат — промърмори Трент и Мери зърна в очите му развеселена искрица.

По някакъв начин Бог бе отвърнал на молитвата ѝ. Не беше отворила очи, за да установи, че е станала лейди Седрик Алардайс.

— Къде е той? — попита тя шепнешком.

Съпругът ѝ обърна и нея, и себе си с лице към събралите се — и предизвика бъркотия, която на някоя римска арена би се брояла за оглушителен рев, — наведе се към Мери и каза в ухото ѝ:

— Потегли към Бахамските острови снощи с прилива.

Мери едва го чуваше във врявата. Пръстите ѝ се обвиха около лакътя му. Дишането ѝ беше много учестено... От шока? От целувката?

Заповяда си да се усмихне и пое по обратния път към вратата на църквата. Бракът им със сигурност беше законен — в противен случай скандалът щеше да стане ужасен.

До нея Негова светлост кимаше на хората, край които минаваха, сякаш нямаше нищо необичайно в това, да се ожени за годеницата на брат си.

Мери изпита странното чувство, че се е озовала на страниците на някой роман — от онези в три тома, със специални подвързии. Госпожица Феърфакс постоянно напомняше с недоволен тон, че животът не е като роман.

Госпожица Феърфакс, изглежда, грешеше.

По много начини.

Момичето, което беше прекалено високо, което нямаше маниери, за което никой англичанин не би поискал да се ожени... сега това американско момиче беше херцогиня.

ГЛАВА 21

Тадеус Пелфорд погледна Трент в очите и кимна отсечено — жест, който казваше също толкова ясно, колкото ако бе насочил пистолет към главата му, че в интерес на младоженеца е да направи племенницата му щастлива.

Наистина щеше да я направи щастлива.

Така поне се надяваше.

Той погледна надолу към Мери. Сред метрите издута дантела лицето ѝ изпъкваше като скъпоценен камък. Булото подчертаваше копринената ѝ коса, разширените очи, розовата уста. Шлейфът ѝ беше толкова дълъг, че можеше да покрие най-широката пътека в Хайд Парк. Също като паун, повлякъл опашката си по земята, тя изглеждаше великолепна, макар и малко смешна.

Двамата минаха през огромните врати и излязоха на светлината на майското слънце, където ги посрещнаха въодушевените викове на цяла събрана отвън тълпа. Купчина журналисти от клюкарските издания се втурнаха напред и закрещяха въпроси. Очевидно новината за смяната на младоженеца се бе разпространила.

Лакеи в ливреята на херцогство Трент стояха рамо до рамо в две редици, отваряйки проход към вратата на каретата. Тълпата се простираше чак до Уорик Лейн, шаваше с рамене и проточваше врат, за да види красивата наследница от Америка, която един херцог бе откраднал от родния си брат.

Мери издаде тих звук и ръката ѝ стисна неговата. Но после се усмихна, вдигна дясната си ръка и помахна.

Тълпата нададе одобрителен рев.

Трент кимна на един лакей, който се втурна напред и събра метрите дантела, стелещи се по земята зад тях. До вратичката на каретата Трент се наведе, положи невестата си на едната седалка, качи се на свой ред и седна на отсрещната.

Всеки мъж би се впечатлил от извивките на Мери. Всеки мъж би изпитал прилив на собственическо чувство. Това навярно бе

задължителна част от сватбената церемония, предизвикана от клетвите, които я бяха обвързали с него.

Лакеят бутна шепя дантела през вратичката и я затвори. Кочияшът незабавно охлаби поводите и тълпата се раздели, за да им направи път, когато каретата бавно потегли.

Сякаш бяха оставали насаме стотици пъти, Мери вдигна ръце и започна да вади фуркетите си и да ги трупа на купчинка на седалката, докато най-накрая успя да си свали булото.

Трент я гледаше мълчаливо и усещаше как слабините му пулсират. Искаше да я притегли в скута си, да извади всички фуркети и да види как мастиленочерната ѝ коса пада по раменете. Проклятие, искаше да започне да разкопчава тази рокля, да оголи млечнобялата плът, която нямаше да види никой мъж, освен него, никога.

Мери сякаш бе обвита в дантела от главата до петите. Възможно ли бе да носи под роклята си само дантела? Никога не бе виждал дантелена риза, но си представяше как прикрива и открива розовите ѝ зърна.

Искаше да...

— Херцоже — обади се Мери.

Погледите им се срещнаха.

— Или трябва да кажа „съпруге“?

— Това истински въпрос ли е?

— Тази церемония фарс ли беше? Как е възможно да е била законна венчавка?

— Церемонията беше напълно законна. Сега си херцогиня на Трент със специално разрешение — увери я той и се поколеба. — Осъзнавам, че булото ти пречеше да виждаш добре, но епископът каза Октавиъс Мортимър Джон Алардайс, а не Седрик Мортимър Алардайс.

Тя вдигна вежда.

— Имената ви си приличат.

— Всички мъже в семейството ми носят името Мортимър, на първия херцог.

— Представа нямах, че заместваш брат си — каза Мери, потвърждавайки впечатлението му. — Това означава ли, че си спечелил състезанието? Или е спечелил Седрик, а аз съм утешителната награда?

Състезание ли?

— Нямаше никакво състезание — каза Трент и добави искрено: — но признавам, че се считам за победител, тъй като се ожених за теб.

За миг настъпи тишина и през това време Мери сви булото си на сравнително спретнатата купчинка на седалката.

— Седрик ми разказа всичко за разговора, който сте провели на стъпалата пред къщата ти — проговори най-накрая тя.

Трент се намръщи.

— В който сте обсъждали това, че Седрик все още не ме е отвел в леглото — уточни Мери. — Мисля, че това е думата, която използва. Мога да добавя, че намирам за осъдителна готовността ви да говорите за мен или за която и да било жена по този начин.

У Трент може и да имаше перверзна жилка, защото намръщаното изражение на прясната му херцогиня само засили желанието му към нея.

— Напълно съм съгласен.

— Предполагам, че Седрик е повдигнал темата — каза Мери, стигайки до верния извод, когато той не каза нищо повече.

— Каза ли ти, че двамата се състезаваме за ръката ти? — осведоми се Трент и се зачуди какво точно ѝ е казал брат му, който определено притежаваше талант да изрича полуистини. — Доколкото си спомням, Седрик заяви, че се е въздържал от целувки, за да не загуби интереса ти.

Тя потръпна и сведе поглед към скута си.

— Не мога да повярвам, че се мислех за влюбена в някой толкова груб и коравосърдечен. Каква съм глупачка!

Болката и унижението в гласа ѝ не му харесаха. Думите му прозвучаха по-свирепо от необходимото:

— Това не беше състезание, а точно обратното. Опитвах се да убедя самия себе си, че нямам право да съблазнявам годеницата на брат си.

Тя рязко вдигна глава.

— Не се получи — продължи Трент, без да откъсва поглед от нея. — Единственото нещо, което си спомням от този разговор, е благодарност, задето не те е докоснал.

— Седрик каза, че на бала си ме целунал само за да спечелиш точка срещу него.

Прободе го раздражение.

— Наистина ли смяташ, че ми пука за печелене на точки? Никога не съм целувал жена по каквато и да било друга причина, освен най-очевидната.

Той я измери с поглед, в който се четеше такъв копнеж, че колкото и наивна да беше, неговата американка трябваше да разбере какво точно изпитва той.

И наистина, бузите ѝ леко порозовяха. Но изражението ѝ не се смекчи.

— Преди не бих очаквала да започнеш да обсъждаш кой е отвел в леглото си една дама и кой не е. Но съм сбъркала.

Трент стисна зъби. Струваше му се, че е прекарал целия си живот в газене в калта, която брат му изсипваше в краката им.

— Така че да — продължи яростно Мери, — струва ми се напълно възможно двамата с брат ти да сте се впуснали в съперничество, което включва печелене на точки един срещу друг.

— Не си права.

Против волята му гласът му стана малко по-студен. Заключение на Мери изглеждаше справедливо, тъй като тя не го познаваше добре, но все пак го жегна.

— Седрик нарочно е скрил истината. За един мъж с чест годеницата на брат му е забранена, а да не говорим за това, което ми каза — че си влюбена в Седрик.

— Значи си искал... мислел си да ме съблазниш?

Той кимна.

— Защо? — попита Мери с присъщата си американска безцеремонност. — Ти нямаш нужда от наследството ми. Седрик смяташе, че моята националност и липсата на аристократични маниери ще опетнят титлата му — представи си само какво ще направят с твоята! Или брат ти те е принудил насила да застанеш пред олтара?

Проклятие, почти всяка млада жена би била във възторг да се омъжи за него! Очевидно бе попаднал на единствената, която предпочиташе да се покрие с позор, отколкото да стане херцогиня.

— Ако бяхте отменили сватбата, особено след поведението на Седрик на бала на Верекер, естественото предположение щеше да бъде, че ти си го изоставила, също като Бърти. Репутацията ти никога нямаше да се изчисти.

— Значи си се пожертвал за моето благо? — попита тя и само за секунда прекрачи границата от сърдита до побесняла. Свали от пръста си венчалния пръстен, който Трент бе плъзнал върху ръкавицата ѝ в катедралата. — Поддръж го за момент, ако обичаш.

Тя пусна пръстена в ръката му и започна да си сваля ръкавиците... с помощта на зъбите си.

— Какво? — попита Мери, когато забеляза погледа му. — Имаш ли представа колко сърбят дантелените ръкавици?

— Никога досега не бях виждал такива ръкавици.

— На моите ръце няма да ги видиш повече — отсече Мери и ги запрати на седалката до булото си. Имаше пълното право да е сърдита. Проклятие, ако някой го примамеше с измама пред олтара, той щеше да се разяри.

— Щом си бил толкова загрижен за репутацията ми, защо просто не ми каза? — попита тя. — Извинявай, но що за мъж е този, който смята за приемливо да се ожени за една жена, без да я попита предварително.

Още от самото начало знаеше, че този момент ще настъпи. Просто не си бе представял болката, която сега се четеше в очите ѝ. Проклятие, трябваше да последва инстинкта си, не съветите на леля ѝ.

— Вчера помолих да говоря с теб. Но госпожа Пелфорд реши...

— Значи леля Бес е знаела всичко това? — възкликна Мери и гласът ѝ се повиши. — Дадох си сметка, че чичо ми съд сигурност е знаел, но и леля ми?

— Госпожа Пелфорд смяташе, че ако вчера ти бях направил предложение, ти нямаше да се омъжиш за мен — потвърди Трент с равен глас. — Беше убедена, че венчавката трябва да ти бъде представена като свършен факт, в противен случай ти ще се върнеш в Бостън. Не ми позволи да говоря с теб.

Мери стисна устни.

— Звучи толкова нелогично, че е напълно възможно.

— Тя приема репутацията ти много сериозно.

— В Бостън думата на човек е достатъчна — обясни Мери, дръпна една от гънките на булото в скута си и започна да я заплита. — Леля ми много страда от моето непостоянство. Семейството ми... — и гласът ѝ секна.

— Моето семейство — Седрик — също имаше участие.

— Тогава защо си достави удоволствието да ми пише всички онези писма по същото време, по което ти би трябвало да си набавял разрешително за брак на твое име?

— Смяташе, че разправията ви на бала на Верекер е съсипала шанса му за подobaващ брак.

— Точно тази логика използва, за да ме завлече до олтара — отвърна Мери и погледът ѝ пламна.

— Той настоя, че има само два начина да опазим и твоята, и неговата репутация ненакърнена: или вие двамата да се ожените — което аз отказах да позволя, — или ти и аз да се оженим шумно, привличайки вниманието на цялото общество, а Седрик да се прочуе с това, че се е пожертвал в името на моята истинска любов.

— Ти си отказал да позволиш брака — рече бавно Мери.

— Да, разбира се.

— Защо просто не ми изпрати съобщение: „Съжалявам, брат ми офейка, така че все пак няма да станете лейди Седрик. И, между другото, ако искате, аз ще заема мястото на младоженеца.“?

Пръстите на Трент се свиха около венчалния пръстен на Мери и той се изненада колко силен беше импулсът му да го сложи обратно на пръста ѝ.

— Госпожа Пелфорд каза, че ще се върнеш в Бостън. Не исках да те гоня през целия океан. Исках да се оженя за теб.

Гласът му беше нисък, дрезгав.

— Исках да се оженя за теб от мига, в който се запознахме, но се борех с това желание, защото ти принадлежеше на брат ми. И когато получих възможност да се оженя за теб, дори по нечестен начин, веднага се възползвах.

Челюстта ѝ увисна, очевидно от удивление.

— От мига, в който се срещнахме на балкона?

Тя не беше ли забелязала, че той едва не я целуна?

— Знаеше ли коя съм?

— Не, и не знаех, че си сгодена за брат ми. Беше ми съвсем непозната. Но реших да се оженя за теб.

— Толкова е странно! — измърмори Мери и разтри челото си. — Мислех, че такива неща се случват само в книгите.

Прониза го тревога.

— Може би трябва да уточня, че не говоря за любов от пръв поглед — каза той извинително.

— Според мен и двамата сме единомислещи, че в живота ми е имало предостатъчно приказки за „любов“ — успокой го тя с ироничен тон. — И аз не се влюбих в теб от пръв поглед.

— Реших да се ожена за теб по други, по-рационални причини. Ти си много красива и, което е още по-хубаво, интелигентна и забавна.

Той се поколеба и добави:

— Освен това ми допада фактът, че досегашният ти опит те е научил какво всъщност представлява романтичната любов — много повърхностно чувство.

Тъгълчетата на устата ѝ се извиха в неохотна усмивка.

— Аз не смятам, че любовта е повърхностна. Но съм съгласна, че на нея не може да се разчита — отстъпи Мери и поклати глава. — Аз, например, никога няма да си гласувам доверие да си избира нов годеник.

— Много се надявам, че няма да се наложи да се подложиш на тази проверка — отбеляза Трент.

— Защо толкова се страхуваш от любовта? — попита Мери.

— Не се страхувам. Но смятам, че любовта по дефиниция е краткотрайна. Нашият брак ще се развие въз основата на привързаността един към друг, на толерантността ни. Надявам се да създадем помежду си връзка, която да продължи цял живот — връзка, основана на взаимно уважение, а не на непостоянно чувство, което се изпарява като локва през лятото.

— Убедителен аргумент — каза бавно тя.

Дълбоко в съзнанието си Трент не можеше да повярва, че му се налага да спори с жена за предимствата на това, да бъде херцогиня. Още от дванайсетгодишен знаеше, че е един от най-желаните мъже в цяла Англия.

Но точно в това беше цялата работа, нали така? Бе решил да се ожени за американка, защото тя не се интересуваше от титлата му, а от неговите собствени достойнства. Просто никога не си бе помислял, че достойнствата му може да се окажат недостатъчни.

Трент се наведе напред, но не я докосна. Ако я хванеше за ръката, можеше да избухне в пламъци, да я придърпа в скута си и да завладее тези нейни пълни устни.

— Ако искаш да анулираш брака, няма да те спра. Но бих предпочел да останеш моя херцогиня.

Той прочисти гърлото си.

— В библиотеката ми каза, че ни считаш за приятели. Смятам, че можем да си изградим много добър брак. Намирам те за много по-пленителна от всички жени, които съм срещал.

— За мен е чест — отговори Мери леко сковано.

Трент не можа да се сдържи: взе лявата ѝ ръка, обърна я и целуна дланта ѝ.

— И двамата разбираме, че това за романтичната любов е глупост. Ще имаме солиден брак — рационален, изпълнен с уважение, щастлив брак.

Загледа се в лицето ѝ, докато тя мислеше над думите му.

— Имам два въпроса — каза Мери. — Първо, ще ме пускаш ли да ходя в Ийст Енд, ако поискам?

— Да, разбира се, въпреки че не искам да ходиш на опасни места без мен. Защо...

Тя вдигна розовия си пръст.

— И второ, ще ме заведеш ли в Целебната градина в Челси да видя фурната за ананаси?

Какво, по дяволите, беше това?

— Трябва да те предупредя, че готвачката ми е доста възрастна. Докарах фурна „Ръмфорд“ и решетка с поставка за запазване топлината на съдовете в Хоксмид, имението ми в провинцията, и тя отказа да готви вечеря в продължение на цяла седмица.

— Тази фурна не е за храна — успокои го Мери и на бузата ѝ се появи онази трапчинка.

Проклятие, много му харесваше.

— А за какво е?

— За отглеждане на ананас.

Предвид английския климат начинанието му се стори безнадеждно, но това не го интересуваше.

— Къщата ми разполага с деветнайсет акра гори и градини. Ако искаш, можеш да сложиш фурни за ананаси във всичките.

— Подкуп! — измърмори Мери, но Трент я познаваше достатъчно добре, за да забележи блясъка в очите ѝ.

Той отново целуна дланта ѝ.

— Мога ли да върна венчалния ти пръстен на мястото му, Мери?
За известно време въпросът остана без отговор.

— Да — прошепна тя. — Можеш.

Той плъзна пръстена на безименния ѝ пръст.

— Ще останеш ли моя херцогиня? В добро и в зло и тъй
нататък?

Въпросът затрептя помежду им в тишината, нарушавана само от
тракането на конските копита по калдъръма.

Мери кимна.

— Ще спазя клетвата си, херцоже. Ще бъда твоя приятелка, а ти
ще бъдеш мой приятел. Ти ще ме заведеш да видя фурната за ананаси,
а аз... — тя му се усмихна дяволито. — Аз няма да се влюбя в теб.

Каретата се люшна и спря. Бяха стигнали до градската къща на
Трент. Мери добави:

— Трябва да призная, че беше забавно да разбера за колко
неустоим се мислиш. Да смяташ, че трябва да предупреждаваш жените
да не се оставят да ги заплени красотата ти!

Вратичката се отвори. Появи се един лакей. Мери слезе,
обгърната от облак от дантела.

И от смях.

ГЛАВА 22

Мери влезе в преддверието на градската къща на херцога и се закова на място. Не, къщата на херцога — нейната къща. Тя беше херцогинята.

Това бяха нейните лакеи — зяпаха я скришом. Нейната градска къща, нейната врата.

Нейният съпруг.

При тази мисъл през тялото ѝ премина тръпка, която нямаше нищо общо с ужаса, с който си се бе представяла като съпруга на Седрик.

Трент се приближи зад нея и я докосна по гърба с топлата си ръка.

— Ако искаш да си смениш роклята, камериерката ти те чака в спалнята.

Мери се беше уморила да влачи след себе си планини от дантела, но не можеше просто така да влезе в някаква непозната спалня и да обясни на Луси... какво? Струваше ѝ се, че животът ѝ се е разбил на милиони късчета, и отчаяно копнееше да залепи поне някои от тях обратно.

Знаеше какво правят англичаните винаги в моменти на нерешителност. Усмихна се на икономата на Трент — нейния иконом.

— Благодаря, но първо бих желала чаша чай.

Две секунди по-късно вече беше настанена на диван в малка всекидневна. Шлейфът ѝ беше събран в краката ѝ, а съпругът ѝ седеше до нея.

Самият поглед към него ѝ въздейства като удар. Трент не беше хубав. Приличаше на ангел, прогонен от рая заради греха на високомерието, но в същото време беше мъж, от главата до петите.

Тя прочисти гърлото си.

— Как да те наричам?

На миг на лицето му се изписа объркване, преди да отговори:

— Майка ми се обръщаше към баща ми с титлата му.

— Трябва да те наричам Херцог?

— Всъщност го наричаше Трент — от херцога на Трент.

И аз бих предпочел това обръщение, но ако желаш, можеш да използваш някое от малките ми имена.

— Трент звучи като река — отбеляза Мери. — А Мортимър не ми харесва.

Крайчецът на устата му се изви в крива усмивка, той се премести по-близо и я целуна по врата.

Мери неволно потръпна.

Трент отново я целуна, този път по брадичката.

— Първото ми име е Октавиъс.

Ръцете му я обгърнаха и я притеглиха към него.

— Аз съм шестият херцог, но осмият Мортимър.

— Не мога да бъда омъжена за император — каза Мери, опитвайки се да запази гласа си спокоен, макар че ударите на сърцето ѝ се бяха ускорили. — Аз съм американка и ние не се кланяме на кралски особи.

Очите му се озариха от дяволита усмивка.

— Аз и не искам да се кланяш. Но няма ли да ми се покориш, Мери?

Гласът му стана по-дълбок.

— Ще се покориш ли на своя собствен император^[1]?

По кожата на Мери премина тръпка. Как така успяваше да накара тази дума да прозвучи толкова примамливо?

— Не — отвърна шепнешком тя, защото колкото и възхитителен да беше съпругът ѝ, тя нямаше да се покори на никого.

Той се засмя.

— Бракът ни ще бъде много интересен!

Мери установи, че пръстите ѝ са се заровили в косата му, а тя самата се бори с импулса да се отпусне и да се сгуши в него. Сигурна беше, че дамите не правят такива неща или поне не във всекидневните.

— Не мога да повярвам, че си решил да се ожениш за мен още, когато се срещнахме за първи път — промълви тя. — В здрача едва можех да те видя.

— Но говори с мен така, сякаш вече си херцогиня.

— Значи ти хареса как говоря?

— Да. Харесаха ми и фактите ти, и смехът ти. Роклята ти също може да е изиграла известна роля.

Мери се намръщи, докато се опитваше да си спомни какъв тоалет бе носила в нощта, в която се запознаха.

— На балкона цареше сумрак, но кожата ти блестеше на оскъдната светлина.

Пръстът му проследи линията на врата ѝ, спусна се над извивката на гърдата ѝ.

— Особено тук. Направо щеше да се изсипеш от роклята. В балната зала нямаше мъж, който да не те иска.

— Искаха състоянието ми — поправи го тя. — Бюстът ми може да е бил приятно допълнение.

Ръцете на херцога бяха покрити с мазоли, навярно от яздене, и ласката му беше толкова приятна, че Мери потръпна.

— Аз нямам нужда от състоянието ти. И трябва да призная, че ми стана приятно, когато разбрах, че нямаш амбиции да ставаш херцогиня.

— Наистина нямах — отговори тя не съвсем искрено. Имаше моменти, в които си бе мечтала да се омъжи за него — и превръщането ѝ в негова херцогиня беше неизбежен страничен ефект от това начинание, — но жените трябваше да пазят достойнството си. Съпругът ѝ и без това си имаше достатъчно самоувереност.

— Твоето състояние и бюстът ти са приятно допълнение към теб, госпожице Мери Пелфорд, американка от Бостън.

През тялото ѝ потече струя на щастие. Помежду им се бе надигнала болезнена жажда, лудост, от която краката на Мери се разтрепериха, така че лесно можеше да си представи как се плъзва по гръб, как той се отпуска с цялата си тежест върху нея, а дивата жажда я следва...

Той я привлече в прегръдките си, смаза гърдите ѝ срещу своите. После наведе глава и я целуна за първи път откакто оставиха олтара зад гърба си. Самото докосване на устните им се оказа достатъчно, за да изтръпнат краката ѝ.

В целувката на Трент имаше властност. Той раздвижи главата ѝ, за да я нагласи точно както трябва срещу себе си. Но имаше ли значение, когато устните му бяха толкова твърди и сладки и беше толкова добър в това, което правеше? А освен това устата му не беше

натрапчива и мокра. Целувката им беше като разговор — ту жадна, ту безкрайно нежна.

Най-накрая Трент се отдръпна и попита с предрезгавял глас:

— Значи нито Октавиъс, нито Мортимър ще свършат работа?

— Какво? — попита Мери. Звучеше като задъхана глупачка.

— Мортимър.

Тя поклати глава.

— Мортимър звучи като чичо, когото човек не би искал да покани на вечеря.

— Страхувам се да ти го кажа, но според традицията синовете ни ще носят името Мортимър.

— Ще трябва да помисля сериозно за анулирането — отвърна тя с престорена сериозност.

Това предизвика реакция. Дъхът ѝ секна, когато Трент се наведе напред с лукав пламък в очите. Целуна я така страстно, че по крайниците ѝ се стрелна вълна на удоволствие.

— Ами Джон? — попита след известно време той. — Това е третото ми име.

Мери изпробва името наум. Да, можеше да понесе да бъде омъжена за Джон. Макар че още по-добре би било...

— Джак — заяви тя решително.

Съпругът ѝ сбърчи вежди.

— Не ти ли харесва? — попита тя.

— Преди Седрик ме наричаше Джак — отговори Трент с безстрастен тон. — Звучи детинско. Определено предпочитам Джон.

Мери бе чувала Седрик да се обръща към брат си единствено с „херцоже“, при това неизменно с лек сарказъм. Тя вдигна ръка и зарови пръсти в косата му.

— С „Джак“ звучиш като американец.

— Имаш ли представа колко ме притеснява тази идея?

— Точно затова. Моля те! Само когато сме сами? Ти можеш да ми казваш Мери.

— Искам да те заведа в Хоксид, Мери — каза Трент.

Това не беше ли мълчаливо съгласие да го нарича както пожелае?

— Къщата ти в провинцията — прошепна Мери.

Ръцете му се плъзгаха по гърба ѝ и оставяха след себе си възхитителна топлина. Трябваше ли да се преструва, че ласките му не ѝ вдъхват желание да се свлече на пода като марионетка без конци? Тя се сгуши в коравото му тяло, заигра се с езика му, опита вкуса му, усети допира му.

— Моят дом — проговори Трент след известно време. — Някога посещавала ли си огромна къща?

— Баща ми живееше в голяма къща в Бостън. Къщата на чичо ми в провинцията е още по-голяма. Но имам чувството, че Хоксмид е различен.

— На първо място е по-стар.

— В Бостън няма сгради, които да са много стари — съгласи се тя. — Да не би да живееш в рухващ замък, като тези, които описва госпожа Радклиф?

— Не. Но майка ми го наричаше — без капка обич — „купчина стари камъни“. Не разполага с почти никакви удобства.

Мери кимна.

— Предполагам, че няма вътрешни тоалетни?

— Вътрешни тоалетни ли? — Трент изглеждаше изненадан. — Майка ми добави баня, което сметнаха за крайно прогресивно. С лодкарите и лакеите успяваме да поддържаме чистота и топлина.

— Но там има градини — отвърна просто Мери. — На какво разстояние е от Лондон?

— Само три часа, ако пътищата не са натоварени. Помислих си, че можем да поканим чичо ти и леля ти да ни гостуват след няколко дни. Казват, че в параклиса витаел духът на разярен монах. Сигурен съм, че това ще вдъхнови леля ти поне за хиляда стиха.

Това беше много предвидливо от негова страна. Мери наистина искаше са види Бес, дори и само защото леля ѝ трябваше да ѝ обясни някои неща, както казваше бавачката, когато Мери беше проявила непослушание.

— Ами Джордж и Кокиче? Те може ли да дойдат?

— Разбира се. Макар че ако нямаш нищо против, бих предпочел да пътуват с твоята камериерка и моя прислужник. Предполагам, че това ще е първото пътуване на Джордж с карета.

— Ще се научи — отговори Мери леко отбранително. — Вече се справя много по-добре.

Трент я целуна по устните.

— Той е интелигентно кутре, не се съмнявам. Какво ще кажеш да тръгнем днес?

Искаше да заведе невестата си там, в старата купчина камъни, която чувстваше своя, за разлика от тази лъскава градска къща, в която доскоро живееше Седрик.

— Много добре — отговори Мери, без да се замисля. — Ще ми трябва половин час или там някъде, за да облека пътна рокля и да приготвя малка чанта.

Челюстта му едва не увисна.

— Прекалено дълго ли е? — попита тя.

— На майка ми винаги ѝ трябваха часове, ако не и дни, за да се приготви за пътуване.

— На мен не ми трябва — отговори Мери протичко, за да не обърква допълнително съпруга си. — Аз обичам да пътувам.

Ръцете на Трент отново я обгърнаха.

— Мери — промълви той с този свой дрезгав глас, от който тя се разтапяше цялата. — Няма да консумираме брака си в карета.

Ръцете ѝ обвиха врата му.

— Няма ли? — прошепна тя и очите ѝ се разшириха, когато устата му се разтегли в усмивка.

— Макар че е...

— Завършек — от бога да го просиш? — попита дяволито тя и се засмя.

— Боя се, че Бог няма нищо общо с желанията ми по въпроса — отговори Трент и устните му се задържаха над нейните. — Ще те отведе у дома — на мястото, където предците ми за първи път са обладавали съпругите си. Тази градска къща е прекалено нова.

— Нова ли? — успя да изрече Мери. — Колко е стара?

— Прадядо ми я е построил през хиляда седемстотин и двайсета.

— Няма да е зле да знаеш — каза Мери и се отдръпна, за да го погледне в очите, — че твоята и моята представа за „ново“ чувствително се различават. Моята страна е нова. На двайсет и седем години.

— Тази къща е нова — отговори той с несиметрична усмивка. — На осемдесет и три години е.

[1] Името на героя Октавиъс е препратка към император Октавиан Август (63 г. пр.н.е. — 14 г. н.е.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Един час по-късно Мери се качи в херцогската карета с мрежеста чанта с два романа, които бе заела от библиотеката в градската къща. Но така и не я отвори, защото двамата с Трент се впуснаха в спор за съкровището на микенските царе, за което той бе прочел във вестника, а Мери бе чула от една приятелка на съпругата на лорд Елджин^[1].

— Лейди Елджин трябвало да пропълзи през една дупка на четири крака, за да стигне до вътрешното помещение — каза Мери. — А после видяла град, построен от циклопите! Искаш ли още пиле?

Двамата се черпеха от кошница с великолепна храна, която стигаше да нахрани поне три новобрачни двойки.

— Може и да е видяла град — отговори Трент, приемайки пилето, — но много се съмнявам, че са го построили циклопите. Кое точно в архитектурата я е насочило към този факт?

Мери наклони глава и се засмя, признавайки правотата му.

— Полупрозорци?

Беше седнала срещу него, но Трент я привлече към себе си.

— Предполагам, че е възможно къщите да са били едноетажни. Чувал съм, че на някои хора им е трудно да се качват по стълбите, ако нямат и двете си очи.

— Омир е по-добър поет от Шекспир — измърмори Мери и се сгуши в него. — Очевидно е вярвал в циклопите, щом е писал за тях.

— А Шекспир е писал за елфи, танцуващи в горите — отбеляза Трент и ѝ предложи лимонова тортичка.

— Не, благодаря. Някъде прочетох, че циклопите изградили величествена цивилизация на един остров близо до бреговете на Гърция. О! И освен това казват, че точно те подарили на Зевс неговата мълния.

— Това доказва, че съм прав, не мислиш ли? Те са плод на нечие въображение. Все пак министър-председателят не скита напред-назад, раздавайки мълнии.

Той я привлече малко по-плътно до себе си.

— Изглеждаш сънена.

— Ще ти призная, че последните две ноци бяха ужасни — рече Мери и му се намръщи престорено. — Никак не съм ти благодарна, задето ме остави да вярвам, че ще стана лейди Седрик.

Кръвта на Трент се смрази само при споменаването на тази възможност. Той се премести по седалката, опря гръб в ъгъла и придърпа Мери в скута си. Със свободната си ръка бръкна под седалката, извади едно одеяло и го разтвори над нея.

— Толкова е меко — измърмори сънливо Мери. — В Бостън нямаме кашмир. Знаеш ли откъде идва кашмирът?

Не чу смеха му, но го усети.

— Каж ми по-късно — прошепна Трент.

— Мисля, че сега ще подремна, ако не възразяваш.

Главата ѝ се бе опряла на гърдите му, а ръката ѝ бе леко отпусната върху корема му.

Той носеше жилетка, а отдолу риза, но въпреки това... Мери полека разпери пръстите си. Кожата му беше толкова топла, че я усещаше под катовите дрехи. За първи път откакто Седрик я заплаши на бала на Верекер, се почувства на сигурно място.

— Искаш ли да си разхлабиш корсета? — попита тихо той. — Мога да помогна.

Мери отвори едното си око и погледна към него.

— Какво знаеш ти за корсетите?

— Знам достатъчно — увери я Трент и в очите му светна жаден блясък.

— Хмм — измърмори Мери и пак се отпусна на рамото му. — Много ми е удобно, благодаря. Никога не нося корсет, когато пътувам.

Той издаде приглушен звук, но очите ѝ вече се затваряха. Стори ѝ се, че са минали само няколко минути, преди да чуе гласа му:

— Мери — а после пак, по-високо: — *Мери!*

— Да? — попита уморено тя.

— Време е да ставаш.

— Не искам да ставам — измърмори тя от дълбините на съня си. — Но благодаря.

Смехът на Трент я събуди.

Мери се надигна и седна. Зад прозорците небето беше черно, но трепкащи факли хвърляха несигурна светлина около каретата. Бяха

пристигнали.

Трент излезе пръв. Когато Мери застана на вратичката пред него, той без усилие я свали от каретата.

— Май ти става навик да ме разнасяш така — каза тя и очите ѝ потърсиха неговите.

— Обичам да те държа — отговори Трент и я стисна по-здраво. — Моята американска херцогиня — прошепна той и дъхът му затопли челото ѝ. После я пусна да стъпи на земята, но задържа ръката ѝ в своята.

Когато се огледа, Мери видя, че каретата е спряла в голям двор. На равни разстояния по стените горяха закрепени факли, но дори и така Мери не можеше да види нищо друго, освен каменните стени, които се издигаха в мрака.

Един мъж с достолепен вид бе изплувал от мрака и Трент ѝ го представи като Осуалд, иконома на Хоксמיד.

— Конярят, когото изпратихте да ни уведоми за идването ви, каза, че панаирът сигурно ще забави пътуването ви — рече Осуалд, след като си размениха поздрави.

— Да, пътувахме цели пет часа — отговори Трент. — Ако се погрижите за камериерката и кучетата на херцогинята, Осуалд, аз ще заведа съпругата си вътре.

Мери бе присвила очи, за да види дали няма кулички — надяваше се, че има, защото идеята за кула с духове много ѝ допаднаше, — когато Трент отново се обърна към нея, усмихна ѝ се дяволито и я вдигна на ръце.

Мери ахна и изтърва чантичката си и мрежестата чанта, които паднаха на пода с приглушено тупване.

Без да им обръща внимание, Трент закрачи към осветената врата на къщата.

— Много романтично от твоя страна — промълви Мери след миг неловко мълчание.

— Много експедитивно — поправи я той. — Ти проспала цялото пътуване, аз обаче прекарах цели часове, като се опитвах да мисля за всичко друго, освен за това, че не носиш корсет. И честно казано, ако прислугата помисли, че съм влюбен, това само ще потвърди идеята, че съм те откраднал от брат си, воден единствено от страст.

Той прекрачи прага, преди Мери да отговори. Във фоайето стояха лакеи, готови да получат заповеди, но Мери ги зърна съвсем бегло, защото Трент се запъти право към стълбите и започна да взема по две стъпала наведнъж без видимо усилие.

На стълбищната площадка тръгна наляво и мина през великолепна двойна врата, пред която стоеше друг лакей. Човекът я затвори зад тях почти безшумно — чу се само тихото изщракване на дръжката.

Новият съпруг на Мери я пусна на леглото и се наведе толкова близо, че тя видя извивката на черните му мигли. Бяха дълги, може би колкото нейните.

Доскоро смяташе Седрик за красив, но у Трент имаше груба мъжествена красота, пред която хубостта на брат му бледнееше. Съчетана с пламъка в очите му, тя го превръщаше в чисто, неустойимо изкушение. Очите му се плъзнаха по тялото ѝ като очи на прегладнял човек по пиршество, задържаха се върху извивката на гърдите ѝ, на очертанията на хълбоците ѝ.

— Ехо, Джак? — измърмори Мери и не успя да сдържи усмивката си. — Ей тук съм.

Измина един миг, преди погледът му да се върне към нейния. Без да отговори, той наведе глава и езикът му се потопи в устата ѝ. Целувката продължи точно толкова дълго, колкото във вените на Мери да потече желание. А после Трент отпусна тялото си върху нейното.

[1] Томас Брус, 7-ми граф на Елджин (1766–1841) е прочут с факта, че след спорно разрешение от Османската империя урежда изнасянето на половината оцелели скулптури от Партенона и пренасянето им в Англия. В момента Гърция настоява за връщането на така наречените „скулптури на Елджин“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Трент открай време избираше любовниците си по красота и интелигентност. Някоя от тях обаче не можеше да се сравнява с Мери. Лицето и фигурата на съпругата му го караха да се чувства повече като дивак, отколкото като джентълмен. Искаше да я преметне през рамо, да я отнесе в някоя пещера и да я оближе от главата до петите. Особено сега, когато бузите ѝ бяха поруменели, а устните — подпухнали от целувките му.

Жените, с които бе спал до този момент, бяха опитни куртизанки. На свой ред той се смяташе за прецизен любовник, който ги задоволяваше един или два пъти, преди да позволи това удоволствие и на себе си, винаги с предпазно балонче, за да предотврати създаването на незаконно дете.

Този път нямаше нужда да си нахлузва подобно нещо, камо ли да го завързва така стегнато, та червената ивица да му остане за часове напред.

Нещо повече, той харесваше съпругата си. Кой би помислил, че това може да промени нещата до такава голяма степен?

— Ще консумираме този брак — каза Трент — и после ще останем женени през следващите шейсет или седемдесет години.

Той я целуна по носа.

— Едно нещо искам да изясня. Ако беше сгодена за когото и да било друг, а не за Седрик, щях да те открадна от годеника ти в нощта, в която се запознахме. Ти си моя още от мига, в който се срещнахме на онзи балкон.

Мери го целуна по устните.

— Тогава и ти си мой. Така да бъде — каза му тя и в очите ѝ проблесна нежна усмивка. — Вземам те.

Членът му бе притиснат към крака ѝ, по-възбуден от когато и да било. Още един поглед към розовите ѝ устни и усмихнатите очи, и болката в слабините му се засили.

— Какъв е този шум? — попита Мери и се обърна в посока към звука.

— Лакеите пълнят ваната в банята, зад тази врата.

Камериерката ѝ навярно бе решила, че ще иска да измие праха от пътуването. Трент искаше да я люби така, както си беше, с парфюма, който представляваше кожата ѝ след сън. Най-еротичният аромат на света.

Но Мери беше дама и девственица. Сега го гледаше и в очите ѝ се четеше желание, но и тревожен свян.

Трент бързо се изми в дървена вана, която донесоха в стаята му. За него веселите гласове на жени, които долитаха от банята в съседното помещение бяха нещо ново — и много приятно. Когато Мери се засмееше, му се струваше, че чува музика.

Един час по-късно звуците от другата страна на вратата най-после бяха заглъхнали. Трент реши, че е минало достатъчно време и може да влезе в спалнята на съпругата си. Той завърза здраво робата си, почука два пъти и влезе през вратата, която свързваше двете стаи.

Мери се беше свила на една страна върху снежнобял чаршаф. Мастиленочерната ѝ коса бе разпиляна по възглавницата. За кой ли път Трент се предупреди, че трябва да действа бавно и дисциплинирано. Трябваше да обуздае безумната необходимост, която изпитваше.

— Добър вечер — каза той и тръгна към нея.

През прозрачната ѝ дреха виждаше тъмнорозовите ѝ зърна, сянката под извивката на гърдата ѝ, още една примамлива сянка между бедрата ѝ.

— Боже! — промълви той. Гласът му прозвуча като измъчен шепот. — Прекрасна си.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Искам да си съблека робата, но ако предпочиташ, мога да го направя под чаршафите.

— Какво носите отдолу, Ваша светлост?

— Нищо.

Видя как гърлото ѝ се раздвижва, докато преглъща.

— Каза, че ще сме женени шейсет години. Сигурно ще свикна да ти гледам коленете.

Изглеждаше възхитително срамежлива, но изпълнена с желание.

— Не само коленете — каза той и захвърли робата.

Съпругата му го огледа бавно целия. Трудно бе да се каже какво мисли. Тялото на Трент не приличаше на това на повечето джентълмени и в никакъв случай — на това на Седрик — Разбира се, той не смяташе, че Мери изобщо е виждала гол мъж.

Все пак не приличаше на елегантните гръцки статуи в музеите. Обичаше да се занимава с енергични дейности, прекарваше цели дни на седлото, обикаляйки едно или друго от именията си. Бедрата му бяха мускулести... Проклятие, в тялото му нямаше нищо елегантно.

Целият беше изтъкан от изпъкналости и възли от мускули, имаше и няколко белега: един бял на десния крак и един по-тъмен на корема, когато като момче се спъна на една коса.

Желанието пулсираше яростно във вените му в първичен ритъм, който му подсказа, че самоконтролът му се е стопил, изчезнал по време на пътуването, което Мери проспa. Беше галил бузата ѝ, косата ѝ и извивката на хълбока ѝ, докато тя спеше спокойно на рамото му.

Сега проследи погледа ѝ надолу, към набъбналия му тежък член срещу нея.

— Целият си мъжество — прошепна тя едва чуто.

Трент нямаше представа какво има предвид, но усети желанието в гласа ѝ, особено когато върхът на езика ѝ се подаде между розовите устни.

Направи крачка към леглото, но преди да легне до нея, Мери седна и започна да вдига нощницата си. Пищната ѝ гръд се раздвижи, люшна се леко и той застина на място.

Мери се размърда, за да освободи нощницата изпод дупето си. А после с рязко движение я дръпна през главата си. Лицето ѝ порозовя, но тя остана неподвижна.

Нещо диво се надигна в стомаха му, когато я видя гола за първи път. Ненадейно почувства, че разбира лукавия език на дамските поли.

Мери се засмя с треперещ глас.

— Изглеждаш така, сякаш никога досега не си виждал женски колене... или останалата част от една жена.

— Никога досега не съм виждал коленете на съпругата си... или останалата част от нея — отговори дрезгаво Трент и най-накрая се отпусна върху нея с усещане, че това е най-естествената поза на света — усещане, което се разля по вените му с бързината на пожар.

Мери ахна, обви ръце около врата му и му се усмихна с онази своя дръзка американска усмивка — онова изражение на абсолютна прямота, което никога не беше виждал в лондонските бални зали.

— Леля Бес ми каза, че времето за лягане е време за лудуване на брачните двойки — прошепна тя до устните му.

Най-напред трябваше да обсъдят предстоящия акт сдържано, възпитано. Точно така. Той прочисти гърлото си и се премести — легна на хълбок до нея.

— Разбираш ли какво ще направим?

Гласът му бе като ръмжене, но Мери не трепна. И тя се обърна на хълбок и за изненада на Трент отново се усмихна. Проклятие, Мери сигурно щеше винаги да го изненадва, до края на живота им.

— Да. Макар че леля Бес не ми предостави кой знае колко информация, освен това, че ми обясни... — и тя махна с ръка — ... най-основното. Знаеш ли, че патките могат да се сношават само в течаща вода?

Когато беше нервна, Мери ръсеше факти така, както дъбът — жълъди.

— Не се тревожи — каза Трент, сложи ръка на хълбока ѝ и я остави там, без да мърда. — Доколкото съм чувал, първият път може да не е много приятно. Но с времето ще стане по-хубаво.

Погледът ѝ се плъзна по тялото му като ласка, макар че у Трент нямаше нищо меко, нищо изискано или джентълменско. Целият беше изтъкан от мускули и сухожилия, целият беше възли от сила. Спомни си как Седрик се отвращаваше от „яките“ му гърди.

Мери обаче не изглеждаше уплашена от големината и мощта му. Очите ѝ бяха запленени, малките ѝ зъби бяха ухапали долната ѝ устна и я бяха накарали да почервенее.

У нея имаше нещо живо и будно, може би заради произхода ѝ, а може би просто заради безстрашния ѝ нрав.

Тази мисъл го накара да се ухили. Той се премести по-близо, за да я целуне по устата. Дори това кратко докосване до копринените ѝ устни разпали течен огън, който се разля по крайниците му.

Прокара ръка по корема ѝ. Тя потръпна и той се наведе да опита вкуса ѝ, прокара устни по извивката на гърдата ѝ.

— Имаш прекрасни гърди — измърмори.

— Гувернантката ми, госпожица Феърфакс, каза, че блестя като евтина гривна. Според нея са прекалено големи.

— Госпожица Феърфакс е глупачка — отвърна Трент с надебелял глас. Беше докоснал едното розово връхче и сега нямаше друг избор, освен да го близне.

Мери ахна и се обърна по гръб. Издаде тих задавен звук и той отново я близна.

— Харесва ли ти? — успя да попита сравнително членоразделно.

Вместо отговор Мери простена, което — *невъзможно!* — го накара да се възбуди още повече. Вдигна глава, за да попита каква точно информация е успяла да ѝ предаде леля ѝ, но ръката ѝ се зарови в косата му и го задържа неподвижен.

След това Трент се отдаде на най-първичните си инстинкти и, изглежда, му стана невъзможно да изрече каквито и да било думи. Или може би думите просто нямаха значение. Започна да смуче зърната ѝ, заслуша се как дъхът ѝ секва, а после дишането ѝ се ускорява.

Едва когато пръстите, които галеха гърдите му, започнаха да се плъзгат надолу, той хвана ръката ѝ и я задържа над главата.

— Не можеш да ме докосваш — промълви Трент с дрезгав глас. — Лудуването ще свърши, преди да е започнало.

Мери кимна и го погледна доверчиво, неразбираща колко възбуждащо му се стори покорството ѝ. Той беше първият мъж, който я докосваше... навсякъде.

Първият мъж, целунал гърдата ѝ. Корема ѝ. Малко по-надолу. Очите ѝ се разшириха, но тя не помръдна. Всъщност, когато членът му подскочи срещу крака ѝ, по тялото ѝ премина тръпка.

„Моя“ — помисли си той, замаян от чувствено удоволствие, от импулса да я направи своя — *своята жена* — дотолкова, че в ума му отново прозвуча предупредителна тръба. Все пак не беше дивак. Беше много важно да направи брачното ложе — лудуването — приятно за невестата си.

Мери лежеше под него. Кожата ѝ беше като мляко и мед. Всичко у нея му доставяше удоволствие — всяка трапчинка и извивка, цветът и допирът на кожата ѝ. Трент призова целия си самоконтрол, за да не се стовари отгоре ѝ, да не разтвори тези бели крака по-широко и да не се зарови в мекотата ѝ.

Пусна ръката ѝ и започна да целува корема ѝ, да мести устните си по-надолу.

— Джак! — извика тя, когато той подуши една къдрица над краката ѝ. — Джак, какво си мислиш, че правиш, по дяволите? Това не е прилично. Сигурна съм!

— Неприличното е съвсем прилично за женена двойка — увери я той и прокара езика си по едно сладко късче розова плът.

Досега Мери го дърпаше за косата, но сега замръзна. Затова той пак близна сладкото местенце. Тя ухаеше на цветя, на удоволствие и грях — всичко това наведнъж.

Съпругата му изпищя и този звук бе така омагьосващ, толкова невинен и все пак изпълнен с такова удоволствие, че една част от сърцето му, вледенена от години, се поразтопи.

— Харесва ли ти, херцогиньо? — попита Трент шепнешком след миг.

Краката на Мери се извиваха под него, а ръцете ѝ, все още вкопчени в косата му, не го отблъскваха, а го държаха на място.

— Да не си посмял да спреш — прошепна тя.

Той духна срещу най-сладкото ѝ местенце и Мери нададе дрезгав стон.

— Още смятам, че това... — започна задъхана, но Трент не искаше да я оставя да мисли кое е редно и нередно. Изобщо да мисли. Пръстът му проникна в най-интимното, най-личното ѝ кътче и Мери издаде някакъв отчаян звук дълбоко в гърлото си. Членът му се стегна до болка.

Проклятие, не можеше да загуби контрол точно сега, нали?

Тялото му отговори на въпроса. Ако не се овладееше, щеше да свърши като някое зелено момче, едва зърнало жена.

Мери отвори очи.

— Ти си мека и розова, и всичко, което аз не съм — каза Трент.

Премести се нагоре, само колкото да може отново да засмуче гърдата ѝ, и в същото време плъзна ръката си долу, покрай копринено кичурче коса. От устните на Мери се изтръгна стон, когато той пхна пръста си вътре.

Бавно започна да я гали в малки предразполагащи кръгчета, видя как белите ѝ зъби захапват долната ѝ устна. От гърлото ѝ постоянно

излизаха тихи задъхани звуци, хълбоците ѝ се движеха в неустоим ритъм, а ръцете ѝ се вкопчиха в неговите.

— Джак — прошепна тя.

Никога досега членът му не се бе втвърдявал толкова, но той изчака тя да се предаде, да нададе вик, да забие нокти в кожата му, тласкана от силата на вълните удоволствие, които блъскаха тялото ѝ срещу неговото. Погълна виковете ѝ като умирац от жажда, полулегнал върху нея, за да усети всяко пулсиране и всяко потръпване.

Безпомощното ѝ треперене се поуспокои. Трент не помръдна пръста си — изчака, за да може тя да се наслади на последната искрица удоволствие. Кожата ѝ беше влажна, по челото ѝ имаше полепнали къдрици. Краката ѝ бяха широко разтворени в самозабрава, косата ѝ се беше разпиляла по възглавницата, а тъмните мигли на затворените ѝ очи се открояваха над зачервените бузи.

Никога досега не бе имал нещо истинско свое. Седрик се беше борил с него за къщата, за имението, за любовта на родителите им. По времето, когато майка му и баща му умряха, се чувстваше толкова близък с тях, колкото и с иконома. Всъщност можеше да се каже, че двамата с Осуалд са по-близки.

Но Мери беше негова. По някакъв странен начин дори се радваше, че не бе разбрала за кого се омъжва.

Сега беше с него, в това легло, защото искаше да бъде тук. Не защото искаше да бъде херцогиня. Ако не искаше Трент, щеше да се качи разярена на първия кораб за Бостън.

Едно нещо за нея знаеше със сигурност: Мери никога не лъжеше. Виковете ѝ на удоволствие бяха също толкова истински, колкото и упреците ѝ в каретата.

Изминаха няколко дълги мига, преди Мери да отвори очи, но тя беше неговата невеста, неговата девствена невеста и той нямаше да разруши първото ѝ любене, като ѝ се нахвърли. Като нахлуе в нея.

Когато най-накрая миглите ѝ се повдигнаха, тя погледна към него и каза:

— Освен ако леля Бес не бърка, вечерта не би трябвало да свърши така.

От гърлото му се изтръгна сподавен смях.

— Когато се запознахме, си помислих, че имаш вид на човек, който не се е смял от години.

Трент плъзна крак между нейните, подуши я по врата, вдъхна лекия парфюм на цветя, останал по кожата ѝ.

— Наистина не бях.

— Тази вечер се засмя три пъти — каза Мери с удовлетворен вид.

Трент не можа да се спре: ръката му се плъзна между краката ѝ и в гърлото му заседна дрезгав стон, защото тя беше влажна и готова за него.

— Мой ред е — прошепна Мери и го бутна леко. — Ти ми каза да не те докосвам, но това не е честно. Искам да те докосна и ти ще трябва просто да се примириш.

Трент никога не бе изпитвал нищо, което поне малко да наподобява нуждата му да бъде дълбоко в съпругата си. По някаква причина мисълта, че той е първият, го подлудяваше, обсебваше го, но той се насили да легне по гръб и да остави Мери да обсипе гърдите му с целувки.

Пръстите ѝ бяха като кадифе, по-съблазнителни, отколкото щяха да бъдат пръстите на най-прочутата куртизанка на света. Мери докосна зърното му и през тялото му премина тръпка, сякаш камък бе паднал в езеро.

Загледа се в нея, как прокарва пръсти по мускулите на гърдите му, към корема, станал релефен от тежък физически труд, с какъвто не би трябвало да се занимава никой херцог. Трудът, с който се занимаваше открай време в опит да се откъсне от парфюмирания будоар на майка си и полетите с коняк вечери на баща си.

— Ще ти прозвучи глупаво — каза Мери и вдигна глава. Очите ѝ бяха притворени, на лицето ѝ бе изписано изражение, което Трент не можеше да сбърка — изражението на жена, която току-що е била задоволена. — Харесва ми как изглеждаш. Мъжествено.

— По американски? — предложи той и устните му се извиха нагоре.

— Националността няма нищо общо — измърмори Мери. Целувките ѝ бяха стигнали близо до члена му и сега тя се взираше в него запленена.

— Докосни ме — промълви той, едва успявайки да потуши умолителната нотка в гласа си.

Тя обвини ръка около него и отприщи вълна на изгаряща горещина, от която Трент инстинктивно изви гръб и оголи зъби в дрезгаво ръмжене. Всяка дама би изпищяла и би пустила члена му, уплашена от грубия му отговор.

Но не и Мери.

Вместо това ръката ѝ се стегна и се плъзна надолу. Умът на Трент се изпразни. Едва-едва чуваше собствените си жадни стонове.

Но задържа очите си отворени, видя я как гледа, докато малката ѝ ръка се плъзгаше нагоре-надолу, без да се отваря. Мери облиза устни и това беше краят.

Трент загуби всякакъв самоконтрол.

Изстреля се нагоре и я събори, така че дългият му корав член срещна мекотата ѝ.

— Искам... — изохка той и се опита да се овладее. Никога не се държеше така, *никога!*

Но ръцете на Мери се заровиха в косата му. Тя придърпа лицето му към своето и облиза долната му устна. Усещането беше толкова сладко и мъчително, че той се наведе и на свой ред я гризна.

— Джак — прошепна тя, — искам те.

Той изръмжа нещо, помъчи се да се овладее. Изправен над нея, остави главата си да увисне, затвори очи, за да не я вижда. Но това не помогна, защото другите му сетива просто заработиха още по-усилено, а мускулите му затрептяха, опасно близо до мига, в който щяха да го тласнат в нея.

— Сега ще те заболи, Мери — успя да изрече той. — Така поне казват.

Тя отново го стъписа, като се изви нагоре и прошепна до устните му:

— Искам те, Джак!

Наклони бедра и започна да се търка в него.

В последен миг на ясна мисъл Трент се дръпна назад, разтвори краката ѝ и погледна към прекрасните ѝ гънки. Започна да я ближе като котка, държеше я надолу, докато тя пищеше и се извиваше срещу ръката му.

Беше шумна, тази негова американска съпруга. Мисълта се мярна в главата му съвсем неясно, защото беше съсредоточен върху задачата да ѝ дарява удоволствие, да научава какви докосвания обича,

докато накрая тя не избухна в пламъци в ръцете му и отново стигна до края.

Стига толкова! Трент преряза крехките нишки на самоконтрола си.

Надигна се над съпругата си и бавно тласна издутата главичка на члена си в нея.

Ръцете на Мери стиснаха раменете му още по-здраво, очите ѝ се разшириха и тя прошепна нещо, което той не можа да чуе.

Беше толкова стегната, че веднага го изби пот. Никога не бе изпитвал нещо подобно. Нахлуваше в разтопен мед. Разтрепери се. Как бе възможно Мери да не изпитва болка? Очите ѝ бяха затворени и тя изглеждаше озадачена, а не обзета от болка.

Той си пое дъх дълбоко и мъчително.

— Боли ли? — прошепна.

Мери отвори очи и поклати глава.

— Не, но е много странно.

— Толкова е хубаво да съм вътре в теб — промълви Трент с глас, който усещаше като боботене в гърдите си. — Искане ми се да мога да остана така завинаги. Никога да не помръдвам.

Говореше сериозно. Макар че в същия момент отново тласна.

Мери си пое дълбоко въздух и започна да се извива под него. От устните му отново се изтръгна стон. После тя наклони хълбоците си и обви крака около кръста му. Здравата хватка на тялото ѝ се отпусна и го пусна вътре.

Пламналата болка в слабините му, изведнъж се прехвърли в главата. Удоволствието го накара да си загуби ума, превърна го само в тяло и нищо повече. По гърдите му изби пот от усилието да не нахлуе дълбоко в нея.

И все пак смътно осъзна, че ноктите ѝ се забиват силно в раменете му, чу дрезгавия ѝ стон. Прокара устни по изящната линия на челюстта ѝ, отдръпна се и изчака един миг, колкото очите ѝ пак да се отворят.

Нищо на този свят не беше по-апетитно от израза в очите на Мери.

— Джак — прошепна тя.

Джак беше новата му същност — тази, която най-накрая имаше човек, когото можеше да нарече свой, някого, когото да обича, да

защитава и да прави щастлив. Трент усети как някакво странно усещане обхваща цялото му тяло — нещо като неистова горещина, която ближеше кожата му и го караше да се чувства оголен, пулсиращ от... нещо.

— Добре ли си? — попита шепнешком той.

— Ммм.

Той започна да се движи, равномерно и бавно. От гърлото му излизаха думи, лишени от съзнателна мисъл — дрезгави, сурови, преминаващи в пъхтене при тласъците му. Не бе възможно Мери да изпитва огромна болка, защото очите ѝ бяха полузатворени — тъмни, удовлетворени — и тя го стискаше с ръце и крака.

Даваше му позволение.

Най-накрая Трент наистина изостави всеки самоконтрол — или Джак го изостави? Полудя, тялото му обгърна Мери, а нейното обгърна него. Беше топла, благоуханна. Беше негова съпруга и той щеше да я има и да я пази, да я познае, както казваше Библията.

Тя започна да отвърща на тласъците му, отначало непохватно, като го притегляше все по-навътре с всяко движение. Трент усещаше как в слабините му се надига огън. Ръцете ѝ бяха обвили неговите, стискаха ги толкова здраво, че отново усети бодежа от ноктите ѝ.

Трент стисна зъби. Не искаше да се откаже от вълшебното удоволствие. Тласъците му станаха кратки и дълбоки, а очите му проследиха треската, която се разпростря по мократа ѝ бяла кожа. Засмука гърдата ѝ, усети сладко-солената, само нейна пот, наслади се на начина, по който Мери се извиваше под него.

Беше облян в пот, гърдите му се надигаха и спускаха учестено, а хълбоците му тласкаха в жената, която се бе вкопчила в него задъхана и го целуваше с пълните си чувствени устни.

Замръзна, когато тялото ѝ най-накрая се стегна около члена му и го освободи.

Остави главата си да падне напред и със задъхан стон се изпразни в нея. Пак и пак.

Негова и пак негова.

Неговата единствена, неговата първа, неговата последна.

Нещо у него се бе разбило. Или разтворило. Нещо твърдо и студено. Той свърши... но членът му не омекна. Вместо да се

отдръпне, видя как по слепоочието на Мери се търкулна капка пот и изчезна в пищната ѝ коса.

— Заболя ли те? — попита Трент. — Да се отдръпна ли?

Очите на Мери примигнаха, отвори се, срещнаха неговите. Индиговосини. Той ги каталогизираше: сиви, когато се ядосаше, виолетовосини като море под облаци, когато бе удовлетворена.

Не, не удовлетворена: *щастлива*.

Изразът в очите ѝ се заби в гръбнака му и той се тласна още малко напред. Все още беше с нея, в нея.

— Не — отвърна ликуващо тя. — Искам да кажа, за малко беше неудобно, но после стана повече от удобно, ако ме разбираш.

Мери раздвижи бедра и Трент усети движението ѝ чак в стъпалата си. От гърлото му се изтръгна нов стон.

Той отново се тласна към нея в мълчалив въпрос, видя как Мери накланя глава настрана и се усмихва. А после тя сви колене и се надигна към него — покана, предизвикателство.

— Сигурна ли си, че можеш да ме приемеш пак? — попита той и тласна — сладострастно движение, от което в тялото му пламна огън. — Трябва да изчакаме един-два дни. Една седмица.

Не го мислеше. Ако не я докоснеше цяла седмица, щеше да полудее. Но беше джентълмен: ако я болеше, нямаше да се доближи до нея.

Тя отвърна на тласъка му — все още тромаво, но отвърна.

— Пари, но в същото време е приятно. Особено когато правиш това.

В крайниците на Трент се разля горещина, сякаш бе отпил голяма глътка лютив коняк.

— Това? — и той нахлу още по-навътре. Хареса му как устата на Мери се отвори, когато членът му намери целта си. Очите ѝ се изцъклиха, а пръстите ѝ се свиха в юмрук.

После хълбоците ѝ се понадигнаха и тя отвърна на тласъка.

Звукът, който се изтръгна от устните ѝ, беше изпълнен с такова желание, така чувствен, че Трент си загуби ума. *Пак*.

Започна отначало, сякаш последния час го нямаше. Членът му беше толкова твърд, сякаш не ѝ беше дал всичко... всъщност явно не беше, защото вече усещаше нажежената топлина в сгъвките на

коленете и в слабините си. Тя отново издаде тих звук и го ухапа по врата. Ухапа го. По врата.

Трент почувства как лицето му се разкривява и забрави всичко. Започна да нахлува в нея пак и пак, толкова бързо и диво, че тя простенваше при всеки тласък, главата ѝ се мятеше, ръцете ѝ изглеждаха съвсем бледи на фона на кожата му, докато се плъзгаха по неговото тяло.

— Ти си... — изръмжа той най-накрая.

Мери отвори очи, замаяни от удоволствие.

— Джак.

Беше се вкопчила в него и той се сепна, когато осъзна, че по бузите ѝ се стичат сълзи.

Веднага спря и помоли шепнешком:

— Кажи ми, че не плачеш от болка.

— Не ме боли — прошепна тя в отговор. — Не ме боли. Никога не съм си представяла това.

Господи! Никога не бе виждал толкова красиви очи, очи, в които можеше да се вира до края на живота си.

— Не беше това, което очаквах — продължи Мери задъхано, защото, макар че тя говореше, Трент не можа да се въздържи и тласна отново, бавно и нежно.

Той я целуна по устните.

— Не беше ли?

— Не.

За миг се възцари тишина. Сега Мери усещаше ритъма, надигаше се да го посрещне. Той отново се подпря на една ръка и се тласна напред, заигра се с розовото ѝ зърно, помисли си, че обожава прасковения цвят, който обля бузите ѝ, и накъсаното ѝ неравномерно дишане.

А после Мери изведнъж каза:

— Ако някога направиш това с някоя друга жена, освен мен, Джак, ще трябва да те убия.

— Няма — отвърна той простичко. Нямаше нужда да ѝ казва, че се чувстваше разранен и обновен вътрешно, сякаш никога не бе лягал с жена преди нея. Не можеше да си представи друга жена в леглото си. *Не и след това.*

Погледът ѝ потърси неговия и тя кимна. Предупредителната горещина в основата на гръбнака му се превръщаше в чист огън, затова Трент седна на пети и прокара треперещите си ръце през къдриците на Мери, придърпа лицето ѝ до своето и завладя устата ѝ.

Дори да искаше да се спре, не би могъл. Зае се да я целува жадно. Устите им се разтопиха една в друга, целувките им започнаха да се преливат и през цялото време той не спря да се движи.

— Джак!

По лицето на Мери пробяга удоволствие. Очите ѝ бяха стиснати, а сърцето ѝ биеше толкова бързо, че Трент виждаше препускането на пулса в гърлото ѝ. Тя нададе вик, отметна глава назад и той почувства как тялото ѝ се сковава.

Отдолу кадифената ѝ мекота ненадейно го стисна с такава сила, че той изсумтя и бе загубен... падаше... още един последен тласък... лудост. *Загуби си ума.* Членът му се стегна, от устните му изригна вик и той ѝ даде всичко.

Всичко от себе си.

Сякаш си бе ударил главата и бе отворил очи само за да разбере, че е ослепял. Ослепял за всичко друго, освен за екстаза на потръпващото си тяло.

Когато най-накрая вдигна лице от косата ѝ, с благодарност установи, че все още е подпрян на лакти — поне не се беше стоварил върху нея като някой бик.

Дали Мери беше забелязала, че умът му е прещракал? Че е надал рев като някой луд?

Това, което бяха направили двамата, по нищо не приличаше на обмислените дружелюбни съвкупления с любовниците му. Умът му се отдръпна от спомените. Тези жени бяха останали в миналото.

Трент внимателно се отдръпна и се плъзна настрана, привлече главата ѝ върху ръката си, пожела си тя да отвори очи и да каже... нещо. Да му каже, че не е отвратена от потта, която бе покапала от него върху нея. От пръхтенето му, от samozабравата му. От начина, по който дъхът му все още стържеше в гърдите.

Тя не каза нищо и когато погледна надолу, Трент установи, че се е сгушила до рамото му и спи дълбоко. Не беше толкова отвратена, че да не може да намери думи...

Спеше спокойно, разперила пръсти върху гърдите му. Косата ѝ беше мокра и докато ударите на сърцето му се успокояваха, той чу ехо от гласа ѝ, който викаше името му.

Докато я милваше внимателно, Мери се събуди, но веднага след това заспа пак. И не се размърда, когато той реши, че леглото ѝ е много тясно за двама, вдигна я на ръце и я отнесе в спалнята си.

Тази нощ Трент остана буден часове наред, загледан в деликатния филигран, който представляваше косата на Мери, в силната ѝ челюст, в извивката на ухото ѝ. В пълната ѝ гърд.

Около него светът се преобръщаше, но същото се случваше и с неговия вътрешен свят.

Всичко се разместваше.

Досега се вълнуваше от херцогството, защото това беше негово задължение. Това бе първородството, което бе спечелил от брат си, като бе успял да го изпревари и да се появи пръв на този свят. Това беше награда — всички му казваха, че е награда.

Никога не го почувства като награда. Чувстваше го като това, което караше майка му и брат му да го ненавиждат. Нищо на този свят не можеше да бъде толкова ценно, че да си струва това.

Докато чертаеше спирали по гладкото рамо на съпругата си, установи, че сега Мери е в центъра на неговия свят, а херцогството е избутано настрана.

Когато най-накрая се унесе, светът се бе пренаредил.

ГЛАВА 25

На следващата сутрин Мери се събуди с чувството, че е забравила нещо. Протегна се замаяна и почувства, че цялото тяло я боли... боли я?

И тогава си спомни. Джак. Трент. Съпругът ѝ. Това... както и да се наричаше, което направиха снощи.

Обърна глава...

Не видя нищо друго, освен бял ленен чаршаф. Вече не беше в стаята си.

Херцогската спалня беше пропита от мъжественост, с тъмни завеси, привързани към четирите колони на леглото, тежки пердета на прозорците, тъмночервен килим на пода.

А после сърцето ѝ подскочи, когато зърна отстрани, едно стъпало по-нагоре, един алков, достатъчно голям да побере едно бюро и един стол.

И Джак.

Мери бавно седна, придърпа чаршафа, за да покрие гърдите си. Съпругът ѝ седеше, обърнат в профил към нея, съсредоточен върху това, което пишеше, и само по долни гащи. Докато пишеше, раменете му не спираха да помръдват плавно. Почти не спираше, за да натопи перото си в мастилото.

От време на време вземаше някой лист хартия, консултираше се с него и продължаваше да пише.

— Джак — каза тихо тя.

Той не се обърна. Никога не беше виждала такава концентрация. Той целият излъчваше жизненост и решителност.

Когато не ѝ отговори, Мери се премести до края на леглото и слезе, като дръпна чаршафа със себе си. Трент вдигна глава едва, когато тя влезе в алкова, повлякла чаршафа след себе си като ехо на венчалния си шлейф.

И впери поглед в нея.

— Аз съм твоята херцогиня — помогна му Мери и се ухили, когато в очите му се появи объркване. — Не ме ли помниш?

Трент скочи от стола и преди да си е поела въздух, я вдигна на ръце и я положи обратно на леглото.

— Боже господи! — изписка Мери.

— Боли ли те? — попита херцогът.

— Не — прошепна тя. Не беше съвсем искрено, но това нямаше значение, не и когато кръвта ѝ ненадейно кипна и се почувства болна от копнеж.

Той наведе глава и я целуна пламенно.

— Нищо не е по-важно от това — промълви след известно време.

— Чуваш ли ме, Мери?

— Да — изохка тя и изви шия, за да му позволи пак да я целуне.

— Сега ще те обладая.

Гласът му беше тих и дрезгав, но в него нямаше въпросителна нотка.

— Моля те! — изрече тя. Гърдите я боляха от желание да усетят докосването му.

Трент сякаш отгатна мислите ѝ. Едната му ръка обхвана дясната ѝ гърда, а другата разтвори бедрата ѝ.

— Мокра си от семето ми — прошепна той в ухото ѝ. Пръстите му се плъзнаха между гънките ѝ и тялото ѝ се разтърси от усещания.

— Трябва да се изкъпя — изохка Мери, обзета от стеснение.

— По-късно — отвърна съпругът ѝ и това прозвуча като небрежна заповед. Широката главичка на члена му проникна в нея и тя се скова.

Част от нея искаше да се отскубне, да избяга в другата стая. Другата част ѝ нареждаше да обвие крака около хълбоците му.

От устните ѝ неволно се изтръгна вик, когато той се гмурна в разранената ѝ плът.

Устните му погъделичкаха ухото ѝ.

— Харесва ми как откликваш — каза той.

Мери наистина откликваше. Цялата топлина се бе оттекла от тялото ѝ и тя оставаше вкопчена в него само от инстинкт, като го стискаше с ръце и крака. Трябваше да му каже истината. *Болезе я.*

— Проклет вечен ад! — простена той. — Толкова си гореща и тясна!

Тя зарови лице в рамото му. Отвори уста да му каже, но ръката му се озова върху гърдата ѝ и по някакъв начин удоволствието надви болката. Трент помръдна, целуна я и без да мисли, Мери изви гръб, за да му позволи да проникне още по-навътре.

— Точно така! — насърчи я той, посегна и вдигна крака ѝ още по-високо на хълбока си.

Гласна напред и в този ъгъл имаше нещо, което промени всичко.

Паренето отшумя. Ръцете на Мери се плъзнаха по гърба му, обхванаха хълбоците му и не ги пуснаха. Чувстваше се обгърната от него, от аромата му, от ръмженето му, от силата на ръцете и краката му.

— Ти си удивителна — прошепна Трент в ухото ѝ, започна да тласка по-бързо и Мери почувства едновременно, че я боли и че не я боли. Пареше, а беше чисто блаженство. Някъде дълбоко в тялото ѝ се зароди тръпка.

От гърлото ѝ се изтръгна ридание — звук, лишен от всякакво достойнство, — но едрата ръка на Трент се отпусна върху хълбока ѝ, погали го, вдигна я малко по-нагоре и създаде нов вид натиск...

По гръбнака ѝ се стрелна горещина, ала в същото време изпита болка. Умът ѝ се люшкаташе между едното и другото.

Пръстите му стиснаха хълбоците ѝ с такава сила, че можеше да ѝ останат синини, и тази лека болка по някакъв начин успокои другата, силната, позволи на удоволствието да нахлуе.

Ненадейно цялото тяло на Мери се изчерви, от главата до краката, и тя нададе вик:

— Джак!

Беше стресната, стъписана от радостта на съединяването.

Гърдите на съпруга ѝ се надигаха и спускаха учестено, а от устните му се изтръгна рев.

— О! — прошепна Мери след миг сама на себе си, прекалено тихо, за да я чуе той. Когато Трент се отдръпна, очите ѝ се насълзиха. Паренето беше ужасно.

— Какво има? — прошепна херцогът и пръстите му избърсаха сълзите, които се бяха търкулнали по бузите ѝ.

— Малко ме боли — призна тя.

Трент се намръщи.

— Трябваше да ми кажеш.

Мери почувства как бузите ѝ порозовяват.

— Не исках да спираш.

Не беше сигурна, че ще може да го погледне в очите. Лицето ѝ пламваше само като си помислеше за звуците, които бе издавала.

Трент като че ли не го забеляза. Той я обгърна с ръце, подуши врата ѝ.

— Ще позвъня да напълнят ваната, става ли?

Миг по-късно Мери отново се уви в чаршафа и сковано се запъти към собствената си стая. Малко по-късно дойде Луси, а след нея лакеи с кофе димяща вода.

Един час по-късно Мери се почувства много по-добре. Луси дискретно бе сипала във ваната малко соли и Мери бе лежала вътре дълго, мислейки за последната нощ. Вече не беше същата жена като предишния ден. Всичко се бе променило.

Леля ѝ твърдеше, че съпружеският акт бил приятен, и беше права.

Но бракът не се изчерпваше само с леглото. Макар че в името на истината много ѝ се искаше да се върне в спалнята и да завари съпруга си във ваната, да види как водата се стича по всички тези мускули...

Седнала там, пред тоалетната масичка, Мери почувства, че се изчервява. За щастие Луси не забеляза. Разбира се, нямаше да търси Трент във ваната. Той дори нямаше да се намира във ваната. Беше почти сигурна, че вече се е захванал за работа.

Мери смяташе да слезе на долния етаж и да се запознае с прислугата. После щеше да започне да разглежда градините. Опознаването им щеше да ѝ отнеме цели дни. Всъщност само при мисълта да разполага с цели деветнайсет акра за работа на устните ѝ се появи усмивка.

Дни ли? Щеше да ѝ отнеме години!

Обзета от внезапна решителност, тя се изправи и съобщи на Луси, че под жълтата си утринна рокля смята да обуе здрави обувки за вървене, а не копринените пантофки, които бе извадила камериерката.

След като се облече, вече се канеше да излезе от стаята си, когато чу драскане на нокти. Джордж доприпка от коридора, веднага се подхлъзна и тупна на пода.

Мери действително бе забравила за Джордж предишната вечер. Как можа!

— Здравей, миличък! — провикна се тя, наведе се и го вдигна. — Къде е Кокиче?

— В кабинета на херцога — отговори Луси. — Негова светлост повика един лакей, за да я отнесе, но тя започна да драска по вратата и не спря, докато пак не я пусна вътре.

— О, не! — възкликна Мери със сподавен смях. — Боя се, че херцогът не обича кучетата или поне не Кокиче!

На долния етаж Мери поздрави Осуалд с „добро утро“ и му позволи да я съпроводи до стаята за закуска. Отне ѝ няколко минути, но успя да измъкне от него, че през целия си живот в едно или друго качество е служил на херцозите на Трент.

— Съпругът ми е късметлия, че ви има — каза най-после тя. — А аз съм много благодарна, че сте тук и ще ми помогнете да се науча да бъда херцогиня — и му се усмихна.

Осуалд се поклони.

— За мен ще бъде удоволствие, Ваша светлост.

Той се поколеба.

— Всяка сутрин ли ще закусвате в стаята за закуска, Ваша светлост? Покойната херцогиня си поръчваше лека закуска в леглото сутрин.

— Нямам желание да се храня в леглото — отговори Мери и погледна към яйцата, наденичките, препечените филийки и кървавицата на бюфета. — Ако обичате, Осуалд, бих желала малко яйца, домати, една от тези наденички и парче сирене.

После седна и се усмихна в знак на благодарност, когато Осуалд ѝ донесе чиния.

— Госпожа Ханидюкс се пита дали ще можете да я приемете, след като закусите — каза икономът.

„С една добра икономка — рече веднъж леля Бес на Мери — човек може да преживее всичко, дори Божието наказание.“ А когато забеляза въпросителния поглед на племенницата си, добави: „О, нали разбираш. Орди от скакалци. Реки от кръв... Не помня другото.“

Осуалд се поклони и се оттегли, оставяйки на свое място един млад лакей на име Питър, който бързо преодоля сковаността си и се разбъбри за местното село, Ейлърсби. Тъкмо описваше селския хлебар — който носеше яркожълта жилетка и имаше амбицията да стане актьор, — когато го прекъсна тихо почукване на вратата.

Питър прекъсна речта си по средата на изречението и се изправи до стената, неподвижен като статуя. Госпожа Ханидюкс влезе съвсем тихо. Беше някъде към петдесетгодишна и в самите кости на лицето ѝ бе изписана вродена строгост.

Мери стана и заобиколи масата.

— Добро утро — каза тя и подаде ръка.

Икономката я погледна колебливо, но пое ръката ѝ и я стисна, като в същия миг направи реверанс.

— Добро утро, Ваша светлост. Бих искала да ви предложа поздравленията на прислугата.

— Благодаря — отвърна Мери. — С нетърпение очаквам през следващите няколко дни да се запозная с всички, но дотогава ще съм ви задължена, ако им предадете благодарностите ми. А сега, госпожо Ханидюкс, предполагам, че можете да ме научите на много неща за къщата, затова всеки ден ще прекарваме известно време заедно. Искате ли да седнете?

— Това не е подобаващо, Ваша светлост! — отговори икономката, очевидно потресена до дън душа.

Мери се усмихна.

— Госпожо Ханидюкс, знаете ли нещо за мен, освен това, че съм новата херцогиня на Трент?

— Не, госпожо.

— Най-същественият факт е, че съм американка.

Както и господарка на този дом.

„Може и да съм двайсетгодишна херцогиня, но все пак съм херцогиня“ — напомни си Мери.

Госпожа Ханидюкс отговори:

— Досетих се по акцента ви, госпожо.

— Като цяло ние сме хора, които обичат да говорят просто. И не сме свикнали с официалността в аристократичните английски къщи.

Тишина.

Най-после икономката измърмори:

— А! — и седна.

Няколко часа по-късно Мери изпита чувството, че вече има доста добра представа за домакинството. Госпожа Ханидюкс пестеше думите, „сякаш са сребърни монети“, както би се изразила леля Бес.

Но, изглежда, се справяше отлично като икономка и с времето навярно щеше да свикне да седи в присъствието на Мери, докато обсъждат предстоящия ден.

Готвачката, госпожа Мориси, също бе прекарала в тази къща целия си живот. Мери започваше да проумява, че английските аристократи имат отговорности, които са непознати за Бостън. Накратко, те наемаха на работа хора, чиито роднини бяха служили на семейството поколения наред.

— Не зная да приготвям американска храна, Ваша светлост — призна госпожа Мориси. — Честно казано, дори и с френската не ме бива много.

— Стига да можете да правите силен чай и хубави препечени питки, ще съм доволна — успокои я Мери. — Открих препечените питки, когато дойдох в Англия преди няколко месеца, и бих могла да ги ям сутрин, обед и вечер.

Госпожа Мориси грейна.

— Моите питки са леки като въздух!

След това двете седнаха на чаша чай и заговориха за важни неща, например след колко време подправките губят свежестта си и къде в Лондон продават най-хубавия чай. След четири питки и две канички чай Мери и госпожа Мориси вече бяха първи приятелки.

След като възложи на Питър да се погрижи да извеждат Джордж редовно на разходка и съобщи на Осуалд, че в салона не се допускат кученца, Мери реши, че всичко е сложено в ред.

Което означаваше, че най-накрая може да разгледа градините.

ГЛАВА 26

Скоро след като наследи титлата, Трент осъзна, че ще му трябва кабинет, който да е достатъчно голям за работата, свързана с няколкото имения на херцогството. Баща му бе заобиколил проблема, оставяйки секретаря си да подтичва след него и да го моли за подписи.

От своя страна Трент иззе библиотеката, определи една голяма маса за администрирането на Хоксמיד, втора за лондонската къща и въпросите, свързани с Парламента, и трета за по-малките имения и различни предприятия като въглищната мина.

През последните седем години бе прекарвал цели седмици в тази стая, работейки от сутрин до здрач. Някога, по време на династията Стюарт, когато семейството било сравнително ново, прозорците били снабдени със завеси от зелено кадифе, избродирани край подгъва с преплетени калаени медальончета.

Сутринта в деня след сватбата си Трент, за своя изненада, погледна помещението с нови очи. Пердетата бяха избелели, а калаените медальончета — обезцветени. Много от тях бяха изчезнали. Той отиде до един прозорец и внимателно подръпна, за да види дали завесата ще падне, но тя издържа.

С изключение на Седрик, роднините на Трент рядко купуваха нови дрехи, камо ли пердета и мебели.

Докато двамата със секретаря му Брикъл атакуваха купчината поща, която се бе насъбрала след последното му идване, Трент се заслуша в тежката тишина в къщата. Преди си представяше, че след като се ожени, всичко ще се промени, но не можеше да чуе Мери никъде.

Досега би трябвало да е приключила с къпането. Не спираше да мисли за това, дори докато подписваше договори и четеше дълго-предълго писмо, описващо канал, който можеше да донесе на херцогството много пари... или пък да не му донесе, реши Трент и остави писмото настрана.

Следобед щеше да намери съпругата си и да я отведе в леглото.

През деня.

По една случайност Трент никога не бе изпитвал желание да остане цялата нощ след среща с някоя от любовниците си и никога не бе канил някоя от тях в къщата си. Затова никога не се беше любил по друго време, освен вечерта, макар че като всеки мъж, и той мислеше за това по цял ден.

Сега всичко беше различно. Имаше съпруга. Нещо повече, имаше съпруга, която изглежда, изпитваше голям интерес към креватните занимания.

Постоянно се разсейваше с мисли за нея, докато накрая не почувства, че не издържа. Навярно приближаваше обяд.

— Кое време е, Брикъл? — попита той.

— Почти единайсет часът, Ваша светлост.

Той бутна стола си назад.

— Добре. Време е да спрем за обяд. Не, нека да спрем за целия ден.

Брикъл остана с отворена уста, но Трент се запъти към вратата, преди секретарят му да отговори.

Не можа да намери Мери никъде. Мина през трапезарията и я огледа с новопоявило се недоволство. Стените бяха покрити с картини, размазани от пластове замазка и пушек от свещи. Един етюд с два фазана спокойно можеше да изобразява букет рехави цветя.

Съпругата му идваше от нова страна. Имаше чувството, че Бес и Тадеус Пелфорд живеят в къща, чиито стаи са варосани от пода до тавана и просто обзаведени с мебели, които са нови, а не предавани от поколение на поколение.

Ако не беше открил Мери, рано или късно щеше да влезе в някоя бална зала и да избере жена, не особено различна от лейди Каролайн, но по-поносима. Тя щеше да идва от къща точно като тази, където всичко е старо и няма нищо свежо.

Хоксмид разполагаше с четирийсет и осем стаи и в почти всички таваните бяха толкова високи, че в полумрака на мъгливите вечери се губеха от поглед. Трент се обърна и влезе в салона. Когато го погледна с нов критичен поглед, забеляза, че тъмните дъбови столове, наредени покрай две стени, са стари и очукани, като войници, връщаци се от загубена битка. Повечето от тях навярно бяха от времето на Хенри VIII, така че имаха причина да изглеждат захабени.

Имаше няколко шкафа и три бюфета, поставки за лампи и две камини. Имаше една броня без дясна ръка, поставена до автентична египетска мумия, но без скелета под превръзките. Ковчегът беше един от най-пъстрите предмети в стаята, изрисуван с описание на някогашната си обитателка — дама, която очевидно е обичала да очертава очите си с вакса за обувки.

Един от чичовците на Трент бе взел ковчега от Александрия заедно с мумията, по онова време невредима, но когато бяха попаднали в морска буря, екипажът бе изхвърлил тялото през борда с оправданието, че жената си е жена, дори да е отдавна мъртва. От хилядолетия, както можеше да се предположи.

Така че пъстрият ковчег бе пристигнал празен и се бе присъединил към бронята. Сега бяха наведени едно към друго, сякаш си приказваха най-приятелски.

Трент с ужас видя, че изпод една маса наднича крокодил. Когато беше дете, животното бе приковано към стената, но той смътно си спомняше, че един бурен селски танц в балната зала на горния етаж в един момент го бе разтърсил достатъчно, за да го освободи.

На масата, от която помещението водеше името си, имаше два експоната, поставени съвсем близо един до друг: един орел с разперени крила и един слон. Мощта на една империя се срещаше с мощта на Египет и нито едната, нито другата бе надвила.

Хоксмид бе претъпкан с вещи, купени от неговия прапрапрадядо, използвани от неговия прапрадядо и презирани, но използвани от неговия прадядо, защото бяха с високо качество и някога са били скъпи.

Предаваха се по наследство, също като страстта към коняка.

Все още не бе открил Мери, а къщата започваше да му се струва като загниващо гнездо на някаква прастара птица, която трябваше да има благоприличието да умре преди години. Най-накрая зърна иконома си, който му съобщи, че херцогинята е излязла.

— В градините зад къщата, доколкото разбирам, Ваша светлост — допълни Осуалд.

Трябваше да се досети.

Извън къщата беше много по-приятно, отколкото вътре, тъй като грееше слънце и ухаеше на косена трева. Трент излезе в градините, заобиколи стария лабиринт от жив плет, макар че не можеше да не

забележи, че е не само нефункциониращ, а и прорязан от дупки там, където тисът беше изсъхнал. Закрачи през розовата градина и установи, че храстите са израснали и почернели от старост и пренебрежение.

Проклятие, трябваше да обръща повече внимание. Плащаше поне на един градинар, сигурен беше. Но не си спомняше да е отивал зад къщата поне веднъж през седемте години, откакто стана херцог.

В дъното на розовата градина имаше оранжерия и в нея най-накрая намери съпругата си. Мери си бърбеше с един старец — градинарят, предположи Трент, — докато пресаждаше растение, за което Трент би се закълел, че е безнадеждно изсъхнало.

Носеше дълга груба престилка и чифт ръкавици, които му заприличаха на атлазени. Стигаха над лактите ѝ и бяха покрити със засъхнала пръст.

— Добро утро — каза Трент.

Градинарят се обърна с такава бързина, че залитна, и Мери го сграбчи за ръката, за да му помогне да запази равновесие.

— Ваша светлост! — изграчи той и отметна косата от челото си.

— Ей богу, това си ти, Бутби, нали? — възкликна Трент, разпознавайки удължената долна устна на мъжа. Когато със Седрик бяха момчета, Бутби беше един от помощник-градинарите.

— Точно така, Ваша светлост.

— Радвам се да видя, че си още при нас.

— Здравей, мили — поздрави го Мери и му се усмихна, докато си сваляше ръкавиците и ги слагаше на дървената маса.

За миг всичко в света на Трент замръзна. Никой никога не го бе наричал „мили“.

— Херцогиньо — каза той и се поклони. Защото така го бяха научили.

Бутби прочисти гърло и се обади:

— Ами, тогава ще тръгвам, Ваша светлост. Ваша светлост.

— О, почакай, Бутби! — спря го Мери и развърза престилката си. — Трент, може ли да наема още градинари? — попита тя и го погледна искрено и настойчиво. — Съвсем скоро ще сме си избили цената от заплатите, уверявам те. Бутби ми каза, че някога имало зеленчукова градина, толкова голяма, че не само осигурявала зеленчуци на къщата, а и снабдявала цялото село със зелки.

— Нямах представа — отвърна Трент. — Колко градинари е имало по времето на дядо ми, Бутби?

— Общо петнайсет, Ваша светлост — отговори възрастният човек от вратата. — Сега съм само аз и остарявам. Баща ви освободи всички други.

Нищо чудно. Покойният херцог бе прекалено погълнат от опитите си да пресуши избите, за да се интересува от зелки.

— В такъв случай ще ни трябват още четиринайсет градинари — каза Трент и се приближи към Мери с мисълта, че иска да я целуне. Но, разбира се, това би било неприлично.

Съпругата му обаче май не знаеше за това правило... или не се интересуваше от него. За негово огромно удоволствие тя се надигна на пръсти и го целуна, там, пред градинаря.

Трент прочисти гърлото си.

— Знаеш ли някои свестни хора, които да наемем? — обърна се той към Бутби.

— Знам — отвърна градинарят ухилен.

— Аз съм американка — обърна се закачливо Мери към него. Очевидно двамата вече се бяха сприятелили.

Тя отново се извърна към Трент.

— Възнамерявам да променя изцяло градините и изобщо околностите, освен ако нямаш възражения?

— Не, разбира се. Това е твоето владение, херцогиньо. Прави каквото пожелаеш.

— Можем да го направим бавно, така че разходите да са постепенни, с години, а не наведнъж.

— Няма нужда. — Очевидно трябваше да поговори със съпругата си за финансите на херцогството. — Бутби, ще ти бъда благодарен, ако намериш Осуалд и му съобщиш за нуждите си. Спомени му всички хора, за които си мислиш.

Бутби пак докосна кичура коса на челото си, удостои херцогинята с фамилиарна усмивка, която би накарала майката на Трент да го уволни на място, и излезе.

— Къде е Джордж? — попита Трент и се огледа.

Мери се наведе и надникна под една от масите за пресаждане.

— Спи.

Кутрето наистина се бе свило върху една мръсна торба.

— Пак ще има нужда от баня — рече Мери и се изправи. — Бутби каза, че определено е отчасти мишеловец, защото се изтощи докрай в опитите си да измъкне една мишка от дупката ѝ.

Според Трент пъстрата външност на Джордж означаваше произход, който можеше да включва цял куп породи. Той отиде до вратата и я затвори здраво. Сигурен беше, че никой не може да надникне вътре — оранжерията беше толкова стара, че беше остъклена със стар полуматов кронглас в зелен оттенък. От самото начало не беше прозрачен, а сега, с мръсотията, натрупвана много години, не пропускаше нищо, освен най-ослепителното слънце.

Той свали жакета си и го запрати на масата до ръкавиците на Мери. После я вдигна и положи закръгленото ѝ дупе отгоре му.

— Къде е Кокиче? — попита тя и на бузата ѝ се появи онази трапчинка.

— Почива си след тежкия труд. Тази сутрин успя да отгризе подгъва на едно от зелените пердета в кабинета ми.

— За такова малко куче е извънредно агресивна — отбеляза Мери. — Възхищавам ѝ се как успява да компенсира ръста си.

Трент не искаше да говори за Кокиче. Съпругата му приличаше на цвете, седнала там, официална и с изправен гръб. Хубавите ѝ глезени надничаха изпод подгъва на полата ѝ. Той сложи ръце на коленете ѝ и бавно ги раздели, без да откъсва поглед от лицето ѝ, за да види дали ще възрази.

Вместо това бузите на Мери се изчервиха и малките ѝ равни зъби се забиха в долната устна, при което през тялото му премина такава топлина, че той едва не изстена.

Слава богу, роклята ѝ не беше от онези тесните около глезените. Беше достатъчно широка и Трент застана между краката ѝ, близо до най-интимните ѝ части.

Той наведе глава и устните ѝ незабавно се отвориха, а ръцете ѝ се заровиха в косата му. Целунаха се така, сякаш го правеха от години. Ръцете му се плъзнаха надолу и стиснаха бедрата ѝ.

Мери си пое треперливо въздух, въздух, който сподели с него, защото той не бе отделил устата си от нейната. Но реши, че тя все пак трябва да диша, затова прокара език от устните ѝ към линията на челюстта ѝ и стройната ѝ шия.

Главата ѝ се люшна назад, а от устата ѝ се изтръгна тих шепот, нещо средно между молитва и песен.

— Искам те пак — изръмжа той в ухото ѝ, преди да я целуне.

Измина дълго време, преди да се отдръпне. Очите на съпругата му бяха притворени, устните — тъмночервени, подпухнали от целувките му. Приличаше на куртизанка от някоя разюздана френска картина — жена, която е задоволена, но все още тръпне от желание.

— Искам да те отнеса обратно в спалнята ни — промълви Трент и гласът му стана по-дълбок.

Видя как гърлото ѝ се раздвижи. Тя преглътна и прошепна нещо толкова тихо, че той не я разбра. Трент отново наведе глава и прокара устни по бледата кожа на челото ѝ.

— Добре — рече Мери и прочисти гърлото си с тихо изкашляне, от което сърцето му подскочи, защото в звука имаше едновременно срам и желание. Бузите ѝ пламнаха още повече.

Той поклати глава.

— Не можем. Трябва ти време, докато се справиш.

Устата му се плъзна по скулите ѝ. *Имаше ли на този свят по-красива жена от нея?*

Нищо чудно, че Адам бе последвал Ева, а Абелар бе последвал Елоиза и всички онези други глупави мъже бяха следвали жените през вековете. Извивките на устните на тези жени ги бе събаряло на колене.

— Не е чак толкова лошо — настоя Мери. Изглеждаше свенлива, но изпълнена с копнеж. — Не е ли странно, като си помислим, че сме мъж и жена?

Трент нямаше желание да обсъжда философските аспекти на неочакваната им женитба.

— Имам една идея — каза спокойно той и започна да вдига полите ѝ.

Мери незабавно го стисна за китката.

— Заобиколени сме от стъкло, Трент!

— Джак — поправи я той.

— Насаме, така ми каза — отвърна рязко тя. — Това не е насаме!

— Не ми казвай, че не си забелязала? Никой не може да види нищо през тези стари стъкла.

— Разбира се, че забелязах. Страхувам се, че рано или късно ще трябва да построим нова оранжерия, но не и преди да съм намерила

идеалното място. Тази е много отдалечена от къщата.

— Докато идвах насам — каза Трент, — единствената причина, поради която разбрах, че вътре има някой, беше, че видях някакво движение.

— А ако някой види движение?

— Още нямаме градинари, а Бутби не е глупак. Ще се върне чак след няколко часа.

Тя спря да протестира, защото Трент бе пхнал едната си ръка под полите ѝ и пръстите му галеха интимни места. Пищна, чувствена плът.

Ръцете на съпругата му стиснаха неговите, а очите ѝ се замъглиха. Мери отвори уста, но от нея не излезе звук.

Трент се наведе по-близо и я целуна по дясната скула, по двете очи, а после по сладката нацупена уста.

От гърлото на Мери се изтръгна умолителен звук.

— Харесва ли ти? — попита той.

В изпълнения ѝ с желание шепот имаше нещо, което проникна в гърдите му и го стисна за сърцето: неговата забавна, многословна съпруга в плен на чувство, на преживяване, което не може да обясни.

В плен на желание — към него.

— Ти си моя — прошепна той и пръстът му се плъзна през копринената, сладка, мокра плът по начин, от който Мери се разтрепери видимо, а ръцете ѝ го стиснаха още по-силно.

— Трябва да престанеш, Джак. Не можем да го направим тук.

Гласът ѝ беше слаб, треперещ.

Тялото ѝ бе превзело мястото, където допреди малко се намираше умът ѝ. Целият ѝ свят се стесни до усмивката в очите на Трент и ласките на мазолестите му пръсти.

— Наистина не мога — прошепна тя, политна напред и зарови лице в гърдите му. — Не бива.

Това първично чувство, този огън под кожата, тази изненада и отчаяние... никой не ѝ бе споменал за това. Леля Бес никога не ѝ каза, че може да се озове в оранжерия с вдигнати поли и безсрамно разтворени крака, с пламнала кожа, която изстиваше от въздуха, и неспособна да се отдръпне.

Палуването нямаше нищо общо с това чувство, което бе така могъщо, че Мери продължи да трепери близо до съпруга си. Сърцето ѝ

се блъскаше с такава сила, сякаш бе пробягала двеста метра с максимална бързина.

Лицето ѝ бе заровено в жилетката му и сега тя усещаше мириса му — кафе и колосан лен, лек полъх на конска и мъжка пот, малко от аромата на кожата му и на сапун.

Сега той се бе навел над нея, извил едната си ръка около гърба ѝ. Бузата му почиваше върху косата ѝ. Осигури ѝ стените, от които се нуждаеше, докато пъхаше в нея втори пръст, покрай подпухналата плът, която би трябвало да бъде разранена, но странно, не беше.

Притисна я в прегръдките си, едновременно я заслони и прикова, превърна това, което правеха двамата, в нещо лично, непредназначено за откритото пространство и зелените морави, които се простираха във всички посоки.

През тялото ѝ профуча оргазъм, който я накара да нададе вик и да се разтрепери от главата до краката — истинска буря от жажда и горещина.

— Държа те, Мери — увери я Трент с дълбок успокоителен глас. — Държа те.

Тя почти не го чу, опиянена от чисто физическо удоволствие, вкопчена в него. Цялото ѝ съзнание бе приковано към последните тръпки на удоволствие, които преминаха през тялото ѝ. Пръстите му се плъзнаха в течна топлина и Трент изръмжа името ѝ.

Тя отговори с някакъв звук — не дума, дори не сричка. Само звук, като птичка в гнездото си.

— Пак! — нареди той и ръката му се раздвижи, дланта му обсипа с чувствени ласки най-чувствителната част от нея. Сега пръстите му се плъзгаха с лекота, корави и бавни и абсолютно контролиращи.

— Не мога! — извика Мери, но меденият допир на пръстите му промени всичко. Тя изохка и поклати глава, но той не знаеше милост. Пръстите му държаха тялото ѝ в своя власт.

— Можеш.

Гласът му бе като стомана, обвита в кадифе. Трент зарови свободната си ръка в къдриците ѝ и подръпна нежно, така че главата ѝ се отметна назад и той можа отново да я целуне.

Мери забрави всичко — всичко, освен наситеното до болка усещане, което я накара да се залюшка срещу ръката му, да задиша

накъсано, да търси трескаво езика му със своя.

Някаква част от нея си даваше неясна сметка, че лявата му ръка отваря панталона му. Щяха да се любят в оранжерия, където можеше да влезе всеки. Но това не я интересуваше. Тя просто го привлече по-близо, разтвори краката си като блудница.

— Искаш ли ме? — попита той с дрезгав глас.

Под натиска на умните му пръсти Мери можа само да изстене. Кръвта зашумя през тялото ѝ, накара я да залюшка глава, сякаш започваше да се движи в кръг, все по-бързо и по-бързо, докато накрая не се въртеше като пиян пумпал с разтворени крака. Устата на Трент пиеше виковете ѝ, тялото ѝ подскачаше, тресеше се, стягаше се.

Във вихъра на тази буря ръцете му обгърнаха хълбоците ѝ и той тласна навътре. Краката на Мери инстинктивно се обвиха около хълбоците му и го привлякоха по-близо. Беше толкова влажна, че той нахлу в нея с едно-единствено плавно движение.

Беше като удар на чук, който я разби и преоформил цялата — тялото ѝ, душата ѝ.

— Джак! — извика Мери. Ръцете ѝ го докосваха, галеха го навсякъде, където успееше да стигне, а устата ѝ търсеше неговата. — Джак! — изстена тя срещу устните му, защото той се люшкеше в нея, тласкаше с такава сила, че масата под нея скърцаше. Нямахме болка — само усещане за пълнота, дива пълнота там, където преди беше празнота.

Удоволствието пламна в нея на вълни, не я напусна, нахлу в костите ѝ като ехо от дълбока, продължителна радост. Трент бе запянал ръце на масата от двете ѝ страни и хълбоците му помръдваха в люлката на краката ѝ. На лицето му се бе изписала неистова суровост, красота, съсредоточена само в една задача.

Очите му бяха толкова красиви — с гъсти мигли, интелигентни, очи на мъж в разцвета си. Но ѝ се стори, че зърва в тях и още нещо: приемане на самата нея, Мери, с всичките ѝ слабости и силни страни, с цялата ѝ самоувереност и всичката несигурност.

— Мери — промълви той с глас, дълбок като кладенец. — Съпруго моя.

Оказа се, че е сбъркала за ехото на радостта. Всъщност тези тръпки се оказаха предвестници на ново удоволствие, възпламенени от

израза в очите му и бавното движение на хълбоците му и дори от треперливото поемане на въздух в собственото ѝ гърло.

Пръстите ѝ се забиха в него като нокти. Той изстена и нахлу в нея още веднъж, тласна я на някакво друго място, където нямаше джентълмени и дами, държави, висше общество. Само Мери и Джак, и една стара дървена маса.

Тя го стисна с ръце и крака и се разтърси от пулсирания, които пометоха самоконтрола му така, както той бе помел нейния.

В мига на върховното удоволствие Трент се люшна напред с дрезгав вик, който се изтръгна измежду стиснати зъби, и зарови лице в извивката на врата и рамото ѝ, докато тялото му се разтърсваше пак и пак.

И пак.

ГЛАВА 27

Мери реши, че колкото и да ѝ харесва оранжерията, това, което последва любовния акт в обстановка, която спокойно можеше да мине за част от откритото пространство, съвсем не ѝ допада.

Трент не се впечатли ни най-малко, когато тя каза, че единият ѝ ръкав се е разпорил.

— Сигурно е станало, когато ме дърпаше като обсебена.

Той закопча панталона си, прокара ръка през косата си и седна на един стар дървен стол. Сега изглеждаше съвсем същият, както когато влезе в оранжерията, макар видът му определено да беше по-доволен.

Докато по челото на Мери блестеше пот, неподобаваща за една дама, косата ѝ се бе измъкнала от фуркетите, а роклята ѝ, разбира се, бе разкъсана.

— Ела, седни при мен — подкани я Трент с предразполагащ тон и се размърда. — Всъщност недей. Този стол няма да ни издържи.

Мери поклати глава и продължи да търси фуркетите. Косата ѝ беше толкова гъста, че от дълъг опит знаеше: два фуркета — колкото успя да намери — просто нямаше да свършат работа.

— Харесва ми косата ти е да е пусната — обади се нечестният ѝ съпруг.

Мери видя още един фуркет и го грабна. Трябваше да се справи с три.

— Обожавам гърдите ти в тази рокля.

Гласът му беше дълбок и благоговееен.

— Не си го и помисляй — срязва го тя. — Не знам как ще погледна Луси, без да припадна от унижение.

— Ти никога не припадаш.

— Проклятие! — извика тя.

— Какво?

— Има... — започна тя и млъкна. Обърна се с гръб към него и избърса крака си с ризата.

Трент я обгърна с ръце изотзад, преди да е осъзнала какво се случва, и каза в ухото ѝ:

— Обожавам мириса ти. Но точно сега го обожавам още повече, защото мога да помириша себе си върху теб.

— О, проклятие! — извика Мери и се измъкна от прегръдката му. — Трябва да се върна на бегом в къщата и да си взема душ.

Двамата излязоха от оранжерията под акомпанимента на смеха на херцога и заобиколиха къщата по една неравна тухлена пътека. Джордж припкаше пред тях и от време на време приклякваше и скачаше върху нещо, което можеше да види само той.

— Не подозирах, че градините са толкова западнали — каза Трент с извинителен тон.

— Ще ми е много приятно да ги възстановя. Виждаш ли онзи участък ей там? — посочи Мери към една обрасла с бръшлян каменна стена, край която се редяха изсъхнали розови дървета. В една полукръгла ниша, издълбана в нея, се намираха останките от покрита с мъх каменна пейка, разцепена на две и прекатурена, макар че урните с цветя от двете ѝ страни все още бяха прави.

— Тези розови дървета не са мъртви! — съобщи му Мери грейнала. — С господин Бутби отидохме там с едно ножче и той ми показа, че в тях още има живот. Най-силните от розите всъщност са разцъфнали прекрасно точно заради занемаряването.

Трент зададе очевидния въпрос.

— На мен ми изглеждат полумъртви. Защо не засадиш нови?

Тя го дръпна настрана от пътеката и го поведе към огромна плетеница от клони, надвиснала над стената. Посочи към една нова зелена пътека, където Бутби бе изрязал мъртвите клони.

— До лятото това ще се превърне във фонтан от рози — каза тя. — Главният градинар на чичо ми — специално той — си има много строги представи за нещата и през повечето време не иска да ме слуша.

— Докато Бутби го въртиш на пръста си — вметна Трент, подчини се на импулса си и я притегли плътно до себе си.

Мери не можеше да възрази на това заключение. Вече знаеше, че с Бутби ще станат големи приятели. Той не се интересува, че е американка, не се интересува особено и от това, че е херцогиня.

— Твоят единствен градинар е успял само да поддържа една малка градина с билки — обърна се тя към Трент, — но имаме големи планове.

— Можеш да наемеш толкова градинари, колкото искаш.

— Бих искала да наема и архитект — от тези, които проектират пейзажни градини. Обожавам, например, работата на Хъмфри Рептън в Кенсингтън Гардънс. Може би ще успеем да го примаим. Мога да използвам парите си...

— Не. Ще оформим наследството ти като тръст за децата ни.

Тя се закова на място.

— Но...

— Аз ще издържа съпругата си — отсече Трент и ненадейно заприлича на истински херцог. — С твоето наследство ще осигурим имот на втория си син, което — добави той с леко съжаление — може да предотврати негодуванието, което винаги е изпитвал Седрик. Миналата година спрях да плащам сметките му, което само го ядоса още повече.

— Опитвал си се да го направиш благоразумен във финансово отношение?

— Ако Седрик реши да живее в рамките на това, с което разполага, би могъл да живее удобно и да издържа съпругата си. Ако се ожени за богатата наследница, ще живее извънредно богато.

Мери се замисли над чутото.

— Да, но има екстравагантни вкусове.

— Раздялата с Англия може да му се отрази добре. Постоянното сравнение с моето имение го дразнеше. Ядеше го отвътре.

— Къде каза, че е отишъл? — попита Мери.

— Замина за Бахамските острови — рече Трент. — Надявам се, че ще преуспее там.

Мери не беше сигурна и ако се съдеше по съдържаното изражение на Трент, и той не беше, но последното, което искаше тя, бе да развали следобеда им с разговори за Седрик.

— — Аз нямам екстравагантни вкусове — увери го тя и го поведе обратно към пътеката. — Най-големият разход при поддържането на една градина е заплатата на главния градинар, а аз искам сама да изпълнявам тази роля. Господин Бутби няма нищо против — добави тя леко отбранително.

— Ти си херцогинята на Трент. Можеш да постъпваш както пожелаеш.

Слънцето блестеше в косата на съпруга ѝ и правеше кичурите удивително наситени. Тук-там разкриваше проблясъци на кехлибар.

— В такъв случай мога ли да предположа, че имаш толкова пари, че нямаш нужда от наследството ми?

Той се засмя и очите му светнаха.

— Май ще трябва да свикна с твоята американска прямота.

— Надявам се — измърмори Мери и пхна ръка в сгъвката на лакътя му.

— Мъжете с моя ранг обикновено живеят от приходите от имението. Но когато получих наследството, видях, че нивите никога няма да стигнат да си изплатя дълговете, и вместо да вложа приходите обратно в имението, ги инвестирах. Едва през последните две години успях да влея пари в земята.

— Да, разбира се.

— В това няма нищо подразбиращо се. Брат ми направо побесня.

Мери за кратко се замисли как Седрик би приел градинарските ѝ планове. Най-вероятно с ярост. Тя възнамеряваше да си заравя ръцете в пръстта всеки божи ден. Трент обаче нямаше нищо против. Той беше като някаква загадъчна мелодия, която тя не можеше да определи докрай: непредсказуема, непознаваема. Запленяваща.

— Предполагам, че постоянно си хвърлял брат си в ужас. Седрик ми каза, че само дребните търговци носели копчета от месинг, а ти си точно с такива.

Той незабавно откликна на закачливия ѝ поглед: привлече я в обятията си и не си направи труда да отговори, преди да погълне устните ѝ.

Когато най-накрая се отдръпна, дъхът на Мери излизаше накъсано и тя отново трепереше. Все пак успя да го отблъсне.

— Ти не бива... на публично място!

— Публично място е градският площад — изтъкна той, но пак я дръпна от пътеката и я поведе към втора ниша в стената — копие на първата. Тук обаче пейката, макар и също толкова обрасла с мъх, не се беше срутила. Той седна ѝ дръпна Мери в скута си.

— Трент! — изохка тя. — Не е прилично!

— Пейката не е в съвсем прилично състояние — съгласи се херцогът и се премести назад, така че той се облегна на стената, а Мери се сгуши до него, обгърната от ръката му. Той повдигна брадичката ѝ и каза: — Имам две изисквания за брака ни... не, две искания. Ще ги изпълниш ли?

— Ваша светлост, сигурна съм, че и вие като мен знаете, че човек никога не бива да се съгласява да изпълни някое искане, преди да е чул от какво естество е — отговори Мери и му отправи престорено суров поглед.

— Станаха три искания.

Мери въздъхна.

— Вие, англичаните, имате ужасна слабост към правилата. Трябваше да направя списък само да преживея сезона.

— Искане не е същото като правило — отбеляза Трент.

— Ще бъде, след като го приема.

Той се замисли.

— Какво ще кажеш, ако ти кажа, че наречеш ли ме пак „Ваша светлост“, ще прибегна до насилие? Това изискване ли ще бъде, искане или правило?

— Насилие? Ти? — сбърчи нос Мери. Очевидно знаеше, че по-скоро би си отрязал дясната ръка, отколкото да упражни насилие върху някоя жена. Най-малко върху собствената си съпруга. — Ще трябва да ми дадеш някаква представа какъв вид насилие ще упражниш... Ваша светлост.

Той се раздвижи с бързината на диво животно, изви гърба ѝ върху ръката си като лък, целуна я и не спря, преди Мери да почувства, че не може да си поеме въздух. Трите ѝ фуркета се предадоха и косата ѝ пак се разпиля.

— От този вид — изръмжа той.

— Ще го обмисля — изохка Мери.

— Второто ми искане е никога да не се влюбваш в някого другиго.

Мери не отговори веднага и в паузата чу цвърченето на птици и далечното трополене на кон по черен път.

Трент си мислеше, че може да е невярна? За такава жена ли я смяташе?

Но си спомни колко прискъърбно е миналото ѝ. Никога не бе давала на никого причина да вярва в постоянството ѝ, така че истината не биваше да я обижда.

— Няма — обеща тя с глас, който с нищо не издаде болката, която изпитваше. — Може и да не знаех към кого изричам обета си, но го изрекох, а аз никога не нарушавам обещанията си.

Усмивката му разсея неловкостта помежду им.

— О, знам. Нямам предвид, че ще легнеш с друг мъж. Просто не искам да отдаваш сърцето си на никого.

Устните му се усмихнаха, но очите му бяха бдителни.

— Нашето приятелство означава много за мен.

— Няма да се влюбя — обеща тя. — Струва ми се, че човек изпитва любовта тогава, когато това се очаква. С други думи, когато един красив мъж коленичи в краката на една жена и рецитира част от Шекспиров сонет.

— Ако видя друг мъж да се навежда към земята в твое присъствие, ще го изкарам от стаята с юмруци — зарече се Трент.

— Нямам намерение да се влюбвам отново. Никога — заяви Мери с равен глас. — Исканията ти до момента ми се струват разумни. Какво е третото?

— Когато построиш нова оранжерия, искам да сложиш в единия ъгъл канапе.

— Защо, за бога?

Той наведе глава към нея и зъбите му за миг подръпнаха ухото ѝ. По корема ѝ потече вълна от усещания.

— Останах с впечатлението, че съпругата ми ще прекарва много време в оранжерията. Прав ли съм?

— Прав си — прошепна Мери и вдигна глава, така че устните му се плъзнаха от брадичката към устата ѝ.

— Цялата сутрин бях възбуден, Мери. Имаш ли представа колко е неудобно?

Тя поклати глава.

— Искам да влизаш в оранжерията, да поглеждаш към леглото и да си спомняш как си била там с мен. Искам да жадуваш за мен, както аз жадувах за теб цяла сутрин. Може би този спомен ще те кара да тръгнеш към къщата и да ме потърсиш.

— Никога не бих те обезпокоила по тази причина! — възкликна Мери и почувства, че се изчервява.

— Дори ако поискам да го направя?

— Мястото на интимностите е в спалнята — отсече тя. — А ти... на канапе?

Той се наведе, целуна я и прошепна, че иска да я люби насред поле от маргаритки и на лодка в реката. Мери беше сигурна, че когато я изправи на крака, лицето ѝ бе червено като ябълка.

Той обаче ѝ предложи лакътя си, за да я придружи до къщата, сякаш не се бяха занимавали с нищо по-неприлично от това да обсъдят подрязването на розов храст.

— Джордж! — провикна се Мери.

В отговор не чу дори джавкане.

Трент почти не повиши глас.

— Джордж.

Кутрето излетя от буйната трева, още по-мръсно отпреди. Отпрати се право към херцога и хукна, повече или по-малко послушно, по петите му.

— Това е много дразнещо — отбеляза Мери. — Кокиче е влюбена до уши в теб, а сега и Джордж ти се подчинява.

Тя се наведе и почеса кутрето по ухото.

— Не разбираш ли, Джордж, че американците никога не се подчиняват на англичаните?

Една ръка се обви около кръста ѝ. Дяволит глас попита:

— Никога ли? Съвсем никога?

Когато тръгнаха отново, Джордж вече бе изчезнал.

— Като заговорихме за лодки, обмислям да инвестирам в още един канал — каза Трент, сякаш изобщо не я бе целувал.

Мери едва го чуваше — опитваше се да се приведе в приличен вид, за да може да влезе в къщата. Започваше да ѝ става ясно, че брачният живот означава да свиква с бури от желание.

— Защо някой ще копае канал? — попита тя и заповяда на червенината да изчезне от бузите ѝ. — За транспортиране на стоки, като река ли? Реката Чарлс в Бостън — някои кораби плават по нея от пристанището, но мисля, че повечето стоки пътуват с пощенската карета.

— Невинаги има реки там, където трябва да минат стоките, а пощата изисква карети, кочияши, коне, смяна на коне, места за спиране по пътя, храна за конете. Каналът, от друга страна, може да мине направо между две точки и по него да минава много по-тежък товар, отколкото може да носи карета.

— Чичо Тадеус много се интересува от развитието на парните машини — каза Мери. — Знаеш ли, че първата парна машина е била построена през 1698 година от английски инженер? Чичо ми инвестира в една машина, проектирана от американец, Питър Еванс. Сигурен е, че скоро стоките ще изминават целия път от Бостън до Северна и Южна Каролина, теглени от пара вместо коне.

— Чел съм нещо за тях — каза бавно Трент. — Мисля, че вече има кораби, задвижвани от пара.

Вече бяха стигнали до къщата и по-късно същия ден — след като Мери стресна прислугата, като се изкъпа за втори път — се насладиха на първата си вечеря като брачна двойка. Поднесоха им я на масичка в утринния салон, защото Трент каза на Осуалд, че трапезарията е идеална за четирима души или повече, но е прекалено малка за задушевна вечеря.

По време на първото ястие двамата обсъдиха парните машини. Тъй като Тадеус рядко говореше за нещо друго, освен за изобретения, които можеше да се окажат или да не се окажат важни, се оказа, че Мери е значително по-осведомена от съпруга си по въпроса за новите машини.

Когато прислугата изнесе третото блюдо, Трент вече бе извадил хартия и нахвърляше бележки.

— Знаеш ли кое ми харесва у теб? — попита след известно време той и прибра хартията.

— Нямам представа — отвърна сериозно Мери, но после се засмя и добави: — Но както се досещаш, умирам да разбера.

— Ти си колкото красива, толкова и интелигентна — отвърна делово Трент. — Смятам да последвам съвета ти. Няма да участвам във финансирането на канала; ще разбера кой работи по създаването на парни машини в Англия.

— Леля и чичо пристигат утре за кратко посещение — напомни му тя.

Трент бързо вдигна глава.

— В случай че се чудиш, херцогиньо, не си свободна да се върнеш в Бостън. Вече консумирахме брака няколко пъти.

Мери избухна в смях.

— Исках да кажа, че чичо ми ще знае кой точно работи по парни машини в тази страна. Но можеш да очакваш да те подкани да инвестираш в американската машина на господин Еванс.

Трент никога не се бе замислял да инвестира в американско изобретение, но сега, след като имаше американска съпруга... *защо не?*

ГЛАВА 28

След закуска на следващия ден Мери се уговори с госпожа Ханидюкс следобед да провери в какво състояние са чаршафите в къщата. После излезе да се поразходи из имението заедно с Джордж, който я следваше по петите... или по-точно припикаше пред нея.

Мери следваше пътеката, която водеше от края на градините, слезе по лекия наклон на един хълм покрай житна нива и там почти се сблъска с един набит мъж в дрехи от домашно платно. Той ѝ се представи като господин Гоген, един от арендаторите на съпруга ѝ.

Гоген очевидно беше ужасен да завари господарката си — херцогинята — в нивата, но се възстанови достатъчно, за да я покани в къщата си.

— Сутринта издоих кравата и имам мляко — каза той, отведе я до един стол до вратата и влезе вътре.

Мери изпъна крака и се опита да убеди Джордж, че иска да седне тогава, когато тя му каже.

Джордж се претърколи по гръб няколко пъти и накрая остана така в безмълвна молба да го почеше. Точно тогава една жена, завързала боне под внушителната си брадичка, излезе тичешком от къщата, закова се на място и размаха ръце.

— И таз хубава! — провикна се тя.

Мери разтриваше дебелото коремче на Джордж, но сега стана и се усмихна.

— Извинявам се, че идвам без предизвестие, госпожо Гоген. Запознах се със съпруга ви на нивата и той настоя да дойда с него за чаша мляко.

Госпожа Гоген се поклони толкова ниско, че коленете ѝ изскърцаха.

— Такава чест, не съм си и представяла! Само ако не беше ден за пране! — и тя хвърли измъчен поглед към сушащото се бельо, окачено на храстите в градинския кът, заобикалящ къщата.

Мери пое ръката на домакинята си и я стисна.

— Дори и без тези доказателства, госпожо Гоген, щях да разбера, че сте чудесна перачка — само от снежнобялото боне, което носите.

Съпругата на фермера сведе поглед към преплетените им ръце и очите ѝ се разшириха.

— Ще донеса мляко! — извика тя и се втурна обратно в къщата.

— Никога не сме виждали старата херцогиня — обясни господин Гоген, който отново беше излязъл при нея. — Моля ви, седнете, Ваша светлост.

— Отдавна ли живеете тук? — попита Мери.

— Арендатор съм на вашия... на херцога — потвърди господин Гоген. — Такъв е бил и баща ми, и неговият баща. Винаги сме обработвали тази земя.

Мери все още се мъчеше да свикне с факта, че почти всички хора, с които се запознаваше в Хоксמיד, по един или друг начин са свързани с херцогството още от раждането си. Госпожа Гоген се върна с кана, от която наля чаша хладно разпенено мляко. Мери започна да отпива от него, докато говореха за времето и за факта, че една трета от житната реколта може да загине, ако завали прекалено много дъжд.

Госпожа Гоген с интерес научи, че според чичото на Мери високата леха може да предпази зелките от потъване в дъжда. Не знаеше нищо за житото, но бе установила, че марулите обичат дъжда, докато зелките — не.

При завръщането на Мери в Хоксמיד един лакей ѝ помогна да слезе от двуколката на господин Гоген. Тя прогони Джордж в обора, където щеше да остане, докато не го изкъпят, и влезе в къщата, където завари съпруга си до вратата на кабинета му. Кокиче стоеше до него.

— Доколкото разбирам, съпругата ми е била на разходка с друг мъж — поздрави я Трент и потисна усмивката си. Подгъвът на Мери беше мръсен, бонето беше не на главата ѝ, а в ръката ѝ, а косата ѝ отново се бе разпиляла по раменете, но тя изглеждаше грейнала. Щастлива.

В стомаха му се надигна особено чувство. Гордост, може би. Да, определено гордост. Беше истински щастливец.

Мери се приближи до него с танцова стъпка.

— Господин Гоген ми разказа цял куп истории за теб и Седрик, когато сте били деца — каза тя и го целуна, без да обръща внимание на

тримата лакеи, които се мотаеха в преддверието и се преструваха, че не ги гледат.

Трент я дръпна в кабинета.

— Гоген е добър човек. Между другото, трябва да се извиня за тази стая.

Мери се огледа.

— Какво й има?

— Никой не е обръщал внимание на обзавеждането й от десетилетия насам.

— Ако таиш надеждата, че ще преобзаведа цялата къща в най-добрия египетски стил, боя се, че ще останеш разочарован. Нямам никакво мнение за обзавеждането.

— Но в градината смяташ да провериш всяка луковица, преди да я засадят.

— В общи линии това е — съгласи се ведро тя.

— Би ли предпочела да останеш тук през цялата година, отколкото да живееш в Лондон през сезона?

— Предполагам, че ти ще трябва да си в Лондон заради Парламента, нали?

— Старая се да следя събитията и отгук, с помощта на секретар — каза Трент, — но да, от време на време трябва да присъствам.

— Е, добре, ще бъда там, където си ти — рече Мери и се приближи към камината, за да огледа поставката над нея.

Небрежното й уверение, че ще го последва навсякъде, накара нещо в гърдите на Трент да се свие. Струваше му усилие да остане на мястото си.

Мери разглеждаше един бюст на Хенри VIII, който баща му бе разкрасил с превръзка на окото, защото според него старият Тюдор бил толкова близо до пират, колкото можел да бъде един монарх.

— Имам ново брачно правило — каза Трент, когато си възвърна гласа.

— Боже, Боже, в Англия така обичат правилата!

Неспособен да се спре, Трент прекоси стаята и обхвана лицето на Мери в дланите си.

— Говоря напълно сериозно, Мери. Искам да ми обещаеш, че никога няма да се качваш в кола, ако знаеш, че кочияшът е пил.

— Освен ако млякото на господин Гоген не е алкохол — но... — но тя млькна, когато видя израза в очите му. — Обещавам, че няма.

Той я хвана за ръката и я поведе към вратата.

— Всъщност бих предпочел изобщо да не влизаш в никоя карета, която не е карана от мен или от Робъртс, моя кочияш.

— Това обещание ми се струва непрактично. Но и бездруго не виждам къде ще ходя вечер без теб. Нали не смяташ да предприемаш дълги пътувания без мен?

— Имаш ли нещо против от време на време да пътуваш до Уелс?

— Разбира се, че не.

Преди минута двамата стояха пред камината в кабинета му; сега вече се качваха по стълбите.

— Джак, къде ме водиш? Обещах на госпожа Ханидюкс, че ще прегледам чаршафите.

— Разбирам защо е необходимо — каза той, отвори вратата на спалнята си и леко я бутна вътре.

Вратата щракна и се затвори, а Мери се обърна изненадана.

— Разбираш ли?

Той си събличаше жакета.

— Ваша светлост — засмя се тихичко тя, — целия ден само събличате и обличате този жакет!

— Знам, че просто се опитваш да ме предизвикаш. Доколкото разбирам, искаш целувка... херцогиньо.

Ризата му вече беше над главата; сега се изду и падна на пода. Трент закрачи към нея с напрегнат поглед и ръце, които правеха нещо с колана му.

— Не можем да се върнем в леглото! — възкликна Мери и отстъпи крачка назад.

— Според мен можем. Ти искаш да прегледаш чаршафите, а аз искам да се любим по такъв начин, че да ги видиш много отблизо.

— Не разбирам какво искате да кажете, Ваша светлост! — извика Мери, направи още една крачка назад и протегна ръка напред. — Вчера се къпах два пъти. Не мога да помоля горките хора да качат още кофи!

— На носачите на вода им се плаща, за да носят вода — каза той и се приближи съвсем. — Ще трябва да инсталирам тръби.

Устните му се плъзнаха по шията ѝ и Мери потръпна против волята си.

— Не и ако това означава, че ще трябва да уволниш носачите — отсече тя, опитвайки се да прозвучи овладяно. — Те навярно служат на теб и на семейството ти, откакто са се родили.

— Така върви светът — вдигна рамене Трент. — Няма да ги уволня. Могат да станат градинари. Винаги има едно-две свободни работни места. Но сега смятам да обладая съпругата си и единственото нещо, което може да те спаси, е да ми кажеш, че все още си прекалено разранена.

Херцогинята на Трент беше жена, която никога не лъжеше, и съпругът ѝ го знаеше. Затова откри в очите ѝ точно това, което се надяваше да види.

Ръцете му се стегнаха безмилостно.

Госпожа Ханидюкс седеше в стаята си и чакаше, но единствените чаршафи, които минаха през оглед този ден, бяха тези в стаята на херцога.

ГЛАВА 29

В четири следобед на следващия ден Трент надникна през прозореца на кабинета си и видя как една карета, обкована с блестящ месинг, спира на алеята. Семейство Пелфорд бе пристигнало.

Преди сватбата си Трент не беше човек, който преценяваше душевното си състояние особено често... всъщност не го правеше никога. Но бе посветил на промяната в живота си необичайно много размисъл и бе решил да изясни пределно ясно на роднините на Мери, че бракът наистина е бил консумиран и че те не бива и да си помислят да я отведат у дома.

Няколко минути по-късно вратата се отвори и Мери подаде глава в кабинета.

— Джак! — провикна се тя. — Предполагам, че не си чул каретата, но леля и чичо пристигнаха. Ела да ги посрещнем!

Един херцог не посрещаше гостите си във фойето. Но пък един херцог не се и покланяше, не поздравяваше новите си роднини и не обвиваше ръка около невестата си, сякаш се боеше, че може да му я откраднат.

Жестът му не остана незабелязан. Госпожа Пелфорд грейна и рече:

— Не ти ли казах, че ще си щастлива като пчели в детелини? Не го ли казах, Тадеус?

— Каза го — потвърди господин Пелфорд.

— Двамата с Тадеус сме прекалено стари и твърде много американци, за да свикнем с английските маниери — продължи госпожа Пелфорд. — Не обичаме да срещаме някого, без да го поздравим, и това е факт.

Тя погледна с очакване към Трент, но той не я разбра.

— Леля ми смята, че да влезеш в стаята, без да поздравяваш хората вътре, означава да ги подминеш, сякаш са невидими — прошепна Мери.

— Показвате забележително прогресивно мислене, госпожо Пелфорд. Мога ли да ви представя иконома си, Осуалд, както и Албърт, Томас и Оливър?

Оказа се, че Осуалд е по-приспособим, отколкото очакваше Трент, макар че от трийсет години и повече работеше като иконом. Той енергично се ръкува с новодошлите и спомена, че счита Америка за прекрасна страна.

— Наистина ли? — възкликна госпожа Пелфорд. — И защо, Осуалд?

Изглежда, Осуалд се възхищаваше на някакъв американски учен на име Бенджамин Франклин, който преди години бе получил медал от Кралското общество.

— Един от основателите на нашата нация — допълни Тадеус Пелфорд и се залюля на токовете си. — Ако зависеше от мен, щях да го държа настрана от политиката и да му възложя една-единствена задача: да измисля изобретения. Политиката е такава загуба на време!

— Това не беше ли човекът, който пусна хвърчило, за да улови светкавицата? — включи се Мери.

Без да обръща внимание на последвалия разговор, госпожа Пелфорд отново се обърна към Трент:

— Херцоже, няма нужда да се безпокоите за нашето удобство. Аз ще се оттегля за кратка почивка. Тадеус също, предполагам.

Трент се опита да си представи как би реагирал баща му на успокоението, че няма нужда да се безпокои за удобството на гостите си, но не успя. Никой не би си помислил, че херцогът изпитва подобни тревоги.

— Госпожа Ханидюкс ви е приготвила прекрасен апартамент — каза Мери, като се извърна към леля си. — Ще се почувстваш така, сякаш си се озовала в някой роман, лельо Бес. Лично ще те заведа там.

Според Трент съпругата му се бе приспособила забележително добре към смяната на младоженеца, но предположи, че на леля й й предстои неприятен разговор.

— С нетърпение очаквам да се видим довечера, госпожо Пелфорд.

— Сега сме семейство — потупа го тя по ръката. — Ще ме наричате Бес, а господин Пелфорд — Тадеус. Но не се притеснявайте, ние нямаме нищо против да се обръщаме към вас с „Ваша светлост“.

Трент усещаше живо заинтригуваните погледи на трима лакеи и един иконом зад гърба си.

— Семейството ми ме нарича Трент — каза той с поклон. — За мен ще бъде чест, ако и вие направите същото.

Това беше най-практичният вариант: „Октавиъс“ звучеше като име на император; „Мортимър“ — на неприятен чичо... а „Джак“ беше интимно обръщение.

— Трент — изпробва звученето Бес. — Прилича на река, но е хубаво, силно име.

— Така каза и племенницата ви — отбеляза Трент.

— Леля Бес всъщност ми е майка — обади се Мери, — така че е логично. Когато стана по-възрастна, може да започна да съчинявам стихове — куплети преди чай, такива неща.

Трент гледаше към Бес и видя как очите ѝ се замъгляват, но тя бързо се извърна настрана и прегази Осуалд като парна машина, като му съобщи, че подаграта на съпруга ѝ изисква цял списък с храни, които варираха от аспержи до херинга.

— Лельо Бес — прекъсна я Мери, — позволи ми да те заведа в стаята ти.

Докато Трент наблюдаваше как двете се качват по стълбите, Тадеус се обърна към него и леко потръпна.

— Не ми се иска да съм на мястото на Бес — да обяснявам цялата тази история с венчавката — каза той направо.

— Съпругата ми обича артистичните решения. Но интуицията ѝ обикновено се оказва вярна — и той огледа изпитателно лицето на Трент.

Един херцог рядко се усмихва.

Трент не можа да се въздържи.

— Добре — кимна Тадеус. — Значи е уредено. Защо не ми покажете конюшните си, херцоже? По-добре да ги оставим сами да се разберат.

В мига, в който двете влязоха в стаята на Бес, Мери подпря ръце на хълбоците си.

— Много, много съм ти ядосана, лельо — отсече тя. — Ти ме възпита да бъда честна и пряма, но единствената оценка, която мога да дам на твоето поведение, е „лукаво“.

— Много съжалявам, скъпа. — Бес изглеждаше измъчена, но непоколебима. — Ти щеше да се заинатиш и да поемеш обратно към Бостън. После щеше да се скриеш в градината с разбита репутация или още по-лошо, влюбена в поредния неприятен тип.

— Това не ти дава правото да превръщаш сватбата ми в игра!

— Чичо ти имаше всяко право да избере годеника ти — изтъкна Бес. — Позволихме ти да избереш сама цели три пъти.

Мери се свлече на един диван като спихнат балон.

— И всеки път вземах ужасно решение.

— Точно така — отвърна Бес направо. — Ако беше изоставила и третия си годеник, скандалът щеше да бележи целия ти живот. Предложението на херцога беше дар от небето.

— Откъде си знаела, че просто не се опитва да отбележи точки срещу брат си? — попита Мери.

Бес изпуфтя и седна до нея.

— Ти наистина ли вярваш дори мъничко, че братът на Негова светлост или някой друг могат да го принудят да направи нещо против желанието си?

— Не — призна Мери.

— Може и да не си влюбена в съпруга си, но според мен това е предимство. Ако трябва да бъда честна, скъпа моя, ти си малко непостоянна. Веднага щом някой мъж падне в краката ти, започваш да си мислиш, че мирише като седемдневна херинга в кадифени пантофки.

Вярно беше. Мери го знаеше. Леля й казваше точно това, което бе казал херцогът... и за което самата тя се бе тревожила седмици наред.

— Казвам ти го като жена, която те обича толкова, колкото бих обичала собствената си дъщеря — продължи Бес, наведе се и я целуна по бузата. — А може би и повече.

— И аз те обичам — промълви Мери и гласът й секна.

— Херцогът не само предложи да се ожени за теб, но и доведе адвоката си, който състави най-благоприятното споразумение, което съм виждала. Трент ми харесва, Мери. В името на истината, много повече от лорд Седрик.

— И на мен — прошепна Мери.

Бес прочисти гърло.

— Освен това херцогът ми намекна, че двамата сте демонстрирали донякъде неприлично поведение, което подсказвало, че ще бъдете щастлива двойка.

Тя вдигна ръка.

— Не ми казвай подробностите, Мери. Потръпвам при мисълта какво би казала твоята гувернантка за поведението ти.

— Госпожица Феърфакс ще припадне само при мисълта, че един херцог изобщо ме е заговорил — изтъкна Мери.

— Негова светлост, разбира се, не би го признал, но според мен изпитваше почти отчаяно желание да се ожени за теб — каза Бес с очевидно задоволство.

Думата „отчаяно“ потече през вените на Мери като топъл мед.

— Ние, разбира се, му казахме, че може да дойде в Америка и да те ухажва там. Той обаче те искаше сега, не след една година. И това, мое мило дете, е истинската причина, поради която с Тадеус вярваме, че двамата ще бъдете щастливи.

Мери се облегна на рамото на леля си.

— Как е възможно само преди месец да съм била влюбена в Седрик, а сега да съм омъжена за брат му?

— Защо не? В Бостън щяха да харесат херцога, а лорд Седрик, въпреки цялата му изисканост — не.

В края на първата седмица Трент започна да свиква с едно ново чувство, за което разсъждаваше през спокойните мигове в банята си или посред нощ и за което реши, че е щастие.

Двамата с Мери прекарваха дните си поотделно — тя на открито, а той в кабинета или по-далеч от къщата дори от нея, обикаляйки имението на кон заедно с управителя си. Но често се срещаха по обед и винаги — в края на деня.

Той открай време изпитваше нехайно безразличие към определените часове за хранене, затова беше научил прислугата в кухнята да му оставя хляб и сирене. Сега удиви всички с вниманието си към времето.

Личният му прислужник беше свикнал да го вижда как се връща по панталон и едноцветен жакет. После се хранеше в кабинета, изкъпваше се и си лягаше.

Вече не беше така.

От време на време не успяваше да обядва в къщата, но винаги се връщаше навреме, за да се изкъпе, да се преоблече и да се присъедини към семейството за вечеря. Той, който преди рядко закусваше, сега правеше компания на своята херцогиня и на семейство Пелфорд всяка сутрин.

— Щеше да бъде скандално, ако не изглеждаха толкова хубави заедно — обърна се готвачката госпожа Мориси към икономката.

— Каквото и да направи тя, не може да бъде скандално — отговори госпожа Ханидюкс.

Дори киселата икономка се бе поддала на чара на американската херцогиня с нейната дружелюбност и искреност, знанията ѝ за странни и интересни факти, произтичащи от живия ѝ интерес към всички области на познанието, и лекотата, с която се справяше с домакинството.

Привързаността им намираше отклик: Трент беше уверен, че освен ако не извърши углавно престъпление, нито един човек от прислугата му няма да бъде уволнен. Дори когато една от младшите прислужнички се обърна „странно“ и изтърва две чинии от времето на Добрата кралица Бес, съпругата му намери обяснение.

— Такава ѝ е възрастта — каза му Мери, когато той отбеляза, че момичето е счупило чаша за чай миналата седмица. — Вие ѝ се свят, защото расте. Знаеш ли, че баща ѝ е млекар при скуайър^[1] Монджой? Ще помоля госпожа Ханидюкс да я премести в млекарницата и ще видим как ще се справи там.

— Не че прекалено фамилиарничи — чу Трент обяснението, което главният му коняр даде на ковача. — Нали разбираш, тя е американка. Там правят нещата по друг начин, не както тук.

Фактът, че Мери е американка, като че ли извиняваше много неща, които иначе биха накарали хората да се почувстват неудобно. Част от него — незаличимо английската част — все още настръхваше, когато жена му влизаше с танцова стъпка в стаята и преди да е успял да стане, обвиваше ръце около врата му изотзад и започваше да шепне в ухото му.

Но една друга, жадна част от него приветстваше всяка целувка, всяко докосване, всяка усмивка и им позволяваше да напоят почва, която бе изсъхнала преди години от липса на обич.

Сега храненияята бяха интересни, запълнени с увлекателни разговори. След една седмица семейство Пелфорд обяви, че е време да си тръгва, но Мери не искаше и да чуе и накрая леля й и чичо й се съгласиха да отложат заминаването си за Бостън.

На вечеря Бес и викарият рецитираха стихове, а Тадеус постоянно разчепкваше механизма на действие на поредното изобретение, например парната печатна преса, която разработваха. Тя все още не функционираше, но Тадеус беше сигурен, че скоро ще отстранят слабостите й.

— Това ще промени всичко — обърна се той към цялата маса. — В момента могат да се печатат най-много двеста листа на час, но с парата ще станат повече от хиляда!

— Кой ще ги чете всичките? — възрази Бес. — Аз и сега почти нямам време за четене.

Това не впечатли съпруга й.

— Хората ще започнат да печатат какво ли не — каза той неопределено. — Няма да се учудя, ако започнат да печатат покани за сватба и тям подобни.

— В никакъв случай! — отсече жена му. — Каква ужасна идея!

[1] Главният земевладелец в дадена област (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Леля ѝ и чичо ѝ бяха пристигнали преди две седмици, когато Мери покани най-близките съседи — господин Кестрил, скуайър и лейди Монджой, лорд и лейди Пийл — на вечеря в отговор на посещенията, които ѝ бяха направили, след като „Морнинг Поуст“ публикува съобщение за сватбата ѝ.

Смяташе, че след като се омъжи, господин Кестрил ще спре да я ухажда. Той обаче продължаваше да ѝ отправя погледи, изпълнени с копнеж, при всяка среща. Да, но беше най-близкият им съсед и ако го изключеше, щеше да предизвика клюки.

Трапезарията в Хоксмид беше мрачна и тържествена, но това оставаше незабелязано благодарение на впечатляващото количество блестящо сребро, което Осуалд бе поставил в центъра на масата. Две масивни фруктиери, купа, поддържана във въздуха от две купидончета, и дори прибор за ръсене на захар от времето на Чарлс II във формата на маяк допринасяха за атмосферата на елегантност.

Между сребърните прибори бяха наредени пицно украсени изделия от оловен кристал — от двойки стъклени урни до бурканче със запушалка от позлатен бронз. Кристалът хвърляше светли отблясъци, които придаваха на събирането неземна атмосфера — както типично в свой стил отбеляза леля Бес, — сякаш всички присъстващи бяха „помазани“ с вълшебен прашец.

Лейди Пийл, която беше прекалено възрастна за плоски приказки, попари тези полети на фантазията с думите, че според нея пръските отразена светлина от свещите ги карат да изглеждат така, сякаш са боледували от едра шарка.

— Оризовата пудра не може да прикрие белезите от едра шарка — събщи им тя. — Кралица Елизабет мажела своите със смес от оловно белило и оцет, което обяснява защо на портретите винаги прилича на труп.

Мери обичаше този вид информация, така че се впуснаха в оживено обсъждане на козметиката. Господин Кестрил изрази мнение,

че интересът към козметиката е признак на себична суетност и придружи думите си с обожателен поглед към негримираното лице на Мери.

Лейди Пийл изсумтя — от другата страна на масата — и безцеремонно му заяви, че ако иска да намаже върха на носа си с бяла паста, ще го намаже и му препоръча да запази мнението си за себе си.

Макар и не съвсем съгласен с Кестрил, скуайър Монджой призна, че предпочита естествената външност у дамите.

Лейди Пийл се разсмя на глас и отсече, че той нямало да познае „естественото“, дори да го ухапе по носа.

Мери успя да не погледне към съпругата на скуайъра, която се бе разкрасила с щедро количество оризова пудра, както и с други неща.

— Предполагам, смятате, че съм така красива по рождение — каза лейди Пийл.

Мери улови погледа на Трент и видя, че не е единствената, която потиска почти неудържимото желание да се разсмее.

Бес се постара да бъде на висота, като изказа мнение, че ако лейди Пийл използва козметика, го прави по начин, който е удивително близо до природата.

— Боядисвам си косата! — съобщи триумфално лейди Пийл. — Боядисвам я от години. Използвам семена от кимион, шафран и жълтурче. Препоръчвам го и на вас, госпожо Пелфорд. Една дама не може да си позволи да остави косата си да побелее, както май става с вашата.

Мери стана, за да покаже, че е време дамите да се оттеглят в салона — реши, че господата са чули достатъчно интимни подробности за тоалета на съпругите си.

Бес изрази недоволството си от споменаването на побеляващата ѝ коса, като дръпна съпругата на скуайъра на едно канапе и я заговори, а Мери остави с лейди Пийл.

— Младият Кестрил ви зяпа като пъстърва, която се опитва да хване буболечка — отбеляза лейди Пийл. — Бога ми, страшно е глупав!

— Нали не мислите, че смята за възможно да отвърна на вниманието му? — попита Мери.

— О, не! Той осъзнава, че сте младоженка, а всеки може да види, че бракът ви е по любов, макар че във вестниците не го написаха.

Видяхте ли как се напи? Някой от тези дни ще се събуди, изцеден докрай, и ще осъзнае, че е копнял за омъжена жена, която не проявява никакъв интерес към него. Няма да се учудя, ако замине за малко за Индия.

— Това ми се струва доста крайно — промълви Мери изненадана.

— Всички казват, че е загубил имението заради дългове. Обича да залага, но не по обичайния начин — вложи парите си в експедиция, която уж трябваше да донесе в Англия орхидея, голяма колкото чиния за хранене — и тя изсумтя. — Сякаш на този свят има подобно нещо!

Това звучеше логично. Трент инвестираше парите си във въглищна мина, а сега и в парна машина във Филадельфия, а Кестрил бе заложил на възможността да получи цвете, по-голямо от главата му, което може би съществуваше в земя, в която не бе стъпвал.

— Харесва ми това, което правите с градините — премина лейди Пийл от екзотичното към прозаичното градинарство. — Казах на градинаря си, че искам високи лехи за зелки.

— Вие сте третият човек, който споменава зелките — отвърна леко развеселена Мери. — Надявам се лехите да отговорят на очакванията.

— Ще видим — отговори лейди Пийл. — Един Бог знае каква е почвата в Америка.

Мери започна да защитава родната си почва, но лейди Пийл се разсмя и я потупа по ръката.

— Хайде, хайде, Ваша светлост. Исках да кажа само, че в почвата на Бъкингхамшър има много глина. Ще наблюдаваме зорко резултата от експериментите ви.

— О! — измърмори Мери, стъписана от новината, че градините ѝ са предмет на такова внимателно проучване.

Лейди Пийл я изгледа съчувствено.

— Навярно ще ви трябва малко време — нали сте американка и тъй нататък. Херцогът и херцогинята на Трент са най-близкото нещо до кралски особи по тези места. Ако решите да закусите с кос, на десет мили разстояние няма да се мерне нито едно черно перо. Още същата вечер всички ще пожелаят да вечерят с пойни птички.

— Защо, за бога, ще искам да ям кос? — попита Мери стресната.

— Недейте — посъветва я гостенката. — Веднъж опитах и беше само кости. По-добре да са в храстите и да не се виждат... също като пияните младежи, като се замисля. Надявам се вашият херцог да измъкне коняка от Кестрил. Според мен това поведение от страна на брат му и баща му му беше достатъчно.

Тук, в провинцията, всеки ли знаеше всичко?

Следващите думи на лейди Пийл потвърдиха, че провинцията наистина знае всичко за всички.

— Одобрявам, че прекарвате толкова време на открито. Вероятно вече носите наследника, а майка ми винаги казваше, че за жена в това състояние чистият въздух е много полезен. Никак не ѝ допадаше тази идея дамите да се затварят в задушни стаи, както правят в Лондон.

Тя се надигна от стола си.

— Изчервихте се — отбеляза. — Сигурно от младежката любов. Слава богу, лично аз така и не я изпитах. Ако се съди по романите на госпожа Радклиф, представлява голямо неудобство. А сега, ако ме извините, трябва да отида до тоалетната.

Мери хвана Нейно благородие за ръката и я поведе по коридора.

— Имах някои съмнения за вас — каза лейди Пийл след няколко крачки. — Нали сте американка и тъй нататък. А сте херцогиня — нашата херцогиня!

Мери прочисти гърлото си.

— Извинявам се.

— Но ще се справите — продължи лейди Пийл. — Например, как ме държите за ръката.

— Да?

— Предишната херцогиня не би си изцапала пръстите.

В гласа ѝ нямаше и капчица укор.

— Беше високомерна като истинска кралица. Семейството ми води началото си от дебелия Хенри — нали знаете, Осми, — но за нея това не беше достатъчно древно. Предполагам, че вие не знаете каква е разликата, нали?

За втори път Мери не можа да намери уместен отговор; но това нямаше значение, защото лейди Пийл просто продължи да говори.

— Херцогинята на Трент не може да различи „Дебрет“ от книга с проповеди. Светът е много странно място.

Нямаше какво да спечели, ако отбележеше, че е запомнила „Дебрет“ наизуст, затова просто си замълча.

— Вие не сте херцогиня от стария вид — завърши лейди Пийл. — Но да пукна, ако новият вид не ми харесва още повече!

По време на вечерята Трент наблюдава как Кестрил се напива все повече. С всяка чаша хвърляше поредния копнеещ поглед към Мери, докато накрая желанието на Трент да го хване за врата и да го изхвърли през вратата не стана почти неудържимо.

След вечерята трябваше да изтърпи лекцията на Кестрил за орхидеите, докато часовникът най-после не показва време, по което можеше да се сбогува с гостите си.

Когато изпратиха и последния, а семейство Пелфорд се оттегли в стаите си, Трент тръгна след Мери към горния етаж, като съобразяваше крачките си, защото беше трудно да върви в състояние на пълна възбуда. По коридора. През вратата на спалнята.

Той затвори вратата, като се опита да не я затръшне.

Сякаш привлечени от магнит, двамата се хвърлиха един към друг. Мери се смееше, а Трент беше прекалено възбуден, за да се засмее. Разхвърчаха се копчета, стената влезе в употреба.

След това той се задържа над нея, задъхан и облян в пот. Беше толкова красива. Не можеше да реши какъв цвят са очите ѝ, защото винаги се променяха — изглеждаха различни на светлината на свещите, след любене, когато се смееше.

По-късно двамата легнаха с лице един към друг и преплетени крака и заговориха.

— Какъв беше баща ти? — попита Мери, следвайки някаква своя мисъл.

Трент не обърна внимание на въпроса. Прокара длан по гърба на съпругата си, мина по изящната извивка на хълбоците ѝ, но не отговори.

— Джак, зададох ти въпрос!

Гласът на Мери беше строг, но в очите ѝ блестеше пламъче, а дупето ѝ се размърда в ръцете му.

— Баща ми беше пияница — отговори той, изцеждайки думите от съзнание, което бе замъглено от желание. — Пияниците са... — и вдигна рамене.

— Са какви?

— Са все едни и същи — каза той и продължи с обяснението, защото искаше да приключат. Претърколи се отгоре ѝ и се подпря с лакти от двете ѝ страни. — Седрик и баща ми бяха коренно различни, когато бяха трезвени, но не и когато бяха пияни. Всички пияни мъже са еднакви: невъзпитани, свадливи, често вулгарни.

— Поведението на Седрик на бала на Верекер не беше достойно за уважение — призна Мери.

— Показа се в най-лошата си светлина — рече Трент. — Баща ми беше същият, когато се напиеше.

Краката на Мери се движеха неуморно под него. Желанието ѝ личеше и без думи.

— Как се чувстваш? — попита Трент.

— От кое? — отговори тя и дъхът ѝ секна, докато той се люшкаташе срещу нея.

— От това.

— О!

Челото ѝ се сбърчи. Трент отново тласна. Бузите ѝ порозовяха, а пръстите ѝ се свиха, вкопчиха се в раменете му.

— Празна — прошепна Мери. — Изведнъж се почувствах празна, сякаш си спомних, че те няма, а имам такава нужда от теб.

Усмивката на Трент стигна чак до краката му.

— Нека ти помогна тогава — промълви той с дрезгав глас.

На следващата вечер думите се заизливаха от устата на Мери като поток — нещо за растение, наречено *Campanula portenschlagiana*, за което бе прочела в „Ботаническото списание на Къртис“.

— Някакво рядко растение ли? — насили се да попита Трент. След като я беше любил, му беше трудно да мисли, докато тя, напротив, ставаше по-приказлива. Оказа се, че говори за камбанките, които се срещаха под път и над път.

След всички тези години, през които нямаше кого да слуша, той установи, че му е приятно да слуша Мери. Имаше хора, които не харесваха американския акцент, но според него гласът ѝ звучеше като вода в река — светъл и искрящ.

Дискусията им премина към ползите от чакъла (камбанките изискваха безупречен дренаж), а оттам — към методите за обработване

на земя в Уелс и Масачузетс. После преминаха към нововъведенията във водопроводните системи и дали тези нововъведения могат да се използват за напояването на градините, а оттам — и на нивите.

Това доведе до темата за каналите — не като средство за транспорт, а като метод за контролиране на наводненията.

Една вечер двамата отново заговориха за баща му, докато Трент не успя да смени темата и да я насочи към нейния баща. Мери лежеше на гърдите му и косата ѝ падаше през ръба на леглото.

— Той беше изобретател и дипломат — каза тя, — но за мен беше просто моят баща. Знаеш ли кое е едно от най-мъчителните неща, свързани със смъртта му?

Трент поклати глава.

— Така и не се сбогувахме. Видяхме се на обед и говорихме само за съвсем глупави неща. Имах една кукла, Пени, и се опитвах да го убедя да ми построи лодчица, за да мога да я пускам да плава по канала в парка „Бостън Комън“. Всички момчета имаха лодки, а момичетата нямаха.

— Биваше ли го да строи лодки?

— Можеше да построи всичко. — Гласът на Мери беше дрезгав и изпълнен с искреност. — Наистина смятам, че беше гений, Джак.

Тя вдигна глава от гърдите му, за да го погледне в очите. Продължи да говори за баща си, но Трент загуби нишката... защото тя беше толкова красива.

„Красива“ не беше подходящата дума. Звучеше чисто физически, а у Мери всичко сияеше отвътре. Мислеше си за това, когато осъзна, че тя е млъкнала и го гледа с очакване.

— А!

Тя го целуна по носа.

— Последното нещо, което ми каза баща ми, беше, че ще се върне навреме, за да ме завие, преди да заспя. Ти помниш ли какво каза твоят?

Помнеше. Баща му беше пиян, много пиян. Нарече Осуалд смрадлив фъстък, а кочияша — грубиян. Седрик се опита да попречи на майка им да се качи във файтона и баща им се нахвърли върху него и го нарече страхливец. И още по-лошо.

— Не — отвърна Трент. — Не си спомням.

В очите ѝ видя решението да не възразява на лъжата му.

— Навярно е било много трудно да загубиш и двамата си родители едновременно. Не мога дори да си представя.

Седрик беше избухвал в плач пред хората. Трент не.

Прокара ръка по стройния ѝ гръб.

— Баща ми беше пияница, Мери. Нямаше човек, който да скърби за него.

В очите ѝ проблесна съчувствие, но вместо да заговори, тя реши да го целуне, за да му мине.

Трент открай време не харесваше пиенето. Но ако приличаше на целувките на Мери, щеше да стане пияница. Главата му се завъртя, когато езиците им се плъзнаха един към друг и тя издаде онзи почти болезнен тих звук от основата на гърлото си...

Беше пиян от нея.

Замаян от целувки.

В началото на юли Тадеус реши, че тъй като френският флот отново е в действие, забавянето на пътуването им може да го направи рисковано. Затова двамата с Бес потеглиха към Лондон и оттам — за Америка, като обещаха да се върнат през пролетта. По-късно Мери се разплака, а Трент пресуши сълзите ѝ с целувки и успя да я накара да забрави за тъгата си.

Тя го научи на сложните механизми на действие на оранжериите, а той я научи, че месечното неразположение на жената не е причина да избягва интимността, след което Мери го научи, че смехът помага на човек да понесе по-лесно и най-неловките ситуации.

Имаше мигове, които пазеше в сърцето си като скъпоценни камъни: онзи път, когато съпругата му се появи в кабинета и го помоли да ѝ отдели няколко минути в оранжерията, за да поговорят за новите разсади. Или онази вечер, когато вратата на спалнята се затвори и Мери падна на колене и отвори панталона му.

Почувства се леко унижен, когато осъзна, че иска нещо повече от тялото ѝ. Колко струва един мъж, се определяше от самоусещането му. Или от титлата му. Но не и от това какво мислеше за него съпругата му. И все пак беше отишъл в оранжерията, за да потърси Мери, и точно тогава му хрумна нова идея как да превърне местната яма за копаене на чакъл в преуспяващо предприятие.

Разбира се, двамата с Мери бяха приятели. Това обясняваше всичко. Трент действително започна да се пита дали въобще е имал истински приятел преди нея. Дори ѝ разказа за онези несигурни години, след като наследи херцогството, когато бе принуден да напусне Оксфорд и да се върне, за да се бори за имението и да го направи отново преуспяващо.

Доколкото можеше да каже, за Мери безгрижието бе съвсем естествено. Един ден двамата взеха едно одеяло и една двуколка и се отдалечиха от къщата толкова, колкото да не ги видят, при което се оказаха наскрив поле от цветя, сини като небето.

Сини като виолетовите оттенъци в очите на съпругата му.

Той разстла одеялото и се зае да боготвори тялото ѝ. Опита се да запамети чувствената извивка на хълбока ѝ, начинът, по който гърбът ѝ се издигаше над дупето, съвършено оформените кости на стъпалата ѝ.

— Глезените ти са красиви и крехки като слонова кост — каза ѝ Трент по-късно, легнал на това одеяло, замаян от слънце и удовлетворение, докато я гъделичкаше по стъпалата със синьо-виолетовия лен.

— Гъдел ме е! — запротестира тя и добави: — Знаеш ли, че ние си мислим, че слоновата кост идва от слона, но същата дума се отнася и за бивните на моржа? Или на дивия глиган?

— Не знаех — отговори Трент. Не можеше да се съсредоточи, защото стройната ѝ ръка се бе плъзнала под кръста му.

Мери се наведе още по-близо.

— Ако беше слон, щеше да имаш великолепни бивни.

Такъв беше животът с Мери: в един момент се смееха, а в следващия се целуваха, зажаднали един за друг, протягаха несръчни пръсти, задъхваха се от нуждата да бъдат заедно.

ГЛАВА 31

Тази вечер Мери се отпусна в банята си и се загледа в стъпалата си. През последните няколко дни я бе обзело чувство, което ѝ се струваше ужасно смущаващо.

През първите няколко седмици от брака им често си мислеше за миговете, в които Трент я дръпваше през вратата на спалнята, вземаше я в обятията си и смазваше устата ѝ със своята. Палуването, както го наричаше леля Бес, бе дейност, която ѝ бе съвсем нова и бързо се превръщаше в най-любимата ѝ.

Понякога беше по-интересна от високите лехи, които Бутби издигаше в градината с билките, макар че да го признае дори пред себе ѝ се струваше предателство.

Но в последно време не мислеше само за миговете в леглото със съпруга си — мислеше за него.

Непрекъснато.

Преди няколко дни той я заведе в кухнята посред нощ. Седнаха на кухненската маса и ядоха прост кафяв хляб, който беше по-вкусен дори от питките на госпожа Мориси, и сирене чедър, което пареше езика.

Дори пи от бирата му. Тя се пенеше, влезе ѝ в носа и имаше вкус на течен хляб. Но Мери я хареса, защото той я харесваше.

Това беше проблемът.

Изпитваше странното чувство, че пада в някаква пропаст, че се превръща в някоя друга. В друг човек.

На следващия ден се събуди рано, макар и не колкото Трент, и го загледа как работи на бюрото в спалнята си. Знаеше много добре защо седи там и пише по долни гащи.

Чакаше я да се събуди. Когато я видеше с отворени очи, устата му щеше да се смекчи и той щеше да отблъсне стола си от масата, сякаш това, по което работеше, нямаше значение. Нямаше дори да довърши изречението.

После щеше да изрече с ръмжащия си утринен тембър:

— Добро утро, Красавице.

Когато стигнеше до леглото, тя вече щеше да усеща парене под коленете.

За да изпробва хипотезата си, Мери седна в леглото и отметна разрошените си къдрици над рамото.

Както очакваше, Трент пусна перото на масата и закрачи към нея. Тялото му.

Можеше да напише хиляда стихове за начина, по който играеха мускулите на корема му, когато си сваля бельото, както сега. За начина, по който я обгръщаше в горещината и страстта си, така че тя не можеше да направи нищо друго, освен да стене.

Половин час по-късно той се претърколи настрана, прокара пръст по потното ѝ, несъмнено зачервено лице и я попита как се чувства.

Сякаш това не беше очевидно.

— Много съм добре — усмихна му се тя. — А ти? — и плъзна поглед надолу по тялото му. — Знаеш ли, че почти никога не съм те виждала да изглеждаш уморен? В това състояние е много по-малък.

— По-малък ли?

Трент изглеждаше изумен. Докато тя го наблюдаваше, онази част от него отново се изпълни с живот.

— Как го наричаш, своето копие ли? — попита Мери. — Веднъж леля Бес се пошегува за това. Или предпочиташ прът? Чух тази дума в конюшните.

Трент изсумтя и Мери го смушка в гърдите.

— Нали знаеш, никой никога не учи младите дами какво представлява мъжкото тяло.

— Аз мога да те науча — предложи той. Изразът в очите му беше самата порочност, създаден, за да кара коленете на жените да омекват. — А тези как би ги нарекла? — попита той и обвини ръце около себе си. Около две части от себе си.

Мери почувства как поруменява, което беше абсурдно предвид заниманието, от което бяха погълнати допреди малко. Започваше обаче да разбира, че говоренето може да бъде по-интимно от самата интимност — факт, който като че ли изненада и Трент.

— Цариградско грозде.

— Шегуваш се!

От гърдите му избликна смях. Мери поклати глава.

— Може да има и други сравнения, но единственото, което знам, е цариградско грозде.

— Не ми харесва — отсече Трент. — Не са ми нито зелени, нито малки като грахчета.

— Но си окосмен — изкикоти се тя.

Той завъртя очи.

— Ти коя дума използваш? — попита Мери.

— Тестиси, ако искаш да си прецизна. Торбички. Или топки.

— Топки! — провикна се тя. — Знаех, че тази дума е разюздана, но не можех да попитам някого какво означава.

Трент раздвижи ръката си.

— Пенис. Член. Прът.

Да наблюдава как тази едра мъжка ръка обикаля и придърпва члена му бе едно от най-еротичните неща, които бе виждала.

— В думата няма нищо женствено, защото в това няма нищо женствено.

Мери затвори очи, а той я обърна по гръб и обхвана едната ѝ гърда в дланта си.

— И така, какво държа сега, някакъв плод ли?

— Ако ти кажа, ще се смееш.

— Сигурно.

Да слуша смеха на съпруга си се бе превърнало в едно от най-радостните занимания на Мери.

— Гувернантката ми наричаше бюста ми Млечния път.

Наистина подежда — той се разсмя гръмогласно.

— Това е едно от най-глупавите названия за гърди, които съм чувал някога. Ами зърната ти?

Мери сбърчи нос.

— Това е странна дума. Зърно-зърна-зърна. Не е романтична.

— Ако носех душа на поет, щях да напиша оди за твоите сладки ягоди.

— Сладки ягоди? Това с какво е по-добро от цариградско грозде?

— Ти си сладка като мед и не си зелена. Ако бях от тези мъже, можех да съпернича на леля ти с триста римувани куплета и да те обсипя с купища цветя.

Тази мисъл накара главата ѝ да се замае, макар и не заради това, че искаше цветя, поема или нещо подобно.

Мислеше си, че...

Не можеше да си го мисли пак.

Но си го мислеше.

Любовта беше като канарско вино: бълбукаше във вените ѝ и правеше целия свят по-хубаво място. Тя се намръщи и праметна ръка над очите си.

— Мери?

Усети как Трент отново целува извивката на гърдата ѝ, но точно сега се съсредоточи само върху едно: да попречи на тези три думи да излязат от устните ѝ. Той не искаше да ги чуе. Тя не искаше да ги чуе.

Беше ги изричала преди, прекалено често. Бяха се обезценили от злоупотреба, защото преди дори не бе разбирала какво означава това чувство.

Сега той я целуна по устните.

— Добре ли си, моя Мери?

Понякога я наричаше така. Защото имаше силно развито собственическо чувство. Защото беше негова, с душа и тяло.

Мери действително простена, осъзнала какво си е казала току-що. Очите ѝ се отвориха.

— Седрик ме смяташе за лесна, защото се бях сгодявала толкова пъти.

— Защо мислиш за него?

В гласа на Трент имаше острота, която я заплени. Нейният херцог не обичаше да мисли за обожателите ѝ. Всеки пък, когато господин Кестрил се прокраднеше към нея, Трент стискаше зъби.

— Не мислех за Седрик. Питам се дали ти ме смяташ за блудница поради тази причина.

— В никакъв случай.

Отговорът му беше незабавен и трябваше да я задоволи, но не ѝ стигаше.

— Нямам предвид леглото — рече Мери, опитвайки се да намери подходящите думи. Най-накрая просто изрече истината. — Казвала съм на цели трима мъже, че ги обичам. Мислиш ли, че съм се лъгала? Че никога не съм била влюбена?

Знаеше отговора. Нямахше представа какво е любовта... *досега.*

— Ти си много емоционална — отговори Трент и прокара пръст по носа ѝ. — Не мисля, че си се лъгала повече от останалите хора, които постоянно дават прибързани обещания.

Мери седна и придърпа чаршафа около себе си, защото гола не се чувстваше толкова удобно, колкото Трент, който се бе облегал на лицевата дъска така, както го е майка родила.

— Любовта е чувство, което е нетрайно — каза той. — Днес я има, утре не. Ти просто си извадила лошия късмет да разбереш тази истина тогава, когато всички са те гледали.

— Не съм съвсем съгласна — възрази Мери, която бе решила да подходи предпазливо към ситуацията. — Майките обичат децата си. Баща ми ме обичаше. Леля Бес и чичо Тадеус ме обичат. Аз съм тази, която е непостоянна.

— Говориш за чувство, което е различно от романтичната любов.

— Не виждам какво значение има това разграничение.

— Когато един мъж каже на една жена: „Обичам те“, обикновено иска нещо от нея. Повечето от тези разговори водят до леглото, което означава, че всъщност става дума за желание, а не за любов.

Мери прехапа устна.

— Значи мислиш, че желанието е единственото чувство, което може да съществува между мъжа и жената?

— Съвсем не. Ето, например ние.

Усмивката му заличи безнадеждността в сърцето ѝ.

— Ти си моя приятелка, Мери. Проклет вечен ад, никога не съм си представял нещо подобно. Ти си моя приятелка и ме караш да изпитвам желание никога да не напусна това легло.

При последните думи гласът му стана по-тих и той дръпна чаршафа от нея.

Тя забрави за какво говореха.

Но следващата нощ се върнаха към темата.

На вечеря Трент бе попитал за баща ѝ. Мери му бе разказала безброй истории за чудатостите и за гения му като изобретател и политик.

В отговор Трент изрече всички подходящи неща, но Мери го гледаше изучаващо. Нещо се бе променило тогава, когато му разказа за много благовъзпитаната дама — нейната майка, — която бе пристигнала от Англия и бе спечелила сърцето на баща ѝ.

Раменете на Трент се сковаха и по-късно за първи път от сватбата им насам той не я последва извън салона и по стълбите.

Вместо това я целуна и каза, че има работа. Десет часът дойде и отмина; в къщата се възцари покой и тишина.

Най-накрая Мери стана от леглото, нахлузи пеньоара си и тръгна надолу. Босите ѝ пръсти се извиваха по гладкото дърво на голямото стълбище.

Очакваше да види Трент зад една от трите големи маси в кабинета му, но вместо това той седеше на един диван в дъното на стаята, загледан във въглените, които догаряха в камината. Мери се приближи и седна.

Той не държеше в ръка документи, книга или дори питие. Мери се премести по-близо и потърка глава в рамото му.

— Здравей — промълви тихо.

Трент я обгърна с ръка и ѝ се ухили несиметрично.

— Нямаше нужда да слизаш. Вече бях на път към леглото.

— От време на време една дама може да „вземе“ мъжа — каза тя, протегна се и го целуна по брадичката.

Той я придърпа в скута си, но не я целуна — просто я задържа там и подпря брадичка на главата ѝ.

— За какво си мислиш? — попита Мери.

— За баща ти.

— Искане ми се да го познаваше. Двамата много си приличате.

— Едва ли.

Тя се облегна назад върху ръката му, за да може да види лицето му.

— Приличате си. Всички тези инвестиции, които си направил и как си направил имението доходоносно? Баща ми щеше да направи същото.

— Както и всеки мъж с малко здрав разум.

— Всеки мъж с малко способности, а такива се срещат все по-рядко. Знаем, че си се борил в Камарата на лордовете за квакерския закон срещу робството, защото Седрик ми каза. И татко щеше да постъпи така. Нещо повече, ти си построил крилото на онази благотворителна болница.

— Проектът беше на Седрик, не мой.

— Без твоите пари — парите, които си спечелил, а не наследил, — това крило нямаше да съществува.

В гласа ѝ звучеше гордост, защото наистина се гордееше.

Все по-ясно осъзнаваше, че никога не би могла да бъде истински щастлива с човек като Седрик — мъж, който е наследил известна сума пари и се е оженил за още повече пари. Никога не би могла да изпита към такъв човек дълбокото уважение, което изпитваше към Трент.

— Не съм съгласен, но няма значение. Сравнявах твоя баща с моя.

— Баща ти може би е щял да бъде по-различен, ако е бил подложен на изпитание — подметна Мери. — Моят баща е трябвало да успее, ти също.

— Всъщност си мислех за начина, по който баща ти е ухажвал майка ти.

Тя се усмихна и се облегна на гърдите му.

— Бил е малко луд, нали?

— Любовни поеми...

— До една написани от Бес, държа да отбележа. Признал го пред майка ми чак след една година.

— Цветя, бижута, дори серенада. Това ме кара да изпитвам желание да бях различен човек, заради теб.

— Извинявай, но не съм съгласна — засмя се Мери. — Щастлива съм с теб точно такъв, какъвто си. Различен човек не би имал копие като твоето.

Шегата ѝ накара Трент да изстене, но после той отново млъкна.

Беше в отвратително настроение и навярно просто трябваше да отведе съпругата си в леглото.

— Нито пък твоето цариградско грозде — добави Мери и му намигна дяволито.

— Докато слушах разказите на чичо ти, изпитах чувството, че си се минала.

— Защото никой не ми е рецитирал поезия, написана в действителност от снаха му? Или от Шекспир, преструвайки се, че стиховете изразяват неговите собствени чувства? Не ми е подарил пръстен, изплетен от собствената му коса?

Той потръпна.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Ухажвали са ме трима мъже. Диамантите имат толкова малко значение, че Седрик дори не си направи труда да ми купи диамант.

Двамата негласно се бяха споразумели да оставят пръстена на покойната херцогиня в сейфа в кабинета на Трент — беше свързан с толкова много чувства, че Мери не можеше да го носи.

В гласа на съпругата му нямаше горчивина, но все пак... Не искаше ли всяка жена тези неща, да не говорим за истинско предложение за брак? Мери дори не знаеше за кого се омъжва. Понякога тази мисъл го измъчваше посред нощ.

— Предполагам, че това е една от причините да сме такива добри приятели — каза той. — И двамата разбираме, че това са само жестове, лишени от съдържание.

Изпитваше неловкото усещане, че се опитва да успокои самия себе си.

— Знам защо аз не харесвам подаръци във вид на поезия и бижута — въздъхна Мери, — но ти защо не ги харесваш?

Ръката на Трент се плъзна към извивката на хълбока ѝ.

— Веднъж занесох цветя на майка си — каза той. Не знаеше откъде дойде този спомен.

— На колко години беше?

— На шест или седем.

От години не се беше сецал за този следобед. По онова време бе достатъчно голям, за да подозира, че майка му не го обича, и достатъчно малък, за да се надява, че ще успее да промени чувствата ѝ.

— Какво стана? — попита Мери.

— Нищо особено. Занесох ги в стаята ѝ.

— Не ѝ ли харесаха?

— Сигурно са ѝ харесали. Тя обичаше розите и аз внимателно бях подбрал най-големите, които можах да намеря.

Мери се намръщи.

— Нещо се е случило.

В устата му запари кисел вкус. Колко малък беше тогава!

— Помолих една прислужничка да завърже букета с панделка — продължи той и се обърна към Мери. Искаше да се разсее с нещо. Проследи с поглед как пръстите му минават по вдлъбнатината на талията ѝ, за да не трябва да среща съчувствения ѝ поглед. — После отидох в стаята на майка си.

— Боже! След това изречение мога да си представя няколко възможни варианта как нещата са се объркали. След като ни се родят деца, ще трябва да сложим ключалка на вратата си.

— Не беше чак толкова лошо.

Тя преплете пръсти с неговите, поднесе ръката му към устните си и я целуна.

— Разбира се, аз и брат ми изобщо не трябваше да ходим в будоара ѝ. Доколкото знаех, майка ми не проявяваше абсолютно никакъв интерес към нас, с изключение на редките случаи, когато ни викаше в салона преди чая.

Мери кимна.

— Исках да ѝ подаря цветята, преди да увехнат, затова почуках на вратата ѝ и тя каза: „Влез“. Сигурно е помислила, че е камериерката ѝ.

— И?

— Тя седеше на един нисък стол с гръб към мен. Не се обърна, но Седрик погледна през рамото ѝ. Беше седнал в скута ѝ.

— Не си знаел, че брат ти е там? — В гласа ѝ кънтеше стоманено неодобрение.

— Не, дори не подозирах.

— Доколкото разбирам, ти не си бил канен да посетиш стаята ѝ.

— Никога.

— Моментът навярно е бил много болезнен — промълви Мери и ръката ѝ стисна здраво неговата. — Моля те, не ми казвай, че Седрик е изглеждал триумфиращ.

— Не, не, съжеляваше. Веднага разбрах, че е бил много пъти в стаята на майка ни, но никога не го е споменал, защото не е искал да ме нарани.

— Ти какво направи?

— Просто продължих да стоя там. Той каза: „Мамо, Джак ти е донесъл цветя“. По онова време бях Джак, защото баща ми беше жив.

— Майка ти какво отговори? — настоя Мери.

— Целуна Седрик по темето, разроши косата му и го сложи на земята. Благодарни ми за цветята и ни изпрати и двамата в детската стая.

Известно време никой не проговори и единственият звук, който можеше да чуе Трент, беше лекото дишане на Мери.

— Съжалявам, че го казвам, защото е мъртва, но мразя майка ти — промълви тя най-накрая.

— Тя имаше всички основания да предпочита Седрик, повярвай ми. Аз бях от онези момчета, които вечно бяха мръсни и често окървавени, несъмнено винаги с черни петна по лицето. Извънредно непривлекателен.

Мери започна да се върти, докато накрая седна в скута му и можа да го целуне.

— Нищо чудно, че не искаш да те наричам Джак. Няма вече, обещавам.

Той вдигна рамене.

— Няма значение. Онзи следобед научих нещо — нещо важно. Преди си мислех, че ако приличам повече на Седрик, мога да купя чувствата, които тя му засвидетелстваше.

— По-склонен да подаряваш цветя?

Той кимна и я погледна в очите. Искаше тя да разбере.

— Безполезен жест. Точно затова вярвам в празните думи и подаряването на скъпоценни камъни не повече от теб. Но това, че сме приятели, Мери? Това е нещо много рядко и означава много повече от празните дрънкулки.

— Приятели? — прошепна тя толкова тихо, че той едва я чу.

Трент започна да дърпа фуркетите от косата ѝ и да ги праща на пода.

— Да, приятели — повтори. Гласът му скърцаше от желание.

Тя се отдръпна съвсем леко и сложи ръка върху неговата.

— Искам да бъда за теб нещо повече от приятелка, Джак.

Той забрави за какво си мислеше, докато я гледаше как събира смелост.

— Обичам те, Джак. Влюбена съм в теб. — Тя обхвана лицето му в дланите си. — Обичам те повече, отколкото съм си представяла, че е възможно.

За миг сърцето на Трент спря. Мери го обичаше... и го гледаше с очакване. За един изгарящ миг той изпита прилив на чисто щастие.

Но непосредствено след него се надигна нещо друго. Нещо помрачно. Колко пъти бе изпитвала точно това, което чувстваше в този момент — привързаност към дългия списък с мъже, за които бе сгодена?

На мястото на Трент някой друг мъж щеше да ѝ каже това, което искаше да чуе — че и той я обича. Толкова, колкото и тя него, ако не и повече.

Той обаче не беше такъв мъж. Нямахте да я излъже.

Не я обичаше. Не, нямаше да си позволи да я обикне.

Любовта, романтичната любов просто не беше нещо, на което щеше да позволи да замъгли разсъдъка му.

Вместо да проговори, той я привлече в прегръдките си и я отнесе по стълбището към леглото. Съблазняването трябваше да послужи вместо отговор и Трент нахлу в тясната ѝ горещина с въздишка на чисто облекчение. Започна да тласка без думи, отново и отново, и да пие израза в очите ѝ. Позволи на хлипанията и стоновете ѝ да го подтикнат да продължи и зачака, зачака...

Гладките бедра на Мери се стегнаха около него, а главата ѝ се отметна назад. Тя нададе вик и думите се заизливаха несвързано от устните ѝ:

— По-навътре, сега, да...

И после:

— Обичам те.

Против волята му тези думи му оказаха първично, диво въздействие, накараха дъха му да секне. В костите му запулсира дълбоко удоволствие. Той преплете пръсти с тези на Мери и забрави всичко. Блаженството се разля в тялото му като прилив и го остави чист и обновен на някакъв далечен непознат бряг.

* * *

ГЛАВА 32

Както никога, Мери се събуди преди Трент. Той лежеше по гръб с разперени ръце и заемаше почти цялото легло. Тя го огледа целия, сантиметър по сантиметър, със свито сърце.

Тази любов беше ужасна.

Винаги се беше радвала, когато виждаше някого от годениците си. Но когато погледнеше към съпруга си, се чувстваше открита и уязвима.

Тази любов беше различна — сложна, изтъкана от милиони нишки от чувства. Болеше я, че я изпитва само тя. Разбираше защо баща ѝ беше поръчвал на снаха си да пише поеми, беше пял фалшиво и беше обсипвал майка ѝ с бижута.

Бе готова да направи всичко, за да убеди Трент да я обикне. Той бе нейното липсващо късче, той я правеше цяла.

Когато беше с него, не беше нито американка, нито херцогиня, нито дори Мери.

Беше у дома.

С тази мисъл тя наведе глава и докосна с устни неговите.

— Обичам те — прошепна Мери и отново го целуна. Езикът ѝ се плъзна в устата му.

Той не отвърна на целувката ѝ. Всъщност, когато отвори очи и погледна към него, Трент просто я чакаше да свърши.

После нежно я побутна настрана и седна.

— Трябва да поговорим, Мери.

— Приказваш като леля Бес — отвърна тя. — Нямахте да настоявам и ти да ми отговориш със същите думи, Джак. Наистина.

За миг той запази мълчание. После каза:

— Истината е, че се надявах да не се присъединявам към тази група, а именно Бърти, Дермът и Седрик.

Мери си пое дълбоко въздух. Трент, естествено, не разбираше. Беше увлечена по предишните си годеници — чувство, крехко като

обвивка на гроздово зърно. Любовта, която изпитваше сега, беше пуснала корен дълбоко в костите и сърцето ѝ.

— Сега е различно — опита се да обясни тя.

Очите му проблеснаха със следа от чувство, което я смрази като ледена баня.

— Точно тези думи използва на бала на лейди Портмедоу — докато говореше за брат ми. Увери ме, че чувствата ти към него са „различни“.

— Този път наистина е различно — настоя Мери, но гласът ѝ се разколеба, когато видя изражението на съпруга си. Трент, разбира се, не обичаше да му напомнят, че Мери е била влюбена в брат му — но всъщност Мери съвсем не бе обичала Седрик истински. — Чувствата ми към него изобщо не могат да се мерят с това, което изпитвам към теб.

Трябваше да запази истината за любовта си за себе си, да я остави да нарасне, докато и двамата свикнат с нея. Но думите и чувствата се бяха излели от устата ѝ без предупреждение и тя нито можеше, нито искаше да ги вземе обратно.

Истината бе, че всичко, което изпитваше към него, ставаше все по-силно и по-силно с всеки изминал ден.

Ако се озовеше в някоя стая насаме със съпруга си, се навеждаше към него, сякаш беше компас, а той — север. Ако погледнеше към другата страна на масата за вечеря и само зърнеше тъмните му очи и пълната долна устна, сърцето ѝ подскачаше, а коленете ѝ омекваха.

Дори когато беше в градините, мислите ѝ постоянно се отклоняваха към него. Постоянно ѝ липсваше, дори да беше само в съседната стая.

— Струва ти се различно, защото сме интимни физически — каза Трент с равен глас. — Ти никога не си спала с годениците си. Ако беше, щеше да разбереш колко могъщо може да бъде желанието.

Мери разбираше желанието. В името на истината живееше заради онези мигове, в които се качваха по стълбите заедно вечер. Дишането ѝ се учестяваше с всяко стъпало, опияняваща чувственост я заливаше като приливна вълна. Когато влезеха в стаята, вече изпитваше неистово желание да усети кожата му до своята, а члена му — в ръката си, в устата си или в самата себе си.

Но тази лудост не беше любов.

Любовта беше нещо по-нежно и тихо. Тя я караше да наднича в кабинета на Трент и да го отмъква от работата му. Тя я караше да претърсва мозъка си, за да измисли интелигентни и увлекателни теми за разговор. Тя ѝ вдъхваше желание да заспи в извивката на тялото му, преплела пръсти в неговите.

— Любовта не е болест! — възкликна Мери, опитвайки се да намери думи да се защити. — Говориш, все едно съм ти признала, че имам сифилис!

Трент праметна крака над ръба на леглото и се запъти към прозореца чисто гол. Без да се обръща, каза:

— Крайностите в чувствата ме карат да се чувствам неудобно. Според моя опит — както и според твоя — хората се влюбват и разлюбват със стряскаща честота.

Мери знаеше с абсолютна сигурност, че никога няма да разлюби Трент. Той беше нейната липсваща половинка, единственият мъж на света за нея. Това, което съществуваше помежду им, беше истинско като глада и студа. Като радостта.

Въпреки това стомахът ѝ се сви от страх, страха, че не е достатъчно красива, че не е истинска дама. Че е недостойна за любов. Седрик и Дермът очевидно не я бяха обичали, а Трент я прие на мястото на брат си. Изобщо не я ухажда.

Не можеше да очаква, че той ще я обича така, както го обичаше тя.

— Не се сърди — промълви Мери и намрази отчаяната нотка в гласа си. — Моля те, върни се в леглото.

— Разбира се, че не се сърдя — въздъхна той, обърна се, седна на ръба на леглото. За нейно облекчение изражението му се бе смекчило. — Притеснявам се само, че когато ме разлюбиш, Мери, няма да искаш да бъдеш моя жена — във всеки един смисъл на думата.

— Не! — провикна се пламенно тя. — Как можеш да изречеш подобно нещо? Никога няма да те разлюбя.

— Просто съм брутално рационален. Колко време продължиха чувствата ти към прословутия Бърти?

Мери преглътна с усилие.

— Два месеца.

Беше толкова унижително да ѝ поставя диагноза, сякаш страдеше от рубеола! Тя изтърси цялата жалка сметка, за да не се налага да

понася още въпроси.

— Шест седмици с Дермът и само една или две — със Седрик.

Не беше вярно. Тя се запозна с Трент скоро след като прие предложението на Седрик и дълбоко в себе си би датирала края на увлечението си в мига, в който срещна един непознат на балкона.

— Като го обобщаваш по този начин, се чувствам съвсем повърхностна — каза Мери, безуспешно опитвайки се да прозвучи шеговито.

Нищо чудно, че Трент дори не се замисляше за възможността някой ден да я обикне. Кой можеше да обича такава жена? Никой мъж с капка здрав разум не би поел този риск.

Трент се наведе и я целуна по устните.

— Мисля, че си влюбена в самата любов — каза той. — Нямаше да си моята американска херцогиня, ако не беше толкова жизнерадостна и емоционална.

— Искаш да кажеш лекомислена — промълви тя и сърцето я заболя. Не знаеше как би могла да го убеди в истинността на чувствата си предвид заслужената ѝ репутация.

— Това, което изпитвам към теб, наистина не е същото.

За миг той не каза нищо.

— Не искам да те лъжа, Мери.

— Моля те, недей — отговори тя, но стомахът ѝ се сви. Не искаше да чува истината.

— Не изпитвам тези чувства към теб. Към никого. Според мен това не е чувство, което си заслужава.

Думите ѝ подействаха като удар и за миг ѝ стана трудно да си поеме въздух. Трент гледаше надолу към ръцете си и подбираше внимателно думите си.

— Аз те ценя и уважавам като моя херцогиня. Ти стана най-близкият ми приятел в целия свят. Но любов, романтична любов... — вдигна рамене той. — Това няма да се случи.

— Откъде си толкова сигурен? — попита Мери. Знаеше, че звучи като цивреца глупачка. — Ами ако поискам да превърна тези чувства в истински брак, истински във всяко едно значение на думата?

В очите ѝ запариха сълзи, но нямаше да им позволи да се отронят.

— Значи ще останеш разочарована — отвърна Трент без заобикалки.

Тя стисна здраво очи и си заповяда да приеме истината.

Но не можеше: упоритостта, която бе нейна сила, бе също така и нейна слабост. Водеше я болката в сърцето ѝ, болката, която ѝ нашепваше, че Трент би могъл да обича някоя различна от нея, някоя по-изискана от нея. Мери отказваше да го приеме.

— Защо? Защо да не е възможно? — настоя тя.

На лицето на Трент се изписа изражение на човек под обсада.

— Аз съм херцог, Мери. Не съм човек на крайните чувства.

Тя се намръщи.

— Значи титлата ти изключва нежните чувства?

Гневът ѝ се притече на помощ и я направи по-смела — гневът и любовта.

— Не съм съгласна. Защо да не можеш да се влюбиш в мен? Толкова ли съм неприятна? Много приказлива? Твърде емоционална? Прекалено много американка?

— Нито едно от тези неща няма значение — отвърна рязко той.

— Как ли не!

Мери скочи от леглото и опря ръце на хълбоците си.

— Стоя пред теб, Трент. Току-що ти казах, че те обичам, а в отговор ти ми заяви, че никога не би могъл да изпиташ същото към мен. Защо не?

По гърба на Трент запълзя парещо раздразнение. Не такъв се бяха разбрали да бъде бракът им. Бяха стигнали до рационално споразумение, което изключваше точно такива истерии, а сега тя му обръщаше гръб.

— Проклет вечен ад, Мери! — изруга той и стана. — Аз съм четвъртият мъж, в когото се влюбваш.

— И последният — отсече тя с предизвикателен тон.

— Така поне се надявам. При тази скорост очаквам да се увлечеш по още петнайсет, преди да е дошъл краят на живота ми.

Тя пребледня, но той продължи, защото не искаше никога повече да води този разговор. Трябваше да направят положението кристално ясно, веднъж и завинаги.

— Ще трябва да приемеш, че няма да се влюбя в теб. Съмнявам се, че изобщо съм способен на подобно чувство.

Трент млъкна, а после се насили да изрече думите.

— Аз не те обичам, Мери, не и по този начин. И никога няма да те обикна.

— Защото съм такава, каквато съм — промълви едва чуто съпругата му. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Не, защото аз съм такъв, какъвто съм.

Заля го прилив на вина, но проклятие, тя беше тази, която повдигна темата!

— Точно тази ситуация трябваше да предотврати разговорът ни в каретата — изръмжа той.

— Сигурно съм се объркала какво имаш предвид, като казваш „брак“.

Той прокара ръка през косата си.

— Трябва ли да бъдеш толкова драматична? Изпитвам огромно уважение и привързаност към теб, Мери. Жадувам за теб като някой петнайсетгодишен хлапак. За бога, това не е ли достатъчно?

Молеше се Мери да не се разплаче. Мразеше да гледа плачещи жени. Остана смазан, когато тя се разрида на бала на лейди Верекер, а сега, след толкова седмици, вече беше много по-привързан към нея. Ценеше я.

Раздразнението изтръгна думите от устата му.

— Брактът не е само булото или роклята. Той е и в обикновените дни, прекарани заедно. Нашият брак няма да оцелее, ако продължиш да дрънкаш разни глупости за чувства.

— Какво разбираш под „глупости“, моята надежда, че някой ден ще ме обикнеш ли? Или това, че аз те обичам? Кое от двете?

Проклятие, по бузата ѝ се търкулна сълза! Въпреки това в гласа ѝ звучеше гневна сила.

— Какво искаш от брака ни?

Единственото нещо, което искаше Трент, беше да се махне от тази проклета стая. Думите му излязоха със същата сила като градушката, която тя изсипваше отгоре му.

— Имам предвид само тези глупости за любов, които изрече. Не ги искам. Не искам да имам нищо общо с тях.

Тя потръпна.

— Да — промълви със слаб глас. — Разбирам.

Трент се опитваше да ѝ внуши да го разбере.

— Изпитвам безкрайна почит и уважение към теб като моя херцогиня и като жена. До този момент бракът ни е толкова близо до съвършенството, колкото мога да си представя. Не може ли просто да забравим за това, Мери?

— Разбира се — изпъна гръбнак тя и кимна. — Ще положи всички усилия.

Гласът ѝ трепереше, но тя видимо се овладя.

— Повече няма да повдигна темата.

— Мисля, че така ще бъде по-добре, отколкото да обсъждаме точния момент, в който ще ме разлюбиш, нали? Мисля, че ще е най-добре да се държим така, сякаш това изобщо не се е случило. Когато чувствата ти се променят, определено не искам да ми го съобщаваш. А те ще се променят.

— Точно така — съгласи се Мери. — Разбирам. Наистина.

Трент кимна и се изненада, че обещанието ѝ не предизвика у него чувство на триумф. Той спечели спора, нали така?

Няколко часа по-късно Трент се озова в кабинета си, загледан в зеления брукат пред прозорците. Кокиче бе успяла да изтръгне със зъби подгъвите на две пердета и работеше по трето, изпълвайки стаята с тихо ръмжене.

Трент не можеше да спре да мисли за Кестрил, съседа, който бе пламенно влюбен в Мери. Беше на път да го намрази, най-вече когато Кестрил дойде на вечеря с някаква информация за градинарството от книга, за която Трент не беше и чувал.

В библиотеката на долния етаж навярно имаше много такива книги. Трент можеше да започне да ръси разни скучни факти за ореховите дървета, но тогава всички щяха да разберат какво прави. Ако само си отвореше устата на някаква градинарска тема, всички щяха да се досетят, че се съревновава с Кестрил за вниманието на съпругата си.

Проклет да е, ако направи подобно нещо!

Кестрил дори не познаваше Мери. Как тогава можеше да твърди, че я обича?

Самият Трент може и да беше неспособен на романтична любов, поне в смисъла, в който ѝ придаваха хората, но не беше неспособен на

собственическо чувство.

Мери беше негова. До края на живота му. Трябваше да избегне въпроса за любовта, да ѝ каже колко много я иска, да подчертае, че от този копнеж му омекват краката.

От истината стомахът му се сви. Ако не внимаваше, скоро щеше да започне да ѝ носи букети само за да я зарадва.

Двамата изтърпяха вечерята, като се държаха изключително учтиво един с друг. Мери не обели нито дума за съобщенията във вестниците, че Наполеон се подготвя да нападне английското крайбрежие, макар че двамата всяка вечер водеха оживени дискусии на тази тема. Вместо това се извини само след второто ястие и каза, че ще си легне рано.

Няколко часа по-късно Трент влезе през вратата, която свързваше стаите им. Въглените в камината на Мери все още тлееха и изпълваха спалнята ѝ с розов отблясък.

Силуетът на съпругата му се очертаваше като тъмна форма в леглото. Беше се свила на една страна. Ако заспеше след любене, косата ѝ щеше да се навие на къдрици, падащи като коприна.

Тази вечер косата ѝ беше сплетена на дебела плитка.

Трент отдръпна завивките възможно най-внимателно и се вмъкна между чаршафите с надеждата да не я събуди.

С надеждата да я събуди.

Тя не помръдна, дори когато той внимателно разплете плитката ѝ и пусна косата ѝ, когато я намести в извивката на тялото си и отпусна единия си крак върху нейния, приковавайки я на място.

Не, грижейки се да е на сигурно място.

Нямаше значение. Стягането в гърдите му изчезна веднага щом я обгърна с ръце и Мери въздъхна насън и сгуши дупето си в него.

Трент потисна стона си и прогони мисълта, че трябва да я обърне по корем... Да плъзне ръце под нощницата ѝ.

Не.

Мери беше като блуждаещ огън, но щеше да се върне при него. Пчелите прелитаха от цвете на цвете, но вечер се устремяваха към дома.

Той я притисна по-здраво и зарови лице в благоуханната ѝ коса, докато накрая и херцогът, и херцогинята заспаха.

ГЛАВА 33

На следващата сутрин Мери се събуди, когато ръката на Трент започна да гали крака ѝ, а пръстите му ѝ задаваха въпрос. Без да се замисля, тя остави бедрата си да се разтворят и от устните ѝ се изтръгна безмълвна въздишка, когато той прие поканата ѝ.

Все пак не се обърна към него и не го целуна. Усещаше болка в гърдите, сякаш ѝ бяха нанесли физически удар. Държеше се абсурдно: в леглото ѝ имаше един херцог и цялата му неуморна мъжественост бе съсредоточена върху нейното удоволствие. Коя жена би имала право да се оплаква?

Целувките на Трент започнаха да слизат по тялото ѝ, бавно и нежно. Кожата му блестеше като мед на първите лъчи на утринното слънце. Мери остави любовта си да се излее над него безшумно като дъждовна вода, изразена само с целувки, докосвания, стонове.

Най-накрая тя стигна до върха сред буря от искри, които прошумяха в кръвта ѝ, и осъзна, че в ушите ѝ кънти задъхано дишане — нейното собствено задъхано дишане.

Трент я обърна и повдигна хълбоците ѝ. Докосването му отново накара тялото ѝ да оживее, да почувства всяка интимност. Той продължи да я гали, докато Мери не захлипа, без да си дава сметка за нищо наоколо. Желанието шумеше в тялото ѝ като прилив.

Чак когато Мери се разтрепери от радостно предвкушане, той най-накрая проникна в нея и телата им постигнаха идеалния синхрон с помощта на ръцете, стиснали хълбоците ѝ. Едрото му тяло ритмично се люшкеше над нейното отново и отново.

Любиха се така, в пълно мълчание. Мери наведе глава и сълзите бавно закапаха по скулите ѝ капка по капка, преди да се стекат в косата ѝ.

И все пак в същото време това прекрасно напрежение в нея продължи да нараства, да я стиска все по-силно и по-силно, докато накрая можеше да усети единствено трескавата жажда, пламнала в

крайниците ѝ. Тя се люшна насреща му, изпълнена с отчаяно желание за още.

— Точно така! — изръмжа Трент.

— Моля те! — промълви Мери и гласът ѝ прозвуча като ридание.
— Джак, моля те! По-силно!

Той отговори с дивашка мъжественост, необузdana сила, която я накара да онемее от смайване и най-дълбокото удоволствие на света. Още не се бе съвзела, когато Трент пхна ръка между краката ѝ.

Хълбоците му отново се раздвижиха, тялото му се приведе над нейното. Пак и пак... Мери отново нададе вик и се загърни в конвулсии. В тялото ѝ се разля такава горещина, че тя изобщо не чу дълбокия стон, който се изтръгна от гърдите на Трент, не почувства как пръстите му стиснаха хълбоците ѝ при последния тласък.

В следващия миг Мери се плъзна по корем, омаломощена и отпусната. Косата се разпиля по лицето ѝ, но тя не посегна да я отмести, просто продължи да лежи неподвижно и да си поема въздух.

Чуваше зад гърба си учестеното дишане на съпруга си, когато той се претърколи по гръб.

Чувстваше се крехка и уязвима като новоизлюпено птиче, паднало от гнездото си. Любовта ѝ към него беше като знак, отпечатан върху кожата ѝ — знак, който Трент можеше да разчете, на колкото и обиграна да се правеше. Тя продължи да лежи тихо. Молеше се той да си тръгне, без да каже нищо.

— Мери — обади се Трент след известно време. Разбира се, нямаше да си тръгне, без да е проговорил. Това би било невъзпитано. Съпругът ѝ никога не се държеше невъзпитано.

— Да?

Опита се да прозвучи полузаспала, но прозвуча напълно будна. Дори притеснена.

— Много съм уморена — добави тя бързо.

— Съжалявам за спора ни снощи.

— Аз също.

— Не може ли просто да го забравим?

Да забрави факта, че съпругът ѝ никога няма да я обикне? Това, което я бе накарало да ридае цял час вчера беше непоколебимата ѝ вяра, че от всички, които я познаваха, само Трент познаваше истинската ѝ същност.

До вчерашния ден вярваше, че той е единственият, който не я намира за лекомислена и повърхностна.

Държеше се глупаво, знаеше го. Но през нощта цялата ѝ несигурност я беше завладяла, бе ѝ напомнила за нещата, в които беше безнадеждна, та дори и за начина, по който я гледаше лейди Каролайн.

И все пак, когато се любеха, както току-що... Трент можеше да казва, че не я обича, но начинът, по който я облада, говореше друго. Беше страстен, да, но винаги нежен.

Тази мисъл ѝ вдъхна смелост. Това беше начинът да му покаже, че вече я обича — заради нежността на споделената интимност помежду им. Мери седна в леглото и го погледна в очите.

— Как би описал това, което направихме току-що? То любене ли беше?

Лицето на Трент беше абсолютно безизразно. После той каза:

— „Любене“ е просто по-приятна дума за съвкупление, Мери. Като „цариградско грозде“ — определение, което подвежда в почти всички отношения. Същото е и с „любене“.

— Как би нарекъл това, което направихме току-що? Как мислиш за него?

Отговорът му беше незабавен и не я пощади заради дреболии като деликатност и чувствителност. Мери потръпна, когато чу думата. Беше я чувала няколко пъти, но винаги изпълнена с враждебност. Не съответстваше на това, което се случваше между нея и Трент.

Тя не можеше да се насили да я повтори.

— Да си с мен същото ли е, както с любовниците ти, Трент? Съвсем същото?

— Бих предпочел да не обсъждам тази тема — рече той с онова учтиво самовъзпиране, което караше човек да обърне внимание на думите му.

— Защо? В общи линии казваш, че да се любиш с тях е същото като да се любиш с мен. Макар че аз може би не съм толкова умела.

— Няма място за сравнение между теб и моите... тези жени.

Най-накрая Мери зърна в очите му някакво чувство: отвращение.

— Но ти каза, че не ме любиш — възрази тя, стана от леглото и грабна пеньоара си. — Предполагам, че и тях не си любил. Щом любовта няма никаква роля в интимността, не е възможно да има разлика между преспиването с мен и преспиването с тях.

Щом Трент отказваше да нарече това чувство „любов“, Мери щеше да се помъчи да приеме отказа му. Но това не беше и приятелство. Човек не любеше приятелка така, както я любеше съпругът ѝ. Това бе единственото оръжие, с което разполагаше, и за бога, щеше да го използва!

— Щом случаят е такъв, бих искала да знам как се представям в леглото в сравнение с последната ти любовница — най-скорошната — продължи тя. — Тази, на която си подарил рубин.

Трент присви очи.

— Откъде знаеш?

— Седрик ми каза.

На лицето му се изписа гняв, като буря, завяла от морето.

— Струва ми се прекалено това, че ти и брат ми сте говорили на тази тема.

— Съчувствам ти — сръза го Мери. — И на мен не ми беше приятно да чуя, че двамата със Седрик сте си бърбили за моя предполагаем еротичен опит. Но това не е по темата. Ти не ме обичаш и няма такова нещо като „любене“. Никакво друго чувство, освен страстта не участва в тази работа. Следователно с нея ти е харесало повече, отколкото с мен, защото предполагам, че тя има повече опит?

— Ти си моя съпруга, Мери. Това променя всичко.

Устните му едва помръдваха. Всеки мускул беше напрегнат.

Мери изпитваше усещането, че се намира извън собственото си тяло, че се гледа как смущква лъв в клетка. Защо го предизвикваше? И все пак в сърцето ѝ бушуваше изтерзана ярост, която не приемаше мисълта, че това, което се случваше помежду им, не е нищо повече от това, което се бе разигравало между него и любовниците му.

— Защо си ѝ дал рубин? — попита тя. — Седрик смяташе, че си ѝ платил прекалено много.

Погледът му срещна нейния право, без чувство.

— Тя каза, че е влюбена в мен. Разстрои се, когато не ѝ отвърнах със същото.

Предполагаемото сравнение на Мери — между неговата любовница и самата себе си — рухна. Тя обичаше Трент. Точно както го бе обичала любовницата му. А това определено не го бе накарало да се влюби в горката жена.

В името на истината между двата акта нямаше разлика. Нито тя, нито любовницата на Трент гледаха на любенето по същия начин като него.

— Аз се ожених за теб, в добро и зло — каза сега той — и никога няма да наруша обета си. Нашето приятелство означава много за мен, Мери. Вярвам, че ще имаме — ние вече имаме — чудесен брак. Всичко е въпрос на самоконтрол. Аз ще контролирам темперамента си, а ти няма да обръщаш внимание на това увлечение и ще изчакаш да отmine.

Мери нямаше вяра на гласа си, затова просто кимна. Беше попаднала в капан. Трент не вярваше в любовта, а историята на романтичните ѝ връзки само потвърждаваше скептицизма му. Трябваше да приеме това, което казваше той, защото на нея просто не можеше да ѝ се има доверие.

Нямаше смисъл да настоява за думи, които той не можеше или не искаше да ѝ каже. Мери си пое дълбоко въздух. С времето можеше да докаже, че чувствата ѝ са истински. Двамата се любеха всяка вечер. Трябваше просто да му покаже без думи.

Да го обича безмълвно.

Във всичко това обаче имаше едно нещо, за което не можеше да спре да мисли: любовницата на Трент, жената, която той бе прогонил, като ѝ бе подарил рубин, жената, която го обичаше.

Искаше той да си мисли, че преживяното в леглото с нея — Мери — е най-хубавото нещо, което е преживявал досега. По-късно вечерта, след като се изкъпа, се пхна в леглото на Трент. Вече имаше план: бе решила да се възползва от всичко, което бе узнала за тялото му, и да го подлуди от желание.

Проклятие, ако ставаше въпрос за съревнование между нея и любовницата му — дори и само в собствения ѝ ум, — беше решена да спечели. Нямаше нужда отново да казва, че го обича, тъй като на Трент му беше неприятно да го чува. Но можеше да му го покаже. Можеше да го люби така, както не го бе правила никоя друга.

И все пак само след секунди се разтопи в ръцете му, захлипа, сърцето ѝ заби в безумен блажен ритъм. Трент никога не говореше много в леглото — само ръмжащо одобрение към тялото ѝ, ругане, когато Мери го галеше и се учеше да го задоволява. Например, когато близна члена му...

Но трябваше да го накара да ѝ заговори.

— Имали нещо, което искаш да направя по друг начин? — попита тя с копrienен, прелъстителен шепот.

Той се намръщи.

— Моля?

— Попитах дали има нещо, което би желал да направя по друг начин — прошепна тя и го погледна изпод миглите си. В същия миг обви здраво пръсти около неговия „член“, както го наричаше той.

Може би Трент щеше да каже, че никога не е имал по-прекрасно преживяване в леглото. Никога.

Тъкмо започваше да се усмихва и сърцето ѝ запя, когато той кимна.

Кимна?

Проклятие!

Преди да има време да помисли, Трент пое ролята на учител и започна да наглася тялото ѝ, сякаш бе дървена топка.

— Приятно ми е да гаят топките ми — каза ѝ той.

Сякаш споменаваше, че предпочита бира пред лимонада.

Докато говореше, не спираше да я гали и, проклятие, наистина бе научил всичко за тялото ѝ. Възпламени я, ръцете ѝ трепереха, докато изпълняваше инструкциите му. Той ги хвана, задържа ги над главата ѝ, с помощта на тялото и зъбите си я накара да започне да се извива под него.

Един сериозен глас каза в ухото ѝ:

— Помоли ме, Мери.

— Моля те! — изохка тя, без да се замисли. През седмиците на брака им бе превърнала тези думи в химн, затрептял във въздуха, който ги разделяше.

Тази вечер той я накара да го каже отново и отново. Умелите му ръце нагласяха тялото ѝ в различни пози, докато крайниците ѝ запулсираха от желание. Мери започна да протестира, но в същия миг херцогът разтвори краката ѝ и нахлу в нея.

За първи път тази вечер Мери си помисли, че Трент е на ръба на това, да загуби самоконтрол. Изглеждаше обезумял от желание. От гърлото му се изтръгна дълбок стон. И все пак Мери скоро осъзна, че той променя ритъма си всеки път, когато пламъкът запълзеше по

краката ѝ. Когато ѝ позволи освобождение, тя вече се задъхваше, обляна в пот.

Удоволствието се плисна над нея със сурова, разтапяща ярост, каквато не бе изпитвала никога преди.

Трент се надвеси над нея задъхан и промълви:

— Има и други неща, които можем да опитаме... може би другия път.

Не на това се надяваше Мери.

Съвсем не.

ГЛАВА 34

Мери прекара целия ден в градината заедно с господин Бутби, но дори простичкото удоволствие от пресаждането на разсада от маруля, който самата тя бе засадила преди месец, не можа да намали болката в сърцето ѝ.

Когато и последният стрък се озова на мястото си, тя тръгна покрай къщата към мраморната пейка, на която бе седяла заедно с Трент през първия си ден в градината. Само виковете на лястовичките високо над главата ѝ прекъсваха песента на пчелите.

Трент си имаше своя собствена странна логика и бе останал непоколебим още от самото начало. Предупреди я, че ненавижда крайните чувства.

Мери се чувстваше едновременно унижена и глупава. Как бе могла дори да мечтае, че той ще отвърне на необузданото чувство, което бушуваше у нея? Как бе могла да си помисли, че жалките ѝ умения в спалнята могат да се мерят с тези на несъмнено опитната жена, която му е била любовница?

С цялото си сърце желаше никога да не бе разкривала глупавия факт, че е влюбена в Трент. Не беше развалила всичко... но сега нещата се бяха променили. Преди се чувстваше красива и желана.

Вече не. Не можеше да не си мисли, че ако беше по-красива, по-надарена, по-забавна, по-добра в леглото... тогава той може би щеше да се влюби в нея. Нямахше да може да се спре.

Не, в това нямаше логика, защото той не се бе влюбил в любовницата си.

Мери обаче отказваше да се предаде. Само при мисълта затова у нея се надигаше цялата упоритост, подтикнала баща ѝ да ухажва една млада английска дама, която потръпваше при представата за безпаричен американец.

Щом баща ѝ бе успял, и тя щеше да успее.

Снощи започна добре, като го попита как да направи времето им в леглото по-приятно. Всъщност се срамуваше, че никога преди не го

бе попитала. Просто беше вземала, така зашеметена от уменията му, че бе забравила всичко друго, освен собственото си удоволствие.

Никога повече.

Нямаше да бъде себична в леглото.

А извън спалнята?

Трент не беше дошъл при нея със списък в ръка, но все пак искаше нещо, което не се различаваше особено от желанията на Седрик.

Дълбоко в себе си Трент искаше от нея да се държи повече като англичанка.

Мери се държеше като дете — целуваше съпруга си пред други хора и го наричаше с това детинско име — Джак, — което той не харесваше. Нямаше да ѝ стане никак приятно, ако той започнеше да ѝ казва „Мери Опърничавата“. Той обаче никога не възрази, когато тя го наричаше така, както сама искаше.

Отсега нататък щеше да го нарича Трент, както искаше той.

Знаеше, че не му харесва да го целува пред хората. Усещаше как се сковават тялото му. Щеше да спре.

И най-накрая, не можеше да продължава да го тормози с уверения в любов, нито да подхранва надеждата, че ако стане по-добра в леглото, ще спечели любовта му. Тя просто изискваше нещо, което той не чувстваше.

Трент я бе приел такава, каквато беше. Може и да не харесваше всичко у нея, но беше истински джентълмен. Тя също трябваше да го приеме такъв, какъвто беше... но това не означаваше, че трябва да приеме самата себе си.

С времето можеше да му докаже, че любовта ѝ не е повърхностна. Английските дами не се влюбваха и разлюбваха като зайци. Не се целуваха пред хората и не наричаха съпрузите си с галени имена.

Любовта означаваше да искаш щастието на другия повече от своето. Когато обичаш някого, искаш да станеш по-добър.

Тя погледна надолу и установи, че е чертала разсеяно с една пръчка в пръстта, нахвърляйки проект за включването на малинови храсти в разширените градини с билки на Бутби. Сега го заличи с обувката си.

През следващите два дни грижливо се придържаше към всички правила, внушени ѝ от госпожица Феърфакс. Проявяваше към съпруга си привързаност, но не прекаляваше. На няколко пъти ръката ѝ потръпна от желание да посегне и да отметне от челото му кичур коса, но се въздържа.

Неведнъж я обхващаше неочаквано желание да заплаче, но не спираше да си напомня, че иска да направи Трент щастлив. Защото го обичаше.

А човек се опитва да направи щастливи хората, които обича.

Веднъж, когато беше още малко момиченце и страдаше от загубата на баща си, леля ѝ ѝ каза:

— Усмивай се дори когато сърцето ти се къса. Скръбта няма да изчезне, но така ще ѝ позволиш да намалее. И един ден тя наистина ще намалее и ще се почувстваш по-добре.

Тогава Мери положи всички усилия. Сега направи същото.

Истинското предизвикателство беше нощем, когато се любеха. В плен на страстта, запотена и трепереща, трябваше да прехапва устната си с всички сили, за да не изрече любовните думи, които Трент не искаше да чуе.

Беше твърдо решена да не му налага повече изисквания.

За щастие през повечето време бе заета с ласките, на които я учеше Трент, в точния ред и по точния начин. Ако ѝ липсваше спонтанност, той не го забелязваше.

Разбира се, с времето брачните двойки си създаваха приятна рутина.

ГЛАВА 35

Дните след любовното признание на Мери преминаха за Трент като в мъгла. Все още не знаеше какво точно се бе случило помежду им. Слава богу, беше отминало бързо или поне той така си мислеше.

На пръв поглед нищо не се беше променило. Макар че не знаеше защо това го кара да изпитва желание да стисне зъби и да изругае.

Съпругата му, изглежда, бе преодоляла несъгласието им бързо и без сръдни.

Но се беше променила. Не приличаше на себе си. На обяд на следващия ден я чу да изрича „разписание“ с английски акцент, а не с американски, както преди.

Когато ѝ го каза, тя се засмя и отговори, че децата им ще бъдат англичани.

Той се намръщи.

— Добре, няма да се опитвам да говоря с английски акцент — съгласи се Мери и постави длан върху ръката му. — Но не искам децата ни да се чувстват разкъсани между две родини. Би било объркващо.

Беше права... или не беше? Трент не знаеше отговора. Но не искаше Мери да слага пръсти върху ръката му, сякаш бе лейди Каролайн.

Вечерята беше учудващо скучна, защото Мери не го държеше отговорен за неадекватното поведение на английското правителство както обикновено. Вестникът съобщаваше за безобразния начин, по който служителите в Източноиндийската компания се отнасяха с местните принцеси, но Мери заговори само за перспективите за добра реколта. Изглежда, се бе сприятелила с всичките му арендатори.

На втората вечер осъзна, че не му бе съобщила нито един факт — нито този ден, нито предишния. Сърцето му се сви при мисълта, че съпругата му вече няма да му съобщава неочаквано, че крал Хенри VIII имал полярна мечка, която обичала да плува в Темза.

Мери бе прекарала цялата сутрин в обикаляне с тази проклета двуколка. В гушкане на бебета, така му каза. В разговори с арендаторите му.

— За какво говорихте? — попита Трент.

Тя завъртя очи.

— Спорихме. Господин Мидълбрайър подкрепя законопроекта на лорд Елънбъро смъртното наказание да обхваща и престъпления, извършени с особена жестокост. Всички знаят, че наказанията изобщо не намаляват престъпността.

Споделяше всички тези факти, събрани в главата ѝ, с други хора, но не с него.

Мери навярно бе видяла сянка на лицето му, защото добави:

— Не се тревожи, Трент. Не съм го обидила. И на двамата ни беше приятно.

— Защо, по дяволите, ме наричаш с това име? — попита той и видя объркването, което се изписа на лицето ѝ.

— Защото така се казваш?

Трент се чувстваше като абсолютен грубиян, но не можа да се въздържа.

— Каза, че Трент ти звучи като име на река и че би предпочела Джак, когато сме насаме. Сега сме насаме.

Мери го погледна с онази чаровна усмивка, с която озаряваше лакеите, и каза:

— Наричах те Джак поради грешни причини, просто защото е американско име.

Това не беше неговата усмивка. Усмивката, която тя отправяше към Джак.

Трент кимна към кучето в скута ѝ и попита:

— Ами Джордж? Той е кръстен на вашия президент.

— Джордж е име, което може да бъде възприето като отдаване на почит към краля — отговори тя и почеса главата на кутрето. — Джордж Трети. Все пак съм сигурна, че моят Джордж е крал сред кучетата.

— Можеш да ме наричаш Джак — отвърна Трент неуверено.

— Ти ми каза, че това е детското ти име, а аз така и не разбрах колко го мразиш. Извинявам се — рече Мери с очевидна искреност.

Трент най-накрая разбра каква е бурята от чувства, от която му прилошаваше.

Чувстваше се виновен, сякаш бе убил червеношийка в гнездото ѝ.

Оказа се, че има съвест. Но какво бе направил все пак? Не беше молил Мери да става прекалено деликатна. Нито пък я беше карал да се превръща в англичанка.

Харесваше я точно такава, каквато беше преди. Харесваше му да го нарича Джак.

Сега тя бе истинска херцогиня: любезна към всички, безукорна в благостта си, учтива със съпруга си. Домакинството се въртеше около нея като листа, понесени от реката, и тя сякаш го поддържаше функциониращо без усилия.

Тази мисъл го накара да се затвори навъсен в кабинета си. Подозираше, че знае какво става: по своя смел, бодър начин Мери бе решена да поправи ситуацията. Той почти ѝ заяви, че я смята за незряла и повърхностна, но беше пълен глупак.

Все пак тя бе жертва на чувствата си. Нали не казваше: „Мисля, че днес ще се влюбя в Седрик“. Нито пък в Бърти или в другия бостънски глупак.

Или пък в него.

Доколкото разбираше, чувствата връхлитаха Мери като ураган и си отиваха също толкова бързо. Не можеше да пренебрегне болката в гърдите си. Искаше да върне времето назад. Защо не се бе насладил на любовта ѝ, докато я имаше? Беше сигурен, че Бърти е бил безумно щастлив през онези два блажени месеца, през които Мери го бе обичала.

Споменът, че съпругата му бе разлюбила Бърти, накара Трент да се почувства като бясно куче, завързано за дърво. В стомаха му се надигна нещо неконтролируемо, нещо, което не му позволяваше да го пренебрегне. Някакво... чувство. По-лошо от пристъпа на съвест, по-лошо от желанието, по-лошо от гнева.

Той призова на помощ дисциплината, изграждана цял живот, за да натика това чувство обратно в заключената кутия, където му беше мястото.

ГЛАВА 36

Няколко дни по-късно Мери се увери, че Трент не оценява усилията ѝ да заприлича на англичанка. Той стискаше зъби, когато тя се опитваше да промени акцента си. Ръмжеше, когато тя хвалеше британската политика.

Може би искаше истинската ѝ същност.

За съжаление Мери се чувстваше все по-объркана. Не знаеше каква е истинската ѝ същност.

Положението ѝ на херцогиня изискваше много работа. Струваше ѝ се себично да губи време в бране на цветя, когато толкова много хора, живеещи на земята на съпруга ѝ, бяха в нужда — понякога само от добра дума, но твърде често, когато седнеше да поговори с тях, разбираше, че майката на събеседника ѝ страда от ревматизъм, че покривът тече, че единствената му крава е умряла и няма мляко за децата.

Кой можеше да изслуша тези хора, ако не херцогинята?

Днес трябваше да посети една жена, която бе овдовяла наскоро, и бе обещала да се отбие в жилището на свещеника. Сиропиталището, основано от покойната херцогиня, имаше спешна нужда от легла — най-малките деца спяха по три-четири в едно легло. У дома госпожа Ханидюкс искаше да ѝ покаже шевиота за новите ливреи на лакеите.

Мери въздъхна и се извърна от прозореца. Беше време да се изкъпе и облече. Единственото, което искаше, беше да отиде в градината, но това бе изключено. Може би довечера щеше да намери време за проекта за новия лабиринт от жив плет, който трябваше да замени стария.

Не, довечера скуайърът и съпругата му даваха вечеря. Единственият им син бе завършил Кеймбридж с отличен успех. Сърцето на Мери се сви още повече: и Кестрил щеше да присъства.

Той изливаше обожанието си към нея с лекотата, с която зърното се изсипва от торбата, а бракът ѝ сякаш бе влошил положението още повече. Ситуацията бе станала нетърпима. Довечера щеше да бъде

принудена да заеме категорична позиция и да му заяви недвусмислено, че ако не промени поведението си, тя няма да има друг избор, освен да го изключи от кръга на хората, с които общува.

Вечерта Мери облече рокля, чиято тревистозелена пола прозираше през прозрачен копринен муселин, украсен с черешови панделки, и обу италиански обувки с високи токчета, в същия цвят като панделките. Може и да не се държеше като съвършената херцогиня, но беше сравнително сигурна, че изглежда като такава.

Сновеше неспокойно в салона и отпиваше от чаша шери, когато Осуалд ѝ съобщи, че Негова светлост е принуден да закъснее и иска тя да тръгне преди него. Той щял да дойде на вечерята при първа възможност.

Мери остави чашата си. Възможно ли беше Трент да не иска да пътува в една карета с нея?

— Разбира се — отговори тя и успя да се усмихне. — Палтото ми, ако обичате. Каретата може да се върне за Негова светлост.

Допусна такава глупава грешка! Как можа да каже на Трент, че го обича? Опита се да ускори нещата и разруши всичко помежду им.

Не, не бе възможно да е така.

Един ден той щеше да я обикне. Трябваше просто да му даде време.

Онази история, която ѝ бе разказал за майка си. Нещо повече, единственият му брат беше Седрик — мисъл, която я накара да потръпне. Трент никога не е бил обичан. Как очакваше от него да разпознае това чувство, когато го изпита?

Ако само не му беше казала! Именно това породила тази болезнена неловкост помежду им. Сега тя ги съпровождаше навсякъде. Той я смяташе за несериозна и повърхностна, а тя поиска от него чувство, което херцогът не изпитваше към нея.

Думите му отекнаха в главата ѝ — спомен, който не спираше да се връща, все така мощен и болезнен както първия път, когато ги чу. „Аз не те обичам, Мери, не и по този начин. И никога няма да те обикна.“

Тя се насили да спре да мисли за тях. Стига толкова! Щеше да докаже постоянството си, като не спира да го обича, и след една година или след пет години, или след колкото години трябваше, щеше отново да повдигне темата.

Дотогава трябваше да го обича безмълвно и да се превърне в такава, каквата я искаше той.

Трент щеше да се влюби в нея. Това просто щеше да отнеме време.

Учеше се да бъде херцогиня толкова бързо, колкото ѝ бе възможно. Вече беше по-добра в леглото и всеки път го галеше точно така, както трябва. Нито веднъж не го бе нарекла Джак, макар че той сякаш не го забелязваше.

Нещо повече, не си позволяваше да плаче пред него, колкото и изтерзана да се чувстваше. Оказа се, че ако стисне здраво юмруци и забие нокти в дланите си, може да попречи на сълзите да се отронят. А после можеше да си сложи ръкавици и да скрие белите отпечатащи по кожата си.

Част от нея искаше да се втурне в библиотеката, да го дръпне от писалището и да го накара да дойде на вечерята с нея. Изобщо ли не го интересуваше, че ако се появи сама, Кестрил ще го възприеме като насърчение?

Но една херцогиня не правеше подобни неща. Една херцогиня не крещеше като американка. Херцогините просто се качваха в каретата и мълчаливо стискаха зъби.

Салонът на скуайъра бе необичайно пълен. Освен съседите, които се събираха обикновено, синът на лейди Монджой бе довел със себе си четирима младежи от Кеймбридж. От пръв поглед Мери разбра, че и петимата са се почерпили солидно.

Кестрил изникна до нея в мига, в който тя се отдели от домакините им. Настроението на Мери се развали, когато той я поздрави с пиянска усмивка.

— Вечерта е прекрасна, Ваша светлост, и нашата домакиня е отворила вратите към градината. Изгледът на изток е великолепен и съм сигурен, че може да се мери и с най-прекрасните гледки в Америка, както ще установите сама.

Мери се поколеба, но защо да не уреди въпроса веднъж завинаги? Трябваше да съобщи на Кестрил, че вече няма да говори с него, не и преди да прекрати пламенните си комплименти и особено жадните си погледи.

— Монджой е построил зад къщата великолепно каменно стълбище, право като стълбата на Яков — продължи Кестрил. —

Просто трябва да го видите, Ваша светлост. Ще ме удостоите ли с честта да ви придружа до там?

Това беше възможността, която търсеше.

Дъхът му миришеше толкова силно на коняк, че ако доближаха до него огън, сигурно щеше да се подпали. Той се наведе по-близо до нея и изрече завалено:

— Винаги ще проявявам огромно внимание към жената, на която принадлежи сърцето ми.

Кестрил разбираше от любов толкова, колкото и Мери преди брака си. Трябваше да му обясни, че любовта — истинската любов — е нещо, което идва тихо през нощта, като крадец, отмъкнал сърцето ти. Това не беше повърхностно чувство, което да подариш на някой хубав съсед. Или на тримата мъже, по които беше момичешки увлечена.

— Добре — съгласи се Мери с въздишка. — Ще се радвам да ме придружите, за да видя стълбите.

Стълбището се намираше на отсрещната страна на малко възвишение и не можеше да се види от салона. Кестрил не беше преувеличил — наистина беше великолепно. Простираше се чак до подножието на хълма и като че ли нямаше друга функция, освен да радва окото.

— Стъпалата са общо сто — каза ѝ той.

— Мраморът защо е мокър? — попита Мери. — Днес не е валяло.

— Хидравлика — обясни Кестрил и я поведе няколко стъпала по-надолу, откъдето посочи към малък отвор на върха. — Когато скуайърът дръпне една ръчка, по стълбата потича вода и отмива листата и пръстта.

— Това е гениално! — възкликна Мери и веднага си помисли за три-четири места в Хоксмийд, където едно стълбище би било не само красиво, но и полезно. Чичо ѝ навярно щеше да ѝ предложи идеи за хидравликата. — Знаете ли...

И млъкна, защото Кестрил беше паднал на колене, пазеше непохватно равновесие на стъпалото над нея и все още стискаше ръката ѝ.

Мери я дръпна леко, но той просто я поднесе към устните си, както беше облечена в ръкавица, и започна да я целува.

— Господин Кестрил! — срязва го Мери и дръпна по-силно. — Държите се съвсем неподобаващо.

— Вие ми напомняте на орхидея, на останала без грижи орхидея, разцъфнала в най-гъстите гори — подхвана той и започна да лигави с целувки ръкавиците ѝ. — Вие сте моята американска орхидея.

— Незабавно спрете да целувате ръката ми! — извика Мери.

— Никога няма да обичам друга жена така, както обичам вас! — зарече се той прочувствено. За разлика от Седрик ясно му личеше, че е пиян. Думите му бяха съвсем завалени.

Мери отново дръпна ръката си, този път с повече сила.

— Пуснете ръката ми, сър!

Може би трябваше да го ритне. Обувките ѝ бяха с остри носове. Тя се качи на горното стъпало, на едно ниво с него.

— Ако не ме пуснете, ще ви изритам по стълбата, господин Кестрил!

Той просто я погледна с разширени, изцъклени очи.

— Знам, че ме желаете така, както ви желая и аз, Мери. Виждал съм го в очите ви.

— Как смее да се обръщате към мен на малко име?!...

Най-накрая Мери изтръгна ръката си и я избърса в роклята.

Кестрил се надигна на крака.

— Ще замина за джунглата, където ще открия нова орхидея и ще я кръстя на вас. Може би *Comporettia merriana*. Или *Phalaenopsis Americana*, в зависимост от това, което ще открия.

— Вие сте мерзавец — избухна Мери — и имате голям късмет, че съпругът ми не дойде...

— Какво ме интересуват съпрузите? Ръката ви е бяла, бяла орхидея. Обичам ви, обожавам ви, сърцето ми е във вашите ръце!

Преди да успее да го спре, той отново сграбчи ръката ѝ и падна на колене. Но едното от тези колене се хлъзна по мокрия камък, той залитна и се заби в Мери. Тя се олюля на високите си токчета, задържана на място от ръката на Кестрил, стиснала нейната.

За един дълъг миг Мери се люшна на върха на каменното стълбище на скуайър Монджой, но после тежестта ѝ изтръгна ръката ѝ от тази на Кестрил и тя се изтърколи по стъпалата.

Не ѝ остана време да изпищи.

ГЛАВА 37

Трент знаеше, че е в ужасно настроение. Не биваше да ходи на вечерята у скуайъра, защото ако Кестрил само погледнеше към Мери, щеше да му прегризе гърлото.

Предишната вечер в леглото тя не спомена нищо за любов, по-предишната също. Може би вече го бе разлюбила. Все пак това бе моделът. Тя се влюбваше и разлюбваше.

Може би следващият ѝ любим щеше да бъде Кестрил. Приливът на чиста ревност, който го заля, го подтикна към действие. Без да се замисля, той скочи в каретата, сякаш бързаше да гаси пожар.

Каретата му трябваше да изчака, преди да влезе в двора на скуайъра, защото пътят ѝ се запречваше от друга. Стреснат, Трент видя коняри, които крещяха, и лакеи, които тичаха напред-назад с разтревожен вид.

Докато слизаше от каретата, една ръка стисна рамото му. Той се обърна и видя зад себе си кочияша.

— Ваша светлост — изкрещя Джон, — казват, че херцогинята... херцогинята...

Врявата заглуши гласа му.

В този миг Трент си даде сметка, че каретата, запречила пътя към двора, е на селския лекар, който едва ли бе поканен на вечерята. Сърцето му заби оглушително.

Не изчака да чуе какво се опитва да му каже Джон — хукна с всички сили към входната врата, следвайки посоката на гласовете през някакви отворени врати към задната градина.

Когато излетя от къщата, видя гости, скупчени на площадката на прочутата каскада от стъпала на скуайъра. Стояха и гледаха надолу. Още докато минаваше тичешком покрай тях и слизаше надолу по хълма, умът му сглобяваше парченцата от сцената, която се бе разкрила пред него: имаше хора, коленичили до някого... И лекарят бе на колене... На тревата лежеше една жена.

Дробовете на Трент се стегнаха в безмълвен вик. Беше Мери. Лицето ѝ бе съвсем бледо, очите — затворени, а челото — окървавено.

Ужасът не беше чувство. Беше нещо по-огромно. Караше коленете на човек да се подвият и отравяше въздуха в дробовете му.

Когато стигна до групичката, Трент блъсна скуайъра настрана, падна на колене и сложи ръка на бузата на съпругата си.

— Мери, какво се е случило, скъпа? Добре ли си? Можеш ли да отвориш очи?

Очите ѝ се отвориха. Слава богу, отвориха се. Челото ѝ бе одрано, но той не видя признаци на по-сериозно нараняване.

— Трент — промълви тя с треперлив глас.

Заля го вълна на облекчение — толкова силна, че почти го лиши от дар слово. Испита и изгаряща необходимост да я вдигне на ръце и да я прегърне. Но първо трябваше да разбере какво се е случило и дали си е счупила нещо.

— Ранена ли си? Какво се е случило? На стъпалата ли се подхлъзна?

— Не съм сигурна — промълви тя немощно.

— Херцогинята страда от *commotio cerebri*.

Трент вдигна глава и видя един млад непознат с буйна брада, клекнал от другата ѝ страна. Човекът продължи с важен тон:

— За да се изразя така, че да ме разберете, има мозъчно сътресение, предизвикано от удар. Но няма счупени крайници.

Трент премести поглед към селския лекар, който каза:

— Нейна светлост не си спомня събитията, довели до нараняването ѝ, но господин Кестрил ни съобщи, че се е подхлъзнала и се е претърколила по стълбите, докато той ѝ обяснявал водния механизъм на тези стъпала.

— Къде е той? — попита Трент, като запази гласа си равен. Проклетият Кестрил!

— Истеричен пристъп — отговори младият мъж. — Лейди Монджой го заведе в къщата, за да му даде настойка с пелин.

— Нейна светлост се е претърколила по половината стъпала — обади се лекарят. — След като се уверихме, че вратът и гръбнакът ѝ изглеждат невредими, я преместихме, а конярите направиха импровизирана носилка.

Неспособен да се спре, Трент взе съпругата си в прегръдките си. Без да казва нищо, тя притисна буза към гърдите му. Ръцете му се стегнаха така, че навярно ѝ причини болка. Той зарови лице в косата ѝ, преглътна с усилие. Знаеше, че всички виждат колко здраво я стиска, но това не го интересуваше.

— Ваша светлост, аз съм Саймън Суонсдаун, ескуайър^[1], на вашите услуги — оповести брадатият непознат, макар че никой не го беше питал. — Завършил съм университета в Кеймбридж и една година следвах медицина в Единбургския университет. Сега съм на път за Лондон, където ще получа официалната си степен. Мога да ви уверя, че загубата на паметта е обичайна в случаи на мозъчна травма.

— Мозъчна травма — повтори Трент.

Мери беше бледа, но изглеждаше невредима, с изключение на ожулването на челото. Той прокара ръка по главата ѝ, като все още я държеше с другата ръка. Не напипа никаква цицина.

— Не помня нищо за падането — промълви тя със слаб глас. — Опитвам се, но просто... не мога.

— Възможно е никога да не си спомните нищо, Ваша светлост — обади се лекарят. — Най-важното е, че сте се разминали с леко нараняване.

— *Commotio cerebri* може да предизвика загуба на паметта за последните няколко часа, дни или дори седмици — каза Суонсдаун. — Пациентите често губят паметта си за някакъв период преди инцидента. Ваша светлост, знаете ли къде се намирате?

— На тревата — отвърна уморено Мери и затвори очи. — Трент, моля те, може ли да си отидем?

— Можете ли да ни кажете кой ден е? — попита Суонсдаун.

— Паметта ѝ ще се върне ли по-късно? — попита Трент, без да обръща внимание на Суонсдаун. Вместо това отново погледна към лекаря.

— Опитът ми показва, че може да се върне, а може и да не се върне. Невъзможно е да се каже — има толкова неща, които не знаем за този вид нараняване.

Той се обърна към Мери:

— Ваша светлост, искам да повторя въпроса на... колегата си. Знаете ли кой ден е днес?

— Най-новото лечение за възвръщане на паметта е инжекция с терпентиново масло — заяви важно Суонсдаун.

Мери сбърчи вежди.

— Не съм сигурна кой ден е днес — прошепна тя.

— Събота — помогна ѝ Трент. — Но няма значение. Не е важно.

— Няколко дни ще страдате от пристъпи на главоболие — обърна се лекарят към Мери. — Терпентиновото масло може и да е най-новото лечение, но лично аз съм твърдо убеден, че най-добрият подход е минималната намеса. Препоръчвам пълен покой в затъмнена стая през следващите няколко дни.

— Кое е последното нещо, което си спомняш? — попита Трент и леко я залюля. Тя представляваше съвършен вързоп от мека плът, копринена коса и всичко, което бе искал някога от живота.

— Изобщо не помня злополуката.

— Ти дойде на вечеря в дома на скуайъра — каза Трент.

— Сама ли съм дошла? — Мери изглеждаше объркана. — Ти къде беше?

Гърдите му се свиха от съжаление.

— Не дойдох с теб. Разбрах, че си излязла на разходка с господин Кестрил.

Кестрил, който щеше да отговаря, задето бе допуснал Мери да падне по стълбите, макар че Трент не го изрече гласно.

— Не разбираме добре ефекта на ударите върху мозъка — каза лекарят. — Но съпругата ви очевидно знае коя е, Ваша светлост, и кой сте вие. Само това има значение.

Трент кимна и се надигна, без да пуска Мери.

— Ще я заведа къщи.

— Не се опитвайте да накарате Нейна светлост да си спомни и не ѝ позволявайте да се разстройва от това, което е забравила — завърши лекарят и се изправи. — В тези случаи е много важно пациентът да е спокоен. Няма смисъл да тормозите мозъка ѝ, а може и да ѝ навредите.

— Силно препоръчвам инжекция с терпентин — обади се Суонсдаун.

— Колкото се може повече почивка — заяви твърдо лекарят.

Семейство Монджой чакаше на горния край на стълбището. Трент кимна и им благодари, че са повикали лекаря. Канеше се да

попита къде е Кестрил, но тогава погледна към бялото лице на жена си и реши, че Кестрил може да почака.

Успя да се качи в каретата им, без да пуска Мери. Вътре се подпря в ъгъла, като държеше най-скъпия си човек на света на сигурно място в прегръдките си.

— Кое е последното, което си спомняш? — попита той отново.

В продължение на няколко секунди Мери не каза нищо.

— Обяд.

Трент я целуна по косата.

— Не бях в къщата, така че не знам какво си правила следобед. Забравила си само няколко часа, през които не се е случило нищо особено. Възможно е камериерката ти да успее да освежи паметта си, но може би не трябва да си правиш труда.

Тя вдигна глава и го погледна смръщена.

— Ти беше в къщата, Джак. Направихме си пикник в полето с лен.

Сърцето на Трент прескочи един удар. Оттогава беше минала почти цяла седмица. Двамата бяха разпънали одеяло и се бяха любили преди пет... шест дни.

— Нищо ли не помниш след това? — попита той внимателно. — Спора ни?

— Спор ли? — попита тя и по лицето ѝ премина израз на притеснение. — Този следобед? Да не съм забравила нещо повече от един-единствен следобед?

— Не беше нищо важно — отговори бързо той и я целуна по устните.

— За какво сме се карали?

— За нищо — отговори херцогът. — Дреболия.

Мери пак се сгуши до гърдите му.

— Никога не съм имала такова главоболие.

— Какво е усещането?

— Сякаш някой е стиснал главата ми с менгеме. И съм толкова уморена.

— Заспивай, скъпа — каза тихо той.

Очите ѝ се затвориха. Трент бавно я помилва по гърба — ласка като приспивна песен, която майка му не му беше пяла никога.

[1] Обръщение към мъж с ранг, по-висок от този на джентълмен и по-нисък от този на рицар. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 38

Мери прекара следващите няколко дни в леглото, както бе наредил лекарят. Първият беше най-ужасният, защото освен непоносимото главоболие се събуди с онзи вид гадене, който я караше да копнее падането да я беше убило.

— Толкова е унизително! — простена тя, след като загуби поредната битка с позива за повръщане.

— Лекарят ме уверява, че разстроеният стомах е често срещано явление — отвърна делово Трент, подаде легена на камериерката ѝ, седна на ръба на леглото и избърса лицето ѝ с мокър плат.

Мери постоянно се унасяше. Всеки път щом се събудеше, Трент беше в стаята, седеше до нея и четеше или работеше на писалището в алкова.

Той не беше единственият човек в спалнята. Кокиче започна да драска по вратата и не спря, докато не я пуснаха вътре. Джордж, който обикновено побягваше в ужас от бялото кученце, този път не му обърна внимание и продължи да нервничи дотогава, докато не го оставиха да се свие на леглото до Мери.

Вторият и третият ден минаха по същия начин. Гаденето бавно отмина. Трент ѝ носеше бульон и я караше да пие чаша след чаша, защото според лекаря течностите бяха полезни. Четеше ѝ вестника, защото думите се размиваха пред очите ѝ и тя не можеше дори да прегледа заглавията.

На четвъртия ден Мери се събуди призори и установи, че силната ръка на съпруга ѝ е обвита около кръста ѝ и я държи здраво притисната към тялото му.

Не я болеше главата и стаята не се въртеше. Нито ѝ се гадеше, нито се чувстваше отпаднала.

Всъщност се чувстваше прекрасно. В нормалното си състояние. Само че не беше в нормалното си състояние, нали така? Беше забравила няколко дни — не беше сигурна колко — и никога нямаше

да си ги върне. Беше толкова странно — част от съществуването ѝ просто да изчезне.

Но имаше ли значение? Това, което имаше значение, беше, че съпругът ѝ е тук и тя го обича...

Изведнъж всичко се върна. Всичко. Е, всичко до онзи миг, в който Кестрил коленичи в краката ѝ и я нарече своята „американска орхидея“.

През тялото ѝ премина неволна тръпка. Навярно беше по-добре, че не помнеше останалото.

Караницата — онази, за която я попита Трент в каретата — и този спомен се върна. Мери преглътна с усилие, когато си спомни как съпругът ѝ каза, че спорът им не е важен. Дреболия, така го нарече.

Трент не искаше тя да си спомни, защото го бе притеснила, изразявайки чувства, на които той не отвърщаше.

Накратко, бе получила чудото, за което така се бе надявала.

Когато каза „Обичам ви“, Кестрил предяви претенции към чувствата ѝ. За първи път Мери разбра какво точно е усещането да бъдеш прикован от чувствата на друг човек, от неразумното му искане за отговор, който си неспособен да дадеш.

Трент не изпитваше към нея отвращение, за разлика от нейните чувства към Кестрил. Но нищо чудно, че очите му потъмняха от неприязън, когато тя настоя да изрази чувствата си. С оглед на достойната ѝ за съжаление история той бе проявил значително търпение по време на спора им.

Тя наистина го обичаше, но това нямаше значение.

Случилото се, колкото и ужасяващо да беше, се оказа Божи дар: Мери можеше да върне времето назад. Вече нямаше да дърдори за любов и да кара съпруга си да се чувства неудобно. С времето щеше да му докаже, че не е нито повърхностна, нито непостоянна.

Засега щеше да зарови цялата мисъл за любов дълбоко в сърцето си. Може би щеше да спомене за нея след пет години. Или десет.

Не я интересуваше дали Трент някога ще каже „Обичам те“.

Е, поне не много.

Тя се протегна и с радост осъзна, че тялото ѝ пулсира от здраве... и желание. Бракът ѝ беше прероден, чист и нов и този път тя нямаше да оплеска всичко.

Когато Трент се събуди, ѝ отне няколко минути да го убеди, че няма нужда от бульон, че главата вече не я боли и че е в отлично здраве.

Но след като той се успокои, повери кучетата на един лакей и се върна в креслото, Мери склони глава на рамото му и промълви:

— Трябва да ти благодаря за всичко, което направи след злополуката, за да ми помогнеш да оздравея.

— В болест и здраве — отговори той и я обгърна с ръка.

— Това е нещо, което биха сторили малко съпрузи — изтъкна Мери. — Това беше постъпка на истински приятел и съм ти много благодарна.

По някаква причина благодарността ѝ не го зарадва. Той присви очи, а челюстта му се стегна.

Но Мери беше сигурна, че може да разведри лошото му настроение. Все пак разполагаше с всички тези нови умения, на които я бе научил Трент.

През дните след караницата им Трент си бе представял как Мери му казва без заобикалки, че е спряла да го обича. В най-мрачните си мигове дори си бе представял как обявява, че възнамерява да се качи на първия кораб за Америка.

Но никога не си бе представял, че тя ще забрави, че го обича.

Да, но точно това се случи. Любовта ѝ към него изчезна със спомена за злополуката.

Колкото и пъти да я обладаваше, думата „любов“ никога не излизаше от устните ѝ. Тя крещеше от удоволствие, ридаше, задъхваше се, пресипнала, обезоръжена. Той я превръщаше в самото възплъщение на развратна женственост, блеснала от пот, с все още бурно надигащи се гърди и устни, подути и блестящи от целувките му.

Желание, не любов.

В ума му се прокрадна горчива ирония: преди не искаше съпруга, която го обича, и сега бе получил точно съпругата, която искаше: Мери, без неловките чувства и неизречените обещания.

Тя дори му благодари, задето се погрижи за нея, сякаш беше най-обикновен познат. Сякаш двамата бяха единствено това — приятели.

Трент ненавиждаше тази дума.

Но макар че злополуката го бе лишила от любовта на Мери, тя все още беше негова. В неговите прегръдки, в неговото легло, в

неговата къща.

Иронията беше в това, че знаеше с цялото си същество: притежанието и приятелството вече не бяха достатъчни. След като преди беше обичан от нея, сега искаше повече от тях.

Херцогът се върна в кабинета си, но не успя да се съсредоточи. Най-накрая реши, че решението зависи от него. Трябваше да я накара отново да се влюби в него.

Щеше да я ухажва така, както баща ѝ бе ухажвал майка ѝ. Както я бяха ухажвали бившите ѝ годеници — Бърти, Седрик и другият глупак.

Всъщност и Кестрил, като се замисли за това.

Според скуайъра онзи млад глупак се бе разорил заради някаква орхидея и бе избягал от страната в нощта след падането на Мери.

Трент беше сигурен, че повечето жители на графството са уверили Кестрил, че е по-добре да напусне Англия, отколкото да се изправи пред яростта на херцога.

Инстинктът му подсказваше, че по някакъв начин Кестрил е предизвикал злополуката. Може би се бе опитал да целуне Мери. Трент дойде на себе си и осъзна, че е стиснал ръце в юмруци и се тресе от ярост.

Няколко дни по-късно, след като се увери напълно, че съпругата му се е възстановила докрай, — когато тя започна да го перва по ръката всеки път щом попиташе как е главата ѝ — я събуди рано сутринта и я люби така страстно, че тя едва се размърда, когато я целуна по носа и се отпрати към Лондон.

Имаше две задачи в столицата. Първата беше кратко посещение в магазина на „Рандъл и Бридж“. Там избра великолепен диамантен пръстен, значително по-голям от този, който открадна Седрик.

Тъй като и бездруго беше там, избра и диадема със смарагди, както и смарагдова брошка за манто, чифт обеци и една гривна за горната част на ръката. Поколеба се за перлена огърлица, която му напомняше за кожата на Мери, но в крайна сметка реши да се върне заедно с нея и да я остави сама да избере каквото иска.

Втората му задача му отне малко повече време. Но силата на титлата му — както и херцогската кесия — все пак надделяха.

Той пое обратно и успя да се върне в Хоксмийд в шест часа вечерта. Икономът му се слиса.

— До Лондон има цели три часа път, Ваша светлост! — повтаряше той. — Конете сигурно са препускали с всички сили.

— Наистина се прибрахме бързо — съгласи се Трент и му подаде шапката и ръкавиците си. — Възложих на градинарите задача, с която трябва да се заемат незабавно, Осуалд. Ще съм ти благодарен, ако изпратиш неколцина лакеи навън, в случай че могат да помогнат. Къде е херцогинята?

— Един от конярите я закара с двуколката в селото, Ваша светлост.

Трент си взе обратно шапката.

— Мисля, че отиде при свещеника — провикна се Осуалд, докато Трент излизаше.

И наистина, скоро откри Мери да си бърби със съпругата на викария над трохи от козуначени кифлички.

Неочакваната му поява на вратата накара неговата херцогиня да примигне. За един прекрасен миг той си помисли, че Мери ще скочи и ще се хвърли в прегръдките му.

Тя обаче не го направи. Държеше се очарователно и дружелюбно, но беше спряла да го целува пред хората.

Когато отново се влюбеше в него, той щеше да настоява за това. Мери трябваше да го целува всеки път, когато се срещаха или разделяха. Без изключения.

По-късно същата вечер, след като се прибраха, преоблякоха се за вечеря и отново се срещнаха в салона, той едва я поздрави, преди да ѝ подари смарагдите.

— Прекрасни са! — възкликна Мери. Очите ѝ грейнаха от удоволствие. Тя огледа най-подробно всяко бижу с видима радост, приближи се до едно огледало и ги сложи всичките, дори диадемата, с която остана до края на вечерята.

Благодари му многословно, но не спомена нищо за любов. Не изрече и някаква духовитост за американки с корони, което, честно казано, бе една от причините Трент да избере този комплект — смяташе, че това ще я разсмее.

Не можеше да ѝ поднесе втория си подарък, преди да е станал готов. А беше взел решение да запази диамантения пръстен за времето, в което тя отново щеше да се влюби в него.

По-късно вечерта двамата едва успяха да се качат по стълбите, преди да започнат взаимно да си смъкват дрехите. Той я съблазни с треска, подобна на лудост... но тя не каза нищо за любов.

По-късно Трент установи, че не може да заспи. Легна по гръб, Мери се сгуши до него и той започна да се люшка между студени тръпки, когато си спомни как изглеждаше тя, наглед безжизнена на моравата на Монджой, и горещ страх при мисълта, че е пропилял шанса си.

Мозъчното нараняване не бе намалило желанието ѝ към него, но бе заличило любовта ѝ, оставяйки на нейно място само желание. Не любов.

Кой би могъл да си представи, че тези думи означават толкова много?

Не и той.

Най-ужасното бе това, че знаеше какво изпитва. Все пак така и не спря да обича майка си, макар да знаеше за очевидното ѝ предпочитание към Седрик.

На сутринта изчака да мине закуската, преди да улови Мери за ръката и да я попита дали би желала да го придружи до градините.

Тя го погледна с изненада.

— До градините ли? Нямам време, Трент. Обещах на госпожа Ханидюкс, че...

— Искам да ти покажа нещо — настоя упорито херцогът.

Мери все още изглеждаше така, сякаш можеше да възрази, затова Трент се видя принуден да я целуне и да не спира, докато тя не се предаде.

Щом нямаше да го целува пред хората, значи трябваше да я целува той.

Навън Мери забрави за госпожа Ханидюкс и започна да му сочи и да му обяснява за всички начини, по които градините бяха започнали да се разхубавяват.

Утринта беше влажна и Мери се вкопчи в ръката му, докато внимателно подбираше пътя си по порутените каменни пътеки. Трент си каза, че до следващата седмица трябва да поднови камъните на всички до една, колкото и каменоделци да трябваше да повика от Лондон. Отказваше да помисли за възможността Мери отново да падне.

Двамата влязоха в оранжерията.

— Какво е това? — ахна Мери и впери поглед в зейналата дупка, заменила две стари маси.

Бутби пристъпи напред.

— Добро утро. Ваша светлост, Ваша светлост! Това е яма — обясни очевидното той.

— Да, но какво правят хората ти с нея?

— Покриват я с канадска ела — отговори той.

— За култивиране на ананаси — намеси се Трент.

Мери ахна и се обърна към него:

— Не си го направил!

Трент се ухили и я обърна с лице към отсрещния ъгъл, където бе поставена блестяща черна фурна с месингов ананас на вратичката.

— Ще трябва да построим още една оранжерия за растения, които не обичат топлината така, както ананасите, но Бутби държи всичко под контрол. Доведох един човек от Целебната градина в Челси, който ще засади ананасите веднага щом мъжете приключат с ямата.

— О, Трент! — извика Мери, като се смееше и плачеше едновременно. — Това е прекрасно!

Тя се надигна на пръсти и го целуна.

— Ти ме правиш толкова щастлива! Мисля, че съм херцогинята с най-голям късмет в цяла Англия!

— И Америка?

— Това дори няма нужда да го казвам — намигна му тя. — Аз съм единствената американска херцогиня.

Нито дума за любов.

Трент я проследи с поглед, докато тя излизаше тичешком, за да говори с Бутби за разсада от ананаси. Мълчанието ѝ беше като рана в сърцето му.

Нали не беше възможно един удар по главата да заличи нечия любов? Така безвъзвратно, както хирургът изважда развален зъб?

Изминаха няколко минути, преди да разбере какво трябва да направи. Не можеше просто да ѝ подари фурната за ананаси — или смарагдите — и да очаква те да свършат работата вместо него.

Трябваше да изрече думите.

Точно така.

Можеше да го направи.

През изминалите два дни постоянно усещаше как проклетото изречение напирва в гърдите му, сякаш се бореше да излезе на бял свят. Трент излезе навън и с рязко движение на главата се отърва от Бутби и хората му.

После въведе Мери обратно в оранжерията, вдигна я на любимата си маса, подпря ръце от двете ѝ страни, за да не може да избяга, и каза направо:

— Обичам те, Мери.

Тя остана с отворена уста.

— Какво?

— Обожавам те.

Чуваше гласа ѝ в спомена си, чуваше я как изрича същите думи. Обхвана лицето ѝ в дланите си.

— Обичам те повече, отколкото си представях, че е възможно.

— Трент, защо го казваш? Защото си ударих главата ли? — попита тя и го погледна с присвити очи.

— Не. Казвам го, защото е истина.

Той я вдигна от масата и зарови лице в косата ѝ.

— Обичам те.

Гласът му представляваше дрезгаво ръмжене.

— Не можех да се спра, колкото и да се преструвах, че не те обичам. Преструвах се, че това, което правех с теб, не е любов, но беше точно това.

Тя се отдръпна и го погледна изпитателно в очите.

— Преди използваше друга дума, за да го опишеш.

— Чу... — започна той и млъкна.

Думата, която спомена, беше изречена по време на караницата им — караницата, която Мери уж бе забравила. И като се замисли, Мери не беше започнала да го нарича Джак насаме, както преди да се скарат.

Той направи крачка назад и впери поглед в нея.

Срамът премина през Мери като студена вълна, когато тя погледна съпруга си в очите. Думите, които бе изрекъл току-що, излетяха от главата ѝ. В сърцето ѝ се бореха вина и срам.

— Мери, има ли нещо, което си забравила да ми кажеш? — попита Трент с тих глас. — Преднамерено използвам думата

„забравила“.

Тя преглътна с усилие.

— Съжалявам. Спомних си за спора ни.

— Винаги ли си го помнила?

— Не, не! През целия ден на злополуката си пожелавах някак да забравиш това, което казах, и нещата да станат пак както преди. Отначало наистина не си спомнях нищо за пикника ни в полето с ленове. Но на четвъртия ден изведнъж си спомних всичко.

— Защо не ми каза?

— Защото ти не искаше да ти говоря за любов.

Тя прехапа долната си устна, но не откъсна поглед от неговия.

— Никога не съм изпитвала нещо подобно към предишните си годеници. Знам, че не ми вярваш, но е така. Затова послъгах... не, излъгах те, но с най-добри намерения. Искам само да си щастлив, а ти не искаше да чуваш за това... за любов.

— Не съм щастлив.

— Съжалявам — прошепна Мери, сведе очи към пода и започна да надипля една гънка от роклята си.

Трент пристъпи към нея.

— Наистина трябва да съжаляваш.

Не бе възможно пак да е разрушила всичко, нали?

— Знам — отвърна Мери най-искрено. — Трент, ако обеща никогa, абсолютно никогa да не...

— Джак — прекъсна я той. — Мразя, когато ме наричаш Трент.

Устните му срещнаха нейните. Езикът му се заигра с нейния — флирт, обещание, съблазняване... любов.

Когато вдигна глава, Мери не можеше дори да си поеме въздух, камо ли да проговори.

— Обичам те — промълви съпругът ѝ. Джак. — Моля те, Мери, ще ми кажеш ли, че не си забравила, че ме обичаш?

Тя знаеше, че в очите ѝ блестят сълзи.

— Това ли си помисли?

Усмивката на Трент беше изпълнена със съжаление, но зад него имаше истинска болка.

— Смарагдите, фурната за ананаси... Не можех да се сетя какво друго да ти дам. Имаш всички цветя, които би могла да си пожелаеш.

Изражението на нейния херцог бе като сбъдване на всичките ѝ копнежи.

— Дори когато бях забравила за кавгата ни, не забравих какво изпитвам към теб — каза тя.

Ръцете ѝ бяха притиснати между двете им тела и Мери не се отдръпна от целувката му, почувства лудото биене на сърцето му срещу дланите си. Той зарови лице в косата ѝ.

— Страхувах се, че злополуката може да ти е вкарала малко здрав разум.

— Никога няма да престана да те обичам — прошепна Мери.

— Но после осъзнах, че дори ако вече не изпитваш същото, дори ако си ме разлюбила, аз никога няма да спра да те обичам, до края на дните си.

По бузата на Мери се търкулна една сълза.

— О, Джак!

— Просто трябва да разбереш, че за мен всичко това е нещо ново.

— Всичко това?

— Любовта.

Мери виждаше, че е сериозен. Напълно сериозен. Сърцето ѝ трепна от увереността в очите му.

— Грещиш — каза му тя. — Извини ме за прямотата, но майка ти е била чудовище. Ти обаче все пак си я обичал.

Очите му бяха толкова тъмни, че тя не можеше да разгадае изражението им, но устата му свирепо се спусна над нейната.

— Джак — прошепна Мери след известно време, — нали не ти пречи, че съм американка?

— Съвсем не.

— Ако те излагам, като те целувам пред хората?

— Ти никога не ме излагаш. Никога. Просто не искам да ме разлюбиш, както си разлюбила Бърти — и той я привлече към себе си, толкова близо, че тя усети помежду им твърдия му член.

— Винаги ще те обичам — обеща Мери. — За мен ти си единственият.

В очите му грейна усмивка.

— Никога не съм обичала Бърти, нито пък Седрик. Дори не знаех какво е любовта, преди да я открия с теб. Обичам Бес и Тадеус, но те

са моето семейство. Любовта ми към теб... Тя е по-дълбока от река — и Мери се изчерви. — Звучи глупаво.

— Не, никак — прошепна Трент и отново я целуна, сякаш тласкан от принуда, сякаш не можеше да се спре. — Моята е по-дълбока от яма за ананаси.

Мери се задави от смях.

— По-висока от... от лен — завърши той, осъзнавайки, че поетичните му дарби са точно толкова жалки, колкото винаги си бе представял.

Оставаше да направи още едно нещо.

Трент се отдръпна и падна на едно коляно пред нея, там, в оранжерията.

— Мери Пелфорд, ще ме удостоиш ли с огромната чест да станеш моя съпруга?

Тя сякаш бе загубила дар слово — едно просто „да“ щеше да стигне. Тя бе закрила устата си с ръка и по бузите ѝ капеха сълзи.

Затова Трент я насърчи:

— „По-дълбока от яма за ананаси“ е поезия. Стоя на колене и ти нося диамант. Тези две неща, госпожице Пелфорд, означават, че ще се влюбите безумно в мен и ще обещаете да се омъжите за мен. За свое щастие мога да ви привържа за леглото си, ако се опитате да се съпротивлявате.

Ръката ѝ падна до тялото.

— Ти подиграваш ли ми се? — попита Мери.

— Да — отвърна той с готовност.

— Докато ми правиш предложение? — повиши тя леко глас.

— Да — отговори той и добави: — Ти ме караш да се смея, Мери. Но мислиш ли, че би могла да ми отговориш? Една тухла се е забила в коляното ми.

Съпругата му се наведе напред, при което гърдите ѝ се озоваха в приятна близост до устата му. Но той задържа погледа си над брадичката ѝ.

— Да — прошепна тя. — О, да, Джак, да! Ще те обичам до върха на трепетликата и до дъното на тази яма, оттук до Лондон и обратно. Вече съм твоя съпруга и никога няма да променя решението си.

Той стана и пое лявата ѝ ръка в своята. После сложи на пръста ѝ пръстен, който заблестя на слънчевата светлина, процеждаща се през

дебелите стъкла.

— Ти си моята американска херцогиня — каза Трент с пресипнал глас и прокара пръст по очертанията на бузата ѝ. — Наливаш мляко в чая тогава, когато не трябва, но всичко останало правиш точно както трябва. Обичам начина, по който говориш. И това, което казваш. Никога не съм срещал жена, която да е по-пленителна.

Мери затвори очи, за да чуе какво казва съпругът ѝ.

Да запамети това, което казва.

Ръката му се плъзна над гърдата ѝ, задържа се за миг над зърното и продължи надолу към извивката на корема ѝ.

— Когато носиш нашето първо дете — каза Трент и гласът му стана по-дълбок, — се надявам да е момиче, защото ще строява по-малките си братя.

Устните на Мери се извиха в най-широката усмивка в живота ѝ. Тя отвори очи.

— Нямам опит с това — с любовта, — но ще ти дам всичко, което имам. Надявам се само децата ни да наследят твоя смях, любопитството ти и способността ти да обичаш.

По бузата ѝ се търкулна още една сълза.

Той ухаеше на сапун от гаултерия, на прясна пот и на всичко, което Мери обичаше най-много на света. Имаше вкус на щастие.

Известно време по-късно тя отново отвори очи и промълви дрезгаво:

— Нямахте да съм твоя херцогиня, ако не беше един нает ананас. Мислиш ли, че ще можем да изпратим една щайга на госпожа Бенет, когато приберем първата си реколта?

По лицето на Трент се разля бавна усмивка.

— Мисля, че е време за леглото — каза той приятелски.

— Дори не е време за обяд — възрази тя.

В усмивката на съпруга ѝ нямаше и следа от онази тиха мрачност, която излъчваше обикновено.

— Това беше херцогско нареждане — уточни Трент. Очите му блестяха.

Би било глупаво да му позволи да разбере колко обожава този заповеднически тон, затова Мери просто се смъкна от масата. Той

сграбчи ръцете ѝ.

— Всички тези неща, които те учих как да правиш в леглото?

Мери се усмихна.

— Наистина се подобрявам, нали?

Трент поклати глава.

— Това бяха глупости.

Усмивката ѝ се стопи.

— Да те любя не приличаше на нищо, което съм преживявал с която и да било друга жена. Нищо. Няма нужда от тези неща. Само като ме погледнеш, се възбуждам. Само като размърдаш хълбоци, искам да свърша, понякога в панталона, като някой зелен хлапак.

— О! — прошепна едва чуто Мери.

Той я целуна силно.

— А сега ще се любим и всичко ще бъде с оглед на твоето удоволствие.

Коя жена би казала „не“ на това предложение?

В къщата Трент я придружи до спалнята ѝ и я целуна пред погледа на една прислужничка, която веднага побягна. Мери подръпна ръката му, но той поклати глава.

— Връщам се след пет минути.

В очите му се четеше порочно обещание.

Мери успя да се измъкне от роклята си — защото по-скоро би умряла от срам, отколкото да повика камериерката си — и легна на леглото гола, преструвайки се на толкова дръзка, колкото винаги беше съпругът ѝ.

Вратата между двете стаи се отвори и Трент влезе в спалнята, понесъл купа, покрита с бял плат.

— Какво е това, за бога? — попита Мери и седна.

Той се спря и в очите му пламна желание, което бе така упойващо, че тя усети парене по цялото тяло. Особено в гърдите, накъдето по една случайност гледаше той.

С видимо усилие Джак върна погледа си обратно към лицето ѝ.

— Мога ли да кажа само какъв невероятен щастливец съм, задето те имам?

Гласът му беше дрезгаво боботене.

Мери му отправи усмивка, в която се четеше едва доловим свян. Чувстваше се странно да е съблечена посред бял ден, но осъзна, че бе

готова да мине из цялата къща без нито една дреха, ако знаеше, че след това Трент ще я погълне с този пламенен поглед.

Той прекоси стаята — не, мина като ловец, дебнешц плячка — през стаята и седна на ръба на леглото.

— Тази вечер ще спим в моето легло.

Беше ѝ трудно да запази дишането си равномерно. Съпругът ѝ не биваше да разбере как се разтапя, когато той издава заповеди — поне този вид интимни заповеди.

— Така ли?

— Да. Защото сега ще си поиграем в това. След това чаршафите ще бъдат много лепкави.

Той повдигна белия плат.

Купата беше пълна с парчета сладък зрял ананас.

— Фурната не беше единственото, което донесох от Лондон — усмихна ѝ се лукаво Трент. — А сега легни по гръб, херцогиньо.

— Джак! Какво си намислил?

Той взе едно кубче ананас и изцеди в купата капка сок.

— Изяж го — промълви замечтано и доближи до устните ѝ сладкия сок. — Всъщност аз ще те храня.

— Гладна съм — отговори Мери дрезгаво, отвори уста и той пъкна плода в нея, наведе се и облиза от устните ѝ капка сок.

— Аз също.

Херцогът взе второ парче, но не го пъкна в устата ѝ. Вместо това се облегна назад, загледан в тялото ѝ, сякаш виждаше произведение на изкуството.

Очите ѝ се разшириха.

После изпищя. Късчето ананас, което се плъзна върху зърното ѝ, беше ледено. Но езикът, който го последва, беше блажено топъл.

ГЛАВА 39

Писмото пристигна около шест месеца по-късно, когато херцогът и херцогинята сядаха да вечерят. Същата сутрин Мери бе стигнала до извода, че навярно очаква дете, защото — освен някои други неща — стомахът ѝ се свиваше от мириса на сапун от гаултерия.

Очевидно нещо не беше наред.

Тя отпиваше от чая и гризеше една препечена филийка, докато Трент четеше на глас откъси от вестника, за да могат да спорят за тях по-късно.

По средата на една статия, предричаща нашествие на Наполеон — представа, от която Мери се страхуваше, но Трент посрещаше с презрителна усмивка, — тя започна да се пита дали не трябва да каже на съпруга си за подозренията си, или напротив, трябва да отложи колкото е възможно повече.

Предполагаше, че научи ли, че е enceinte^[1], ще започне да се държи с нея така, сякаш е от стъкло. Не познаваше друг човек като Трент — човек, готов да направи буквално всичко за някого другиго.

Наистина беше за учудване: този мъж, който се бе зарекъл, че никога няма да обича, обичаше по-пламенно и страстно, отколкото можеше да си представи Мери.

Когато Осуалд влезе с пощата, Мери се оживи.

— Това писмо най-отгоре от леля ми ли е?

— Боя се, че не, Ваша светлост.

Трент взе писмото и сбърчи вежди.

— От Седрик е — каза той. — Изпратено е преди един месец.

Мери ахна и се изправи. Не бяха чували нищо за девера ѝ, откакто бе напуснал Англия. Не бяха го обсъждали, но тя знаеше, че съпругът ѝ се тревожи за своя близък, колкото и да ръмжеше само като чуеше името му.

— Това е първото — отбеляза Трент, докато отваряше писмото.

— Ти писа ли му, след като замина? — попита Мери.

— Един-два пъти.

Разбира се, че му беше писал. Трент никога нямаше да се откаже от глупавия си брат.

Тя изяде последната хапка от филийката, замислена за семейството. После чу дълбок смях и вдигна глава.

— Казвал ли съм ти, че арогантността ни е семейна черта?

— Сама го установих — отвърна скромно Мери.

— Прочети това — подкани я той и ѝ подхвърли писмото.

До Негова светлост херцога на Трент

Скъпи Джак,

Ще бъда кратък, защото смятам извиненията за невъзпитани. Осъзнавам какво предполага това: че изисканите обноси изключват вулгарността, което в моя случай очевидно не отговаря на истината.

Получих писмото ти и макар че оценявам чека от банката ти, не се нуждая от него. Сигурно ще се учудиш, но истината е, че успях да си стъпя на краката. Нямам нужда от пари, затова прилагам към писмото чека заедно с част от сумата, която ти дължа.

Сигурно си изненадан до дън душа, но ще трябва да почакаш да се върна в Англия, за да разбереш историята. Не съм сигурен кога ще бъде, защото тази нощ потеглям за Индия с прилива. За известно време може би няма да можеш да се свържеш с мен.

Но искам да ти кажа нещо. Знам, че мислиш, че не те обичам, но грешиш. Всъщност ти си единственият човек, когото обичам на този свят, макар че го показвах рядко.

Веднъж обаче го показах. В живота си имах само едно наистина ценно притежание и ти го отстъпих.

Имам предвид Мери, разбира се.

Отне ми известно време, докато разбера, че вие двамата сте родени един за друг. И няколко нощи на пиянски кроежи, докато измисля как да заобиколя факта, че ти ще оплескаш всичко, тя ще замине за Америка, на кораба ще срещне някой, който ще сложи на пръста ѝ

четвърти пръстен и когато я намериш, капитанът вече ще я е венчал.

Затога подредих нещата вместо теб. Един от малкото ми триумфи!

Спести на синовете си това ужасно име „Мортимър“, става ли?

Брат ти Седрик

[1] Бременна (фр.) — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

От гледна точка на Трент Мери изтърпя родилните си болки по свой собствен американски начин. Той имаше някаква неясна представа, че британските дами вземат лауданум и проспиват всичко.

Херцогинята на Трент обаче бе прочела една статия, според която лауданумът можеше да се отрази зле на детето, и отказа.

Вместо това кръщя до изнемога, вкопчена в ръката на съпруга си, и изруга акушерката, когато тя изказа предположението, че може би е време Негова светлост да напусне стаята.

Така Трент се оказа първият от всичките си познати, който присъства на кървавото, удивително зрелище на раждането.

В името на истината би предпочел да го пропусне. Но присъствието му означаваше, че успя да вземе сина си на ръце по-малко от минута след раждането му.

Макар да бе приел обезпокоителната сила на страстта, която изпитваше към съпругата си, се притесняваше, че няма да успее да я изпита към новороденото. Но веднага щом зърна ядосаното зачервено лице на седмия херцог — който бе наследил неговия нос, горкото мъниче, — разбра, че е готов да направи всичко за Томас, който бе кръстен на бащата на съпругата му. Томас Седрик Джон Алардайс, бъдещият седми херцог на Трент. Изпитваше към това мъничко човешко създание същата безгранична любов, която хранеше към Мери.

Той вдигна глава с преливащо от обич сърце и видя усмивката ѝ.

— Прилича досущ на теб, нали? — попита тихо тя.

Сърцето му се изпълни с такава радост, та му се стори, че може да се пръсне. Трент седна до нея и намести Томас така, че да може да вижда майка си. Или по-скоро би могъл да види майка си, ако пожелаеше да отвори очи.

— Обичам те — прошепна Трент. — Господи, Мери, обичам те толкова много!

Тя се протегна нагоре, той се наведе надолу и устните им се срещнаха по средата. Това бе целувка, която помагаше на брачните двойки да преминат през добро и лошо. Или може би им помагаше любовта.

Тази любов им донесе второ дете, Фани, а после и трето, Питър. След като се научи да върви, любимото занимание на Фани стана да бутва малка червена каручка, в която лежеше брат ѝ Питър.

Никой, освен Трент не разбра защо жена му се разсмя така бурно, когато зърна красивите си деца да топуркат с тази блестяща червена каручка.

Тази любов им помогна да преодолеят тъжния ден, когато Кокиче умря и трите деца бяха неутешими. Джордж положи всички усилия да ги утеши с помощта на три кутрета с форма на маслени топчици, наречени Джон, Томазина и Джеймс, на следващите трима американски президенти. Мери възпитаваше децата си в почит и към английските, и към американските традиции.

И най-накрая, дълбоката любов на Мери и Трент беше жива в онзи радостен, чудодееен ден, в който лорд Седрик Алардайс влезе в къщата на Кавендиш Скуеър, здрав и енергичен, с кожа, загоряла до тъмно-меден оттенък, на фона, на която ясните му сини очи блестяха още по-ярко.

Държеше за ръка усмихната чернокоса млада жена, чиято кожа беше още по-тъмна, с цвят, който не можеше да придобие никоя английска дама, колкото и пъти да забравяше бонето си.

Но това е история за някой друг ден.

БЕЛЕЖКА ЗА АМЕРИКАНКИТЕ В ЛОНДОН

Този роман започва като съвсем кратък разказ — повест за американка, която се омъжва за британски лорд. Насочих се към този сюжет, защото аз и семейството ми живяхме в Лондон цяла година, докато ръководех лондонската програма на университета „Фордам“. Но Мери и Трент не се задоволиха с оскъдните стотина страници, особено след появата на взетия под наем ананас.

Открих това интересно явление по време на една обиколка на прекрасно запазена джорджианска къща на Ройъл Кресънт № 1 в Бат, Англия. Служителите в музея бяха подредили трапезарията за елегантно събиране... Някак си аз и семейството ми се заговорихме с екскурзовода и попитахме защо на централното място има ананас. След това се превърнах с експерт по ананасите. Дори присъствах на лекция за историята на Целебната градина в Челси, за да разбера повече за оранжерийните ананаси.

През 1803 година ананасите в Лондон са се срещали също толкова рядко, колкото и американските наследници. Браковете на тези млади дами с представители на английската аристокрация се превръщат в обичайно явление едва двацетина години по-късно. Най-прочутата американска херцогиня е Консуело Изнага, която става херцогиня на Манчестър през 1887 година. Но тя не е първата — през 1828 година американската наследница Луиза Катън се омъжва за наследника на херцога на Лийдс. Дядото на Луиза е подписал Декларацията за независимост.

Този роман дължи много на историческите места, които посетих в Англия, но съм също толкова задължена и на скъпите приятелки, с които се запознах през тази година. Рейчъл, Сесил и Джеси неуморно слушаха историите за Мери и обогатяваха моите преживявания на американка в чужбина със своите истории за сблъсъци между културите. Благодаря ви, мили мои!

Елоиза Джеймс

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.